TRAFICUL DE DROGURI AR PUTEA FI DISTRUS

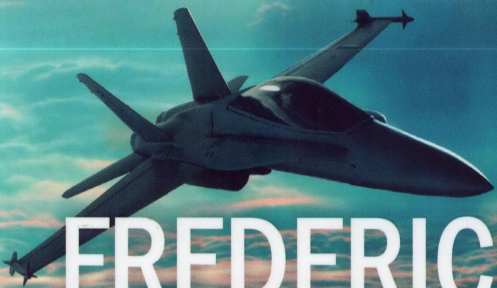

FREDERICK FORSYTH

REVENIREA MAESTRULUI THRILERELOR POLITICE

COBRA

„Forsyth știe cum să facă surprize."
KIRKUS REVIEWS

FREDERICK FORSYTH

COBRA

DE ACELAŞI AUTOR

Al Patrulea Protocol

Pumnul lui Dumnezeu

Manifestul negru

Alternativa diavolului

Fantoma din Manhattan

Răzbunătorul

Dosarul Odessa,

Ziua Şacalului

Afganul

Spectatorul unei vieţi fascinante

FREDERICK FORSYTH

COBRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Forsyth, Frederick
Cobra / Frederick Forsyth. - Bucureşti : RAO Distribuţie, 2021
ISBN 978-606-006-542-5

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9–11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

FREDERICK FORSYTH
The Cobra
Copyright © Frederick Forsyth 2010
Toate drepturile rezervate

Cobra
© RAO Distribuţie, 2020
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză de
Roxana-Cristina Gheorghe prin LINGUA CONNEXION

2021

ISBN 978-606-006-542-5

Pentru Justin și toți tinerii
agenți, atât britanici,
cât și americani, care își riscă
viața luptând sub acoperire
împotriva narcoticelor.

CUPRINS

PARTEA I	Spirala	13
PARTEA A II-A	Șuieratul	65
PARTEA A III-A	Atacul	219
PARTEA A IV-A	Veninul	333

PERSONAJE

Bob Berrigan	director adjunct, DEA[1]
Tim Manhire	fost ofiţer vamal, comandant, MAOC[2]
Paul Devereaux	Cobra
Jonathan Silver	şeful de cabinet al preşedintelui, Casa Albă
Calvin Dexter	director executiv, Proiectul Cobra
Juan Manuel Santos	preşedinte, Columbia
Felipe Calderon	şeful Departamentului de Combatere a Drogurilor din Columbia
Colonelul Dos Rios	şeful Serviciilor Secrete, Departamentul de Combatere a Drogurilor din Columbia
Don Diego Esteban	şeful Cartelului Cocainei
Emilio Sanchez	responsabil cu producţia, Cartel
Rodrigo Perez	fost terorist FARC[3], Cartel
Julio Luz	avocat, membru al consiliului Cartelului
José-Maria Largo	şeful departamentului de vânzări, Cartel

[1] Divizia de Combatere a Drogurilor (n.tr.)
[2] Centrul de Analiză şi Operaţiuni Maritime (n.tr.)
[3] Forţele Armate Revoluţionare din Columbia (n.tr.)

Roberto Cardenas	membru al consiliului Cartelului
Alfredo Suarez	şeful departamentului transporturi, Cartel
Paco Valdez	asasin plătit, Cartel
Jeremy Bishop	expert în calculatoare
Părintele Carlos Ruiz	preot iezuit, Bogotá
Walter Kemp	UNODC[1]
Francisco Ortega	inspector, Poliţia Antidrog din Madrid
Duncan McGregor	inginer vase
Letizia Arenal	studentă stabilită în Madrid
Francisco Pons	pilot care transportă cocaină
Ignacio Romero	reprezentant al Cartelului, Guineea-Bissau
Djalo Gomes	şeful Armatei, Guineea-Bissau
Părintele Isidro	preot, Cartagena
Juan Cortez	sudor
João Mendoza	maior în rezervă, Forţele Aeriene Braziliene
Ben Pickering	maior, trupele Special Boat Service
Casey Dixon	comandant, SEAL[2] Echipa a Doua
Părintele Eusebio	preotul din sat, Columbia
Eberhardt Milch	inspector vamal, Hamburg
Joachim Ziegler	Divizia Vamală, Berlin
Van der Merwe	inspector vamal/Investigaţii Criminaliste, Rotterdam
Bull Chadwick	comandant, SEAL Echipa a Treia

[1] Biroul ONU pentru Droguri şi Criminalitate (n.tr.)
[2] Forţele Speciale ale Marinei Statelor Unite – Sea (apă) + Air (aer) + Land (pământ) (n.tr.)

ACRONIME ŞI ABREVIERI

BFA	Baza Forţelor Aeriene (SUA)
SMS	Serviciile Maritime de Supraveghere
BKA	Poliţia Criminală Federală Germană
CIA	Agenţia Centrală de Informaţii
CRRC	Barcă de cauciuc de luptă (SUA)
DEA	Departamentul de Combatere a Drogurilor
FARC	Organizaţia Revoluţionară/Marxistă Columbiană
FBI	Biroul Federal de Investigaţii
FLO	Forţele de Lege şi de Ordine
HMRC	Her Majesty's Revenue & Customs[1]
ICE	Agenţia Vamală şi de Imigrări (SUA)
MAOC-N	Centrul de Analiză şi Operaţiuni Maritime – Narcotice
MI5	Serviciu de Securitate (Marea Britanie)
NSA	Agenţia Naţională de Securitate (SUA)
PEO	Ordin Prezidenţial Executiv
RATO	Decolare Asistată
RFA	Flota Regală Auxiliară
RHIB	Barcă Gonflabilă din Cauciuc Rigidă (SUA)
RIB	Barcă Gonflabilă Rigidă (Marea Britanie)

[1] Departamentul unde se plătesc taxele şi impozitele în Marea Britanie (n.tr.)

SAS	Serviciile Aeriene Speciale
SBS	Serviciul Special de Bărci
SEALs	Forțele Speciale ale Marinei Statelor Unite
SOCA	Agenția Națională a Criminalității
UAV	Vehicul Aerian Automat (dronă)
UDYCO	Unitatea Antidrog, Madrid
UNODC	Biroul ONU pentru Droguri și Criminalitate
ZKA	Poliția Vamală Federală din Germania

PARTEA I

Spirala

CAPITOLUL UNU

ADOLESCENTUL MUREA SINGUR. NIMENI NU ȘTIA DE ASTA, ȘI numai unei singure persoane i-ar fi păsat. Trupul său scheletic, rămas în urma unei vieți distruse de droguri, zăcea pe o saltea împuțită în colțul unei camere jegoase dintr-un bloc abandonat. Construcția se afla într-unul dintre planurile ratate privind locuințele, dintr-un „proiect" din Anacostia, o zonă a Washington, D.C., de care orașul nu era mândru și pe care turiștii nu o vizitau niciodată.

Dacă băiatul ar fi știut că moartea lui avea să provoace un război, nu ar fi înțeles nimic și nici nu i-ar fi păsat. Asta făcea abuzul de droguri cu o minte tânără. O distrugea.

Cina din acea vară târzie de la Casa Albă era restrânsă, judecând după standardele ospitalității prezidențiale. Numai douăzeci de invitați ce formau zece cupluri rămăseseră după băuturi într-o anticameră, și optsprezece dintre ei erau extrem de impresionați că se aflau acolo.

Nouă dintre aceștia erau voluntari importanți care lucrau pentru Administrația Veteranilor (VA), acea organizație națională care se ocupa de binele celor ce au purtat uniforma Forțelor Armate.

În perioada 2001-2010 mulți bărbați și femei s-au întors din Irak sau Afganistan răniți sau traumatizați. În calitate de Comandant Suprem, președintele oferea mulțumirile sale

celor nouă oaspeți de la VA pentru tot ce reușiseră să facă. Așa că cei nouă și partenerii lor fuseseră invitați să cineze acolo unde cândva mâncase și legendarul Abraham Lincoln. Li se oferise un tur privat al apartamentelor, ghidat de însăși prima-doamnă și fuseseră invitați să ia loc, sub privirea atentă a majordomului, în așteptarea supei. Așa că fusese oarecum stânjenitor când ospătărița în vârstă începuse să plângă.

Nu scosese niciun sunet, dar supiera pe care o ținea în mâini începuse să se clatine. Masa era rotundă și prima-doamnă se afla în capătul îndepărtat. Ridicase privirea de la oaspetele care era servit și văzuse cum lacrimile curgeau pe obrajii ospătăriței.

Majordomul, care nu rata niciodată nimic care ar fi putut să-i provoace neplăcere președintelui, îi urmări privirea și începu să se miște fără zgomot, dar rapid, în jurul mesei. Făcu semn repede unui ospătar din apropiere să ia supiera înainte să aibă loc un dezastru și o luă pe femeia în vârstă de lângă masă, conducând-o afară pe ușă, în bucătărie. În timp ce perechea dispărea din peisaj, prima-doamnă se șterse la gură, murmură niște scuze spre generalul pensionat din stânga ei și se ridică să-i urmeze.

În bucătărie, ospătărița stătea jos și murmura, cu umerii tremurând:

– Îmi pare rău, îmi pare atât de rău.

Expresia de pe chipul majordomului indica faptul că nu prea avea chef să o ierte. Nu poți să clachezi în fața șefului.

Prima-doamnă îi făcu semn majordomului să se întoarcă în sala în care se servea supa. Apoi se aplecă spre femeia care plângea și se ștergea la ochi cu colțul șorțului, încă cerându-și scuze.

În urma unor întrebări blânde, ospătărița Maybelle își explică teribila greșeală. Poliția găsise cadavrul singurului ei

nepot, băiatul pe care îl crescuse de la moartea tatălui său în tragedia de la World Trade Center cu nouă ani în urmă, când copilul avea șase ani.

Îi explicaseră cauza morții anunțată de medicul legist, și o informaseră că trupul băiatului era la morga din oraș, așteptând să fie ridicat.

Și astfel, în colțul unei cămări, prima-doamnă a Statelor Unite și o ospătăriță în vârstă, amândouă de culoare, s-au consolat una pe cealaltă în timp ce, la câțiva metri de ele, membrii importanți ai VA purtau conversații pompoase în fața supei cu crutoane.

Restul cinei a decurs normal, fără să se mai aducă vorba despre această întâmplare și doar două ore mai târziu, în apartamentul privat, când și-a dat jos smokingul, președintele a pus întrebarea evidentă.

După cinci ore, în întunericul din dormitor, în care pătrundea o rază de lumină de la strălucirea continuă a Washingtonului prin sticla blindată și printre draperii, prima-doamnă și-a dat seama că bărbatul de lângă ea nu doarme.

Președintele fusese crescut mai mult de bunică. Cunoștea foarte bine cât de importantă era relația dintre un nepot și bunica sa. Așa că, deși obișnuia să se trezească devreme și să facă exerciții fizice riguroase ca să rămână în formă, nu putea să doarmă. Stătea în întuneric și cugeta.

Deja decisese că tânărul de cincisprezece ani, oricine ar fi fost el, nu avea să ajungă în cimitirul săracilor, ci avea să aibă parte de o înmormântare decentă, într-un cimitir adecvat. Dar era intrigat de cauza morții unui tânăr care provenea dintr-o familie săracă, dar respectabilă și devotată.

După ora trei, își coborî din pat picioarele lungi și subțiri și întinse mâna după un halat.

– Unde te duci? se auzi de lângă el un murmur adormit.

– Nu stau mult, răspunse el, legând cordonul halatului și îndreptându-se spre dressing.

Când ridică receptorul, i se răspunse în două secunde. Dacă operatoarea de serviciu era obosită la acea oră a nopții când orice om e sleit de puteri, ea nu arăta asta. Răspunsul ei fu clar și energic.

– Da, domnule președinte.

Consola îi spunea exact cine suna. Chiar și după doi ani petrecuți în acea clădire remarcabilă, bărbatul din Chicago tot trebuia să-și aducă aminte că putea să aibă orice își dorea la orice oră din zi sau din noapte, și nu trebuia decât să ceară.

– Poți să-l contactezi pe directorul de la DEA, la el acasă sau oriunde s-ar afla? întrebă el.

Operatoarea nu se arătă surprinsă. Când ești Acel Bărbat, chiar și dacă vrei să stai la taclale cu președintele Mongoliei, se va rezolva.

– Imediat, domnule președinte, spuse tânăra aflată jos, în camera serverelor.

Tastă rapid la un calculator. Circuitele minuscule își făcură treaba și apăru imediat un nume. O căutare rapidă și pe ecran apărură zece cifre ale unui număr de telefon privat. Era o casă frumoasă din Georgetown. Făcu legătura și așteptă. La al zecelea țârâit, răspunse o voce somnoroasă.

– Domnule, președintele este la telefon, anunță ea.

Funcționarul public de vârsta a doua își reveni brusc. Operatoarea făcu legătura șefului agenției federale, cunoscută formal drept Departamentul de Combatere a Drogurilor, cu telefonul din camera de la etaj. Nu rămase pe fir să asculte conversația. O luminiță avea să-i dea de veste când cei doi terminau de vorbit și avea să întrerupă legătura.

– Îmi cer scuze că vă deranjez la ora aceasta, spuse președintele.

Directorul îl asigură imediat că nu era nicio problemă.

– Am nevoie de niște informații și poate chiar de niște sfaturi. Ați putea veni în această dimineață, la ora nouă, la birouri?

Numai politețea îl determinase să adreseze o întrebare. Președinții dau ordine. Directorul DEA confirmă că va fi în Biroul Oval la ora nouă dimineața. Președintele termină convorbirea și se duse la culcare. În cele din urmă, adormi.

Într-o casă elegantă din cărămidă roșie aflată în Georgetown, luminile erau aprinse în dormitor în timp ce directorul o întreba pe doamna cu bigudiuri, care nu înțelegea nimic, ce naiba se întâmplase? Funcționarii publici cu statut special, treziți de liderul lor suprem în persoană la ora trei dimineața, nu pot decât să se îngrijoreze că s-a întâmplat ceva rău. Posibil ceva foarte rău. Directorul nu se culcă la loc, ci coborî în bucătărie ca să-și facă un suc și o cafea, și să se îngrijoreze serios.

Dincolo de Atlantic era dimineață. Pe o mare mohorâtă și gri, plouată, în portul Cuxhaven din nordul Germaniei, vaporul *San Cristobal* își primi conducătorul. Căpitanul Jose-Maria Vargas preluase cârma și pilotul de lângă el îi dădea instrucțiuni. Vorbeau în engleză, limba comună vorbită în aer și pe apă. *San Cristobal* își întoarse prova și intră în gura de vărsare a fluviului Elba. După aproape o sută de kilometri avea să fie ghidat în Hamburg, cel mai mare port pe râu din Europa.

Cu o greutate de 30 000 de tone, *San Cristobal* era un cargou imens sub pavilion panamez. Pe puntea din fața celor doi bărbați, care priveau atent în întuneric ca să distingă balizele ce marcau canalul adânc, se aflau șiruri de containere.

Erau opt niveluri pe punte și patru dedesubt. Pe lungime erau paisprezece rânduri de la prova până la punte și vasul

era suficient de lat încât să le cuprindă pe toate opt dintr-un capăt în celălalt.

Pe documente ar fi fost trecut, corect, faptul că își începuse călătoria în Maracaibo, Venezuela; apoi se îndreptase spre est ca să-și completeze încărcătura cu încă optzeci de containere din Paramaribo, capitala și singurul port din Surinam. Pe documente nu va fi însă trecut și faptul că unul dintre aceste ultime containere era foarte special, deoarece nu conținea doar banane, ci și o altă marfă.

A doua încărcătură zburase cu un avion vechi și obosit Transall, cumpărat la mâna a doua din Africa de Sud, de la o *hacienda* izolată din nordul Columbiei, peste Venezuela și Guyana până pe o plantație de banane la fel de izolată, din Surinam.

Marfa adusă cu avionul fusese apoi stivuită, bucată cu bucată, la fundul unui container. Pachetele fuseseră înghesuite dintr-un perete în altul, de jos până sus. Când ajunseseră la șapte straturi, fusese sudat un perete fals, șlefuit și vopsit, la fel ca restul interiorului. Numai atunci au fost atârnate și bananele tari și verzi, necoapte încă, răcite, dar nu înghețate, care aveau să rămână acolo până în Europa.

Camioane-platformă făcuseră gălăgie prin junglă pentru a aduce comanda pentru export pe coastă și de acolo *San Cristobal* o luase la bord pentru a-și completa încărcătura. Apoi, ridică ancora și porni spre Europa.

Căpitanul Vargas, un marinar nemaipomenit de onest, care nu știa de existența încărcăturii în plus pe care o transporta, mai fusese la Hamburg și se minuna necontenit de mărimea și de eficiența sa. Vechiul port hanseatic părea a fi format de fapt din două orașe. Unul era orașul în care locuiau oamenii pe malurile canalelor râului Alster, iar celălalt era

orașul portuar întins, căminul celui mai mare depozit de containere de pe continent.

Cu 13 000 de opriri pe an, 140 de milioane de tone de marfă care plecau și veneau, vapoarele acostau în 320 de docuri. Numai portul pentru containere avea patru terminale și *San Cristobal* fusese alocat terminalului Altenwerder.

În vreme ce vaporul trecea de Hamburg cu cinci noduri, malul vestic prinse viață, iar cei doi bărbați de la cârmă fură serviți cu cafea columbiană tare, iar germanul adulmecă aroma cu satisfacție. Ploaia încetase, soarele se chinuia să răsară, iar echipajul avea să se bucure de timpul petrecut la mal.

Se apropia de ora prânzului când *San Cristobal* acostă în dana alocată și aproape imediat una dintre cele cincisprezece macarale își luă poziția și începu să descarce containerele.

Căpitanul Vargas își luă la revedere de la pilot care, acum că i se terminase tura, porni spre casa lui din Altona. Cu motoarele oprite și curentul pornit doar pentru menținerea în funcțiune a vasului, cu echipajul cu pașapoartele în mână, trecând pe mal și pornind spre barurile din Reeperbahn, nava *San Cristobal*, pe care căpitanul o considera atât cariera, cât și casa lui, părea liniștită, așa cum îi plăcea.

Nu avea de unde să știe că la patru containere dincolo de punte, două straturi în jos și trei rânduri de la tribord, se afla un container cu un logo mic și neobișnuit. Trebuia să te uiți foarte atent ca să-l găsești, deoarece containerele transportate pe mare au tot soiul de zgârieturi, semne, coduri de identificare și nume de proprietari vopsite pe ele. Acest logo special era format din două cercuri concentrice, împreunate, iar în cel mai mic era o cruce malteză. Era codul secret al Hermandad, sau al Frăției, banda care se ocupa de 90% din traficul cu cocaină din Columbia. Iar pe chei era o singură pereche de ochi care putea să recunoască acel semn.

Macaraua lua containerele de pe punte și le punea pe o serie de drone pe roți controlate de calculatoare, care se numeau vehicule ghidate automat, sau VGA. Acestea, controlate de sus dintr-un turn, transportau containerele până în zona de depozitare. În acel moment, un angajat, mișcându-se neobservat printre VGA-uri, zări semnul cu două cercuri. Dădu un telefon, după care se grăbi la loc în biroul său. La câțiva kilometri distanță, o camionetă porni spre Hamburg.

La acea oră, directorul de la DEA era condus în Biroul Oval. Mai fusese acolo de câteva ori înainte, dar biroul antic imens, steagurile drapate și sigiliul republicii încă îl impresionau. Aprecia puterea, iar locul acela reprezenta puterea absolută.

Președintele era într-o dispoziție bună, făcuse sport, duș, luase micul dejun și se îmbrăcase lejer. Își invită oaspetele să ia loc pe una dintre canapele, iar el se așeză pe cealaltă.

– Cocaină, începu el. Vreau să știu totul despre cocaină. Aveți extrem de multe materiale despre acest subiect.

– Din belșug, domnule președinte. Dacă aș face un teanc de dosare, ar avea câțiva metri înălțime.

– Prea mult, răspunse președintele. Am nevoie de aproximativ zece mii de cuvinte. Nu pagini întregi de statistici. Doar informații. O sinteză. Exact așa cum stau lucrurile, de unde vine (ca și cum eu nu aș ști), cine o produce, cine o transportă, cine o cumpără, cine o folosește, unde se duc profiturile, cine are de câștigat, cine are de pierdut, ce se face în această privință.

– Numai despre cocaină, domnule președinte? Nu și celelalte? Heroină, PCP, metamfetamină, omniprezentul canabis?

– Numai despre cocaină. Doar pentru mine. Pentru ochii mei. Trebuie să știu lucrurile esențiale.

– Voi comanda un nou raport, domnule. Zece mii de cuvinte. Limbaj simplu. Maximă confidențialitate. Șase zile, domnule președinte?

Comandantul suprem se ridică în picioare, zâmbind, și îi întinse mâna. Întâlnirea se terminase. Ușa era deja deschisă.

– Știam că mă pot baza pe dumneavoastră, domnule director. Trei zile.

Mașina directorului, un Ford Crown Victoria, aștepta în parcare. La comandă, șoferul o aduse, virând, până la Aripa de Vest. În patruzeci de minute, directorul era deja înapoi la Arlington, dincolo de Potomac, comod în biroul de la ultimul etaj din sediul de pe Army Navy Drive 700.

Pasă sarcina lui Bob Berrigan, șefului Operațiunilor. Bărbatul mai tânăr, care-și trăise viața mai mult pe teren, și nu în spatele unui birou, dădu din cap mohorât și mormăi:

– Trei zile?

Directorul încuviință.

– Nu mănânci, nu dormi. Trăiești cu cafea. Și, Bob, să nu te zgârcești. Să prezinți situația așa de rea cum este. Poate o să primim ceva buget în cele din urmă.

Fostul agent de teren porni pe coridor și îi spuse asistentului său personal să-i anuleze toate întâlnirile, interviurile și angajamentele pentru următoarele trei zile. Muncă de birou, gândi el. Deleagă, cere imposibilul, ieși la cină și caută să iei bani.

Până să apună soarele, încărcătura de pe *San Cristobal* fusese descărcată pe mal, dar încă se afla în perimetrul portului. Mai multe camionete ocupaseră cele trei poduri pe care le aveau de traversat ca să își poată ridica mărfurile importate. Blocată într-un ambuteiaj pe Niederfelde Brucke se afla o camionetă din Darmstadt, condusă de un bărbat cu pielea

închisă la culoare. Documentele lui arătau că era cetățean german de origine turcă, membru al uneia dintre cele mai mari minorități din Germania. Nu aveau să arate și faptul că era membru al mafiei turcești.

Înăuntrul perimetrului nu avea să fie niciun ambuteiaj. Vama pentru un anumit container de oțel venit din Surinam nu urma să întâmpine nicio problemă.

Cantitatea de mărfuri care intra în Europa prin Hamburg era atât de mare încât era pur și simplu imposibil să se facă o examinare riguroasă a fiecărui container. Serviciile vamale germane, ZKA, făceau și ele ce puteau. În jur de 5% din încărcăturile care ajungeau acolo erau supuse unei examinări atente. Unele la nimereală, dar majoritatea erau alese pentru a fi verificate în urma unor ponturi, în cazul în care era ceva ciudat la descrierea încărcăturii sau la portul din care au plecat (bananele nu vin din Mauritania) sau documentele nu erau cele adecvate.

Verificarea putea include deschiderea containerului prin ruperea sigiliilor, măsurarea containerelor pentru a se vedea dacă există compartimente secrete, teste chimice în laboratorul din zonă, folosirea câinilor sau inspecția cu raze X. În jur de două sute patruzeci de camioane erau scanate într-o singură zi. Dar un container cu banane nu ar fi trebuit să aibă astfel de probleme.

Acest container nu a fost dus la centrul HHLA Fruit and Cool pentru că era programat să părăsească docurile prea rapid și nu mai merita să fie verificat. În Hamburg, permisiunea de trecere era dată de cele mai multe ori de sistemul ATLAS. Cineva introdusese numărul de înregistrare de douăzeci de cifre al transportului în calculatorul de la ZKA și îi dăduse permisiunea să părăsească portul chiar înainte ca *San Cristobal* să ia ultima curbă pe râul Elba.

Când șoferul turc ajunsese în cele din urmă în dreptul porții, containerul era pregătit pentru a fi ridicat. Prezentă documentele, angajatul ZKA din cabină le introduse în calculator, găsi permisiunea de trecere pentru o cantitate modestă de banane importată de o companie mică de comercializare de fructe din Darmstadt și îi făcu semn din cap că poate să înainteze. În treizeci de minute, șoferul turc trecuse înapoi podul care permitea accesul spre rețeaua întinsă de autostrăzi germane.

În spatele său, se afla o tonă de cocaină columbiană pură. Înainte să fie vândută consumatorilor finali, avea să fie „umflată" de șase sau șapte ori cu o serie de chimicale cum ar fi benzocaină, creatină, efedrină sau chiar ketamină, un tranchilizant care se folosește la cai. Acestea îl fac pe consumator să creadă că simte niște senzații mai tari decât cele care ar putea fi de fapt obținute cu cantitatea de cocaină pe care o trage pe nas. Un volum și mai mare poate fi obținut prin metode simple, dar inofensive, ce includ adăugarea de prafuri precum bicarbonatul de sodiu sau zahărul pudră.

Fiecare kilogram e transformat în șapte mii de grame, pentru care „clienții" plătesc până la zece dolari pe gram, și se va vinde cu 70 000 de dolari. Șoferul avea o mie de astfel de kilograme în spatele său, ce valorau pe stradă șaptezeci de milioane de dolari. Luând în calcul „pasta" cumpărată de la țăranii din jungla columbiană pentru 1 000 de dolari kilogramul, era de-ajuns pentru a acoperi transportul cu avionul până la Surinam, taxa pentru plantația de banane, transportul cu vaporul *San Cristobal*, și 50 000 de dolari care se strecurau în contul din Grand Cayman al angajatului corupt din Hamburg.

Gangsterii europeni vor suporta costul zdrobirii cărămizilor tari de cocaină într-o pudră fină ca de talc, tăierea

ei pentru a i se multiplica volumul și apoi vinderea ei către consumatori. Dar dacă liderii din junglă și din portul din Hamburg obțineau cinci la sută, iar cei din funcții înalte din Europa încă cinci la sută, rămânea un profit de 90% care era împărțit între cartel, mafii și bandele din Europa și America.

Președintele american va afla toate aceste informații din raportul Berrigan care ajunse pe biroul său trei zile mai târziu, așa cum i se promisese.

În timp ce citea raportul după cină, încă două tone de cocaină columbiană pură, aflate într-o camionetă, treceau granița în Texas, într-un orășel numit Nuevo Laredo, urmând să fie distribuită în inima Americii.

Stimate domnule președinte,

Am onoarea să *vă prez*int raportul solicitat de dumneavoastră despre cocaină.

ORIGINI: Cocaina provine numai de la planta coca, o tufă de buruieni greu de distins care crește din vremuri străvechi pe văile și în junglele din nord-vestul Americii de Sud.

În toată această perioadă, a fost consumată de băștinași care au descoperit că mestecatul ei îndepărta senzația de foame continuă și le stimula dispoziția. Produce rar flori sau fructe; rădăcina și ramurile ei sunt lemnoase și inofensive; doar frunzele conțin drogul.

Chiar și așa, drogul constituie mai puțin de 1% din frunză, în greutate. Este nevoie de 375 de kilograme de frunze recoltate – suficient cât să umple o camionetă – pentru a scoate 2,5 kilograme de pastă de coca – forma ei intermediară –, care la rândul ei va produce un kilogram de cocaină pură sub forma prafului alb binecunoscut.

GEOGRAFIE: În prezent, aproximativ 10% din cantitatea globală provine din Bolivia, 29% din Peru și 61% din Columbia.

Dar bandele columbiene preiau produsul de la cei doi contribuitori mai mici când este în stadiul de pastă, completează procesul de rafinare și practic vând 100% din drog.

CHIMIE: Pentru transformarea frunzei în produsul finit, este nevoie doar de două procese chimice și ambele sunt extrem de ieftine. De aceea, având în vedere sărăcia extremă în care se află fermierii din jungle care cultivă ceea ce practic este o buruiană foarte dură și tare, eradicarea de la sursă s-a dovedit a fi imposibilă.

Frunzele sunt lăsate la înmuiat într-un butoi cu acid – e bun și acidul ieftin de baterii – care scoate cocaina din ele, după care sunt scoase și aruncate, lăsând în urmă un fel de zeamă maronie. Aceasta este amestecată cu alcool sau chiar benzină, care extrage alcaloizii din ea.

Aceștia se degresează și se tratează cu o substanță alcalină puternică, precum bicarbonatul de sodiu. Acest amestec produce o mâzgă spumoasă și albicioasă, care reprezintă pasta de bază. Aceasta este unitatea standard de cocaină cu care se face trafic în America de Sud. Asta cumpără gangsterii de la țărani. Aproximativ 150 de kilograme de frunze se transformă într-un kilogram de pastă. Chimicalele se obțin ușor, iar produsul este ușor de transportat din junglă până la rafinărie.

FINISAREA: În rafinării secrete, de obicei ascunse în junglă, pasta este transformată într-o pudră hidroclorică de cocaină de culoarea zăpezii (numele întreg) prin adăugarea altor chimicale precum acid hidrocloric, permanganat de potasiu, acetonă, eter, amoniac, carbonat

de calciu, carbonat de sodiu, acid sulfuric și, din nou, benzină. Acest amestec este apoi „redus", reziduurile fiind uscate și ce rămâne este pudra. Toate chimicalele folosite sunt ieftine și, fiind folosite în multe industrii legale sunt ușor de obținut.

COSTURI: Un țăran care cultivă coca, sau „cocalero", poate să lucreze ca un câine tot anul, recoltând de până la șase ori din terenul său din junglă, fiecare recoltă aducându-i 125 de kilograme de frunze de coca. Producția totală de 750 de kilograme de frunze va crea cinci kilograme de pastă. După ce-și primesc banii șefii săi, poate să câștige și el 5 000 de dolari pe an. Chiar și după ce se rafinează pudra, un kilogram poate ajunge la 4 000 de dolari.

PROFITURI: Sunt cele mai mari profituri aduse de vreun produs. Prețul acelui kilogram de cocaină columbiană pură crește de la 4 000 de dolari la 60 000 și apoi 70 000 de dolari, prin simplul fapt că traversează 4 800 de kilometri de pe coasta Columbiei până în Statele Unite, sau 8 000 de kilometri până în Europa. Dar nu se termină aici. Înainte să ajungă la cumpărător, kilogramul va fi „tăiat" (falsificat) de șase sau șapte ori greutatea și volumul său, fără să se piardă bani pe gram. Utilizatorii vor plăti ultimului traficant din lanț în jur de 70 000 de dolari pentru acel kilogram cât o pungă de zahăr, care a plecat de pe coasta Columbiei cu o valoare de doar 4 000 de dolari.

REZULTATE: Aceste marje de profit garantează faptul că marii operatori își pot permite cea mai bună tehnologie și expertiză, cel mai bun echipament, cele mai bune arme. Pot să angajeze minți strălucite ale lumii, pot să mituiască oamenii din funcții înalte – în unele cazuri

se ajunge chiar și la nivel prezidențial – și aproape că se rușinează din cauza numărului de oameni care se înghesuie să ajute cu transportul și cu vânzarea produsului lor, în schimbul unei plăți. Indiferent cât de mulți „cărăuși" neimportanți sunt prinși și trimiși la închisoare, mereu vor fi mii de oameni sărmani și/sau proști care se vor oferi voluntari să se supună riscurilor.

STRUCTURI: Ducă uciderea lui Pablo Escobar din cartelul Medellin și pensionarea fraților Ochoa din Cali, gangsterii din Columbia s-au împărțit în aproape o sută de mini-carteluri. Dar în ultimii trei ani, a apărut un nou cartel gigantic care le-a unificat pe toate sub conducerea sa.

Doi independenți care au încercat să se opună au fost găsiți morți după ce au fost torturați și nu a mai fost nimeni care să se opună noii conduceri. Mega-cartelul își spune „Hermandad" sau Frăția, și operează ca o corporație uriașă, având în spate o armată privată care să păzească proprietatea și o echipă de psihopați care să impună disciplina.

Frăția nu produce cocaină. Cumpără întreaga producție de la fiecare mini-cartel în stadiul de produs finit, cel de pudră albă. Oferă un preț „corect" (spun ei), nu în stilul „acceptă, dacă nu, pa", ci „acceptă, dacă nu, mori". După aceea, Hermandad vinde în întreaga lume.

CANTITĂȚI: Cantitatea totală de cocaină livrată ajunge la 600 de tone pe an, care se împarte în aproximativ 300 de tone pentru două destinații: Statele Unite și Europa, aproape singurele continente care folosesc drogul. Având în vedere marjele de profit despre care am vorbit mai sus, profiturile totale nu sunt calculate în sute de milioane de dolari, ci în zeci de miliarde.

PROBLEME: Din cauza acestor profituri uriaşe, s-ar putea să existe douăzeci de intermediari între cartel şi consumatorul final. Aceştia pot fi transportatori, cei care pasează drogul sau vânzătorii finali. De aceea este foarte greu pentru FLO (Forţele de Lege şi de Ordine) din orice ţară să se atingă de marii jucători. Sunt extrem de bine protejaţi, se folosesc de violenţă teribilă pentru a descuraja şi nici măcar nu se ating vreodată de produsul propriu-zis. Peştii mici sunt prinşi în mod constant, judecaţi şi închişi, dar rareori „chiţăie" şi sunt imediat înlocuiţi.

INTERCEPTĂRI: FLO americane şi europene sunt în război continuu cu industria de cocaină şi interceptările de transporturi sau descoperirea depozitelor ascunse au loc în mod constant. Dar echipele FLO de pe ambele continente nu reuşesc să oprească decât în jur de 10-15% din piaţa de cocaină, şi, având în vedere marjele uluitoare, nu este de ajuns. Ar fi necesar să fie crescute nivelurile de „interceptare" şi „confiscare" până la 80% sau mai mult, pentru ca industria să se clatine. Dacă ar pierde 90%, cartelurile ar exploda şi industria de cocaină ar fi în sfârşit distrusă.

CONSECINŢE: Cu doar treizeci de ani în urmă, cocaina era cunoscută popular ca o simplă „priză" în rândul persoanelor mondene, comercianţilor şi muzicanţilor din Tin Pan Alley. Astăzi a ajuns să fie o calamitate naţională care provoacă daune dezastruoase în societate. Echipele FLO de pe două continente estimează că în jur de 70% din infracţiunile care au loc la nivel de stradă (spargeri, jafuri etc.) sunt săvârşite pentru a obţine fondurile necesare susţinerii unei dependenţe. Dacă „făptuitorul" este drogat cu un produs derivat din vicioasa cocaină, care

se numește „crack", jafurile pot fi însoțite și de violență absolută.

Dincolo de asta, profiturile obținute în urma cocainei, odată ce au fost spălate, sunt folosite pentru finanțarea altor tipuri de infracțiuni, în special pentru traficul de arme (folosite de asemenea pentru infracțiuni și terorism) și de persoane, în general imigranți ilegali sau fete răpite pentru a fi vândute ca sclave sexuale.

ÎN CONCLUZIE: Țara noastră a fost foarte afectată de distrugerea din toamna anului 2001 a World Trade Center și de atacul de la Pentagon, în care s-au pierdut aproape 3 000 de vieți. De atunci, niciun american din țară nu a murit de terorism generat de străini, dar războiul împotriva terorismului continuă și trebuie să continue. Și totuși, în acest deceniu, numărul estimativ al vieților distruse de narcotice trebuie să fie undeva de zece ori mai mare decât numărul victimelor tragediei 9/11, și jumătate dintre acestea sunt cauzate de chimicala numită cocaină.

Am onoarea de a vă servi, domnule președinte,
ROBERT BERRIGAN
Director adjunct (Operațiuni Speciale)
Departamentul de Combatere a Drogurilor

În timp ce curierul livra la Casa Albă Raportul Berrigan, un fost ofițer britanic vamal, aflat într-un birou oarecare de pe cheiul din Lisabona, se uita extrem de frustrat la o poză cu un trauler vechi și uzat.

Tim Manhire fusese toată viața colector de taxe, meserie care nu era chiar printre cele mai populare, dar pe care el o considera ca fiind extrem de necesară. Dacă strângerea banilor de la un biet turist pentru un guvern lacom nu era o

activitate prea palpitantă, slujba lui de pe străzile murdare din spatele cheiului din Lisabona îi aducea oarecum satisfacție, și ar fi fost una și mai mare dacă nu ar fi existat acel vechi inamic care să-i provoace frustrare: resursele neadecvate.

Mica agenție pe care o conducea se numea MAOC-N, încă un acronim folosit în lumea legii și a ordinii. Înseamnă Centrul de Analiză și Operațiuni Maritime – Narcotice și unește experți din șapte țări. Cei șase parteneri ai Marii Britanii sunt Portugalia, Spania, Irlanda, Franța, Italia și Olanda. Portugalia era gazda, iar directorul era un englez, transferat de la HMRC la SOCA ca să preia această funcție.

MAOC-N încearcă să coordoneze eforturile FLO europene și ale forțelor navale pentru a stopa traficul cu cocaină din Bazinul Caraibilor, dincolo de Atlantic, până pe coastele gemene ale Europei și Africii de Vest.

Frustrarea lui Tim Manhire din acea dimineață însorită pornise de la faptul că vedea încă un pește mare cu o încărcătură imensă și valoroasă care era pe cale să se strecoare prin ochiurile plasei.

Poza fusese făcută din aer, dar pe lângă faptul că făcuse niște poze drăguțe, patrula aeriană nu putuse ajuta cu nimic altceva. Pur și simplu transmisese imaginea în câteva secunde centrului MAOC-N, aflat la mulți kilometri distanță.

În fotografie se vedea un trauler, pe prova căruia scria *Esmeralda-G.* Fusese descoperit printr-un noroc chior exact când se lumina de ziuă, în estul Atlanticului, și absența siajului indica faptul că înainta încet, după ce călătorise nevăzut prin noapte. Claritatea pozei era suficient de bună pentru Manhire, care privea prin lentila de mărire, observând că echipajul avea de gând să acopere nava, din spate în față, cu o prelată albastră. Aceasta era metoda standard pe care traficanții de

cocaină o foloseau pe mare, atunci când puteau, pentru a evita să fie detectați.

Navigau noaptea, după care petreceau ziua plutind în tăcere sub o prelată care se camufla în apa înconjurătoare, detectarea vasului de deasupra fiind extrem de dificilă. La apus, echipajul strângea prelata, o depozita și continua să navigheze. Le lua ceva timp, dar era mai sigur așa. Să fie prinși la răsărit în timp ce puneau prelata era deja noroc chior. Nu era momeală. Încărcătura era deja în cală, până la o tonă de pudră albă, ambalată bine în mai multe straturi astfel încât să nu fie afectată de sare și de mare, plecată de la un chei putrezit dintr-un golf venezuelean.

Era clar că *Esmeralda-G* se îndrepta spre Africa de Vest, probabil spre statul narcoticelor, Guineea-Bissau. Manhire se gândea cu părere de rău că ar fi fost bine măcar de s-ar fi aflat mai la nord, trecând pe lângă Canarele spaniole, sau pe lângă Madeira sau Azore care aparțin de Portugalia. Ambele țări ar fi putut să trimită o navă a pazei de coastă să-i intercepteze pe traficanți.

Dar se afla mult mai la sud, la două sute cincizeci de kilometri nord de insulele Capului Verde – dar oricum nu aveau cum să ajute. Nu aveau echipamentul necesar. Și nu avea niciun rost să recurgă la șirul de state uitate care se aflau în curba dintre Senegal și Liberia. Ele făceau parte din problemă, nu erau nicidecum soluția.

Așa că Tim Manhire contactase șase forțe navale europene și pe cea americană, dar nu aveau fregate, distrugătoare sau crucișătoare prin zonă. Dacă *Esmeralda-G* văzuse avionul care o fotografiase, își dăduse probabil seama că fusese descoperită și ar fi abandonat trucul cu prelata ca să pornească cu viteză maximă spre uscat. Mai aveau doar 370 de kilometri și chiar și la o viteză mică, de zece noduri, ar fi ajuns în siguranță

în mlaştinile cu mangrove de pe coasta Guineei, înainte de răsăritul soarelui.

Nici după o interceptare pe mare nu încetau frustrările. Printr-un noroc chior, o fregată franceză răspunsese unui apel şi, cu ajutorul MAOC, descoperise un cargobot încărcat cu cocaină undeva la şase sute patruzeci de kilometri în larg. Dar francezii erau obsedaţi de politeţurile legale. După legile lor, traficanţii capturaţi trebuia să fie tractaţi în cel mai apropiat port „prietenos". Care s-a nimerit să fie încă un stat ratat – Guineea-Conakry.

Apoi un magistrat francez a trebuit să fie dus de la Paris pe nava capturată pentru *les formalités*. Ceva legat de drepturile omului – *les droit de l'homme*.

– *Droits de mon cul*, bombănise Jean-Luis, colegul lui Manhire de la secţia franceză.

Până şi englezul îşi dăduse seama că spusese „drepturile curului".

Aşadar, nava fusese sechestrată, echipajul adus în faţa instanţei de judecată, iar cocaina confiscată. Într-o săptămână, vaporul plecase din dană cu propriul său echipaj la bord, care fusese scos pe cauţiune cu uşurinţă de magistratul care avansase de la un Peugeot prăfuit la un Mercedes nou, iar baloturile confiscate se evaporaseră.

Directorul MAOC oftă şi salvă într-un fişier poza şi numele *Esmeralda-G*. Dacă ar fi să fie văzută din nou vreodată... Dar nu va fi. Probabil va fi din nou schimbată în transportator de ton şi redenumită înainte să intre în Oceanul Atlantic. Şi chiar dacă s-ar întâmpla asta, va fi oare un alt avion norocos care să aparţină marinei europene şi care să treacă din întâmplare pe deasupra vasului când prelata vântură în briza mării? Era o şansă de una la o mie.

Aceasta, se gândea Manhire, era problema în sine. Resurse mici și nicio pedeapsă pentru traficanți. Chiar dacă erau prinși.

O săptămână mai târziu, președintele american avea o discuție cu directorul Departamentului pentru Securitate Internă, super-agenția care ordona și conducea cele treisprezece agenții primare de spionaj din Statele Unite. Acesta se holba uluit la comandantul suprem.

– Vorbiți serios, domnule președinte?

– Da, cred că da. Dumneavoastră ce mă sfătuiți?

– Păi, dacă aveți de gând să distrugeți industria cocainei, vă veți confrunta cu unii dintre cei mai răi, violenți și nemiloși oameni ai lumii.

– Atunci presupun că vom avea nevoie de cineva și mai bun.

– Domnule, cred că vă referiți la cineva și mai rău.

– Avem un astfel de om?

– Păi, îmi vine în minte un nume – sau mai degrabă o reputație a cuiva anume. A fost ani buni șeful Agenției de Contraspionaj la CIA. A ajutat la prinderea și distrugerea lui Aldrich Ames atunci când a primit în sfârșit permisiunea să o facă. Apoi a fost directorul Operațiunilor Speciale. Aproape că l-a prins și l-a asasinat pe Osama Bin Laden, și asta a fost înainte de 9/11. A fost eliberat acum doi ani.

– Eliberat?

– Dat afară.

– De ce?

– Era prea neîndurător.

– Față de colegii săi?

– Nu, domnule. Cred că față de inamicii noștri.

– Nu există așa ceva. Îl vreau înapoi. Cum îl cheamă?

– Am uitat, domnule. La Langley i se folosea doar porecla. I se zicea Cobra.

CAPITOLUL DOI

Bărbatul pe care îl căuta președintele se numea Paul Devereaux, și când în sfârșit fusese găsit, își spunea rugăciunile. Considera rugăciunea ceva extrem de important.

Devereaux era descendentul unei familii aproape aristocratice care apăruse în Massachusetts undeva la 1776. Încă din tinerețe, avusese mereu mijloace personale, dar ceea ce-l făcuse special în acele vremuri fusese intelectul său.

Urmase cursurile liceului Boston College, principala sursă de potențiali studenți pentru una dintre marile universități iezuite din Statele Unite. Acolo fusese catalogat drept o persoană cu mult potențial. Pe cât era de pios, pe atât era de deștept, și se gândise serios să devină preot iezuit. În schimb, acceptase invitația de a se alătura unei alte comunități exclusiviste, și anume CIA.

Pentru tânărul de douăzeci de ani care trecuse prin toate examenele posibile la care fusese supus de tutorii săi și care stăpânea la perfecție câteva limbi străine, era o chestiune care ținea de a-l sluji pe Dumnezeu și de a-și sluji țara, luptând împotriva comunismului și ateismului. Alesese drumul laic, și nu pe cel clerical.

În cadrul agenției, avansase rapid deoarece era de neoprit, și dacă felul său de a fi detașat nu-l făcuse cel mai popular de la Langley, nu-i păsa câtuși de puțin. Lucrase la trei mari divizii:

Operațiuni (Op), Informații (Analiză) și Contrainformații (Securitate Internă). Văzuse sfârșitul Războiului Rece din anul 1991, când avusese loc căderea URSS-ului, un scop pentru care muncise timp de douăzeci de ani, și rămăsese în acel post până în 1998, când Al-Qaeda aruncase în aer două ambasade americane, în Nairobi și Dar-es-Salaam.

Devereaux devenise deja un arabist priceput, având în vedere că Divizia Sovietică era prea aglomerată și prea evidentă. Stăpânea diverse dialecte ale limbii arabe, așa că fusese omul potrivit la locul potrivit atunci când Compania formase o unitate de Operațiuni Speciale, menită a se concentra pe noua amenințare – fundamentalismul islamic și terorismul global pe care aceasta avea să îl provoace.

Pensionarea sa din anul 2008 reprezentase vechea dilemă: plecase el sau fusese forțat să o facă? Devereaux, așa cum era și normal, ar fi susținut prima variantă. Un observator mai generos ar fi spus că adevărul era undeva la mijloc. Devereaux era de școală veche. Putea să recite Coranul mai bine decât majoritatea învățaților islamici și învățase cel puțin o mie dintre Comentariile cele mai importante. Dar era înconjurat de tineri străluciți, ale căror urechi păreau să fie lipite de BlackBerry, un dispozitiv pe care nu putea să-l suporte.

Ura corectitudinea politică, preferând să aibă maniere bune și rafinate față de toată lumea, mai puțin față de cei care erau clar inamicii adevăratului și unicului Dumnezeu și/sau ai Statelor Unite. Pe aceștia îi distrugea fără nicio urmă de remușcare. Plecarea sa definitivă de la Langley avusese loc când noul director al CIA declarase cu fermitate că în lumea modernă trebuia neapărat să aibă și remușcări.

Așa că își acceptase plecarea cu o petrecere de adio restrânsă și lipsită de sinceritate – încă o convenție pe care o detesta – și se retrăsese la minunata sa casă din orașul istoric

Alexandria. Acolo putea să se afunde în biblioteca sa formidabilă și în colecția de opere rare de artă islamică.

Nu era nici gay, nici căsătorit, o speculație care provocase la un moment dat multe bârfe pe coridoarele Vechii Clădiri de la Langley – refuzase cu vehemență să se mute în Noua Clădire. În cele din urmă, bârfitorii fuseseră forțați să recunoască ceea ce era evident. Intelectualul cu cunoștințe iezuite, *brahminul* sihastru din Boston pur și simplu nu era interesat. Atunci, un deștept care avansase rapid în agenție remarcase faptul că avea exact farmecul unei cobre. Și astfel, îi rămăsese porecla „Cobra".

Tânărul angajat al Casei Albe se duse mai întâi la reședința aflată la intersecția străzilor South Lee și South Fairfax. Menajera, zâmbitoarea Maisie, îi spuse băiatului că șeful ei era la biserică și îi arătă unde să se ducă. Când tânărul ajunse înapoi la mașina parcată lângă bordură, privi în jur și se gândi că se întorsese cu două secole în urmă.

Și pe bună dreptate. Alexandria fusese fondată de negustori englezi, în anul 1749. Era „antebellum" nu doar prin faptul că exista dinainte de Războiul Civil; ci și prin faptul că preceda Războiul de Independență. Fiind o perioadă port, aflat pe râul Potomac, prosperase din comerțul cu zahăr și cu sclavi. Vapoarele transportatoare de zahăr, care urcau în amonte din golful Chesapeake și mai departe din sălbaticul Atlantic, folosiseră cărămizi de clădiri britanice vechi drept balast și cu acestea negustorii își construiseră superbele case. Aspectul obținut era mai mult în stil european vechi decât al Lumii Noi.

Bărbatul de la Casa Albă urcă înapoi lângă șofer și îi spuse să meargă pe South Royal și să caute biserica catolică Saint Mary. Deschise ușor ușa și înlocui zumzetul străzilor cu

calmul tăcut al naosului, privi în jur și zări o singură siluetă îngenuncheată în fața altarului.

Pașii lui nu făcură niciun zgomot, în timp ce traversă pe furiș naosul, dincolo de cele opt vitralii care reprezentau singura sursă de lumină. Fiind baptist, recunoscu mirosul ușor de cădelniță și de ceară de la lumânările votive arzânde, pe măsură ce se apropia de persoana căruntă care stătea în genunchi și se ruga în fața altarului cu acoperământ alb, pe care se afla o singură cruce de aur.

Crezuse că nu făcuse niciun zgomot, dar silueta ridică o mână ca să-l avertizeze să nu rupă tăcerea. Când bărbatul își termină rugăciunile, se ridică în picioare, plecă fruntea, făcu semnul crucii și se întoarse. Tânărul vizitator încercă să spună ceva, dar Devereaux ridică din nou o mână și porniră ușor spre ieșire. Numai atunci, bărbatul mai în vârstă se întoarse și-i zâmbi. Deschise ușa și văzu limuzina parcată pe partea cealaltă a străzii.

– Am fost trimis de la Casa Albă, domnule, îl anunță angajatul.

– Multe lucruri se schimbă, tânărul meu prieten, dar nu tunsoarea și mașinile, răspunse Devereaux.

Dacă tânărul crezuse că cele două cuvinte „Casa Albă", pe care adora să le folosească, avuseseră efectul obișnuit, se înșelase.

– Și ce dorește să comunice Casa Albă unui bătrân ieșit la pensie?

Angajatul rămase năucit. Într-o societate obsedată de tinerețe, nimeni nu spunea despre sine că era bătrân, nici măcar la șaptezeci de ani. Nu știa că în lumea arabă vârsta era ceva venerat.

– Domnule, președintele Statelor Unite dorește să vă vadă.

Devereaux rămase tăcut, ca și când s-ar fi gândit.

– Acum, domnule.

– Atunci cred că ar trebui să îmi iau un costum închis la culoare și o cravată, dacă putem opri la mine acasă mai întâi. Și având în vedere că nu conduc, nu am mașină. Am încredere că mă poți duce până acolo, și apoi înapoi acasă?

– Da, domnule. Bineînțeles.

– Atunci să mergem. Șoferul tău știe unde locuiesc. Probabil ai fost acolo ca să o vezi pe Maisie.

În Aripa de Vest, întâlnirea fu scurtă și avu loc în biroul șefului de cabinet al președintelui, un membru încăpățânat al Congresului, care îi era alături președintelui de ani buni.

Președintele dădu mâna cu el și i-l prezentă drept cel mai de încredere aliat al său din tot Washingtonul.

– Am o propunere pentru dumneavoastră, domnule Devereaux, spuse președintele. Într-un fel, este o solicitare. Nu, de fapt, din toate punctele de vedere este o solicitare. În momentul de față am o întâlnire pe care nu pot să o evit. Dar nu contează. Jonathan Silver vă va explica totul. Voi fi recunoscător pentru răspunsul dumneavoastră când mi-l veți putea da.

Îi zâmbi și îi strânse din nou mâna, după care plecă. Domnul Silver nu zâmbi. Nu îi stătea în obicei, zâmbea foarte rar, și numai atunci când auzea că un adversar al președintelui avea mari probleme. Scoase un dosar din birou și i-l oferi.

– Președintele v-ar fi îndatorat dacă ați citi asta mai întâi. Aici. Acum.

Făcu semn spre unul dintre fotoliile de piele din spatele camerei. Paul Devereaux luă dosarul, se așeză picior peste picior și citi Raportul Berrigan. După ce termină, zece minute mai târziu, ridică privirea.

În tot acest timp, Jonathan Silver lucrase la niște documente. Surprinse privirea fostului agent și lăsă pixul jos.

– Ce credeți?

– Interesant, dar foarte puțin inovativ. Ce vreți de la mine?

– Președintele dorește să știe acest lucru. Ar fi posibil, cu toată tehnologia noastră și toate forțele speciale, să distrugem industria cocainei?

Devereaux privi în tavan.

– Un răspuns de cinci secunde ar fi lipsit de valoare. Amândoi știm asta. Voi avea nevoie de timp ca să mă ocup de ceea ce francezii numesc un *projet d'étude*.

– Nu dau doi bani pe cum zic francezii, fu răspunsul.

Jonathan Silver părăsea rar Statele Unite, excepție făcând mult iubitul său Israel, și când era plecat, ura fiecare clipă, mai ales atunci când era în Europa, și în special în Franța.

– Aveți nevoie de timp pentru documentare, nu? Cât de mult?

– Cel puțin două săptămâni. Și voi avea nevoie de o scrisoare de împuternicire prin care să se solicite fiecărei autorități din stat să răspundă cu sinceritate întrebărilor mele. Dacă nu, răspunsul va fi tot unul lipsit de valoare. Presupun că nici dumneavoastră, nici președintele nu doriți să irosiți timp și bani pe un proiect sortit eșecului, nu-i așa?

Șeful de cabinet îl privi fix timp de câteva secunde, după care se ridică și ieși din cameră. După cinci minute se întoarse cu o scrisoare. Devereaux se uită fugitiv la ea. Dădu încet din cap. Hârtia din mâinile sale putea trece orice barieră birocratică din țară. Șeful de cabinet al președintelui îi dădu și o carte de vizită.

– Numerele mele. De acasă, de la birou și de mobil. Toate sunt criptate. Complet sigure. Puteți să mă sunați oricând, dar numai pentru motive serioase. De acum înainte, președintele iese din discuția aceasta. Aveți nevoie să păstrați Raportul Berrigan?

– Nu, răspunse Devereaux pe un ton domol. L-am memorat. La fel și cele trei numere.

Îi dădu cartea de vizită înapoi. În sinea lui, râdea de mândria șefului de cabinet privind siguranța completă a numerelor sale. Cu câțiva ani în urmă, un tocilar britanic ușor autist trecuse ca prin brânză prin toate programele de protecție de la NASA și toate bazele de date ale Pentagonului. Și făcuse asta cu ajutorul unui calculator ieftin din camera sa din nordul Londrei. Cobra știa prea bine cum era cu secretele; poți păstra un secret între trei oameni doar dacă doi sunt morți; singura șmecherie e să intri și să ieși înainte ca tipii răi să se dezmeticească.

La o săptămână după întâlnirea dintre Devereaux și Silver, președintele se afla la Londra. Nu într-o vizită de stat, ci una cu un nivel mai jos, o vizită oficială. Dar el și prima-doamnă fuseseră întâmpinați de regină la Castelul Windsor, împrospătând astfel o prietenie sinceră mai veche.

Lăsând asta la o parte, avuseseră loc câteva discuții în care se pusese accentul pe problemele din Afganistan, cele două economii, Uniunea Europeană, încălzirea globală, schimbările climatice și traficul de droguri. În weekend, președintele și soția sa fuseseră de acord să petreacă două zile relaxante alături de noul premier britanic la reședința sa oficială de la țară, o vilă magnifică în stil Tudor, numită Chequers. Sâmbătă seara, după cină, cele două cupluri își beau cafeaua în Long Gallery. Fiind răcoare, făcuseră focul, care lumina pereții acoperiți de cărți vechi marocane cu coperte lucrate manual.

Dacă doi șefi de guvern se vor înțelege vreodată ca oameni obișnuiți sau dacă vor dezvolta empatia unei prietenii adevărate era un lucru imprevizibil. Unii făceau asta, alții nu. Istoria arată că Franklin D. Roosevelt și Winston Churchill,

deși foarte diferiți unul de celălalt, s-au plăcut. Ronald Reagan și Margaret Thatcher au fost buni prieteni în ciuda diferenței dintre convingerile de fier ale englezoaicei și umorul rustic al californianului.

Între englezii și europenii de la acest nivel, foarte rar s-a întâmplat să fie ceva mai mult decât o politețe formală, și uneori nici măcar atât. Odată, cancelarul german Helmut Schmidt a adus-o cu el pe soția sa care era atât de frumoasă încât Harold Wilson, care coborâse la cină, avusese unul dintre rarele lui momente de umor, și făcuse o remarcă față de personalul său:

– Ei bine, e timpul să facem schimb de soții.

Harold Macmillian nu a putut să-l tolereze pe Charles de Gaulle (și sentimentul era reciproc), în timp ce simțea afecțiune față de mult mai tânărul John F. Kennedy. Poate că are de-a face cu limba, dar nu neapărat.

Luând în considerare diferențele dintre modul în care fuseseră crescuți cei doi bărbați, care împărțeau căldura focului în acea seară de toamnă, în timp ce umbrele se intensificau și Serviciile Secrete patrulau afară alături de RSSA britanice, probabil că era surprinzător că în urma a trei întâlniri – una la Washington, una la ONU și alta acum la Chequers – dezvoltaseră o prietenie la nivel personal.

Americanul avea dezavantajul personal: tată kenyan, mamă născută în Kansas, crescut în Hawaii și Indonezia, lupta cu bigotismul. Englezul fusese privilegiat: fiul unui agent de bursă și al unui magistrat, crescut cu bonă și cu educație privată la două dintre cele mai scumpe și mai prestigioase școli din țară. Această creștere te poate înzestra cu farmecul care te ajută să îți maschezi puterea interioară. La unii se întâmplă, la alții nu.

La un nivel mai superficial, aveau mult mai multe lucruri în comun. Ambii bărbați aveau sub cincizeci de ani, erau căsătoriți cu femei frumoase, erau tați de copii care mai aveau până terminau școala, amândoi aveau diplome de facultate și o viață de adult petrecută în politică. Și ambii aveau aceleași griji aproape obsesive provocate de schimbările climatice, sărăcia țărilor din Lumea a Treia, securitatea națională și situația disperată, chiar și de acasă, a acestor „Frantz Fanoni"[1] care erau numiți „sărmanii pământului".

Cât timp soția prim-ministrului îi arăta primei-doamne unele dintre cele mai vechi cărți din colecția lor, președintele îi șopti omologului său britanic:

– Ați avut timp să vă uitați peste raportul pe care vi l-am dat?

– Desigur. Impresionant... și îngrijorător. Avem o problemă uriașă aici. Țara aceasta este cel mai mare consumator de cocaină din Europa. Am primit un rezumat cu două luni în urmă de la SOCA, despre crimele care derivă din consumul de cocaină. De ce?

Președintele privi focul și își alese cu grijă cuvintele.

– Momentan am un om care cercetează fezabilitatea unui plan. Ar fi posibil, cu toată tehnologia noastră și capacitățile forțelor speciale, să distrugem această industrie?

Prim-ministrul fu luat pe nepregătite. Îl privi fix pe american.

– Omul dumneavoastră a raportat ceva până acum?

– Nu. Îi aștept verdictul din clipă în clipă.

– Și sfaturile lui. Le veți lua în considerare?

– Presupun că da.

– Și dacă el consideră că va fi fezabil?

– Atunci cred că Statele Unite vor face această încercare.

[1] Psihiatru și filozof politic din colonia franceză Martinique (n.tr.)

– Amândoi cheltuim sume imense de bani încercând să luptăm împotriva narcoticelor. Toți experții mei spun că nu pot fi distruse complet. Interceptăm nave, îi prindem pe cărăuși și pe gangsteri, îi trimitem la închisoare pe termen lung. Nu se schimbă nimic. Drogurile continuă să ne inunde. Există noi voluntari care îi înlocuiesc pe cei ajunși la pușcărie. Apetitul consumatorului continuă să crească.

– Dar dacă omul meu spune că se poate face ceva, ni se va alătura și Marea Britanie?

Niciunui politician nu-i place să fie lovit sub centură, nici măcar de către un prieten. Nici măcar de președintele Statelor Unite ale Americii. Alese să tragă de timp.

– Ar trebui să fie un plan real. Ar trebui să fie finanțat.

– Dacă decidem s-o facem, vom avea un plan. Și fonduri. Aș dori să am forțele voastre speciale. Agențiile anticriminalitate. Aptitudinile Serviciilor Secrete.

– Va trebui să mă consult cu oamenii mei, răspunse premierul.

– Așa să faceți, zise președintele. Vă voi anunța când omul meu îmi va da un răspuns și dacă vom porni acțiunea.

Cei patru se pregătiră să meargă la culcare. Dimineață aveau să meargă la slujbă, la biserica normandă locală. Toată noaptea, gardienii vor patrula, vor supraveghea, verifica, analiza și iar vor verifica. Vor fi înarmați și vor avea echipament de protecție, ochelari cu vedere nocturnă, scannere cu infraroșu, senzori de mișcare și detectoare de căldură. Ar fi extrem de prostesc să faci pe șmecherul în timpul unei patrule. Până și limuzinele americane aduse special vor fi păzite toată noaptea, astfel încât să nu se poată apropia nimeni de ele.

Cuplul american, așa cum se întâmplă mereu în cazul șefilor de stat, primise camera Lee, numită după filantropul care donase țării Vila Chequers, după ce fusese finalizată

restaurarea în anul 1917. În cameră încă se mai afla patul imens, care data, probabil un lucru nu foarte diplomatic, din timpul lui George al III-lea. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ministrul sovietic de externe, Molotov, dormise în acel pat cu un pistol sub pernă. În acea noapte, în anul 2010, nu era niciun pistol în cameră.

La treizeci de kilometri sud de portul și orașul columbian Cartagena, se află Golful Uraba, un mal plin de mlaștini impenetrabile de mangrove. În timp ce Air Force One se pregătea să aterizeze, având la bord cuplul prezidențial întors din Londra, două ambarcațiuni ciudate ieșeau pe furiș de pe un râu invizibil și porneau spre sud-est.

Erau din aluminiu, foarte subțiri, cu o lungime de optsprezece metri, arătând ca niște ace în apă, dar cu câte patru motoare Yamaha 200 fiecare, așezate de-o parte și de alta. Comunitatea cocainei le numește „vitezomane", și atât forma, cât și puterea lor sunt proiectate astfel încât să poată întrece orice altceva pe apă.

În ciuda lungimii lor, era puțin loc la bord. Rezervoarele imense de combustibil ocupau aproape tot spațiul. Fiecare cără și 600 de kilograme de cocaină în zece cutii de plastic mari și albe, care erau și ele închise ermetic pentru a fi protejate de apa sărată. Pentru a putea fi manevrată, fiecare cutie era băgată într-o plasă din prolipropilenă albastră.

Între cutiile și rezervoarele cu combustibil stătea înghesuit echipajul format din patru bărbați. Dar nu erau acolo ca să se simtă confortabil. Unul era cârmaciul, foarte priceput, care putea să controleze ambarcațiunea cu ușurință la viteza de patruzeci de noduri și să o ducă și până la șaizeci de noduri, dacă îi permitea apa, în cazul în care erau urmăriți. Ceilalți trei erau „gorilele" și aveau să fie plătiți cu o avere,

judecând după standardele lor, pentru șaptezeci și două de ore de disconfort și riscuri. De fapt, recompensele lor la un loc însemnau o parte foarte mică din 1% din valoarea acelor douăzeci de cutii.

Trecând de apa puțin adâncă, căpitanii măriră viteza la patruzeci de noduri pe marea întinsă, începând lunga lor călătorie. Ținta era un loc în mijlocul oceanului, la 130 de kilometri depărtare de Colón, Republica Panama. Acolo aveau să se întâlnească pe mare cu cargoul *Virgen de Valme*, care venea din vest dinspre Caraibe și se îndrepta spre Canalul Panama.

Ambarcațiunile aveau de parcurs 500 de kilometri până la locul de întâlnire și chiar dacă mergeau cu patruzeci de noduri, nu ajungeau până la răsărit. Așa că aveau să petreacă următoarea zi plutind în căldura înăbușitoare sub o prelată albastră, până ce întunericul le permitea să continue. Apoi urmau să mute transportul la miezul nopții. Acela era termenul-limită.

Vaporul era deja la punctul de întâlnire când ambarcațiunile se apropiară de el, transmițând succesiunea corectă de lumini. Identificarea fusese confirmată prin niște propoziții stabilite dinainte, fără niciun înțeles, strigate pe întuneric. Ambarcațiunile se apropiaseră de vapor. Mâini dornice mutaseră cele douăzeci de pachete la bord, urmate de rezervoarele goale de combustibil, curând puse la loc pline. După câteva saluturi în spaniolă, *Virgen de Valme* porni spre Colón și ambarcațiunile se întoarseră spre casă. După încă o zi de plutit invizibil pe ocean, aveau să revină în mlaștinile cu mangrove, înainte de răsăritul celei de-a treia zile, după șaizeci de ore de când le părăsiseră.

Cei 5 000 de dolari primiți de fiecare membru al echipajului și cei 10 000 de dolari pentru fiecare căpitan au fost considerate niște sume exorbitante. Ce căraseră ei avea să fie

vândut de la traficant la consumator în SUA, pentru 84 de milioane de dolari.

Când *Virgen de Valme* intră în Canalul Panama era doar încă un cargou care-şi aştepta rândul, doar dacă nu se aventura cineva în cala de la nivelul inferior al vaporului. Dar nu o făcu nimeni. Ar fi avut nevoie de echipament pentru a respira acolo jos şi echipajul declară că echipamentul pe care îl aveau ei era doar pentru pompieri.

După ce îşi termină treaba în Panama, cargoul porni spre nord. Trecu de America Centrală, Mexic şi California. În cele din urmă, în Oregon, cele douăzeci de cutii fură transportate pe punte, pregătite şi ascunse sub straturi de pânză. Într-o noapte fără lună, *Virgen de Valme* întoarse la Cape Flattery şi porni spre sud, spre Juan de Fuca Strait, ducând încărcătura de cafea braziliană până în Seattle pentru bolţile palatine discriminatorii din capitala cafelei din America.

Înainte să întoarcă, echipajul aruncă peste bord douăzeci de cutii, fiecare dintre ele îngreunată cu lanţuri, suficient cât să se ducă încet la fundul apei, la o adâncime de treizeci de metri. Apoi, căpitanul dădu un singur telefon. Chiar dacă cei de la NSA din Fort Meade, Maryland, ascultau (ceea ce şi făceau), cuvintele n-aveau nicio legătură cu drogurile. Ceva despre un marinar singuratic care avea să-şi vadă iubita peste câteva ore.

Cele douăzeci de cutii fură marcate de balize mici, dar în culori aprinse, care pluteau deasupra apei gri la răsărit. Acolo fură găsite de cei patru bărbaţi din barca de pescuit crabi, arătând exact ca nişte semne pentru capcanele de homari. Nu-i văzu nimeni scoţând pachetele de pe fundul apei. Dacă radarul lor le-ar fi arătat că sunt bărci de patrulă în jur, nu s-ar fi apropiat. Dar poziţia de pe GPS a cocainei era exactă până la câţiva metri pătraţi, aşa că profitară de moment.

De la Fuca Strait, cărăuşii se întoarseră la grupul de insulițe de la nord de Seattle şi acostară pe continent, în dreptul unei poteci. Acolo îi aştepta un camion de bere. După transfer, pachetele vor intra în țară şi vor deveni o parte din cele trei sute de tone aduse anual în Statele Unite. Toți cei implicați îşi vor primi banii mai târziu în conturile stabilite. Oamenii cu crabii nu aveau să ştie niciodată numele ambarcațiunii, şi nici al proprietarului camionetei. Şi nu aveau de ce să ştie.

Odată ajunse pe teritoriu american, drogurile îşi schimbară proprietarul. Până în acel punct, cocaina aparținuse Cartelului şi toți cei implicați aveau să fie plătiți de Cartel. Începând cu acea camionetă de bere, drogurile aparțineau importatorului american şi acum datora Cartelului o sumă de bani nemaipomenit de mare ce trebuie să fie plătită.

Deja se negociase prețul pentru 1,2 tone de cocaină pură. Peştii mici trebuie să plătească 100% la plasarea comenzii. Jucătorii mari plătesc 50%, iar restul la livrare. Importatorul îşi va vinde cocaina la supraprețuri impresionante consumatorilor din Spokane sau Milwaukee.

Va „face aranjamente" cu intermediarii şi toți cei care îl vor proteja de FBI şi de DEA. Şi totul se va face cu bani lichizi. Dar chiar şi odată ce Cartelul îşi va primi banii, cei 50% din prețul de cumpărare, gangsterul american tot va avea un munte de bani de spălat. Aceştia vor fi folosiți ulterior pentru o sută de alte afaceri ilegale.

Şi de-a lungul Americii, şi mai multe vieți vor fi distruse de presupusa pudră albă inofensivă.

Paul Devereaux îşi dădu seama că avea nevoie de patru săptămâni pentru a-şi completa cercetările. Jonathan Silver îl sună de două ori, dar nu voia să se grăbească. Când decise că era pregătit, se întâlni din nou cu şeful de cabinet al

președintelui în Aripa de Vest. Aduse cu el un dosar subțire. Disprețuind calculatoarele, pe care le vedea ca fiind extrem de nesigure, memorase aproape totul și, dacă ar fi trebuit să aibă de-a face cu un creier mai puțin capabil, scrisese rapoarte succinte într-o engleză elegantă și de modă veche.

– Ei bine? întrebă Silver, care se mândrea cu faptul că avea o abordare pe care el o numea „fără prostii" și o atitudine acerbă, dar pe care alții o considerau pură lipsă de politețe. Ați ajuns la o concluzie?

– Da, răspunse Devereaux. Dacă se respectă anumite condiții cu rigurozitate, industria cocainei ar putea fi distrusă ca industrie narcotică în masă.

– Cum?

– În primul rând, să discutăm despre cum nu poate fi distrusă. Este imposibil să ajungi la creatorii ei, exact la sursă. Este vorba despre mii de țărani săraci lipiți pământului, care cresc buruienile pe mii de petice de pământ, ascunse prin junglă, unele petice având maximum patru mii de metri pătrați. Atâta timp cât există un cartel pregătit să cumpere pasta lor mizerabilă, ei o vor produce și o vor aduce cumpărătorilor din Columbia.

– Deci iese din discuție anihilarea țăranilor?

– Se poate încerca, iar guvernul columbian chiar încearcă să facă asta în prezent, spre deosebire de câțiva dintre predecesorii săi, și mai ales spre deosebire de vecinii săi. Dar Vietnam ne-a învățat cu siguranță niște adevăruri despre jungle și despre oamenii care locuiesc acolo. Nu este o opțiune să curățăm furnicile cu un ziar rulat.

– Deci, laboratoarele de rafinare? Cartelurile?

– Din nou, nu se poate. E ca și cum ai încerca să prinzi o murenă în habitatul său cu mâinile goale. Acesta este teritoriul

lor, nu al nostru. Pe teritoriul Americii Latine ei sunt stăpânii, nu noi.

– Bine, spuse Silver, care deja începea să-şi piardă răbdarea care era şi aşa foarte limitată. Pe teritoriul SUA, după ce porcăriile au ajuns în ţara noastră? Aveţi idee câţi dolari din taxe cheltuim la nivel naţional pe aplicarea legii? Cincizeci de state, plus Sistemul federal? Este o datorie publică, fir-ar să fie.

– Exact, spuse Devereaux, încă liniştit, în ciuda iritării lui Silver. Cred că guvernul federal cheltuie de unul singur miliarde de dolari anual în războiul împotriva narcoticelor. Şi asta nu înseamnă nimic faţă de găurile din bugetele celor cincizeci de state. De aceea, suprimarea nu este posibilă nici ea.

– Deci unde este cheia?

– Călcâiul lui Ahile este apa.

– Apa? Vrei să pui apă în cocaină?

– Nu, apa de sub cocaină. Apa de mare. În afară de o singură rută pe uscat, din Columbia până în Mexic prin regiunea strâmtă a Americii Centrale, care este atât de uşor de controlat încât cartelurile nu o folosesc, fiecare gram de cocaină care se îndreaptă spre Statele Unite sau Europa...

– Lasă Europa, ei nu se bagă, se răsti Silver.

– ...trebuie să călătorească pe sau sub mare. Chiar şi din Columbia spre Mexic, o ia pe calea apei. Aceea este artera carotidă a Cartelului. Dacă o tai, pacientul moare.

Silver mormăi şi îl privi pe spionul pensionat din faţa lui. Acesta îi întoarse privirea cu calm, părând să nu-i pese deloc dacă descoperirile sale erau acceptate sau nu.

– Deci pot să-i spun preşedintelui că proiectul poate începe şi că tu eşti pregătit să te ocupi de el?

– Nu chiar. Sunt nişte condiţii. Mă tem că nu sunt negociabile.

– Asta sună ca o amenințare. Nimeni nu amenință Biroul Oval. Ai face bine să dai înapoi, domnule.

– Nu e o amenințare, e un avertisment. Dacă condițiile nu sunt îndeplinite, proiectul va eșua în mod rușinos și o sumă mare de bani va fi irosită. Iată care sunt condițiile.

Devereaux împinse dosarul subțire pe birou. Șeful de cabinet al președintelui îl deschise. Înăuntru erau doar două coli care păreau abia scoase de la tipar. Cinci paragrafe. Numerotate. Îl citi pe primul.

1. Voi avea nevoie de independență totală de acțiune în cadrul unei confidențialități absolute. Nimeni altcineva în afară de grupul mic de oameni din jurul Comandantului Suprem nu va ști ce se petrece sau de ce, indiferent câte persoane vor fi deranjate de acest lucru. Toți cei din afara Biroului Oval trebuie să știe doar ceea ce au nevoie să știe; și asta va fi minimum necesar pentru ca ei să-și poată îndeplini sarcina primită.

– Structurile federale și militare nu au scurgeri de informații, se răți Silver.

– Ba da, spuse imperturbabil Devereaux. Am petrecut jumătate din viață încercând să previn să se întâmple asta sau reparând daunele mai târziu.

2. Voi cere autorității prezidențiale să îmi ofere puteri plenipotențiare ca să solicit și să primesc fără nicio obiecție cooperare completă din partea oricărei agenții sau unități militare a cărei cooperare este vitală. Asta trebuie să înceapă cu adunarea oricăror frânturi de informații care ajung la oricare agenție din campania antinarcotice la sediul a ceea ce eu aș dori să numesc Proiectul Cobra.

– O vor lua razna, mârâi Silver.

Știa că informațiile însemnau putere și nimeni nu dorea să cedeze nici măcar o fărâmă din puterea sa. Asta includea CIA, DEA, FBI, NSA și Forțele Armate.

– Cu toții intră acum sub autoritatea Departamentului pentru Securitate Internă și sub Patriot Act, explică Devereaux. Îl vor asculta pe președinte.

– Departamentul pentru Securitate Internă se ocupă cu amenințările de terorism, comentă Silver. Traficul de droguri este o infracțiune.

– Citește mai departe, murmură veteranul de la CIA.

3. Va trebui să-mi recrutez propria echipă. Nu voi avea nevoie de mulți oameni, dar cei pe care îi voi alege trebuie să fie adăugați în proiect fără nicio întrebare și fără niciun refuz.

Șeful de cabinet al președintelui nu obiectă, însă ajunse la numărul patru.

4. Voi avea nevoie de un buget de două miliarde de dolari, care va fi cheltuit fără a fi supus unor verificări. Apoi voi avea nevoie de nouă luni pentru a mă pregăti de atac și de încă nouă luni pentru a distruge industria cocainei.

Mai existaseră proiecte ascunse și bugete secrete, dar de data aceasta era vorba de o sumă colosală. Șeful de cabinet al președintelui vedea numai semnale de alarmă în fața ochilor. Care buget avea să fie atacat? Cel al FBI-ului? Al CIA? Al DEA? Sau s-ar fi solicitat Trezoreriei fonduri noi?

– Cheltuielile trebuie supravegheate, spuse el. Oamenii cu banii nu vor sta degeaba privind cum două miliarde de dolari își iau zborul pentru că dumneavoastră vreți să mergeți la cumpărături.

– Atunci nu va funcționa, răspunse Devereaux calm. Ideea principală este că, atunci când vom acționa împotriva cartelului și industriei cocainei, ei nu se vor aștepta. Dacă vor

fi avertizați, se vor pregăti și se vor înarma. Echipamentul necesar și personalul folosit vor trăda planul și sigur se va ajunge la un reporter sau un blogger care va divulga ceva, în momentul în care contabilii vor prelua controlul.

– Nu trebuie să preia controlul, ci doar să monitorizeze.

– E același lucru, domnule Silver. Odată ce sunt și ei implicați, s-a terminat cu acoperirea noastră. Și odată ce nu mai ai acoperire, ești mort. Credeți-mă, știu eu ce vorbesc.

Era un domeniu în care congresmenul din Illinois știa că nu poate să-l contrazică. Trecu la condiția a cincea.

5. Cocaina va trebui să fie reclasificată de la categoria de drog de clasă A, al cărei import este o crimă prin lege, la categoria de amenințare națională, importul ei sau intenția de import fiind considerat un act de terorism.

Jonathan Silver sări din scaun.

– V-ați pierdut mințile? Asta ar schimba legea.

– Nu, va fi nevoie de un Act al Congresului. Nu ar face decât să modifice încadrarea unei substanțe chimice. Nu va fi nevoie decât de un instrument executiv.

– Ce substanță chimică?

– Cocaina hidroclorică este tot o chimicală. Se întâmplă să fie o chimicală interzisă, al cărei import intră sub incidența dreptului penal american. Antraxul este tot o chimicală, la fel și gazul iritant VX. Dar prima este clasificată ca fiind o armă bacteriologică de distrugere în masă, iar VX ca armă chimică. Am invadat Irakul deoarece așa-zisul nostru serviciu de spionaj a fost convins că acesta dintâi le poseda.

– Acolo a fost altceva.

– Nu, a fost exact același lucru. Reclasificați cocaina hidroclorică drept amenințare națională și toate piesele de domino vor cădea una după alta. Introducerea a o mie de tone pe an în SUA nu mai este considerată o infracțiune: este o amenințare

teroristă. Atunci vom putea răspunde așa cum trebuie, în mod legal. Toate legile sunt deja așa cum trebuie.

– Tot ce avem în Constituție?

– Majoritatea. Dar implementate în afara apelor noastre teritoriale și în afara spațiului. În mod discret.

– Să tratăm Cartelul ca și cum ar fi Al-Qaeda?

– În mod crud, dar eficient, spuse Devereaux.

– Deci ce trebuie să fac eu...

Bărbatul cărunt din Boston se ridică în picioare.

– Ce trebuie dumneavoastră să faceți, domnule șef de cabinet, este să decideți cât de sensibil sunteți, și cel mai important, cât de sensibil este domnul din capătul holului. Odată ce ați decis asta, nu mai sunt prea multe de zis. Cred că treaba poate fi făcută, dar acestea sunt condițiile fără de care nu se poate. Cel puțin nu pot eu.

Fără să i se spună că poate să plece, se opri în dreptul ușii.

– Vă rog să mă informați cu privire la răspunsul Comandantului Suprem în timp util. Voi fi acasă.

Jonathan Silver nu era obișnuit să fie lăsat să se holbeze la o ușă închisă.

În Statele Unite ale Americii, cel mai important decret administrativ care putea fi dat era Ordinul Executiv Prezidențial. De obicei, aceste ordine erau făcute publice, pentru că altfel nu prea puteau fi respectate, dar un astfel de ordin putea să fie secret, cunoscut pur și simplu sub denumirea de „verdict"

Deși bătrânul mandarin din Alexandria nu avea de unde să știe, îl convinsese pe dezagreabilul șef de cabinet al președintelui, care la rândul lui îl convinse pe președinte. După consultări cu un profesor în drept constituțional extrem de surprins, cocaina fu reclasificată tacit ca fiind o toxină și o

amenințare națională. Ca atare, fu inclusă în sfera războiului împotriva amenințărilor la adresa siguranței naționale.

La vest de coasta portugheză și aproape în linie cu granița spaniolă, cargobotul *Balthazar* avansa cu greu spre nord, oficial cu o încărcătură generală, menită a ajunge în Europort, în Rotterdam. Nu era mare, abia dacă avea 6 000 de tone, cu un căpitan și un echipaj format din opt persoane, cu toții traficanți. Latura criminală a muncii lor era atât de profitabilă, încât căpitanul urma să se pensioneze, om bogat, peste doi ani, și să revină în țara lui natală, Venezuela.

Ascultau prognoza meteo pentru Capul Finisterre, care se afla la doar 90 de kilometri în fața lor. Se anunțase o briză moderată și o mare agitată, dar știa că pescarii spanioli cu care se întâlnise erau marinari duri și puteau să facă față la mult mai mult decât o biată apă agitată.

Portughezul Oporto era cu mult în urma lui, iar spaniolul Vigo era undeva la est, nevăzut, când a dat ordin oamenilor săi să aducă patru baloturi mari din a treia încărcătură, acolo unde stăteau încă de când fuseseră luați de pe o barcă de prins creveți, la sute de kilometri de Caracas.

Căpitanul Gonclaves era atent. Refuza să intre sau să părăsească portul cărând contrabandă, cu atât mai puțin o astfel de contrabandă. O lua la bord doar pe mare, departe de mal, și o descărca în același mod. Deși nu fusese denunțat, precauția sa făcea să fie aproape imposibil să fie prins. Șase traversări de succes ale Atlanticului îi aduseseră o casă frumoasă, își crescuse cele două fiice și-l trimisese pe fiul său Enrique la facultate.

Imediat după Vigo apărură și cele două bărci de pescuit spaniole. Insistă asupra schimbului de replici inofensive dar cruciale, în timp ce traulerele veneau lângă el. Era posibil ca

vameşii spanioli să se fi infiltrat în bandă şi să se dea drept pescari. În mod realist, dacă s-ar fi întâmplat asta, acum ar fi luat cu asalt vaporul, dar bărbaţii care se aflau la o sută de metri de puntea lui erau cei cu care venise să se întâlnească.

Odată contactul făcut şi identităţile confirmate, traulerele veniră în dreptul vaporului. După câteva minute, cele patru baloturi se rostogoliră de pe balustrada punţii în mare. Spre deosebire de cele aruncate în Seattle, acestea fuseseră împachetate astfel încât să plutească. Rămaseră pe apă în timp ce *Balthazar* se îndrepta spre nord. Bărbaţii din traulere le ridicară la bord, câte două fiecare, şi le ascunseră în plasa de peşti. Zece tone de macrou fură turnate peste baloturi, după care bărcile porniră spre casă.

Veneau din orăşelul de pescari Muros, de pe coasta Galiciei şi când ajunseră la apus în golful interior, erau din nou „curate". Dincolo de golf, alţi bărbaţi luaseră baloturile de pe apă şi le aduseseră pe plajă, unde aştepta un tractor cu remorcă. Niciun alt vehicul cu roţi nu ar fi putut face faţă nisipului ud. Din tractor, cele patru baloturi ajunseră într-o dubiţă care făcea reclamă la langustine provenite din oceanul Atlantic, cu destinaţia Madrid.

Un membru al bandei „importatoare", care îşi avea sediul în Madrid, îi plăti pe toţi cu bani lichizi, apoi se duse în golf ca să regleze conturile cu pescarii. Încă o tonă de cocaină columbiană pură intrase în Europa.

Şeful de cabinet al preşedintelui îl informă telefonic, iar documentele le primi prin curier. Scrisorile îi ofereau lui Paul Devereaux mai multă putere decât avusese oricine altcineva, aflat mai jos de Biroul Oval, de decenii întregi. Transferul de

bani avea să fie făcut mai târziu, când hotăra unde voia să țină cele două miliarde de dolari.

Printre primele lucruri pe care le făcu a fost să caute un număr de telefon pe care-l păstrase de ani buni, dar pe care nu-l folosise niciodată. Acum îl folosi. Telefonul sună într-o căsuță de pe o stradă lăturalnică dintr-un oraș modest care se numea Pennington, din statul New Jersey. Avu noroc. I se răspunse după trei apeluri.

– Domnul Dexter?

– Cine întreabă?

– O voce din trecut. Numele meu este Paul Devereaux. Cred că vă aduceți aminte de mine.

Urmă o pauză lungă, ca și cum omul tocmai fusese lovit în plex.

– Sunteți acolo, domnule Dexter?

– Da, aici sunt. Și îmi amintesc numele. De unde ați făcut rost de numărul meu?

– Nu contează. După cum vă aduceți aminte, informațiile discrete făceau parte din treaba mea.

Bărbatul din New Jersey își amintea foarte bine. Cu nouă ani în urmă, fusese cel mai de succes vânător de recompense pe care-l avusese vreodată America. Fără să știe, îl supărase pe brahminul din Boston care lucra la sediul CIA în Langley, Virginia, și Devereaux încercase să-l omoare.

Cei doi bărbați erau ca baba și mitraliera. Cal Dexter, avocatul blond, prietenos și zâmbitor, din orășelul Pennington, se născuse în 1950 într-o mahala din Newark, infestată de gândaci. Tatăl lui fusese muncitor în construcții și trudise în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și al războiului din Coreea, când se ridicaseră mii de fabrici noi, șantiere navale și birouri guvernamentale pe malul râului Jersey.

Dar, odată cu încheierea războiului din Coreea, nu prea mai avusese de lucru. Cal avea doar cinci ani când mama lui ieșise din relația lipsită de dragoste și-l lăsase pe băiat cu tatăl său. Acesta era un om dur, iute la bătaie, singurele legi care contau pentru un muncitor în construcții. Dar nu era un om rău, și încercase să o ia pe calea cea bună și să-și crească fiul cu dragoste față de drapel, constituție și Joe DiMaggio[1].

În doi ani, Dexter senior cumpărase o rulotă, astfel încât să se poată muta acolo unde găsea de muncă. Și așa fusese crescut băiatul, mutându-se de pe un șantier pe altul, frecventând orice școală care îl primea și apoi mergând mai departe. Era epoca lui Elvis Presley, Del Shannon, Roy Orbison și The Beatles, care proveneau dintr-o țară de care Cal nu mai auzise niciodată. Era totodată și epoca lui Kennedy, a Războiului Rece și a războiului din Vietnam.

Educația lui formală fusese aproape inexistentă, dar dobândise alt gen de înțelepciune: devenise descurcăreț și știa să se bată. La fel ca mama lui, nu era prea înalt, oprindu-se la 1,72 m. Nu era nici greoi și musculos ca tatăl lui, dar corpul lui suplu deborda de vigoare care îți provoca teamă, iar pumnii lui puteau să ucidă.

Până la vârsta de șaptesprezece ani, părea că avea să calce pe urmele tatălui său, săpând în pământ sau plimbând o benă prin șantierele de construcții. Doar că...

În ianuarie 1968, când împlinea optsprezece ani, Vietcong lansase ofensiva Tet. La acea vreme, se uita la televizor într-un bar din Camden, unde viziona un documentar despre recrutări. Se menționa faptul că dacă erai în formă, armata avea să îți ofere o educație. Ziua următoare se dusese la biroul armatei americane din Camden și se înscrisese.

[1] Jucător de baseball (n.tr.)

Sergentul era plictisit. Își petrecuse viața ascultând tineri care făceau tot ce le stătea în putință ca să scape de războiul din Vietnam.

– Mă ofer voluntar, spuse băiatul din fața sa.

Sergentul îi dădu un formular, păstrând contactul vizual la fel ca un dihor care nu vrea să-i scape iepurele. Încercând să fie de treabă, îi sugeră băiatului să se înscrie pentru trei ani, în loc de doi.

– Ai șanse mai mari să obții un post mai bun. Poți să faci alegeri de carieră mai bune. Cu trei ani ai putea chiar să eviți să ajungi în Vietnam.

– Dar vreau să ajung în Vietnam, spuse copilul cu blugi murdari.

Și dorința i se îndeplini. După tabăra de antrenament și după ce i se observase priceperea în a conduce utilaje pentru terasamente, fusese trimis la batalionul de ingineri al Big Red One, Prima Divizie de Infanterie, cu sediul în Iron Triangle. Acolo se oferi voluntar să devină un „șobolan de tunel" și să intre în înfricoșătoarele tuneluri întunecate și adesea letale, construite de Vietcong sub Cu-Chi.

După două misiuni aproape sinucigașe în acele găuri infernale, se întoarse în America cu o grămadă de medalii iar Unchiul Sam[1] se ținu de promisiune. Ajunse la facultate. Alese Dreptul și obținu o diplomă la Fordham, New York.

Nu avea nici trecutul, nici rafinamentul, nici banii necesari pentru a ajunge în una din firmele mari de pe Wall Street. Se alătură însă Serviciului de Asistență Juridică, luând apărarea celor predestinați să ajungă la fundul sistemului juridic american. Avu atât de mulți clienți hispanici încât învăță

[1] Personificare des întâlnită a guvernului federal american sau a țării în general; începând cu secolul XIX, a fost un simbol popular al guvernului american în cultura americană și a reprezentat o manifestare a patriotismului. (n.tr.)

spaniola rapid și fluent. Se căsători și avu o fiică pe care o iubea la nebunie.

Poate că și-ar fi petrecut tot restul vieții într-un post amărât, dar când abia trecuse de patruzeci de ani, fiica lui adolescentă fu răpită, forțată să se prostitueze și ucisă în mod sadic de pește. A trebuit să-i identifice trupul torturat pe o bucată de marmură în Virginia Beach. Această experiență l-a adus înapoi pe Șobolanul din Tunel, ucigașul unu la unu.

Folosindu-se de vechile abilități, îi găsise pe cei doi pești vinovați de moartea fiicei sale și îi împușcase împreună cu bodyguarzii lor, pe o stradă din Panama City. Când se întorsese în New York, soția lui își luase viața.

Cal Dexter părăsi sălile de judecată și părea că se pensionase și rămăsese avocat civil în orășelul Pennington din New Jersey. De fapt începuse cea de-a treia carieră. Cea de vânător de recompense, dar spre deosebire de marea majoritate a celor din breasla sa, opera numai în afara țării. Se specializă în urmărirea, prinderea și aducerea înapoi în SUA pentru a fi judecați a celor care comiseseră crime teribile și crezuseră că scăpaseră dacă își găsiseră sanctuarul într-o țară din care nu puteau să fie extrădați. Își făcea reclamă foarte discret sub pseudonimul „Răzbunătorul".

În 2001, fusese solicitat de un miliardar canadian să îl găsească pe sadicul mercenar sârb care îl ucisese pe nepotul celui care îl îngrijea pe bătrân, undeva în Bosnia. Ceea ce Dexter nu știa era că un anume Paul Devereaux îl folosea pe ucigaș, Zoran Zilic, care la momentul respectiv era traficant de arme, drept momeală pentru a-l ademeni pe Osama bin Laden la o întâlnire în care un proiectil avea să-l șteargă de pe fața pământului.

Dar Dexter ajunse acolo primul. Îl găsi pe Zilic ascuns într-o țară dictatorială din America de Sud, se furișă și-l răpi

pe ucigaș amenințându-l cu arma și îl aduse înapoi în Key West, Florida, în propriul lui avion cu reacție. Devereaux, încercase să-l elimine pe vânătorul de recompense, care îi încurcase treburile și se trezi că planul la care lucrase doi ani se dusese pe apa sâmbetei. În curând, avea să nu mai conteze; după câteva zile, 9/11 avea să demonstreze faptul că Bin Laden nu avea să mai participe la nicio întâlnire nesigură în afara ascunzătorii lui.

Dexter reapăru în pielea avocatului nevinovat din Pennington. Devereaux se pensionă. Și atunci avu la dispoziție timp pentru a-l găsi pe vânătorul de recompense care-și spunea Răzbunătorul.

Acum erau amândoi ieșiți la pensie: fostul Șobolan de Tunel care crescuse în rang și aristocratul filfizon din Boston. Dexter privi receptorul și spuse:

– Ce doriți, domnule Devereaux?

– Am fost chemat din nou la lucru, domnule Dexter. De însuși Comandantul Suprem. Dorește să fie rezolvată o sarcină care afectează țara noastră destul de mult. M-a rugat să mă ocup eu. Voi avea nevoie de un prim-adjunct, un ofițer executiv, și aș fi foarte recunoscător dacă ați lua în considerare acest post.

Dexter observă limbajul folosit. Nu a zis „vreau ca tu să", și nici „îți ofer", ci „aș fi foarte recunoscător".

– Trebuie să știu mai multe informații. Mult mai multe.

– Desigur. Dacă ați putea veni la Washington să mă vizitați, aș fi bucuros să vă explic aproape totul.

Dexter, care stătea în fața ferestrei casei sale modeste din Pennington, privind frunzele căzute, se gândi la această ofertă. Împlinise șaizeci și unu de ani. Era în formă și, în ciuda unor oferte foarte serioase, refuzase să se recăsătorească. Una

peste alta, ducea o viață confortabilă și fără stres de burghez dintr-un oraș mic. Și plictisitoare.

– O să vin să aud ce aveți de spus, domnule Devereaux. Doar să aud. După aceea, voi decide.

– Foarte înțelept, domnule Dexter. Aici aveți adresa mea din Alexandria. Să vă aștept mâine?

Îi dictă adresa. Înainte să închidă, Cal Dexter îi adresă o întrebare:

– Având în vedere trecutul nostru, de ce m-ați ales tocmai pe mine?

– Foarte simplu. Ați fost singurul care s-a dovedit a fi mai deștept decât mine.

PARTEA A II-A

Șuieratul

CAPITOLUL TREI

DIN MOTIVE DE SECURITATE, HERMANDAD, MEGA-CARTELUL care controla întreaga industrie a cocainei, avea întruniri neregulate. Cu ani în urmă fusese mai uşor.

Sosirea la putere în Columbia a fiorosului Juan Manuel Santos, care era împotriva drogurilor, schimbase totul. Sub conducerea lui, o restructurare a forţei naţionale de poliţie îi adusese în frunte pe generalul Felipe Calderon şi pe formidabilul său şef al Informaţiilor din divizia antinarcotice, colonelul Dos Rios.

Ambii bărbaţi au dovedit că, în ciuda faptului că aveau salarii de poliţişti, nu puteau fi mituiţi. Cartelul nu era obişnuit cu aşa ceva şi făcuse greşeli, pierzând şefi importanţi, până să-şi înveţe lecţia. După aceea, începu o luptă până la moarte. Dar Columbia era o ţară mare, cu o suprafaţă de milioane de hectare unde să se poată ascunde.

Şeful de necontestat al Frăţiei era don Diego Esteban. Spre deosebire de fostul baron al cocainei, Pablo Escobar, don Diego nu era un derbedeu psihopat dintr-o mahala amărâtă. Făcea parte din vechea nobilime: era educat, politicos, manierat şi se trăgea din strămoşi puri spanioli, urmaşul unui şir lung de *hidalgos*[1]. Deseori i se spunea doar „Don".

[1] Membru al nobilimii spaniole (n.tr.)

El a fost cel care, într-o lume de ucigași, a reușit cu personalitatea sa puternică să aducă împreună diferiții lorzi ai cocainei într-un singur sindicat de succes, condus precum o corporație modernă. Cu doi ani în urmă, ultimul dintre cei care rezistaseră unificării impuse de el plecase în lanțuri, extrădat în Statele Unite, și nu avea să se mai întoarcă niciodată. El era Diego Montoya, șeful Cartelului del Norte del Valle, care se mândrea cu faptul că era succesorul unora precum Cali și Medellin.

Nu s-a descoperit niciodată cine îl sunase pe colonelul Dos Rios, care condusese raidul asupra lui Montoya, dar după ce apăruse în mass-media cu lanțuri la picioare și la mâini, Don nu mai avusese niciun adversar.

Columbia era traversată de la nord-est la sud-vest de două lanțuri muntoase foarte înalte, despărțite de valea râului Magdalena situată între ele. Toate râurile de la vest de Cordilleras Occidental se vărsau în Pacific sau în Marea Caraibilor; cele de la est de Cordilleras Oriental se uneau mai departe cu Orinoco sau cu Amazon. Acest ținut estic, ce avea cincizeci de râuri, era de fapt un câmp deschis plin de *haciendas* de mărimea unor districte. Don Diego deținea cel puțin cinci care puteau fi găsite, și încă zece care nu. Fiecare avea câteva piste de aterizare.

Întrunirea din toamna anului 2010 a avut loc la Rancho de la Cucaracha, în afara localității San José. Ceilalți șapte membri ai consiliului fuseseră chemați de un emisar personal și ajunseseră cu aeronave ușoare după ce lăsaseră în urmă o serie de momeli. Chiar dacă telefonul folosit o dată și după aceea aruncat era considerat a fi ceva extrem de securizat, Don prefera să transmită mesaje printr-un curier ales chiar de el. Era de modă veche, dar nu fusese niciodată prins și nici interceptat.

În acea dimineață luminoasă de toamnă, Don își întâmpină personal echipa în casa seniorială în care probabil că nu dormea niciodată mai mult de zece ori pe an, dar care era întotdeauna pregătită.

Conacul avea arhitectură spaniolă veche, placat cu țigle și ținea răcoare, fântâni care licăreau în curte și stewarzi îmbrăcați în alb care circulau cu tăvi cu băuturi pe sub umbrare.

Primul care ajunse de la pista de aterizare fu Emilio Sanchez. La fel ca toți ceilalți capi ai diviziei, se ocupa de un singur lucru: producția. Datoria sa era să supravegheze fiecare aspect ce ținea de zecile de mii de *cocaleros,* țărani amărâți care cultivau buruienile în Columbia, Bolivia și Peru. Cumpăra pasta produsă de ei, controla calitatea, îi plătea și livra tone de cocaină columbiană pură, împachetată și pusă într-un balot, la ușa rafinăriei.

Toate aceste procese aveau nevoie de protecție constantă, nu doar față de forțele de lege și ordine, FLO, ci și de bandiții care se aflau la fiecare colț, trăind în jungle, pregătiți să fure produsul și să încerce să-l vândă înapoi. Armata privată era condusă de Rodrigo Perez, fost terorist FARC. Cu ajutorul său, marea majoritate a membrilor grupului revoluționar marxist, cândva de temut, fusese adusă la picioarele lui și astfel ajunsese să lucreze pentru Frăție.

Profiturile industriei de cocaină erau atât de mari încât sumele uriașe de bani care soseau încontinuu deveniseră o problemă ce nu putuse fi rezolvată decât prin spălarea dolarilor „murdari" și transformarea acestora în dolari „curați". Apoi, puteau fi reinvestiți în mii de companii legitime la nivel mondial; dar numai după ce se păstra partea care le revenea șefilor și contribuția la averea personală a lui Don, care ajungea la sute de milioane.

Spălarea banilor se realiza în mare parte cu ajutorul băncilor corupte, dintre care multe erau cunoscute ca fiind complet respectabile și se foloseau de aceste afaceri necurate pentru a obține mai mult profit.

Bărbatul care se ocupa de spălarea banilor nu era un derbedeu, ci, la fel ca Don, era un avocat specializat în drept financiar și bancar. Firma lui din Bogotá era prestigioasă și, în cazul în care colonelul Dos Rios ar fi avut suspiciuni, nu ar fi putut niciodată să demonstreze ceva. Señor Julio Luz fu al treilea care ateriză și Don îl întâmpină călduros în timp ce un al patrulea SUV apăru din direcția pistei.

José-Maria Largo era responsabil cu vânzarea. El se ocupa de cei care consumau cocaină și de sutele de bande și mafii care erau clientele Frăției pentru pudra sa albă. El era cel care încheia afacerile cu bandele pe teritoriile Mexicului, Statelor Unite și Europei. El singur analiza solvabilitatea mafiilor mai vechi și valul constant de nou-veniți care îi înlocuiseră pe cei prinși și trimiși la închisoare în afara țării. El decisese să ofere un monopol european fioroasei 'Ndrangheta, mafia italiană din regiunea Calabria, în vârful cizmei italiene, înghesuită între Camorra din Napoli și Cosa Nostra din Sicilia.

Deoarece avioanele lor ajunseră aproape în același timp, Largo a împărțit SUV-ul cu Roberto Cardenas, un luptător de stradă dur, bătrân și plin de cicatrici din Cartagena. Interceptările vameșilor și ale poliției din sute de porturi și aeroporturi de-a lungul Statelor Unite și Europei ar fi fost de cinci ori mai multe dacă nu ar fi existat oficialii mituiți care facilitau procesul. Aceștia erau vitali, iar Cardenas se ocupa de tot ce ținea de recrutare și de plată.

Ultimii doi întârziară din cauza vremii și a distanței. Tocmai urma să se servească prânzul când apăru și Alfredo Suarez, cerându-și scuze. Deși întârziase, politețea lui Don

nu dezamăgea niciodată și astfel îi mulțumi călduros subordonatului său pentru efortul depus, de parcă ar fi avut de ales dacă să vină sau nu.

Suarez și aptitudinile sale erau extrem de importante. Era specializat în transport. Datoria lui era să asigure tranzitul sigur și neinterceptat al fiecărui gram, de la ușa rafinăriei până la locul în care trebuia să fie predat în afara țării. Fiecare curier, fiecare cărăuș, fiecare cargobot, pachebot sau iaht privat, fiecare avion, fie el mare sau mic, și fiecare submarin țineau de el, precum și echipajele lor, stewarzii și piloții.

De ani buni, exista o dilemă privind cea mai bună modalitate de transport: în cantități mici, dar prin mii de transportatori separați, sau cantități mari prin puțini transportatori.

Părerea unora era că ar trebui să inunde cele două continente-țintă cu mii de cărăuși disponibili care n-avea habar de nimic, și care puteau să care câteva kilograme în valizele lor sau chiar doar unul, înghițit și ținut în stomac sub formă de pelete. Bineînțeles că unii aveau să fie prinși, dar mulți aveau să scape. Numărul mare ar fi copleșit apărarea. Asta era în teorie.

Suarez preferase alternativa. Cum fiecare continent trebuia aprovizionat cu trei sute de tone, organiză în jur de o sută de operațiuni anuale în SUA și cam tot atâtea și în Europa. Încărcăturile trebuiau să aibă de la o tonă până la zece tone, pentru a justifica investițiile și planurile majore. Dacă bandele care primeau cocaina, odată ce o aveau și o plăteau, doreau să împartă încărcăturile în pachete mai mici, asta era treaba lor.

Când planul eșuă, o făcu îngrozitor. Cu doi ani în urmă, fregata britanică *Iron Duke*, care patrula zona Caraibe, interceptase un cargobot și confiscase cinci tone și jumătate de cocaină pură. Valoarea sa era de 400 de milioane de dolari și

asta fără să fie calculată la nivel de stradă, unde cantitatea ar fi fost alterată, ajungând de până la șase ori mai mare.

Suarez era agitat. Fuseseră chemați să discute încă o interceptare uriașă. Nava *Dallas* a pazei de coastă americane confiscase două tone dintr-o barcă de pescuit care încercase să se strecoare pe lângă ea în golfurile din apropiere de Corpus Christi, Texas. Știa că va trebui să-și apere teoria cu toată puterea de care era în stare.

Singurul față de care Don păstra o distanță rece era cel de-al șaptelea oaspete, Paco Valdez, care era scund. Chiar dacă apariția sa era ridicolă, nimeni nu râdea de el. Nici aici, nici în altă parte, niciodată. Valdez era Executantul.

Avea o înălțime de 1,60 m, chiar și cu încălțările speciale. Dar avea un cap exagerat de mare și, în mod straniu, avea niște trăsături de bebeluș, cu o șuviță de păr negru în vârful capului și o gură țuguiată, în formă de cioc. Numai ochii negri și goi scoteau la iveală un indiciu privind psihopatul sadic ascuns în trupul acela mic.

Don îl întâmpină cu o încuviințare formală și un zâmbet șters. Refuză să dea mâna cu el. Știa că omul pe care lumea interlopă îl poreclise El Animal scosese odată intestinele unui om viu cu acea mână și le aruncase în jar. Don nu era sigur că se spălase pe mâini după aceea, și era foarte exigent. Dar dacă ar fi murmurat numele de Suarez în cască, Animalul ar fi făcut ce trebuia să facă.

Mâncarea fu excelentă, vinurile vechi și discuția intensă. Alfredo Suarez reuși să-i convingă. Filosofia lui legată de transport făcea ca punerea în vânzare a cocainei să fie mai ușoară și rezolva situația cu autoritățile din afară și spălarea de bani. Aceste trei voturi înclinară balanța în favoarea sa. Părăsi *hacienda* în viață, spre dezamăgirea Executantului.

Premierul britanic ținu o conferință cu „oamenii săi" în acel weekend, tot la Chequers. Raportul Berrigan fu trecut de la o persoană la alta și citit în liniște. Apoi urmă documentul mai scurt pregătit de Cobra în care își prezenta cererile. În sfârșit veni vremea discuțiilor.

La masa din eleganta sală care era folosită și pentru conferințe, se aflau secretarul de stat și șeful Serviciului Civil Intern, față de care nu putea fi ținută secretă nimic măcar o singură inițiativă majoră. Lângă el stătea șeful Serviciului Secret de Informații, supranumit greșit de presă ca MI6 și cunoscut de apropiații și de colegii săi ca Firma.

De la pensionarea lui Sir John Scarlett, bun cunoscător al politicii de la Kremlin, poziția care avea simplul termen „șef" (niciodată director general) a trecut la un al doilea arabist, fluent în arabă și afgană, care avea mulți ani în spate petrecuți în Orientul Mijlociu și în Asia Centrală.

Și mai erau trei reprezentanți ai armatei. Aceștia erau șeful Statului Major al Apărării care mai târziu, dacă era necesar, avea să le facă un rezumat șefilor Armatei, Forțelor Aeriene și Forțelor Navale. Ceilalți doi erau directorul Operațiunilor Militare și directorul Forțelor Speciale. Tânărul premier, superiorul în rang, dar junior ca vârstă, era de părere că, dacă aceștia trei plus șeful nu ar fi putut să provoace un inconvenient unui străin neplăcut, nimeni nu ar fi putut s-o facă.

De serviciul domestic de la Chequers se ocupă întotdeauna RAF. După ce sergentul de la forțele aeriene servi cafea și se făcu nevăzut, începu și discuția. Secretarul de stat vorbi despre implicările legale.

– Dacă acest bărbat, așa-numitul Cobra, dorește să... Făcu o pauză ca să-și găsească cuvintele. ...întărească campania împotriva traficului cu cocaină, la care participă deja mai

multe puteri, există pericolul să ne ceară să încălcăm legile internaționale.

– Cred că americanii vor pune în aplicare acest plan, spuse premierul. Vor schimba statutul cocainei de la drog din Clasa A la amenințare națională. Astfel, cartelul și toți traficanții vor intra în categoria teroriștilor. În apele teritoriale ale Statelor Unite și ale Europei vor rămâne gangsteri. În afara lor, vor deveni teroriști. În acest caz, avem puterea de a face ceea ce facem deja, de la 9/11.

– Am putea să schimbăm și noi? întrebă șeful Statului Major al Apărării.

– Ar trebui s-o facem, răspunse secretarul de stat. Și răspunsul este da. Ar însemna să avem un instrument statutar, nu o nouă lege. Ceva ce va fi realizat într-adevăr pe tăcute. Doar dacă nu va afla presa despre asta. Sau activiștii pentru drepturile animalelor.

– De aceea persoanele autorizate vor alcătui un grup foarte restrâns de oameni, spuse șeful Statului Major. Și chiar și atunci, orice operațiune va necesita o poveste de acoperire a naibii de credibilă.

– Am avut o mulțime de operațiuni împotriva IRA[1], remarcă directorul Forțelor Speciale. Și de atunci și împotriva Al-Qaeda. Nu s-a aflat mare lucru.

– Domnule prim-ministru, ce vor mai exact „verișorii" de la noi? întrebă șeful Statului Major.

– Din câte am putut să aflu de la președinte, informații, contribuție și misiuni sub acoperire, răspunse premierul.

Discuția continuă, cu multe întrebări, dar puține răspunsuri.

– Și dumneavoastră ce vreți de la noi, domnule prim-ministru? întrebă șeful Statului Major.

[1] Armata Republicană Irlandeză (n.tr.)

– Sfaturile dumneavoastră, domnilor. Este un plan realizabil şi ar trebui să ne implicăm şi noi?

Cei trei militari fură primii care încuviinţară. Apoi reprezentantul Serviciilor Secrete. Şi în cele din urmă, secretarul de stat. În sinea lui, ura genul acesta de lucruri. Dacă le exploda totul în faţă...

Mai târziu în acea zi, după ce Washingtonul fu anunţat de decizie, iar prim-ministrul îi invitase pe oaspeţii săi la un prânz cu friptură de vită, ajunse şi răspunsul Casei Albe: „E bine să vă avem alături de noi" şi ceruse ca un emisar trimis la Londra să fie primit şi să i se ofere, deocamdată, un ajutor iniţial sub forma unor sfaturi. Transmisiunea conţinea şi o fotografie care a circulat printre meseni odată cu vinul de Porto.

Era poza unui fost Şobolan de Tunel care se numea Cal Dexter.

În timp ce nişte bărbaţi discutau în sălbăticiile din Columbia şi în livezile din Buckinghamshire, bărbatul cu numele de cod Cobra era ocupat la Washington. La fel ca şeful SAS de peste Ocean, şi el era preocupat cu găsirea unei acoperiri plauzibile.

Creă o organizaţie caritabilă pentru ajutorarea refugiaţilor din Lumea a Treia şi pe numele acesteia închirie pe termen lung un depozit amărât şi obscur din Anacostia, la câteva străzi de Fort McNair. Ultimul etaj urma să găzduiască birourile, iar etajele de dedesubt urmau să fie utilizate pentru haine folosite, corturi, prelate şi pături.

În realitate urma să fie puţină muncă de birou în stilul tradiţional. Paul Devereaux petrecuse mulţi ani împotrivindu-se transformării CIA dintr-o agenţie de spionaj foarte hotărâtă într-o birocraţie vastă. Ura birocraţia, dar ceea ce

își dorea și ce era determinat să obțină era un centru de comunicare care să fie mai presus de oricare altul.

După Cal Dexter, primul recrut fu Jeremy Bishop, aflat și el la pensie, dar unul dintre cei mai buni experți în comunicații și calculatoare care lucrase la sediul NSA din Fort Meade, Maryland, un complex vast de tehnologie care permitea interceptarea, cunoscut sub numele de Puzzle Palace.

Bishop concepu un centru de comunicație în care urma să se strângă, conform decretului prezidențial, orice dram de informație despre Columbia și cocaină, obținută de treisprezece agenții de informații. Pentru asta era nevoie de o a doua poveste de acoperire. Celorlalte agenții li se spuse că Biroul Oval ceruse pregătirea unui raport care să fie mai presus de oricare alt raport despre traficul de cocaină și cooperarea lor era obligatorie. Agențiile protestară, dar se supuseră. Un nou grup de experți. Un nou raport kilometric pe care nu îl va citi nimeni niciodată. Nimic nou.

Și mai era și problema banilor. În cadrul Diviziei SEE (Sovietică/Europa de Est) a CIA, Devereaux dăduse peste Benedict Forbes, un fost bancher de pe Wall Street care fusese cooptat în Companie pentru o singură operațiune, și deoarece i se păruse că era mult mai palpitant decât să avertizeze oamenii să stea departe de Bernie Madoff[1], rămăsese. Asta fusese în perioada Războiului Rece. Și el ieșise la pensie, dar nu uitase nimic din ce știa.

Era specializat în conturi bancare ascunse. Nu e ieftin să ai agenți secreți. Se fac cheltuieli, se plătesc salarii, bonusuri, achiziții, mită. Pentru toate acestea, banii trebuie să fie depozitați cu posibilitatea de a fi scoși atât de agenții proprii, cât și de cei străini. Aceste acțiuni vor necesita coduri de identificare ascunse. Aceasta era genialitatea lui Forbes. Nimeni nu-i

[1] Finanțist american; a fost director la NASDAQ în New York (n.tr.)

descoperise urmele vreodată, iar KGB-ul încercase într-adevăr din greu. Drumul banilor duce de obicei la trădător.

Forbes începu să scoată banii alocați de la o Trezorerie confuză și să îi depună acolo unde puteau fi accesați atunci când era necesar. În era calculatoarelor, asta putea însemna oricând. Hârtiile erau pentru fraieri. Câteva tastări pe un calculator ar fi putut să ofere suficienți bani pentru ca un om să se pensioneze – atâta timp cât erau tastările potrivite.

În timp ce i se stabilea cartierul general, Devereaux îl trimise pe Cal Dexter în prima sa misiune peste ocean.

– Vreau să te duci la Londra și să cumperi două nave, îi spuse el. Se pare că ni se vor alătura și britanicii. Hai să ne folosim de ei. Se pricep la lucrurile astea. Va fi creată o companie-fantomă. Va avea fonduri. Va fi cumpărătorul navelor. Apoi, va dispărea.

– Ce fel de nave? întrebă Dexter.

Cobra scoase o coală de hârtie, tipărită de el.

– Memorează ce e scris pe ea și dă-i foc. Apoi lasă-i pe englezi să te sfătuiască. Hârtia conține numele și numărul privat al celui pe care va trebui să-l contactezi. Să nu treci nimic pe hârtie, și mai ales nu pe un calculator sau un telefon mobil. Ține totul în minte. Este singurul loc privat care ne-a mai rămas.

Deși Dexter nu avea de unde să știe, numărul pe care avea să-l apeleze avea să sune într-o clădire mare și verde din gresie, de pe malul râului Tamisa, dintr-un loc care se numea Vauxhall Cross. Cei din interior nu îi spuneau niciodată așa, ci „Firma". Era sediul Serviciului Secret de Informații al Marii Britanii.

Numele de pe hârtia care urma să fie arsă era Medlicott. Bărbatul care avea să răspundă la telefon era directorul adjunct și numele lui nu era Medlicott. Dar folosirea acelui

cuvânt avea să-i dea de înțeles lui „Medlicott" cu cine stă de vorbă: vizitatorul yankeu pe care îl chema de fapt Dexter.

Și Medlicott avea să-i propună lui Dexter să meargă într-un club de pe strada St. James ca să stea de vorbă cu un coleg pe care-l chema Cranford, dar al cărui nume real nu era Cranford. Aveau să fie trei oameni la acea masă și al treilea era cel care știa totul despre vapoare.

Această normă fusese aleasă în urmă cu două zile la obișnuita ședință din fiecare dimineață a „Firmei". La închidere, șeful adăugase:

– Apropo, o să vină un american în câteva zile. Prim-ministrul m-a rugat să-l ajut. Vrea să cumpere vapoare. În secret. Știe cineva ceva despre vapoare?

Urmă o pauză de gândire.

– Știu eu un tip care este directorul unei agenții mari de agenturare pentru nave din oraș, spuse coordonatorul din emisfera vestică.

– Cât de bine îl cunoști?

– I-am spart nasul o dată.

– Asta e ceva destul de intim. Te-a supărat cu ceva?

– Nu. Jucam jocul cu zidul.

Se auziră murmure. Propoziția aceea însemna că ambii fuseseră la ultra-exclusivistul Colegiu Eton, singurul loc în care se juca bizarul joc cu zidul care, aparent, nu avea nicio regulă.

– Păi, să-l scoți la prânz împreună cu amicul tău cu vapoarele și vezi dacă poate să-l ajute să cumpere în secret. S-ar putea să se lase cu un comision bun, drept compensație pentru nasul spart.

Întrunirea se termină. Apelul lui Dexter sosi exact la timp, din camera sa din discretul hotel Montcalm. „Medlicott" i-l pasă pe american colegului său „Cranford", care luă numărul

şi îi spuse că îl va suna el. Şi aşa făcu, după o oră, programând prânzul pentru ziua următoare, alături de Sir Abhay Varma, la Brooks's Club.

– Şi mă tem că este obligatoriu să veniţi la costum şi la cravată, îl anunţă Cranford.

– Nicio problemă, zise Dexter. Cred că mă descurc să fac un nod.

Brooks's Club era un club destul de mic, situat la vest de St. James. La fel ca toate celelalte, nu are nicio plăcuţă cu nume pentru a putea fi identificat. E de la sine înţeles că, în cazul în care eşti membru sau eşti invitat acolo, vei şti unde se află, şi dacă nu, nu contează, dar de obicei poate fi identificat după tufişurile în ghiveci care flanchează uşa. La fel ca toate cluburile de pe St James, are propriul său caracter şi propria clientelă, şi toţi membrii sunt funcţionari de stat de rang înalt şi din când în când spioni.

Sir Abhay Varma s-a dovedit a fi director la Staplehurst and Company, o companie mare specializată în transport maritim, situată pe o alee medievală de lângă Aldgate. Ca şi „Cranford", avea cincizeci şi cinci de ani, era durduliu şi jovial. Înainte să ia în greutate în urma tuturor meselor luate în centrul vechi al oraşului, fusese campion la squash.

Aşa cum era obiceiul, bărbaţii limitară conversaţia de la masă la fleacuri – vremea, recolta, cum a fost zborul – şi se îndreptară spre bibliotecă pentru cafea şi vin de Porto. Acolo unde nu erau auziţi de nimeni, se relaxară sub tabloul cu Diletante de pe perete, şi trecură la afaceri.

– Trebuie să cumpăr două vapoare. În linişte, foarte discret, achiziţia fiind făcută de o companie-fantomă într-un paradis fiscal.

Sir Abhay nu fu câtuşi de puţin tulburat. Se întâmpla tot timpul. Din motive de taxe, desigur.

– Ce fel de vapoare? întrebă el.

Nu puse la îndoială buna credință a americanului. „Cranford" garanta pentru el și asta era suficient. La urma urmei, fusese coleg de școală cu Medlicott.

– Nu știu, răspunse Dexter.

– E complicat, continuă Sir Abhay. Adică, dacă nu știți. Deoarece au tot felul de roluri și de mărimi.

– Atunci permiteți-mi să vă explic, domnule. Vreau să le duc într-un șantier naval discret și să le ascund acolo.

– A, o schimbare majoră. Nicio problemă. Ce ar trebui să devină la urmă?

– Rămâne între noi doi, Sir Abhay?

Directorul se uită la spion de parcă l-ar fi întrebat ce fel de oameni crede că sunt.

– Ce se spune în Brooks's rămâne în Brooks's, murmură Cranford.

– Ei bine, fiecare va deveni o bază plutitoare pentru SEAL. La prima vedere vor părea inofensive, dar înăuntru lucrurile vor sta complet altfel.

Sir Abhay Varma zâmbi larg.

– Aa, chestii dure, nu? Păi, asta clarifică lucrurile un pic. O conversie completă. V-aș sfătui să nu recurgeți la niciun fel de vas petrolier. Are forma greșită, e imposibil de curățat și are prea multe țevi. E la fel și cu un transportator de minereuri. Are forma bună, dar de cele mai multe ori e extrem de mare, mai mare decât v-ați dori. Aș opta pentru un transportator de marfă, o navă de transport grâne care nu mai corespunde cerințelor proprietarului. Curată, ușor de modificat, cu acoperitoare pentru punte care se dau jos rapid pentru ca oamenii dumneavoastră să poată intra și ieși.

– Mă puteți ajuta să cumpăr două?

– Nu firma Staplehurst, noi ne ocupăm de asigurări, dar bineînțeles că știm pe toată lumea de pe piață, la nivel mondial. O să vă fac legătura cu managerul meu, Paul Agate. E tânăr, dar foarte inteligent.

Se ridică în picioare și îi oferi cartea sa de vizită.

– Să treceți pe la mine pe la birou mâine. Paul se va ocupa de dumneavoastră numaidecât. Veți primi cele mai bune sfaturi din City. Din partea casei. Mulțumesc pentru prânz, Barry, și transmite-i salutări șefului.

Și cu asta ieșiră în stradă și porniră în direcții diferite.

Juan Cortez termină munca și ieși din măruntaiele vaporului de patru mii de tone, în care își făcuse treaba. După întunericul din cala cea mai de jos, soarele de toamnă era strălucitor. Era atât de puternic încât fu tentat să-și ia casca de sudor care avea vizieră fumurie. În schimb, își puse o pereche de ochelari negri pentru ca pupilele să se acomodeze cu lumina.

Salopeta murdară stătea lipită de corpul lui aproape gol, din cauza transpirației. Dedesubt nu purta decât chiloți. Căldura din cală fusese cumplită.

Nu avea de ce să mai aștepte. Bărbații care îi comandaseră lucrarea aveau să sosească dimineața următoare. Avea să le arate ce a făcut și cum pot să folosească ușa secretă de acces. Cavitatea din spatele peretelui era aproape imposibil de detectat. Urma să fie plătit bine. Nu îl interesa ce tip de contrabandă avea să fie transportată în compartimentul pe care îl crease și nu îl interesa nici dacă idioții de *gringos* americani alegeau să tragă pe nas praf alb.

Pe el îl interesa să îi cumpere haine soției sale Irina, să pună mâncare pe masă și manuale școlare în ghiozdanul băiatului său, Pedro. Își băgă trusa în dulapul alocat și se îndreptă

spre modestul său Ford Pinto. În casa curată, obținută pe merit de un om muncitor, aflată pe o proprietate privată de sub deal, care se numea Cerro La Popa, îl așteptau un sărut de la Irina, o îmbrățișare de la Pedro, o masă bogată și câteva beri în fața unui televizor cu plasmă. Și astfel, bărbat fericit, cel mai bun sudor din Cartagena conduse până acasă.

Cal Dexter cunoștea Londra, dar nu prea bine, și nu era deloc familiarizat cu acel centru al comerțului căruia i se spunea City sau Square Mile. Dar un Black Cab, condus de un om născut și crescut la un kilometru de Aldgate, îl duse la fix. Îl lăsă în fața ușii companiei de asigurări maritime, aflată pe o alee îngustă, unde se afla o mănăstire de pe vremea lui Shakespeare. Mai erau cinci minute până la ora unsprezece. O secretară zâmbitoare îl conduse la etajul al doilea.

Paul Agate ocupa un birou mic, înțesat cu dosare; poze înrămate cu cargoboturi decorau pereții. Era greu de imaginat câte milioane de lire intrau și ieșeau din această cămăruță, sub formă de asigurări. Numai ecranul unui calculator de ultimă generație demonstra faptul că Charles Dickens nu se mutase de curând de acolo.

Mai târziu, Dexter avea să-și dea seama cât de înșelător era centrul financiar al Londrei, unde se făceau zilnic zeci de miliarde în vânzări, achiziții și comisioane. Agate avea în jur de patruzeci de ani, purta o cămașă cu mânecă scurtă și neîncheiată la guler și părea prietenos. Fusese informat de Sir Abhay Varma. I se spusese că americanul era reprezentantul unui fond de investiții care dorea să cumpere două transportatoare de marfă goale. Nu i se spusese pentru ce urmau să fie folosite. Erau informații secrete. Staplehurst trebuia să îi dea sfaturi, să-l ghideze și să-i ofere niște contacte din lumea

transportului naval. Americanul era un prieten al unui prieten al lui Abhay. Nu avea să se facă factură.

– Marfă uscată? întrebă Agate. Foste transportatoare de grâne. Ați venit la momentul potrivit. Având în vedere starea în care se află economia în momentul de față, există un surplus de cantitate, o parte pe mare, o parte pusă deoparte. Dar veți avea nevoie de un agent ca să nu fiți păcălit la preț. Cunoașteți pe cineva?

– Nu, răspunse Dexter. Pe cine mi-ați putea recomanda?

– Păi, e o lume destul de mică, ne cunoaștem între noi. Pe o rază de un kilometru îi găsiți pe Clarkson, Braemar-Seascope, Galbraith sau Gibsons. Cu toții se ocupă de vânzări, achiziții și acte. Contra unei taxe, desigur.

– Desigur.

Un mesaj criptat primit de la Washington îl anunțase de un nou cont în Insula Guernsey, una dintre Insulele Canalului, un paradis fiscal discret pe care Uniunea Europeană încerca să-l închidă. Primise și numele ofițerului de cont pe care trebuia să-l contacteze și codul necesar pentru extragerea fondurilor.

– Pe de altă parte, un bun agent ar prefera să câștige mai degrabă un cumpărător de vapoare, și nu niște bani în plus. Am un prieten bun la Parkside and Co. Ar putea să vă vadă imediat. Să îl sun?

– Da, chiar vă rog.

Agate vorbi la telefon timp de cinci minute.

– Simon Linley e omul dumneavoastră, spuse el și notă o adresă pe o bucățică de hârtie. E la doar patru sute de metri de aici. Cum ieșiți, faceți stânga. Când ajungeți la Aldgate, faceți din nou stânga. Mergeți vreo cinci minute și întrebați de Jupiter House. Oricine va ști să vă spună unde e. Noroc.

Dexter își termină cafeaua, își strânseră mâna și plecă. Instrucțiunile fură perfecte. Ajunse acolo în cincisprezece minute. Jupiter House era opusul biroului Staplehurst: o clădire ultramodernă, din oțel și sticlă, cu lifturi silențioase. Biroul era la etajul unsprezece, cu ferestre mari prin care se vedea catedrala St. Paul de pe dealul aflat la trei kilometri spre vest. Linley îl întâmpină în fața liftului și îl conduse într-o mică sală de conferințe. Fură serviți cu cafea și biscuiți cu ghimbir.

– Doriți să cumpărați două transportatoare de marfă? întrebă Linley.

– Șefii mei doresc asta, îl corectă Dexter. Sunt din Orientul Mijlociu. Ei doresc discreție maximă, motiv pentru care am format această companie-fantomă condusă de mine.

– Bineînțeles.

Linley nu era deloc surprins. Niște oameni de afaceri arabi îl furaseră pe șeicul local și nu voiau să ajungă în vreo închisoare din Golf. Se întâmpla tot timpul.

– Cât de mari își doresc clienții dumneavoastră să fie aceste vapoare?

Dexter cunoștea foarte puține despre tonajul maritim, dar știa că în cala principală trebuia să aibă loc un elicopter mic cu elicele desfăcute. Enumeră o listă de dimensiuni.

– În jur de 20 000 de tone brut sau 28 000 de tone greutate moartă, calculă Linley.

Începu să scrie la calculator. Ecranul imens se afla în capătul masei de conferințe astfel încât ambii bărbați puteau să-l vadă. Apărură o serie de opțiuni. Fremantle, Australia, St Lawrence Seaway, Canada. Singapore. Chesapeake Bay,, SUA.

– Cel mai mare registru pare să îl aibă COSCO. China Ocean Shipping Company cu sediul în Shanghai, dar noi folosim biroul din Hong Kong.

– Comuniști? întrebă Dexter, care omorâse destui în Iron Triangle.

– A, nu ne mai batem capul cu asta, îl liniști Linley. În ziua de azi ei sunt cei mai aprigi capitaliști ai lumii. Dar foarte meticuloși. Dacă-ți spun că-ți livrează ceva, chiar îți vor livra. Și aici avem Eagle Bulk în New York. E mai aproape de casă pentru dumneavoastră. Nu că ar conta asta. Sau contează?

– Clienții mei nu își doresc decât discreție și să ajungă proprietarii reali, spuse Dexter. Și ambele vapoare vor fi duse într-un șantier naval discret pentru reechipări și renovări.

„O adunătură de escroci care probabil vor să mute niște încărcături foarte dubioase, așa că au nevoie de vapoare reconfigurate, care să fie redenumite cu documente noi și trimise în larg fără să poată fi recunoscute. Și ce? Estul îndepărtat este plin de astfel de oameni; trăiesc vremuri grele și banii-s bani", gândi Linley, însă spuse:

– Desigur. Sunt câteva șantiere navale foarte avansate și extrem de discrete în sudul Indiei. Avem legătură cu ele prin omul nostru din Mumbai. Dacă ar fi să lucrăm pentru dumneavoastră, am avea nevoie de un acord de înțelegere, cu un avans înaintea comisionului. Odată ce le veți cumpăra, vă sugerez să plasați ambele nave la o companie de management care se numește Thame și se află în Singapore. În acel punct, având nume noi, vor dispărea. Thame nu vorbește niciodată cu nimeni despre clienții ei. Unde pot să vă contactez, domnule Dexter?

Mesajul de la Devereaux incluse și adresa, numărul de telefon și adresa de e-mail a unei case conspirative, cumpărată de curând, în Fairfax, Virginia, care urma să servească drept loc pentru corespondență și mesaje telefonice. Fiind o creație a lui Devereaux, nu putea fi descoperită și putea dispărea în șaizeci de secunde. Dexter îi dădu adresa. În patruzeci și

opt de ore, contractul fu semnat și returnat. Parkside începu vânătoarea. Va dura două luni, dar până la sfârșitul anului, două transportatoare de grâne le vor fi predate.

Unul venise din Chesapeake Bay, Maryland, iar celălalt fusese ancorat într-un golf din Singapore. Devereaux nu avea nicio intenție să păstreze echipajul de pe niciuna dintre nave. Ambele echipaje primiră la plecare sume generoase de bani.

Vaporul din America fu ușor de cumpărat, fiind atât de aproape de casă. Un nou echipaj format din membri ai Marinei americane, care se dădură drept marinari civili, se acomodă cu vaporul și porni în Atlantic.

Un echipaj de membri ai Marine Regale Britanice zbură la Singapore, pozând și ei în marinari civili, și preluă comanda vaporului, navigând cu el până în strâmtoarea Malacca. Drumul lor fu mai scurt. Ambele vapoare porniră spre un șantier naval mic pe de coasta de sud a Indiei, în Goa, un loc folosit în mare parte pe post de cimitir de nave, cu o lipsă de interes criminală față de sănătate, siguranță și pericol provocat de chimicalele toxice care sunt aduse în mod constant odată cu vapoarele abandonate acolo. Locul mirosea oribil, motiv pentru care nu venea nimeni niciodată acolo să vadă ce se petrece.

Când cele două vapoare ale Cobrei intrară în golf și aruncară ancorele, încetară să existe, dar acte și nume noi fură înregistrate în Lista Lloyd. Au fost trecute drept transportatoare de marfă, conduse de Thame plc din Singapore.

Ceremonia avu loc, pentru a se respecta dorințele națiunii donatoare, la Ambasada americană de pe Abilio Macedo Street, Praia, Insula Santiago, Capul Verde. Prezidă, cu șarmul său obișnuit, nimeni alta decât ambasadoarea Marianne

Myles. Mai fură prezenți și ministrul resurselor naturale din Capul Verde și ministrul apărării.

Pentru mai multă credibilitate, un amiral american zbură până acolo pentru a semna acordul în numele Pentagonului. Nu avea habar ce căuta acolo, dar uniforma albă strălucitoare și insigna ADC erau impresionante, așa cum și trebuia.

Ambasadoarea Myles oferi o gustare, iar documentele necesare fură împrăștiate pe masa de conferințe. Mai fură prezenți atașatul militar al ambasadei și un reprezentant civil al Departamentului de Stat, a cărui identificare a fost perfectă, numele lui fiind Calvin Dexter.

Miniștrii din Capul Verde semnară primii, după care amiralul și în cele din urmă ambasadoarea. Sigiliile Republicii Capul Verde și al Statelor Unite au fost puse pe fiecare copie și acordul de ajutorare a fost întocmit. Se putea trece la implementarea sa.

După încheierea treburilor oficiale, cupe cu vin spumant fură împărțite pentru obișnuitele toasturi și cel mai în vârstă dintre miniștrii capverdieni rosti în portugheză discursul obligatoriu pentru el. Amiralului obosit i se păru că nu mai termina și nu înțelese nici măcar un singur cuvânt. Așa că doar zâmbi scorțos și se întrebă de ce fusese luat de pe terenul de golf de lângă orașul Napoli, în Italia, și trimis într-un grup de insule sărace, undeva la aproape cinci sute de kilometri în largul Atlanticului, pe lângă coasta Africii de Vest.

Motivul, pe care ADC încercase să i-l explice în timpul zborului, era că Statele Unite ale Americii, cu generozitatea lor obișnuită față de Lumea a Treia, deciseseră să ajute Republica Capul Verde. Insulele acelea nu au decât o singură resursă naturală: peștele aflat în apele care le înconjoară. Republica are o singură fregată, dar nimic să simbolizeze măcar o forță aeriană.

Pirateria în domeniul pescuitului fiind în creştere la nivel mondial, iar Orientul având un apetit insaţiabil faţă de peştele proaspăt, mările Capului Verde, în limita a trei sute de kilometri care erau apele teritoriale ale insulei, erau atacate de braconieri.

SUA aveau de gând să preia controlul asupra aeroportului de pe insula izolată Fogo, a cărei pistă tocmai fusese extinsă cu ajutorul unei donaţii venite din partea Uniunii Europene. Acolo, forţele navale americane urmau să construiască un sediu de antrenare pentru piloţi, drept donaţie pentru Capul Verde.

Odată gata sediul, o echipă de instructori brazilieni de la Forţele Aeriene (aleşi deoarece se vorbea limba portugheză) urma să se mute aducând o duzină de avioane mici Tucano şi să creeze o Gardă Aeriană, antrenând piloţi-cadeţi din Capul Verde, aleşi corespunzător, pentru a-i aduce la acelaşi standard. Cu ajutorul acestor avioane Tucano, urmau să patruleze din nou oceanele, să-i găsească pe răufăcători şi să ghideze fregata Pazei de Coastă până la ei.

Până acum totul era minunat, fu de acord amiralul, deşi tot nu-şi dădea seama de ce fusese târât de pe terenul de golf exact când începuse să se descurce cu loviturile uşoare.

Părăsind ambasada într-o mare de strângeri de mână, amiralul se oferi să-l ducă pe reprezentantul Departamentului de Stat până la aeroport, cu limuzina ambasadei.

– Pot să vă duc înapoi la Napoli, domnule Dexter? întrebă el.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule amiral, dar mă întorc la Lisabona, iar apoi la Londra şi la Washington.

Se despărțiră la aeroportul Santiago. Avionul amiralului porni spre Italia. Cal Dexter așteptă zborul TAP spre Lisabona.

O lună mai târziu, prima flotă auxiliară uriașă îi aduse pe inginerii din Marina americană la vulcanul inactiv care reprezenta nouăzeci la sută din insula Fogo, numită astfel deoarece era cuvântul portughez pentru „foc". Flota opri în largul coastei, unde avea să rămână ca bază plutitoare pentru ingineri, o mică parte din SUA cu tot confortul de acasă.

Navy Seabees se mândreau cu faptul că puteau construi orice oriunde, dar nu era o idee bună să-i desparți de friptura lor din Kansas, cartofii prăjiți și borcanele de ketchup de trei litri. Totul mergea mai bine dacă aveai combustibilul potrivit.

Le va lua șase luni, dar aeroportul existent putea primi avioane Hercules C130, așa că reaprovizionarea și permisiile nu erau o problemă. Lăsând asta la o parte, nave de aprovizionare mai mici aveau să aducă grinzi, traverse, ciment și orice altceva mai era necesar pentru construirea clădirilor, plus mâncare, sucuri, băuturi acidulate și chiar apă.

Puținii creoli care locuiau pe Fogo se adunară, foarte impresionați, să privească furnicarul care debarca pe malul lor și le acapara aeroportul. Avionul din Santiago venea o dată pe zi și pleca atunci când pista era eliberată de echipamentele de construcții.

Odată terminată, clădirea urma să cuprindă – separat de mica adunătură de barăci pentru civili – dormitoare din prefabricate pentru cadeți, cabane pentru instructori, ateliere de reparații și de întreținere, rezervoare cu gaz pentru avioanele Tucano și o colibă pentru comunicații.

Dacă vreunul dintre ingineri observă ceva ciudat, nu se menționă nimic. Fură construite de asemenea și alte edificii la aprobarea unui civil venit de la Pentagon, pe care-l

chema Dexter. Scobit în peretele vulcanului, se afla un depozit în plus, cu uși de oțel. Plus un rezervor mare pentru combustibil JP5, pe care avioanele Tucano nu-l foloseau, și o magazie de arme.

– S-ar părea, murmură subofițerul O'Connor după ce testă ușile de oțel ale depozitului secret construit în piatră, că o să se meargă la război.

CAPITOLUL PATRU

În Plaza de Bolívar, numită astfel după marele eliberator, se aflau unele dintre cele mai vechi clădiri, nu doar din Bogotá, ci din toată America de Sud. Era centrul Orașului Vechi.

Conchistadorii ajunseseră aici, aducând cu ei, în nebunia lor după Dumnezeu și aur, primii misionari catolici. Toți erau iezuiți, iar unii dintre ei fondară în anul 1604 școala San Bartolomé într-un colț, și nu prea departe de ea, și biserica Saint Ignatius, în onoarea fondatorului lor, Loyola. Într-un alt colț se află sediul original al provincialatului Societății lui Iisus.

Trecuseră niște ani de când Provincialatul se mutase oficial într-o clădire modernă în partea mai nouă a orașului. Dar în căldura copleșitoare, în ciuda beneficiilor tehnologiei aerului condiționat, părintele provincial, Carlos Ruiz, încă mai prefera pietrele reci și pavajul din vechile clădiri.

Acesta era locul în care, într-o dimineață umedă de decembrie din acel an, decisese să se întâlnească cu vizitatorul american. Așezat la biroul său de stejar, adus cu mulți ani în urmă din Spania și aproape înnegrit din cauza vechimii, părintele Carlos se juca din nou cu scrisoarea prin care i se solicita această întâlnire. Fusese trimisă de fratele său întru Hristos, directorul Colegiului Boston; era imposibil să-l

refuze, dar curiozitatea nu e un păcat. Ce ar putea vrea acel bărbat?

Paul Devereaux fu condus înăuntru de un novice. Părintele se ridică de la birou și traversă camera ca să-l întâmpine. Vizitatorul era cam de-o vârstă cu el; era suplu, îmbrăcat elegant cu o cămașă de mătase, cravată în dungi și un costum tropical bej. Nu purta blugi și nici nu i se vedea părul de pe piept. Părintele Ruiz se gândi că nu mai întâlnise până atunci un spion yankeu, dar scrisoarea venită din Boston fusese cât se poate de clară.

– Părinte, ezit să vă întreb acest lucru de la început, dar trebuie s-o fac. Putem considera tot ce se va spune în această cameră ca făcând parte din secretul confesional?

Ruiz înclină capul și îi făcu semn invitatului său să ia loc pe un scaun în stil castilian, cu spătar din piele netăbăcită. Își reluă locul la birou.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Am fost rugat de nimeni altcineva decât însuși președintele să încerc să distrug industria cocainei care provoacă daune foarte mari în țara mea.

Nu mai era nevoie să explice de ce se afla în Columbia. Cuvântul „cocaină" explica totul.

– S-a încercat de multe ori acest lucru. De foarte multe ori. Dar apetitul din țara dumneavoastră este imens. Dacă nu ar exista un apetit atât de mare pentru pudra cea albă, nu s-ar mai produce.

– E adevărat, recunoscu americanul, cererea va duce întotdeauna și la producție. Dar este valabil și opusul. Producția va crea mereu și cerere. În cele din urmă. Dar dacă producția va dispărea, se va duce și apetitul.

– Nu a funcționat în cazul prohibiției[1].

Devereaux era obișnuit cu subiectul. Prohibiția fusese un dezastru. Nu făcuse altceva decât să creeze o lume interlopă uriașă care, după abrogare, se orientase spre orice altă activitate criminală posibilă. De-a lungul anilor, costurile din Statele Unite ajunseseră la catralioane de dolari.

– Noi credem că această comparație nu este una corectă, părinte. Sunt o mie de surse de unde poți obține un pahar cu vin sau un strop de whisky.

Ceea ce voise să spună era: „Dar cocaina vine numai de aici". Nu mai era nevoie s-o spună cu voce tare.

– Fiul meu, noi în Societatea lui Iisus încercăm să fim o forță a binelui. Dar am descoperit, în urma unor experiențe groaznice, că implicarea în politică sau în probleme ale statului se dovedește de cele mai multe ori a fi dezastruoasă.

Devereaux își petrecuse viața în lumea spionajului. De mult timp ajunsese la concluzia că cea mai mare agenție de spionaj din lume era Biserica Romano-Catolică. Prin omniprezența sa vedea totul; prin spovedanii, auzea totul. Iar ideea că timp de un mileniu și jumătate nu susținuse sau nu se opusese niciodată împăraților și prinților era pur și simplu comică.

– Dar acolo unde vedeți rău, căutați să luptați împotriva lui, spuse el.

Părintele era prea viclean ca să pice în capcana lui Dexter.

– Ce doriți de la Societate, fiule?

– În Columbia sunteți peste tot, părinte. Munca dumneavoastră pastorală îi duce pe tinerii preoți în fiecare colț al fiecărui oraș sau sat...

[1] Perioadă în care au fost interzise prin lege depozitarea, transportul, vânzarea și consumul de băuturi alcoolice în Statele Unite ale Americii. (n.tr.)

– Și doriți să devină informatori? Pentru voi? Care sunteți tocmai la Washington? Și ei păstrează secretul spovedaniei. Ceea ce li se spune în acel spațiu mic nu poate fi niciodată dezvăluit.

– Și dacă un vapor navighează cu o încărcătură de otravă ca să distrugă o sumedenie de vieți tinere și să lase în urma sa numai suferință, acele cunoștințe sunt și ele secrete?

– Amândoi știm că spovedania este inviolabilă.

– Dar un vapor nu are cum să mărturisească, părinte. Vă dau cuvântul meu că nu va muri niciun marinar. Interceptarea și confiscarea reprezintă limita absolută pe care o am în minte.

Și el era conștient că va trebui la rândul său să mărturisească păcatul minciunii la un moment dat. Dar unui alt preot, mult mai departe. Nu aici. Nu acum.

– Ceea ce cereți poate fi extrem de riscant; oamenii din spatele acestui comerț, așa nebunesc cum este, sunt foarte răi și foarte violenți.

Drept răspuns, americanul scoase un obiect mic din buzunar. Era un telefon compact.

– Părinte, noi doi am crescut cu mult timp înainte ca aceste lucruri să fie inventate. Acum toți cei tineri le au, la fel și mulți dintre cei care nu mai sunt tineri. Ca să trimiți un mesaj scurt nu este nevoie să vorbești...

– Știu cum e cu mesajele, fiule.

– Atunci probabil știți și despre criptare. Acestea sunt criptate la un nivel atât de înalt încât membrii Cartelului nu ar putea niciodată să le intercepteze. Nu cer decât numele vaporului cu otrava la bord, care se îndreaptă spre țara mea natală ca să distrugă viețile tinerilor. Pentru profit. Pentru bani.

Părintele provincial își permise să zâmbească slab.

– Sunteți un avocat bun, fiul meu.

Cobra mai avea o ultimă carte de jucat.

– În orașul Cartagena se află o statuie a sfântului Peter Claver din Societatea lui Iisus.

– Bineînțeles. Îl venerăm.

– Cu sute de ani în urmă a luptat împotriva terorii sclaviei. Și comercianții de sclavi l-au martirizat. Părinte, vă implor. Acest trafic de droguri este la fel de blestemat ca și cel cu sclavi. Amândouă comercializează suferință umană. Cel ce transformă oamenii în sclavi nu trebuie să fie mereu un alt om; poate să fie și un drog. Negustorii de sclavi luau trupurile tinerilor și abuzau de ele. Narcoticele le iau sufletul.

Părintele provincial privi timp de câteva minute pe fereastră, dincolo de piața lui Simón Bolívar, un bărbat care eliberase oameni.

– Acum aș dori să mă rog, fiule. Vă puteți întoarce în două ore?

Devereaux luă un prânz ușor sub umbrarul unei cafenele de pe o stradă care dădea în piață. Când reveni, liderul iezuiților columbiene luase o decizie.

– Nu pot da ordin să se facă ce-mi cereți dumneavoastră. Dar pot să le explic preoților mei din parohie ce doriți. Atâta timp cât secretul spovedaniei nu va fi încălcat, pot decide singuri ce alegere să facă. Puteți să distribuiți micile dispozitive.

Dintre toți colegii săi din Cartel, cel cu care Alfredo Suarez trebuia să lucreze cel mai strâns era José-Maria Largo, care se ocupa cu vânzarea. Era o chestiune legată de ținerea evidenței fiecărei încărcături, până la ultimul kilogram. Suarez putea să le livreze, transport cu transport, dar era vital să se știe cât avea să ajungă la punctul de predare, la mafia care cumpăra drogul și cât de mult era interceptat de forțele de ordine.

Din fericire, fiecare interceptare majoră era imediat transmisă de FLO mass-mediei. Doreau să le fie apreciate

eforturile, să fie felicitate de guvern, fiind mereu în căutare de bugete mai mari. Regulile lui Largo erau simple și bătute în cuie. Clienții mari puteau să plătească cincizeci la sută din prețul încărcăturii (și acela era prețul Cartelului) la plasarea comenzii. Restul de bani avea să fie dat după ce se predau drogurile, moment ce marca schimbarea proprietarului. Cei mai mici trebuiau să achite sută la sută, într-o singură plată, nenegociabilă.

Dacă bandele și mafiile naționale puteau să ceară prețuri nemaipomenit de mari la nivel de stradă, asta era treaba lor. Dacă nu erau atente, sau dacă erau penetrate de informatori ai poliției și-și pierdeau drogurile, asta era tot problema lor. Dar confiscarea încărcăturii după livrare nu îi scăpa de obligația de a rezolva situația.

Odată, când o bandă dintr-o altă țară încă le datora restul de cincizeci la sută, poliția le confiscase marfa, iar banda refuzase să plătească, fusese necesară aplicarea forței. Don era de neclintit când venea vorba de stabilirea unor exemple teribile. Iar Cartelul era paranoic din cauza a două lucruri: furtul mărfii și informatorii. Niciuna din cele două nu era nici de iertat și nici de uitat, indiferent care ar fi fost costul răzbunării. Trebuia să fie impusă. Aceasta era legea lui Don... și funcționa.

Numai după ce se consulta cu colegul său Largo, Suarez putea să știe cu exactitate ce cantitate fusese confiscată înainte să ajungă la locul de predare.

Numai asta putea să-i arate ce metode de transport aveau cele mai mari șanse de reușită și care cele mai mici șanse.

Spre sfârșitul anului 2010 socoti că interceptarea era la fel ca de obicei: între zece și cincisprezece la sută. Având în vedere profiturile cu cifre de lungimea unui număr de telefon, era destul de acceptabil. Dar mereu tânjea după o confiscare

de sub zece la sută. Dacă cocaina era descoperită când încă se afla în posesia Cartelului, pierderea era numai şi numai a lor. Lui Don nu-i plăcea asta deloc.

Cu un deceniu în urmă, odată cu trecerea în noul secol, predecesorul lui Suarez, acum făcut bucăţi şi lăsat să se descompună undeva sub un bloc nou de apartamente, îşi pusese toată încrederea în submarine. Această idee ingenioasă implicase construirea, undeva pe râuri ascunse, a unor submarine care, folosindu-se de motoare diesel, să poată transporta un echipaj de patru persoane, o încărcătură de până la zece tone, împreună cu mâncare şi combustibil, şi apoi să se scufunde la o adâncime potrivită.

Nici măcar cele mai bune dintre ele nu ajungeau la o adâncime prea mare. Nu aveau nevoie s-o facă. Tot ce se vedea la suprafaţă era o cupolă Perspex, pe unde se zărea capul căpitanului care privea afară ca să ştie pe unde să conducă, şi un tub prin care să intre aer proaspăt pentru motor şi echipaj.

Ideea era ca aceste submarine invizibile să se furişeze încet, dar sigur, spre coasta Pacificului din Columbia până în nordul Mexicului şi să livreze cantităţi mari mafiilor mexicane, acestora revenindu-le rolul să introducă drogurile în Statele Unite. Şi metoda funcţionase... o perioadă. Apoi avu loc dezastrul.

Geniul din spatele designului şi construcţiei lor era Enrique Portocarrero, care se dădu drept pescar de creveţi inofensiv din oraşul Buenaventura, din sudul coastei Pacificului. Apoi fu prins de colonelul Dos Rios.

Fie că spusese tot sub „presiune" sau o razie asupra sediului său îi pusese pe urmele lor, şantierul unde se construiau submarinele fusese descoperit şi forţele navale acţionaseră. Până să termine căpitanul German Borrero, şaizeci de submarine

în diverse stadii de construcție deveniseră ruină. Pierderea suferită de Cartel fusese enormă.

A doua greșeală a predecesorului lui Suarez fusese că trimisese cantități mari în SUA și Europa prin cărăuși individuali, care duseseră fiecare câte un kilogram sau două. Însemnase folosirea a mii de oameni pentru doar câteva tone.

Întrucât fundamentalismul islamic provocase creșterea nivelului de securitate în lumea occidentală, din ce în ce mai multe valize ale pasagerilor erau trecute prin detectoare cu raze X și conținutul lor ilegal era descoperit. De aceea se trecuse la cărăuși care purtau drogurile în stomac. Idioți care erau pregătiți să-și asume riscurile își anesteziau esofagul cu novocaină și apoi înghițeau până la o sută de pelete care conțineau fiecare în jur de zece grame.

Unora li se spărgeau în stomac și mureau cu spume la gură prin aeroporturi. Alții fuseseră denunțați de stewardesele cu ochi de vultur care observaseră că nu puteau mânca și nici bea în timpul unui zbor lung. Fuseseră luați deoparte, li se dăduse sirop de smochine și o toaletă cu un ecran de filtrare în partea de jos. Închisorile americane și cele europene erau pline până la refuz de astfel de cărăuși. Cu toate acestea, peste optzeci la sută scăpau deoarece erau în număr mult prea mare și occidentalii erau obsedați de drepturile cetățenilor. Apoi, predecesorul lui Suarez avu parte de al doilea mare ghinion.

Pornise din Manchester, Anglia, și funcționa. Era un nou aparat cu raze X „de percheziție corporală virtuală", care nu doar că îl arăta pe pasager dezbrăcat, dar arăta și implanturile, inserările în anus și conținutul intestinelor. Aparatul era atât de silențios încât putea fi instalat sub ghișeul ocupat de ofițerul de control al pașapoartelor astfel încât călătorul să poată fi observat de la torace până la gambe de un alt ofițer aflat în altă cameră. Și cum din ce în ce mai multe aeroporturi

occidentale și terminale maritime le instalau, rata interceptării cărăușilor crescu foarte mult.

În cele din urmă, Don se sătură. Ordonase schimbarea directorului executiv al acelei divizii; permanent. Suarez preluase funcția.

Se pricepea la transporturi, și cifrele sale arătau clar care erau cele mai bune rute. În SUA, se ajungea cel mai bine pe apă sau prin aer, prin Caraibe, cu livrare în nordul Mexicului sau coasta sudică a SUA, cu încărcătura dusă în mare parte de nave de marfă pe aproape întreg traseul, urmate de un transfer pe mare către vase private din rândul celor care mișună pe ambele coaste, de la pescari până la bărci cu motor, iahturi private și ambarcațiuni de agrement.

În cazul Europei, era în favoarea noilor rute; nu direct dinspre Caraibe până în vestul și nordul Europei unde interceptările aveau un procent de douăzeci la sută, ci până în est, în statele ratate care compuneau coasta de vest a Africii. Încărcăturile trecând în mâna altor proprietari acolo, și Cartelul primindu-și banii, cumpărătorilor le revenea datoria de a împărți cantitatea livrată și de a o duce la nord dincolo de deșerturi până pe malul Mediteranei, și de acolo până în sudul Europei. Iar destinația lui preferată era micul stat amărât, fostă colonie portugheză, care rămăsese răvășită în urma războiului civil și care acum era un iad al narcoticelor, Guineea-Bissau.

Aceasta a fost exact concluzia la care ajunsese Cal Dexter în timp ce stătea în Viena alături de vânătorul canadian de traficanți, Walter Kemp, de la Biroul ONU pentru Droguri și Criminalitate. Statisticile UNODC se potriveau foarte bine cu cele ale lui Tim Manhire din Lisabona.

Africa de Vest începuse de doar câțiva ani să fie destinatara a douăzeci la sută din cocaina columbiană ce se îndrepta spre Europa, iar acum ajunsese la peste cincizeci la sută. Ceea ce nu știa niciunul dintre cei doi bărbați care stăteau la o cafea în parcul Prater era că Alfredo Suarez crescuse acel procentaj la șaptezeci la sută.

Erau șapte republici de coastă în Africa de Vest care erau „zone de interes" pentru poliție: Senegal, Gambia, Guineea-Bissau, Guineea-Conakry (fostă colonie franceză), Sierra Leone, Liberia și Ghana.

După ce era dusă în zbor sau cu vaporul dincolo de Atlantic în Africa de Vest, cocaina o lua spre nord printr-o sută de rute și șiretlicuri diferite. O parte ajungea cu bărcile de pescuit, până pe coasta Marocului și apoi urma vechiul drum al canabisului. Alte încărcături zburau deasupra deșertului Sahara până pe coasta de nord a Africii și de acolo erau duse de avioane mici până la mafia spaniolă, dincolo de Coloanele lui Hercule sau până la 'Ndrangheta din Calabria, unde erau așteptate în portul Gioia.

Unele transporturi veneau pe drumuri extenuante cu trenul, traversând deșertul Sahara de la sud la nord. Un interes major îl reprezenta compania aeriană din Libia, Afriqiyah, care lega douăsprezece orașe mari din vestul Africii de capitala Tripoli, care era peste apă de Europa.

– Când vine vorba de transportul cu vaporul spre nord, către Europa, spuse Kemp, sunt implicați cu toții. Dar când primesc încărcăturile în partea asta de Atlantic, Guineea-Bissau este pe primul loc.

– Poate că ar trebui să mă duc să arunc o privire, cugetă Dexter.

– Dacă te duci, să ai grijă, îl avertiză canadianul. Să ai o acoperire bună. Și ar fi bine să iei și niște întăriri. Bineînțeles, cel mai bun camuflaj este să fii negru. Poți face asta?

– Nu, nu pe continentul acesta.

Kemp trecu un nume și un număr de telefon pe un șervețel.

– Caută-l la Londra. Este unul dintre prietenii mei. E din SOCA. Și mult noroc. Vei avea nevoie.

Cal Dexter nu mai auzise de SOCA, dar urma să o descopere acum. Se întoarse la hotelul Montcalm până la lăsarea serii.

Din cauza conexiunii cu fosta colonie, compania aeriană portugheză TAP era singurul transportator convenabil. După o săptămână, cu viza corespunzătoare, vaccinat și injectat cu tot ce se gândise Școala de Medicină Tropicală că ar fi nevoie, și cu o scrisoare din partea Bird Life International care atesta că era unul dintre cei mai importanți ornitologi specializați în studiul păsărilor călătoare care petrec iarna în vestul Africii, „doctorul" Calvin Dexter era, după doar o săptămână, într-un zbor de noapte al TAP ce făcea legătura între Lisabona și Guineea-Bissau.

În spatele său erau doi caporali din Regimentul Britanic de Paraşutişti. SOCA, aflase el, grupa sub un singur steag cam toate agențiile care se ocupau de infracțiuni grave și terorism. În rețeaua de contacte pe care o avea un prieten al lui Walter Kemp se afla și un militar care petrecuse cea mai mare parte a carierei sale în Three Para, celebrul Batalion 3 din regimentul de paraşutişti. El îi găsise pe Jerry și pe Bill, care veneau din sediul central din Colchester. Ei se oferiseră voluntari.

Doar că acum nu mai erau Jerry și Bill. Erau Kwame și Kofi. Paşapoartele lor arătau că erau din Ghana și alte

documente demonstrau faptul că lucrau pentru Bird Life International în Accra. De fapt erau la fel de britanici precum castelul Windsor, dar amândoi aveau părinți care emigraseră din Grenada. Atâta timp cât nimeni nu îi interoga în limbile twi, eweh sau ashanti, totul avea să fie în regulă în ceea ce-i privea. Nu vorbeau nici creolă sau portugheză, dar era clar că erau africani când te uitai la ei.

Avionul companiei aeriene TAP ateriză pe aeroportul din Bissau după miezul nopții, când totul era cufundat în beznă. Cei mai mulți pasageri se îndreptau spre São Tomé și numai câțiva oameni trecură de zona de tranzit și se îndreptară spre controlul pașapoartelor. Dexter îi conducea.

Ofițerul de la pașapoarte scană fiecare pagină a pașaportului canadian nou, puse viza de Guineea, luă cei douăzeci de euro și îi făcu semn să treacă. Le făcu semn și celor doi însoțitori.

– *Avec moi*[1], spuse Dexter, adăugând *Con migo*[2].

Nici franceza și nici spaniola nu sunt portugheză, dar înțelesul era clar. Și zâmbi larg, împrăștiind bună-dispoziție. De obicei asta funcționa. Un ofițer superior se apropie de ei.

– *Qu'est-ce que vous faites en Guinée?*[3] întrebă el.

Dexter simulă încântarea. Băgă mâna în geanta pe care o ținea pe umăr și scoase o mână de broșuri despre bâtlani, lopătari și alte specii dintre cele 700 000 de păsări de apă care petreceau iarna în mlaștinile vaste și zonele umede ale Guineei-Bissau. Ofițerul se uită peste ele plictisit. Le făcu semn să treacă.

Afară nu era niciun taxi. Dar exista o camionetă cu un șofer, și o bancnotă de cincizeci de euro făcea multe acolo.

[1] După mine – din lb. franceză (n.tr.)
[2] După mine – din lb. spaniolă (n.tr.)
[3] Ce faceți în Guineea? – din lb. franceză (n.tr.)

– Hotel Malaika? întrebă Dexter.

Șoferul aprobă din cap.

În timp ce se apropiau de oraș, Dexter observă că era aproape în întregime în întuneric. Se vedeau foarte puține luminițe. Să fi fost o oră de stingere impusă de armată? Nu, nu era curent electric. Numai clădirile cu generatoare private aveau lumină după apus sau curent la orice oră. Din fericire, hotelul Malaika era unul dintre ele. Cei trei se cazară și se retraseră în cameră ca să mai prindă câteva ore de somn. Exact înainte de răsărit, cineva îl împușcă pe președinte.

Jeremy Bishop, expertul în calculatoare din cadrul Proiectului Cobra, fu cel care găsi primul numele. Așa cum cei obsedați de jocuri de cultură generală care caută prin dicționare, enciclopedii și atlase, adunând informații despre care nu o să-i întrebe nimeni niciodată, Bishop, care nu avea o viață socială, își petrecea timpul în spațiul cibernetic. Nu doar naviga pe internet – asta ar fi fost mult prea simplu. Avea obiceiul de a intra fără niciun efort și pe nevăzute în bazele de date ale altor oameni ca să vadă ce găsește acolo.

Într-o seară târzie de sâmbătă, când locuitorii din Washington erau afară și se bucurau de anotimpul festiv, așezat în fața unei console, Bishop se uita pe listele cu sosiri și plecări de la aeroportul Bogotá. Era un nume care apărea în mod repetat. Oricine ar fi fost, zbura regulat de la Bogotá la Madrid, o dată la două săptămâni.

Se întorcea în mai puțin de trei zile, petrecând astfel mai puțin de cincizeci de ore în capitala Spaniei. Nu era suficient timp pentru o vacanță, și era prea mult pentru o escală înainte de altă destinație.

Bishop îi verifică numele pe lista de persoane despre care se știa că erau implicate în traficul de cocaină, listă oferită de

poliția columbiană celor de la DEA și copiată în sediul central al Cobrei. Nu se regăsea acolo.

Sparse baza de date a Iberiei, compania aeriană pe care o folosea bărbatul de fiecare dată când călătorea. Numele apăru în categoria „călător frecvent", cu privilegii speciale cum ar fi statut prioritar la zborurile supraîncărcate. Mereu călătorea la clasa întâi și rezervările pentru zborul de întoarcere erau făcute automat, doar dacă nu le anula el.

Bishop își folosi autorizația la nivel înalt de a-i contacta pe cei de la DEA din Bogotá și chiar și pe cei din echipa britanică SOCA din același oraș. Nu-l cunoșteau niciunii, dar DEA menționă că, potrivit registrelor locale, era un avocat de la o firmă foarte bună, care nu se ocupase niciodată de dreptul civil. Dând într-o înfundătură, dar curios încă, Bishop îi povesti lui Devereaux.

Cobra analiză informațiile, dar se gândi că nu merita un efort mai mare de atât. Pe termen lung, era un lucru prea neînsemnat. Totuși, nu ar fi stricat o mică investigație în Madrid. Acționând prin intermediul echipei DEA din Spania, Devereaux ceru ca la următoarea vizită avocatul să fie urmărit discret. El, Cobra, ar fi apreciat să știe unde stătea, unde mergea, ce făcea și cu cine se întâlnea. După ce își dădură ochii peste cap, americanii din Madrid fură de acord să le ceară această favoare colegilor lor spanioli.

Unitatea antidrog de la Madrid se numea Unidad de Drogas y Crimen Organizado, sau UDYCO. Cererea fu lăsată pe biroul inspectorului Francisco „Paco" Ortega.

Ca toți polițiștii, Ortega considera că muncea mult prea mult, nu avea echipamentul necesar și cu siguranță nu era plătit suficient. Dar dacă yankeii voiau ca un columbian să fie urmărit, nu avea cum să refuze. Dacă Marea Britanie era cel mai mare consumator de cocaină din Europa, Spania era locul

în care se primea cea mai mare cantitate, și lumea interlopă era una uriașă și îngrozitoare. Cu resursele lor enorme, se mai întâmpla ca americanii să intercepteze o mină de aur și să împartă informațiile și cu UDYCO. O notă fu transmisă astfel încât, în zece zile, când avea să sosească columbianul din nou, acesta să fie urmărit în secret.

Nici Bishop, nici Devereaux și nici Ortega nu știau că Julio Luz era singurul membru al Frăției care nu intrase niciodată în atenția poliției columbiene. Colonelul Dos Rios știa exact cine erau toți ceilalți, dar nu și cine era avocatul, cel care spăla banii.

Până la amiază, după sosirea lui Cal Dexter și a echipei sale în orașul Bissau, problema cu președintele mort fusese clarificată și panica disipată. Se părea că nu fusese încă o lovitură de stat.

Asasinul fusese iubitul soției mult mai tinere a bătrânului tiran. Până la ora prânzului, amândoi dispăruseră în pădurea din nordul țării și nu aveau să mai fie văzuți niciodată. Solidaritatea tribală urma să-i facă dispăruți pentru totdeauna.

Președintele făcuse parte din tribul Papel; soția lui trofeu era din Balanta, la fel și iubitul ei. Armata era în mare parte tot din tribul Balanta și nu avea nicio intenție să-l vâneze pe unul de-al lor. În plus, președintele nu fusese prea popular. Urma să fie ales altul până la urmă. Comandantul armatei și șeful de cabinet dețineau de fapt puterea.

Dexter închirie un SUV alb de la Mavegro Trading, al cărui proprietar olandez îndatoritor îi făcu legătura cu un bărbat care avea un iaht de închiriat. Avea motor exterior și remorcă. Cu siguranță ar fi capabil să parcurgă golfurile din arhipelagul Bijagos, în căutarea păsărilor de apă.

Într-un final, Dexter reuși să închirieze un bungalou separat care era situat față în față cu stadionul construit de curând de chinezi, care colonizau pe tăcute suprafețe mari din Africa. El și cele două ajutoare se mutară din hotelul Malaika în acea cabană.

Pe drum, un jeep Wrangler le tăie calea la o intersecție și vină în aceeași direcție cu ei. În doar două zile, Dexter aflase că acolo nu există poliție rutieră și că semafoarele funcționau rar.

În timp ce SUV-ul și jeep-ul mergeau alături, la doar câțiva centimetri unul de altul, pasagerul din față din Wrangler îl privi cu atenție pe Dexter, din spatele ochelarilor de soare negri. La fel ca șoferul, nu era nici african, nici european. Era închis la ten, avea păr negru, prins în coadă și lanțuri groase de aur strălucitor la gât. Columbian.

Jeep-ul avea montată pe plafon o ramă cromată pe care fuseseră prinse patru proiectoare puternice. Dexter știa care era explicația. Mulți transportatori de cocaină veneau pe mare și nu ajungeau niciodată în micul și amărâtul port din Bissau, ci transferau pachetele în golfulețele din insulele cu mangrove.

Alte încărcături veneau prin aer și ori erau aruncate în mare, aproape de o barcă de pescuit care le aștepta, ori erau duse în interiorul țării. Lupta de douăzeci de ani pentru obținerea independenței Guineei-Bissau față de Portugalia lăsase moștenire în jur de cincizeci de piste de aterizare construite în pădure. Uneori, avioanele cu cocaină aterizau acolo înainte să zboare înapoi la aeroport, goale și „curate", ca să se realimenteze.

O aterizare pe timp de noapte era mai sigură, dar de vreme ce în pădure nu existau stâlpi de electricitate, nu aveau nicio lumină. Dar patru sau cinci mașini care veneau să le întâmpine s-ar fi putut folosi de proiectoarele de pe plafon ca să le ofere o zonă de aterizare iluminată perfect pentru câteva

minute cât aveau nevoie. Asta a putut să le explice Dexter celor doi paraşutişti care îl însoţeau.

În Kapoor, şantierul naval murdar din sudul regiunii Goa, se muncea de zor pe cele două vapoare. Responsabilul era un canadian-scoţian pe care-l chema Duncan McGregor, care îşi petrecuse viaţa în şantierele navale de la tropice şi care avea o piele de om parcă bolnav în stare terminală, iar ochii întăreau această impresie. Într-o zi, dacă nu-l dobora febra din mlaştini, avea s-o facă whisky-ul.

Cobrei îi plăcea să angajeze experţi ieşiţi la pensie. Aveau vreo patruzeci de ani de experienţă, nu erau legaţi de familie şi aveau nevoie de bani. McGregor ştia ce i se cerea, dar nu şi de ce. Dată fiind suma pe care o primea, nu avea nicio intenţie să facă speculaţii, şi cu atât mai mult să pună vreo întrebare.

Sudorii şi meseriaşii erau localnici; inginerii erau veniţi din Singapore şi îi cunoştea bine. Închiriase şi adusese câteva rulote pentru ei; fără îndoială nu ar fi tolerat cocioabele localnicilor din Goa.

I se spusese că exteriorul navelor avea să rămână la fel. Numai interiorul celor cinci cale enorme trebuia să fie transformat. Cea mai îndepărtată trebuia să fie un loc pentru prizonieri, deşi el nu ştia asta. Trebuia să aibă paturi, latrine, o bucătărie, duşuri şi un careu cu aer condiţionat şi televizor.

Următoarea trebuia să fie o altă zonă pentru locuit cu aceleaşi lucruri, dar mai bune. Cândva urmau să locuiască soldaţii de la Serviciul Britanic Special de Bărci sau cei de la Navy SEAL.

A treia cală trebuia să fie mai mică pentru ca vecina sa să poată fi mai mare. Despărţitura de oţel dintre cala a treia şi cala a patra trebuise să fie tăiată şi mutată. Aici avea să fie un atelier universal. Penultima cală, cea din spate, era goală. Va

cuprinde bărci cu umflare ultrarapidă, cu motoare imense. Această cală va fi singura care va avea o macara deasupra.

Cala cea mai mare necesita cea mai multă muncă. Pe podeaua ei se pregătea o placă de oțel care urma să se ridice vertical, susținută de patru cricuri hidraulice, câte unul în fiecare colț, până ce ajungea la același nivel cu puntea de deasupra. Orice ar fi fost prins de acea podea în construcție ar fi putut să iasă în afară la aer proaspăt. De fapt ar fi fost elicopterul de atac al unității.

Toată iarna, sub soarele încă arzător al Karnatakanului, lămpile de sudură au fâsâit, burghiele au bâzâit, metalul a scrâșnit, ciocanele au bătut și două transportatoare de marfă inofensive au fost transformate în capcane plutitoare mortale. Și undeva departe, numele lor au fost schimbate și au trecut în proprietatea unei companii invizibile conduse de Thame din Singapore. Chiar înainte să fie gata, numele aveau să fie puse pe fiecare pupă, echipajele aveau să zboare până acolo ca să preia controlul lor și aveau să navigheze încotro le aștepta misiunea, în partea cealaltă a lumii.

Cal Dexter petrecu o săptămână aclimatizându-se înainte să plece cu barca în inima arhipelagului Bijagos. Lipi pe mașină stickerele cu Bird World International și American Audobon Society pe care le adusese cu el. Aruncate la vedere pe bancheta din spate astfel încât să fie văzute de oricine ar fi trecut pe lângă mașină, se aflau niște copii după cele mai recente rapoarte din Ghana Wildlife Society și indispensabilul ghid din domeniu, *Birds of Western Africa*, scris de Borrow și Demey.

De fapt, după întâmplarea cu Wranglerul din intersecție, doi bărbați tuciurii fură trimiși la bungalou să vadă ce se

petrece. Se întoarseră de acolo și le spuseră șefilor că cercetătorii nu erau decât niște idioți inofensivi. În mijlocul teritoriului inamic, a fi „idiot" reprezenta cea mai bună acoperire posibilă.

Prima sarcină a lui Dexter fu să găsească un loc pentru barca sa. Își duse echipa în vestul orașului Bissau, în adâncul pădurii înspre Quinhamel, capitala tribului Papel. Dincolo de Quinhamel găsi râul Mansoa care curgea spre mare, iar pe malul său se aflau hotelul și restaurantul Mar Azul. Aici lansă iahtul la apă și-l cază pe Jerry la hotel, dându-i sarcina să aibă grijă de el. Înainte ca el și Bill să plece, luară un prânz somptuos cu homar și vin portughez.

– Este mai tare decât Colchester pe timp de iarnă, fură de acord cei doi parașutiști.

Spionarea celor două insule aflate în larg începu în ziua următoare.

Erau paisprezece insule principale în Bijagos, dar întregul arhipelag era compus din optzeci și două de bucăți mici de pământ, aflate la o distanță între treizeci și cincizeci de kilometri de coasta Guineea-Bissau. Agențiile anti-cocaină le fotografiaseră din spațiu, dar nimeni nu ajunsese acolo cu o barcă mică.

Dexter descoperi că erau toate mlăștinoase, aerul era înăbușitor și peste tot tronau mangrove, dar vreo patru sau cinci care erau mai în larg fuseseră înțesate de vile luxoase albe ca zăpada pe plajele strălucitoare, fiecare cu antene parabolice mari și turnuri radio, tehnologie de ultimă generație, care să prindă semnalul companiei de telefonie mobilă MTN aflată departe. Fiecare vilă avea un doc și o barcă cu motor. Acestea erau reședințele din exil ale columbienilor.

În rest, numără douăzeci și trei de cătune de pescari, porci și capre, care abia aveau cu ce-și duce zilele. Dar erau și tabere

de pescuit în care străinii veneau să prade rezervele de peşte ale ţării. Erau canoe de douăzeci şi trei de metri venite din Guinea-Conakry, Sierra Leone şi Senegal, cu mâncare şi combustibil pentru cincisprezece zile petrecute departe de bază.

Acestea deserveau vasele-mamă din Coreea de Sud şi din China, ale căror congelatoare puteau să păstreze peştii îngheţaţi tot drumul până înapoi în Orient. Văzu până la patruzeci de canoe care deserveau un singur vas. Dar încărcătura pe care voia de fapt s-o vadă sosi în cea de-a şasea noapte.

Aşteptase vaporul într-un golfuleţ strâmt, traversase o insulă pe jos şi se ascunsese în mangrovele de pe mal. Americanul şi cei doi paraşutişti britanici stăteau ascunşi sub o perdea de camuflaj, cu binocluri puternice, în timp ce soarele apunea în faţa lor. Odată cu ultimele raze roşii de lumină apăru o navă care cu siguranţă nu era o navă-mamă de pescuit. Se strecură printre două insuliţe şi lanţul zornăi în timp ce fu aruncată ancora. Apoi veniră canoele.

Erau localnici, nu străini, şi nu erau pregătiţi de pescuit. Erau cinci, fiecare cu un echipaj format din patru nativi şi un hispanic la pupa fiecăreia.

La marginea cargobotului apărură câţiva bărbaţi ţinând baloturi legate cu funie tare. Erau suficient de grele încât era nevoie de patru bărbaţi să ridice unul şi să-l lase în jos către canoele care aşteptau, care se clătinară şi se cufundară mai mult în apă din cauza greutăţii.

Nu aveau de ce să fie precauţi. Echipajul râdea şi ţipa, cu vocile piţigăiate specifice oamenilor din Orient. Unul dintre hispanici urcă la bord să stea de vorbă cu căpitanul. O valiză cu bani trecu dintr-o mână în alta, taxa pentru traversarea Atlanticului, dar un procent extrem de mic din venitul care avea să fie obţinut în Europa.

Ghicind greutatea baloturilor și numărându-le, Cal Dexter calculă că două tone de cocaină columbiană pură fuseseră descărcate în timp ce el privea prin binoclu. Se întunecă și mai mult. Cargobotul aprinse câteva lumini. Pe canoe apărură lanterne. În cele din urmă tranzacția fiind încheiată, canoele porniră motoarele și plecară. Vaporul ridică ancora și se lăsă purtat de reflux spre mare.

Dexter apucă să zărească steagul cu roșu și albastru al Coreei de Sud și numele vasului. *Hae Shin*. Așteptă o oră să părăsească zona, după care porniră în susul râului înapoi la Mar Azul.

– Ați mai văzut până acum un milion de lire, băieți?

– Nu, șefule, răspunse Bill, folosind jargonul folosit de caporali pentru ofițeri.

– Păi, acum ați văzut. Aceea a fost valoarea a două tone de cocaină.

Se posomorâră.

– Avem homar la cină. E ultima noastră noapte.

Asta îi mai înveseli. Douăzeci și patru de ore mai târziu, înapoiaseră cabana, barca și SUV-ul și zburaseră spre Londra, via Lisabona. În noaptea în care plecară, niște bărbați cu cagule negre năvăliră în cabana lor, scotocind peste tot și apoi îi dădură foc. Unul dintre localnici văzuse un bărbat alb printre mangrove.

Raportul inspectorului Ortega fu succint și cu toate informațiile valabile. Așadar, excelent. În text, se referi la avocatul columbian Julio Luz ca fiind „ținta".

Ținta a ajuns la ora 10.00 cu avionul companiei aeriene Iberia. A fost identificată în tunelul de la clasa întâi, până la trenul care ducea de la terminalul patru către gara principală.

Unul dintre oamenii mei, îmbrăcat în uniforma companiei Iberia, l-a urmărit tot timpul. Ţinta nu a observat şi nici nu a fost precaută gândindu-se că este urmărită. Avea în mână o geantă diplomat şi un bagaj de cabină. Nu avea bagaj mare.

A trecut pe la controlul paşapoartelor şi prin coridorul verde de la vamă şi nu a fost oprit. Era aşteptat de o limuzină; un şofer stătea cu un semn pe care scria Villa Real. Acesta este un hotel mare din Madrid. Trimite limuzine la aeroport pentru clienţii importanţi.

Unul dintre colegii mei, îmbrăcat civil, a fost cu el tot timpul şi în maşina care l-a urmărit până la hotel. Nu s-a întâlnit cu nimeni şi nu a vorbit cu nimeni până ce a ajuns la Villa Real, Plaza de las Cortes 10.

A fost primit cu multă căldură şi a fost auzit cerând „camera sa obişnuită". A fost asigurat că era pregătită pentru el. S-a retras în cameră, a comandat un prânz uşor prin room-service la amiază şi se pare că a dormit ca să recupereze somnul pierdut în timpul zborului de noapte. A luat o gustare în cafeneaua hotelului care se numeşte East 47 şi la un moment dat a fost salutat de directorul hotelului, domnul Felix Garcia.

S-a retras din nou în camera sa, dar a fost auzit spunând că ar dori să rezerve o masă pentru cină, în restaurantul *gourmet* de la primul etaj. Unul dintre oamenii mei, care a ascultat la uşa lui, a auzit zgomotele unui meci de fotbal pe care se pare că l-a urmărit la televizor. Întrucât am primit instrucţiuni să nu îl alertăm, nu am putut să verificăm apelurile primite şi făcute de acesta. (Bineînţeles că am putea obţine aceste informaţii, dar asta ar pune în alertă personalul.)

La ora nouă a coborât pentru cină. A fost însoţit de o tânără, până în douăzeci şi cinci de ani, genul studentă. S-a suspectat faptul că ar fi o „damă de companie", dar nu a existat niciun indiciu care să demonstreze acest lucru. El a scos o

scrisoare din buzunarul de la piept. Era o hârtie crem de bună calitate. Ea a luat-o, i-a mulțumit, a pus-o în poșetă și a plecat. Bărbatul s-a întors la el în cameră și a petrecut noaptea singur.

A luat micul dejun în grădina interioară, tot la etajul întâi al hotelului, la ora opt, și i s-a alăturat aceeași tânără (vedeți mai jos). De data aceasta nu a stat cu el, ci i-a dat scrisoarea, a băut o cafea și a plecat.

Am trimis pe cineva să o urmărească. Se numește Letizia Arenal, are douăzeci și trei de ani, studiază Arte la Universitatea Complutense. Locuiește într-o garsonieră modestă din Mancloa, în apropiere de campusul universitar, trăiește singură dintr-o sumă mică de bani și pare să fie o persoană respectabilă.

Ținta a părăsit hotelul cu taxiul la ora zece și a fost dusă la banca Guzman de pe Calle Serano. Aceasta este o bancă privată de mici dimensiuni care servește clienți foarte importanți despre care nu se știe (sau nu se știa) nimic rău. Ținta a petrecut dimineața acolo și se pare că a luat prânzul cu directorii. A plecat la ora trei după-amiaza, dar la ușă, angajatul de la bancă l-a ajutat cu două valize Samsonite mari. Nu putea să le care, dar nici nu avea nevoie s-o facă.

Un Mercedes negru a sosit parcă la comandă și doi bărbați au ieșit din el. Au băgat cele două valize grele în portbagaj și au plecat. Ținta nu i-a acompaniat, dar a luat un taxi. Omul meu a reușit să le facă poze celor doi bărbați cu telefonul mobil. Aceștia au fost identificați. Amândoi sunt gangsteri renumiți. Nu am putut să urmărim Mercedesul deoarece nu ne așteptam la acest lucru și omul meu era pe jos. Mașina lui era parcată după colț. Așa că a rămas cu ținta.

Ținta s-a întors la hotel, a luat din nou o gustare, s-a uitat la televizor, a luat cina din nou (de data aceasta singur, servit doar de șeful de sală al hotelului, Francisco Paton). A dormit

singur și a plecat la aeroport la ora nouă, cu limuzina hotelului. A cumpărat un litru de coniac de cea mai bună calitate de la *duty-free*, a stat în sala de așteptare de la clasa întâi, s-a urcat în avion și a plecat spre Bogotá la ora 12.20, așa cum era programat.

Cât despre cei doi infractori din banda Galicia, am dori să ne interesăm de domnul Luz când va apărea din nou. E evident că valizele ar putea conține suficiente bancnote de 500 de euro care să reprezinte o reglare de conturi între Columbia și importatorii noștri mari. Vă rugăm să ne sfătuiți în această problemă.

– Ce crezi, Calvin? întrebă Devereaux întâmpinându-l pe Dexter.

– E clar că avocatul este implicat în operațiunea de spălare de bani a Cartelului, dar se pare că doar pentru Spania. Sau poate că alte bande europene aduc banii pe care-i datorează la banca de pe Calle Serrano pentru a-și rezolva datoriile. Dar aș prefera ca UDYCO să nu acționeze imediat, ci să mai aștepte o singură călătorie, cea de data viitoare.

– Ar putea să îi prindă dintr-o singură lovitură pe ce doi gangsteri, pe avocatul corupt, banii și banca. De ce nu?

– Sunt niște treburi neterminate. Scrisoarea, fata. De ce face pe poștașul? Și pentru cine? cugetă Dexter.

– Nepoata cuiva. O favoare pentru un prieten.

– Nu, domnule Devereaux. Există corespondență, livrare înregistrată dacă insistați să-i spunem astfel, sau e-mailuri, faxuri, mesaje, apeluri telefonice. Asta e ceva personal, foarte secret. Data viitoare când va ajunge prietenul nostru Luz în Madrid, mi-aș dori să fiu și eu acolo. Însoțit de o echipă mică.

– Deci să le cerem prietenilor noștri spanioli să stea pe loc până suntem pregătiți? De ce să fim atât de precauți?

– Să nu ne culcăm niciodată pe o ureche, spuse fostul soldat. Să ucidem animalul cu o singură împuşcătură, direct în cap. Fără mizerie. Fără ratări. Fără împuşcături pe jumătate. Fără răni. Dacă îl ridicăm pe Luz acum nu vom şti niciodată cine trimite plicuri cu hârtie crem, cui şi de ce. Asta m-ar îngrijora pentru mult timp.

Paul Devereaux îl privi gânditor pe fostul Şobolan de Tunel.

– Încep să înţeleg de ce Vietcong nu te-au prins în Iron Triangle. Încă gândeşti ca o creatură din junglă.

CAPITOLUL CINCI

Guy Dawson alinie avionul, frână uşor, studie din nou şirul de instrumente sclipitoare, aruncă o privire asfaltului care strălucea în soare, după care vorbi cu turnul de control şi aşteptă permisiunea să-şi ia zborul.

Când o primi, apăsă uşor pe cele două acceleratoare. În spatele lui, cele două motoare Rolls-Royce Spey schimbară zgomotul dintr-un geamăt într-un urlet puternic şi vechiul Blackburn Buccaneer începu să ruleze. Era momentul pe care pilotul veteran nu înceta să-l savureze.

La viteza de decolare, fostul bombardier al marinei deveni uşor la atingere, zgomotul roţilor încetă şi se înălţă spre vastul cer albastru african. În spate, Thunder City, enclava aviatică privată a Cape Town International, devenea rapid din ce în ce mai mic. Încă urcând, Dawson stabili traseul spre Windhoek, Namibia, drumul mai scurt şi mai uşor al călătoriei lungi către nord.

Dawson era doar cu un an mai în vârstă decât avionul de război pe care îl pilota. Se născuse în anul 1961 când Buccaneer era doar un prototip. Avionul începu extraordinara carieră în anul următor, când intră în serviciul operaţional al escadronului, cu Flota Aeriană Britanică. Creat iniţial pentru a se confrunta cu navele sovietice de tip Sverdlov, se dovedi a fi atât de bun încât rămase în uz până în anul 1994.

Flota Aeriană folosi avioane de pe vapoare până în anul 1978. Până în 1969, Forța Aeriană Regală, invidioasă, dezvoltase versiunea care opera de pe mal și care fusese scoasă din uz în cele din urmă în 1994. Între timp, Africa de Sud cumpărase șaisprezece avioane, operaționale până în 1991. Ceea ce chiar și puținii experți în avioane nu știau era că acel vehicul transportase bombele atomice ale Africii de Sud, până când, în ajunul „revoluției curcubeu", populația albă din Africa de Sud le distrusese (cu excepția a trei, păstrate ca piese de muzeu) și scosese la pensie avionul Buccaneer. Cel pe care îl pilota Guy Dawson în acea dimineață de ianuarie a anului 2011, era unul dintre ultimele trei rămase în lume, salvate de iubitorii de avioane de război, păstrate pentru zboruri pentru turiști și ținute în Thunder City.

Încă urcând, Dawson se întoarse cu spatele la albastrul Atlanticului de sud și se îndreptă spre nord, către nisipurile sterpe din Namaqualand și Namibia.

Versiunea S.2, care aparținuse Forței Regale Aeriene și pe care o pilota, avea să urce la o înălțime de peste zece mii de metri și să zboare la Mach Point Eight, consumând treizeci și șase de litri de combustibil la fiecare minut. Dar pentru acest traseu scurt va avea suficient combustibil. Cu opt bidoane pline la bord, plus bidonul din cala cu arme și două rezervoare situate sub aripile avionului, avionul lui putea să-și ducă greutatea de zece mii de kilograme, cu viteză optimă, până la 4 200 de kilometri. Windhoek era la mai puțin de 1 800 km.

Guy Dawson era un bărbat fericit. Ca tânăr pilot în Forțele Aeriene Sud Africane, fusese repartizat în anul 1985 la Escadronul 24, cea mai bună unitate, în ciuda faptului că erau în serviciu avioane Mirage franțuzești, mai rapide decât el. Dar Buccaneer, deja veteran de douăzeci de ani, era special.

Una dintre cele mai ciudate caracteristici ale sale era cala cu bombe care se închidea complet cu o uşă rotitoare. Într-un bombardier uşor de acea mărime, mare parte din muniţie era purtată sub aripi. Faptul că avea bombele înăuntru lăsa exteriorul gol şi îmbunătăţea capacitatea şi viteza.

Sud-africanii măriseră cala pentru bombe şi mai mult şi îşi instalaseră propriile bombe atomice, care fuseseră pregătite în secret timp de mai mulţi ani, cu ajutorul israelienilor. O altă modificare fusese încorporarea unui rezervor de combustibil extrem de mare în acea cală ascunsă şi să ofere avionului o rază de acţiune inegalabilă. Distanţa şi puterea, care oferiseră bombardierului ore întregi de „timp de pierdut" sus pe cer, îl convinseseră pe Dexter, americanul şiret dar care nu-şi arăta intenţiile şi care vizitase Thunder City în decembrie.

Dawson nu voia deloc să-şi împrumute „copilul", dar criza creditelor la nivel mondial îi redusese investiţiile la o fracţiune din ce se aşteptase să primească pentru când avea să se pensioneze şi oferta americanilor era prea tentantă. Un contract de închiriat pe un an avea să-i aducă o sumă de bani care l-ar fi scos pe Guy Dawson din groapa în care ajunsese.

Alesese să zboare cu propriul său avion tot drumul până în Marea Britanie. Ştia că există un grup privat de pasionaţi de Buccaneer, cu sediul la vechiul aeroport al Forţelor Aeriene Regale din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, de la Scampton, Lincolnshire. Aceştia restaurau şi ei două avioane Buccaneer, dar nu erau gata încă. Ştia acest lucru deoarece cele două grupuri de pasionaţi păstrau mereu legătura, iar americanul ştia şi el asta.

Călătoria lui Dawson avea să fie una lungă şi obositoare. Fosta carlingă a navigatorului din spatele său fusese folosită pentru turişti care plăteau, dar mulţumită tehnologiei GPS, avea să zboare singur de la Windhoek departe, peste

Atlanticul de Sud, până la micuța insulă Ascension, deținută de britanici, situată în mijlocul pustietății.

După un zbor de noapte și o a doua alimentare, avea să zboare din nou spre nord către aeroportul Sal din insulele Capului Verde, iar apoi către Gran Canaria din Spania și în cele din urmă Scampton, Marea Britanie.

Guy Dawson știa că șeful său american plătise deja pentru fiecare oprire cât să acopere combustibilul și cheltuielile de cazare. Nu știa de ce Dexter alesese acest avion.

Erau trei motive.

Dexter căutase în lung și-n lat, și mai ales în țara lui natală, America, unde exista o cultură întreagă a pasiunii față de vechile avioane de război menținute în condiții de zbor. În cele din urmă se hotărâse la Buccaneerul sud-african deoarece era aproape necunoscut. Avea să pară doar o piesă de muzeu, mutată dintr-un loc în altul pentru a fi arătată oamenilor.

Era ușor de întreținut și atât de dur încât era aproape indestructibil. Și putea să stea în aer ore în șir.

Ceea ce știau numai Dexter și Cobra, în timp ce Guy Dawson își aducea copilul înapoi pe tărâmul unde se născuse, era că acest Buccaneer nu avea să ajungă în niciun muzeu. Avea să se întoarcă la război.

Când señor Julio Luz aterizează la terminalul patru, aeroportul Barajas, Madrid, în februarie 2011, comitetul de primire era ceva mai numeros.

Cal Dexter era deja acolo, stând deoparte cu inspectorul Paco Ortega, privind în liniște șirul de pasageri care ieșea pe ușile de acces. Ambii bărbați se aflau în dreptul chioșcului de ziare, Dexter cu spatele la ținta ce urma să sosească, iar Ortega răsfoind o revistă.

Cu ani în urmă, după armată, după ce obținuse diploma în drept, Cal Dexter fusese consilier la Asistență Juridică în New York și descoperise că avea atât de mulți „clienți" hispanici încât ar fi fost util să poată stăpâni spaniola. Așa că se ocupă de acest lucru. Ortega era impresionat. Foarte rar găsea un yankeu care vorbea castiliana decent. Așa nu mai trebuia să se chinuie el cu engleza.

Fără să se miște, murmură:

– El e.

Lui Dexter nu-i fu deloc greu să-l identifice. Colegul său, Bishop, descărcase fotografia de membru din arhivele baroului avocaților din Bogotá.

Columbianul se ținu de rutina sa. Urcă la bordul limuzinei hotelului, ținând bine de geanta diplomat, îi permise șoferului să pună geanta în portbagaj și se relaxă tot drumul până la Plaza de las Cortes. Vehiculul fără însemne al poliției depăși limuzina și Dexter, care se cazase mai devreme, ajunse la hotel primul.

Dexter adusese cu el la Madrid o echipă formată din trei oameni, toți împrumutați de la FBI. Biroul fusese curios cu privire la ce se petrecea, dar toate întrebările și obiecțiile fuseseră ignorate din cauza hârtiei semnate de președinte. Unul dintre cei trei putea să treacă de orice sistem de închidere ca prin brânză. Și asta repede. Dexter insistase pe viteză. Descrisese genul de probleme cu care ar fi putut să se confrunte și profesionistul dăduse din umeri ca și cum nu era mare lucru. Asta era tot?

Al doilea bărbat putea să deschidă plicuri, să scaneze conținutul în câteva secunde și să închidă plicul astfel încât să pară că nu se umblase la el. Al treilea era doar santinelă. Cei trei nu erau cazați la Villa Real, ci la două sute de metri, mereu disponibili telefonic.

Dexter era în hol când ajunse și columbianul. Știa care era camera avocatului și verificase cum se făcea accesul. Avură noroc. Se afla în capătul unui coridor lung, departe de ușile liftului, scăzând astfel șansele unei întreruperi bruște și neașteptate.

Când vine vorba de urmărirea unei ținte, Dexter știa de mult timp că bărbatul cu trenci care se preface că citește un ziar într-un colț sau care stă fără niciun rost în ușă era la fel de evident ca un rinocer pe gazonul unei case parohiale. Prefera să se ascundă la vedere.

Purta un tricou țipător, stătea cocoșat asupra unui laptop și vorbea la telefon mult prea tare cu cineva căreia îi spunea „scumpa mea". Luz îi aruncă o privire trecătoare, îl analiză, după care își pierdu interesul.

Bărbatul era precum ceasul. Se cază, luă un prânz ușor în cameră și rămase acolo pentru siestă. La ora patru reapăru în cafeneaua East 47, comandă ceai Earl Grey și rezervă o masă pentru cină. Se pare că îi scăpase faptul că erau și alte restaurante excelente în Madrid, iar vremea, deși răcoroasă, era numai bună.

Câteva minute mai târziu, Dexter și echipa sa se aflau pe hol. Santinela rămase în dreptul ușilor liftului. De fiecare dată când venea liftul și se oprea, cu ușile deschise, bărbatul arăta că o lua în jos. Cu zâmbete politicoase din ambele părți, ușile se închideau din nou. Când liftul cobora, proceda invers. Nu stătea să se prefacă că se leagă și se dezleagă la șireturi tot timpul.

Lăcătușului îi luă fix optsprezece secunde și folosi un instrument foarte deștept ca să treacă dincolo de ușa electronică a apartamentului. Înăuntru, cei trei lucrară rapid. Lucrurile fuseseră scoase din geantă și așezate cu grijă în șifonier sau în sertare. Geanta diplomat se afla pe o ladă.

Avea lacăte cu cifru. Lăcătușul atașă un dispozitiv de ascultare și își puse un stetoscop în urechi, rulă cifrele cu atenție și ascultă. Unul câte unul, numerele ajunseră în ordinea corectă și încuietorile de alamă se desfăcură.

Conținutul era în mare parte format din documente. Scannerul de materiale începu să-și facă treaba. Totul fu copiat pe un stick de memorie de mâini în mănuși albe de catifea. Nu era nicio scrisoare. Dexter, care purta și el mânuși, căută prin toate buzunarele. Nici urmă de vreo scrisoare. Făcu semn spre dulapuri, care erau în număr de șase. Seiful camerei fu găsit în dulapul de deasupra televizorului cu plasmă.

Era un seif bun, dar nu era făcut să reziste în fața tehnologiei, aptitudinilor și experienței unui bărbat care se antrenase și lucrase în laboratorul de spargeri de la Quantico. Codul se dovedi a fi format din primele patru cifre ale codului de membru al lui Julio Luz de la barul Bogotá. Scrisoarea era înăuntru; lungă, rigidă, de culoare crem.

Era un plic autosigilant, dar o bucată de adeziv transparent era lipită peste clapetă. Bărbatul cu documentele o studie timp de câteva clipe, scoase un dispozitiv din valiza sa și începu să calce clapeta la fel cum ar fi călcat gulerul unei cămăși. După ce termină, clapeta se ridică fără să opună rezistență.

Mănuși albe scoaseră cele trei coli de hârtie împăturite. Cu o lupă de bună calitate, copiatorul verifică dacă nu era vreun fir de păr uman sau de bumbac ultrafin care ar fi putut să fie pus acolo drept capcană. Nu exista așa ceva. Era clar că expeditorul se baza pe avocat ca acesta să înmâneze epistola intactă domnișoarei Letizia Arenal.

Scrisoarea fu copiată și pusă la loc; plicul fu lipit după aplicarea unui lichid transparent. Scrisoarea fu pusă la loc în seif exact așa cum fusese înainte; seiful fu închis și resetat

la fel ca la început. Apoi, cei trei își strânseră echipamentul și plecară.

La ușile liftului, santinela clătină din cap. Nicio urmă de țintă. În acel moment, liftul opri în dreptul lor. Cei patru bărbați se strecurară rapid prin ușile care duceau la scări și coborâră. Exact la țanc; ușile se deschiseră și din lift ieși señor Luz, care se întorcea în cameră ca să facă o baie cu spumă și să se uite la televizor înainte de cină.

Dexter și echipa sa se retraseră în camera lui, unde descărcară conținutul valizei. Avea să-i dea inspectorului Ortega tot ce găsise, cu excepția scrisorii pe care acum o citea el.

Nu merse să ia cina, dar așeză doi membri ai echipei în celălalt capăt al restaurantului față de Luz. Ei raportară că fata ajunse, mâncă, luă scrisoarea, îi mulțumi mesagerului, după care plecă.

În dimineața următoare, Cal Dexter preluă tura de la micul dejun. Îl văzu pe Luz așezându-se la o masă de două persoane de la perete. Fata i se alătură, dându-i scrisoarea sa, pe care Luz o puse în buzunarul de la piept. După cafea, fata îi zâmbi recunoscătoare și plecă.

Dexter așteptă să plece și columbianul, apoi, înainte ca ospătarii să poată ajunge la masa goală, trecu pe lângă ea și se împiedică. Vărsă cafeaua din ceașca aproape goală a columbianului pe covor. Își înjură propria neîndemânare și luă un șervețel de pe masă ca să tamponeze pata. Un chelner insistă că era datoria sa. În timp ce tânărul plecase capul, Dexter puse un șervețel peste ceașca de cafea a fetei, o înveli și o bagă în buzunarul de la pantaloni.

După și mai multe scuze și asigurări de „nada, señor", ieși din sala de mese.

– Mi-aș dori, spuse Paco Ortega în timp ce-l priveau pe Julio Luz cum dispare în banca Guzman, să ne lași să îi prindem pe toți.

– Va veni și ziua aceea, Paco, spuse americanul. Vei avea momentul tău. Doar că nu încă. Chestia asta cu spălarea de bani e uriașă. Sunt și alte bănci din alte țări implicate. Vrem să-i prindem pe toți. Hai să ne coordonăm și să îi facem praf pe toți.

Ortega aprobă mormăind. La fel ca orice detectiv, mai trecuse prin operațiuni de supraveghere care duraseră luni întregi înainte de lovitura finală. Răbdarea era esențială, dar extrem de frustrantă.

Dexter mințea. Nu mai știa alte operațiuni de spălare de bani care erau legate de Luz și Guzman. Dar nu putea să divulge tornada pe care avea s-o declanșeze Proiectul Cobra când bărbatul cu ochi reci de la Washington avea să fie pregătit.

Iar acum voia să ajungă acasă. Citise scrisoarea în camera lui. Era lungă, sensibilă și arăta grijile față de siguranța și binele tinerei femei, semnată pur și simplu *Papa*.

Se îndoia că Julio Luz ar fi stat departe de scrisoarea de răspuns, fie zi sau noapte. Poate că ar fi adormit în timpul zborului la clasa întâi înapoi spre Bogotá, dar să furi geanta diplomat de deasupra capului său în timp ce echipajul era cu ochii pe tine ieșea din discuție.

Ceea ce Dexter voia să descopere înainte să fie dată orice lovitură era: cine era Letizia Arenal și cine era *Papa*?

Iarna se îmblânzea în Washington când Cal Dexter se întoarse la începutul lui martie. Pădurile care înțesau acele zone ale statelor Virginia și Maryland, în apropiere de capitală, erau pe cale de a se îmbrăca într-o mare de verde.

De la șantierul din Kapoor la sud de Goa, venise un mesaj de la McGregor, care încă muncea din greu în mirosul toxic al chimicalelor și în căldura aducătoare de malarie. Cele două transportatoare era aproape gata. Aveau să fie gata de predare în luna mai, spuse el.

Presupuse că noul lor rol ar fi ceea ce i se spusese. Și anume că un consorțiu american bogat dorea să intre în lumea căutării de comori, cu două vapoare echipate pentru navigat la adâncime și pentru recuperare de epave. Spațiile de cazare vor fi pentru scafandri și pentru echipajul de suprafață, atelierele pentru echipamentul lor și cala cea mare pentru un mic elicopter. Totul era foarte plauzibil; doar că nu era adevărat.

Transformarea finală de la transportator de marfă la navă Q urma să aibă loc pe mare. Atunci când soldații din marină, bine înarmați, aveau să umple cușetele vaselor și atelierul/magazia de arme avea să conțină niște obiecte extrem de periculoase. I se spuse că făcea o treabă grozavă și că cele două echipaje de marinari urmau să zboare până acolo ca să preia vapoarele.

Documentele erau făcute demult, dacă ar fi făcut cineva cercetări. Fostele vapoare dispăruseră și cele două ce urmau să navigheze fuseseră redenumite în *Chesapeake* și *Balmoral*. Erau deținute de o companie cu sediul într-un birou de avocatură în Aruba, erau sub pavilionul (avantajos) al acelei insule micuțe și erau programate să ducă cereale dintr-un nord bogat în grâu într-un sud înfometat. Proprietarul și scopul lor adevărat rămâneau invizibili.

Laboratoarele FBI scoseseră profilul ADN al tinerei femei din Madrid care băuse din ceașca de cafea la Villa Real. Cal Dexter nu avea nicio îndoială că era columbiană, lucru deja confirmat de inspectorul Ortega. Dar erau sute de tineri

columbieni care studiau în Madrid. Dexter dorea de fapt o potrivire pentru acel ADN.

În teorie, cel puțin cincizeci la sută din ADN ar fi trebuit să derive de la tată și era convins că *papa* era din Columbia. Și cine era el ca să ceară unui mare jucător din lumea cocainei, chiar dacă unul „tehnic", să facă pe poștașul pentru el? Și de ce nu putea să folosească poșta? Erau slabe șanse, dar îl rugă pe colonelul Rios, șeful Serviciilor Secrete de la Divizia Anti-Drog a Policia Judicial, să se ocupe de asta. În așteptarea răspunsului, făcu două călătorii rapide.

În largul coastei de nord-est a Braziliei se afla un arhipelag obscur format din douăzeci și una de insulițe, dintre care cea principală dădea și numele grupului: Fernando de Noronha. Măsura doar zece kilometri în lungime și trei kilometri și jumătate lățime, cu o suprafață de douăzeci și șase de kilometri pătrați. Singurul oraș era Vila Dos Remedios.

Fusese cândva o insulă închisoare la fel ca Insula Diavolului din Franța, și pădurile groase fuseseră tăiate astfel încât prizonierii să nu poată construi plute și să evadeze. Tufe și boschete înlocuiseră copacii. Câțiva brazilieni bogați aveau case de vacanță acolo, departe de lume, dar Dexter era de fapt interesat de aerodrom. Construit în anul 1942 de Serviciul de Transport al Forțelor Aeriene ale SUA, avea să fie locul perfect pentru o unitate de operare USAF a avioanelor Predator sau dronelor Global Hawk, cu capacitatea lor de a sta în aer ore întregi, scanând zona cu camere, radare și senzori de căldură. Ajunse în zonă în calitate de dezvoltator canadian de stațiuni turistice, aruncă o privire, își confirmă suspiciunea și zbură înapoi. A doua lui vizită fu în Columbia.

Până în anul 2009, președintele Santos distrusese cu eficiență mișcarea teroristă FARC specializată în răpiri și răscumpărări. Dar eforturile lui anti-cocaină fuseseră în mare

parte în zadar, din cauza lui Don Diego Esteban și a cartelului său puternic.

În acel an, își jignise vecinii de extremă stângă, atât din Venezuela, cât și din Bolivia, invitând forțele americane în Columbia ca să îi împrumute tehnologia lor dezvoltată cu scopul de a-l ajuta. Au fost oferite clădiri în șapte baze militare columbiene. Una dintre acestea se afla în Malambo, pe coasta de nord a Baranquillei. Dexter ajunse acolo în postura de jurnalist serios, cu aprobare de la Pentagon.

Fiind în țară, avu oportunitatea de a zbura până în Bogotá și de a se întâlni cu formidabilul colonel Dos Rios. Armata americană îl duse până la aeroportul Baranquilla și acolo prinse zborul către capitală. De la coasta tropicală caldă încă, până în orașul din munți, temperatura scăzu cu douăzeci de grade Celsius.

Nici șeful operațiunii DEA americane, nici liderul echipei britanice SOCA din Bogotá nu știau cine era el sau ce pregătea Cobra, dar amândoi fuseseră sfătuiți, de către șefii lor de pe Army Navy Drive sau de pe malul Tamisei, să coopereze. Cu toții vorbeau spaniolă fluent și Dos Rios avea o engleză perfectă. Fu surprins când străinul menționă o mostră de ADN care fusese trimisă cu două săptămâni în urmă.

– E ciudat că ați ajuns exact acum, spuse tânărul și energicul detectiv columbian. Am primit rezultatul în această dimineață.

Explicația lui fu mai stranie decât sosirea lui Dexter, care fusese o pură coincidență. Tehnologia prin ADN ajunsese târziu în Columbia din cauza zgârceniei guvernelor de dinaintea președinției lui Juan Manuel Santos. El crescuse bugetele.

Dar Dos Rios citea cu sfințenie toate publicațiile care se ocupau cu tehnologia medico-legală modernă. Își dăduse seama înaintea colegilor săi că într-o zi ADN-ul va deveni o

armă extraordinară pentru identificarea corpurilor celor vii și ale celor morți (mai ales ale celor din urmă). Chiar și înainte ca laboratoarele departamentului să înțeleagă acest lucru, el începuse să colecteze mostre atunci când avusese ocazia.

Cu cinci ani în urmă, un membru din grupul de escroci al Drug Squad fusese implicat într-un accident de mașină. Bărbatul nu fusese niciodată acuzat, condamnat și nu ajunsese la închisoare. Orice avocat de drepturi civile din New York i-ar fi luat insigna lui Dos Rios pentru ce făcuse.

Cu mult timp înainte ca Don să fi creat Cartelul, el și colegii săi fuseseră convinși că bărbatul era un gangster cu o carieră lungă în spate. Nu mai fusese văzut de câțiva ani și nu se mai auzise de el de cel puțin doi ani. Dacă era atât de important pe cât credeau ei că este, probabil că era mereu în mișcare, trecea de la o deghizare la alta și de la o casă sigură la alta. Comunica numai prin telefoane pe care le folosea doar o dată și apoi le arunca, dintre care probabil avea vreo cincizeci, cumpărându-și mereu altele.

Dos Rios fusese la spital și furase tampoanele folosite la nasul spart al victimei. Când tehnologia avansă suficient, ADN-ul fu identificat și stocat. Cincizeci la sută se afla în mostra trimisă de la Washington cu o rugăminte de ajutor. Bägă mâna într-un dosar și puse o poză pe birou.

Fața era una brutală și crudă, brăzdată de cicatrici. Un nas spart, ochi de piatră, păr cărunt tuns periuță. Fusese făcută cu zece ani în urmă, dar fusese „îmbătrânită" ca să arate cum ar fi trebuit să arate bărbatul în ziua de azi.

– Acum suntem convinși că face parte din cercul strâns al lui Don, cel ai cărui agenți plătesc oficialii corupți din afară ca să ajute Cartelul să-și aducă produsul prin porturile și aeroporturile din America și din Europa. Cei pe care îi numești șobolani.

– Putem să-l găsim? întrebă bărbatul de la SOCA.

– Nu, aș fi făcut asta deja dacă s-ar fi putut. Vine din Cartagena și e un câine bătrân acum. Câinilor bătrâni nu le place să plece departe de zona lor de confort. Dar trăiește sub o acoperire foarte bună, practic invizibil.

Se întoarse spre Dexter, sursa acestei mostre de ADN misterioasă a unei rude foarte apropiate.

– Señor, nu îl veți găsi niciodată. Și dacă l-ați găsi, probabil v-ar ucide. Și chiar dacă l-ați prinde, nu ar vorbi niciodată. E tare ca piatra și de două ori mai ascuțit ca ea. Nu călătorește niciodată; trimite agenți care să-i facă treaba. Și din câte înțelegem noi, Don are încredere totală în el. Mă tem că mostra dumneavoastră este interesantă, dar nu ne ajută cu nimic.

Cal Dexter privi fața impenetrabilă a lui Roberto Cardenas, bărbatul care controla Lista de Șobolani. *Papa* cel iubit al fetei din Madrid.

În nord-estul extrem al Braziliei se află un teren vast cu dealuri și văi, câțiva munți înalți și o junglă întinsă. Dar sunt și ferme enorme care se întind până la jumătate de milion de acri, pășuni udate bine de nenumăratele pârâuri care curg din lanțurile muntoase. Din cauza mărimii și a izolării lor, la acele moșii se poate ajunge numai pe calea aerului. Așadar, fiecare are câte o pistă de aterizare, uneori chiar mai multe.

În timp ce Cal Dexter luă avionul de la Bogotá spre Miami și Washington, un avion era alimentat pe una dintre acele piste. Era un Beech King Air, care transporta doi piloți, doi muncitori și o tonă metrică de cocaină.

În timp ce echipa de mentenanță umplea rezervorul principal și rezervoarele suplimentare cu combustibil până la refuz, echipajul ațipise sub un umbrar din frunze de palmier.

Îi aştepta o noapte lungă. O servietă care conţinea teancuri de bancnote de o sută de dolari fusese deja dată pentru a acoperi preţul combustibilului şi taxa pentru oprire.

Dacă autorităţile braziliene aveau suspiciuni cu privire la Rancho Boavista, aflată la peste trei sute de kilometri de oraşul port Fortaleza, în interiorul ţării, nu prea aveau ce face în privinţa asta. Caracterul izolat al moşiei însemna că orice străin ar fi fost observat. Ar fi fost inutil să ţină sub supraveghere complexul de clădiri principale; folosind un sistem GPS, un avion cu droguri putea să circule cu un rezervor plin mulţi kilometri şi să nu fie văzut niciodată.

Pentru proprietari, taxele plătite pentru opririle de alimentare erau nişte recompense mult mai mari decât ce primeau pentru cultura lor. Pentru Cartel, opririle erau vitale pe ruta spre Africa.

Beech C12, cunoscut sub numele de King Air, fusese conceput şi creat la origine de Beechcraft ca fiind un avion de mici dimensiuni, cu 19 locuri, cu motoare turbo gemene. Se vindea peste tot în lume. Versiunile apărute mai târziu nu mai aveau scaune, fiind transformate în avioane de marfă şi transportatoare de orice. Dar versiunea care aştepta în soarele după-amiezii la Boavista era chiar specială.

Nu fusese niciodată concepută pentru a traversa Atlanticul. Cu 2 500 de litri de combustibil, motoarele Pratt and Whitney Canada puteau să parcurgă 1 300 de kilometri. Asta pe vreme liniştită, complet încărcate, la viteză de croazieră corespunzătoare zborului de lungă distanţă, pregătită să ruleze, să urce şi să coboare. A încerca să părăseşti coasta Braziliei şi să ajungi în Africa astfel însemna moarte sigură în mijlocul oceanului.

În atelierele secrete care aparţineau Cartelului, ascunse lângă pistele de aterizare din jungla columbiană, avioanele „cocaină" fuseseră modificate. Mecanici inteligenţi instalaseră

rezervoare de combustibil suplimentare, nu sub aripi, ci înăuntrul fuzelajului. De obicei erau două, unul de fiecare parte a spațiului destinat încărcăturii, cu un pasaj strâmt care ducea spre cockpit.

Tehnologia e scumpă, forța de muncă, ieftină. Decât să se transfere combustibilul în plus din rezervoarele de la bord către rezervoarele principale cu ajutorul curent electric, doi *peoni* erau luați la bord. În timp ce rezervoarele principale se goleau departe în cerul întunecat, oamenii începeau să pompeze manual.

Ruta era simplă. Prima parte a călătoriei începu de pe o pistă ascunsă din jungla columbiană, schimbată constant pentru a nu intra în atenția colonelului Dos Rios. Piloții aveau să acopere cei aproape 2 800 de kilometri, traversând Brazilia spre Boavista în prima noapte. Zburând la o altitudine de 1 500 de metri în întunericul de deasupra coroanei copacilor din pădurile Matto Grosso, erau practic invizibili.

La răsărit, echipajul avea să ia un mic dejun consistent și să meargă la culcare. La apus, King Air urma să fie alimentat din nou până la refuz ca să poată face față celor două mii de kilometri din Lumea Nouă până în Lumea Veche, prin punctul cel mai strâmt.

În acea seară, în vreme ce ultima rază de lumină aluneca peste Boavista, pilotul avionului King Air întoarse în briza ușoară, făcu ultimele verificări și începu să ruleze. Greutatea sa totală era la maximum acceptat de producător, de 6 800 de kilograme. Avea nevoie de 1 200 de metri ca să se ridice în aer, dar avea la dispoziție peste 1 500 de teren cu iarbă bătătorită. Luceafărul strălucea când se ridică de pe Boavista și întunericul tropical se lăsă precum o cortină de la teatru.

E o vorbă care spune că există piloți bătrâni și piloți îndrăzneți, dar nu și piloți bătrâni și îndrăzneți. Francisco

Pons avea cincizeci de ani și petrecuse mulți ani decolând și aterizând pe piste care nu erau trecute în niciun registru oficial. Și supraviețuise pentru că avea grijă.

Ruta sa fu plănuită cu multă atenție, fără să fie omis niciun detaliu. Refuza să zboare pe vreme periculoasă, dar în acea noapte prognoza anunțase un vânt plăcut din spate, de douăzeci de noduri, pe tot parcursul drumului. Știa că nu va fi niciun aeroport modern în celălalt capăt, ci încă o pistă de aterizare ascunsă în verdeață, luminată de farurile a șase camionete parcate în linie.

Memorase semnalul morse punct-punct-linie care avea să-i fie transmis cu lanterna în timp ce se apropia, ca să i se confirme că nu îl aștepta nicio ambuscadă acolo jos în catifeaua călduroasă a nopții africane. Avea să zboare ca de obicei, între 1 500 și 3 000 de metri, la o altitudine mult mai joasă decât cea la care era necesar oxigen, în funcție de nivelul norilor. Bineînțeles că ar fi putut să zboare printre nori tot drumul dacă era nevoie, dar era mai plăcut să evite stratul de nori în lumina lunii.

Cu șase ore petrecute în aer, chiar dacă zbura spre est și spre soarele care răsărea și chiar adăugând trei ore din cauza fusului orar și două pentru încă o reîncărcare undeva într-o pădure, avea să fie sus din nou, părăsind coasta africană, cu o tonă mai ușor, fără încărcătură, înainte ca soarele african să apuce să fie mai mult decât o strălucire rozalie.

Și apoi venea plata. Cei doi *peoni* din spate aveau să fie plătiți cu 5 000 de dolari pentru trei zile și trei nopți, o avere pentru ei. Căpitanul Pons, așa cum îi plăcea să i se spună, avea să primească de zece ori mai mult, și în curând urma să iasă la pensie, fiind un bărbat foarte bogat. Dar totuși ducea o încărcătură care avea să valoreze până la o sută de milioane

de dolari în marile oraşe din Europa. Nu se considera un om rău. El doar îşi făcea datoria.

Văzu luminile Fortalezei sub aripa dreaptă, apoi întunecimea oceanului înlocui jungla. O oră mai târziu, Fernando de Noronha alunecă pe sub aripa stângă şi verifică timpul şi viteza. La 250 de noduri, cea mai bună viteză de croazieră, era în grafic şi avansa bine. Apoi veniră norii. Urcă până la 3 000 de metri şi continuă să zboare. Cei doi *peoni* începură să pompeze.

Se îndrepta spre pista Cufar, un loc de aterizare din Guineea-Bissau, care fusese construită în timpul războiului de independenţă dintre Amilcar Cabral şi portughezi, cu mulţi ani în urmă. Ceasul lui arăta ora 11 seara, ora Braziliei. Mai avea o oră de mers. Stelele străluceau deasupra, iar stratul de nori începea să se subţieze dedesubt. Perfect. *Peonii* continuau să pompeze.

Verifică din nou poziţia. Ce bine că exista GPS, navigatorul cu patru sateliţi, oferit lumii de către americani şi gratis pentru toţi. Era la fel de uşor să găseşti o pistă de aterizare în boschete cum era să găseşti Las Vegas în deşertul Nevada. Încă mai zbura la 040°, aşa cum zburase de când plecase din Brazilia. Acum apăsă câteva butoane de la bord, coborî la 1 500 de metri şi surprinse sclipirea lunii în râul Mansoa.

La stânga, văzu câteva lumini difuze în ţara care în rest era complet în întuneric. Aeroportul; probabil că aşteptau avionul de la Lisabona, altfel nu ar fi irosit generatorul. Încetini până la 150 de noduri şi căută Cufar. În întuneric, columbienii aveau să-l aştepte, ascultând zumzetul motoarelor Pratt and Whitney, un sunet care se putea auzi de la kilometri depărtare, în ciuda orăcăitului broaştelor şi a bâzâitului ţânţarilor.

În faţă, o singură lumină albă luci în sus, un stâlp vertical cu puterea a un milion de lanterne. Căpitanul Pons era prea

aproape. Porni luminile de aterizare și întoarse, apoi viră larg. Știa că pista se afla de la est la vest. Fără vânt putea să aterizeze în orice fel, dar stabiliseră ca jeepurile să îl aștepte în capătul vestic. Trebuia să întoarcă deasupra lor.

Cu roțile lăsate, flapsurile de aterizare pregătite, viteza în scădere, se pregăti de aterizare. În fața lui se aprinseră toate farurile. Jos parcă era amiază. Hurui deasupra terenului accidentat la o sută de noduri. King Air se opri la optzeci și patru de noduri. Înainte să poată opri motoarele și să închidă sistemele, Wranglerele veniră în viteză de-o parte și de alta a avionului. În spate, cei doi *peoni* erau fleașcă de transpirație și osteniți. Pompaseră timp de trei ore și ultimele cincizeci de galoane se vărsaseră în rezervoarele din interior.

Francisco Pons interzicea fumatul de orice fel în timpul zborurilor sale. Alții permiteau asta, transformând avionul într-o minge de foc în cazul unei singure scântei, din cauza pericolului aburilor de petrol. Ajunși în siguranță la sol, bărbații își aprinseră câte o țigară.

Erau patru columbieni, în frunte cu șeful lor, Ignacio Romero, șeful tuturor operațiunilor Cartelului din Guineea-Bissau. Era o încărcătură mare care merita prezența sa. Localnicii luară cele douăzeci de baloturi care formau tona de cocaină. Le încărcară într-o camionetă cu roți de tractor și unul dintre columbieni plecă.

La baloturi ajutară și șase localnici care erau de fapt soldați trimiși de generalul Djalo Gomes. El conducea țara în absența unui președinte titular. Era o slujbă pe care se pare că nu și-o dorea nimeni. Tindea să fie pe termen scurt. Trucul era, dacă puteai, să furi o avere și să te retragi pe coasta portugheză, la Algarve, cu câteva tinere doamne. „Dacă puteai" era problema.

Șoferul conectă țevile și începu să pompeze. Romero îi oferi lui Pons o ceașcă de cafea din termosul lui personal. Pons o mirosi. Columbiană, cea mai bună cafea. Dădu din cap în semn de mulțumire. La ora patru fără zece, ora locală, terminară. Pedro și Pablo, care miroseau puternic a transpirație și a tutun negru, urcară în spate. Mai aveau trei ore de odihnă până să se termine combustibilul din rezervoare. Apoi începeau să pompeze din nou până în Brazilia. Pons și copilotul său mai tânăr, care încă învăța cum merge treaba, își luară la revedere de la Romero și urcară în cabina de comandă.

Wranglerele se așezaseră astfel încât, atunci când aprinseră luminile, căpitanul Pons trebui doar să întoarcă și să pornească spre vest. La patru fără cinci, avionul decolă, cu o tonă mai ușor acum, și părăsi coasta încă întunecată.

Undeva în desișul din spatele său, tona de cocaină avea să fie stocată într-un depozit secret și împărțită cu grijă în pachete mai mici. Cele mai multe aveau să se îndrepte spre nord printr-una dintre cele douăzeci de metode diferite și prin cei cincizeci de cărăuși. Această împărțire în pachete mai mici convinsese Cobra că traficul nu avea să fie oprit odată ce drogul ajungea la sol.

Dar exact pe coasta de vest a Africii, ajutoarele locale, care ajungeau până la nivel de președinte, nu erau plătite în bani, ci cu cocaină. Convertirea acesteia în bogăție era problema lor. Ei setau un trafic secundar și paralel, care se îndrepta tot spre nord, dar numai în mâinile și sub controlul africanilor negri. Acolo apăreau în peisaj nigerienii. Ei dominau traficul de droguri pe teritoriul Africii și își vindeau partea de marfă în exclusivitate prin sutele de comunități de nigerieni răspândiți prin Europa.

Chiar și înainte de 2009, fusese o problemă care se dezvolta la nivel local și care la un moment dat îi va provoca furie lui

Don. Câțiva dintre aliații africani nu voiau să rămână simpli pioni. Voiau să devină jucători mari, cumpărând direct de la sursă și transformând resturile în profitul mare al albilor. Dar Don trebuia să îi servească pe clienții europeni. Refuzase să ridice statutul africanilor de la servitori la parteneri egali. Era o problemă care mocnea și pe care Cobra avea de gând să o exploateze.

Părintele Isidro se luptase cu propria sa conștiință și se rugase multe ore. S-ar fi adresat părintelui provincial, dar acesta îi dăduse deja sfatul său. Decizia era una personală și fiecare preot de parohie era independent. Dar părintele Isidro nu simțea că ar fi independent. Se simțea prins în capcană. Avea un telefon mic criptat. Putea să sune la un singur număr. La acel număr avea să răspundă o voce înregistrată; cu accent american, dar cu o spaniolă fluentă. Sau putea să dea mesaj. Sau putea să păstreze tăcerea. Dar adolescentul din Spitalul Cartagena îl făcu să se hotărască.

Îl botezase pe băiat și mai târziu îl confirmase, unul dintre numeroșii tineri din parohia sa, extrem de săraci și din clasa muncitoare. Când fu chemat să îi dea ultima împărtășanie, se așeză lângă patul lui, își spuse rugăciunile și plânse.

– *Ego te absolvo ab omnibus peccatis tuis*, șopti el. *In nomine Patris, et Filii et Spiritus Sancti.*

Făcu semnul crucii în aer și tânărul își dădu sufletul izbăvit de păcate. Măicuța ridică în tăcere cearșaful alb ca să acopere fața mortului. Avea paisprezece ani și murise din cauza unei supradoze de cocaină.

– Dar ce păcate a comis el? îl întrebă pe Dumnezeul său tăcut, când își aminti iertarea pe care i-o oferise, în timp ce se îndrepta spre casă, pe aleile întunecate ale șantierului naval. În acea noapte, sună.

Nu considera că trăda încrederea doamnei Cortez. Rămânea una dintre enoriaşele sale, născută şi crescută în mahalaua din port, dar care acum locuia într-un bungalou frumos de pe o proprietate privată, situată în umbra muntelui Cerro La Popa. Soţul ei, Juan, era un liber cugetător, care nu venea la slujbe. Dar soţia lui venea, şi îl aducea cu ea pe copilul lor, un băiat plăcut, plin de energie şi nebunatic aşa cum trebuie să fie băieţii, dar bun la suflet şi credincios. Ceea ce îi spusese doamna nu fusese în confesional, şi îl implorase să o ajute. De aceea nu trăda secretul spovedaniei. Aşa că sună şi lăsă un mesaj scurt.

Cal Dexter ascultă mesajul douăzeci şi patru de ore mai târziu. Apoi se întâlni cu Paul Devereaux.

– E un bărbat în Cartagena, un sudor. Se spune că este un geniu. Lucrează pentru Cartel. Creează ascunzători în containere de oţel care sunt făcute cu atâta pricepere încât nu pot fi detectate. Cred că ar trebui să-i fac o vizită acestui Juan Cortez.

– Sunt de acord, spuse Cobra.

CAPITOLUL ȘASE

ERA O CĂSUȚĂ FRUMOASĂ, ÎNGRIJITĂ ȘI DICHISITĂ, GENUL de casă care arăta că cei care locuiau în ea se mândreau cu faptul că s-au ridicat din clasa muncitoare la nivelul de meșteșugari pricepuți.

Reprezentatul local al SOCA îl găsi pe sudor. Agentul secret era de fapt un neozeelandez care ajunsese să fie bilingv și să vorbească spaniolă în urma anilor petrecuți în America Centrală și America de Sud. Avea o acoperire foarte bună, pozând drept lector la catedra de matematică de la Academia Navală de Cadeți. Postul îi oferise acces la toate birourile oficiale din orașul Cartagena. Un prieten de la primărie găsise casa în registrele de taxe de teren.

Răspunsul lui la cererea lui Cal Dexter fu lăudabil de scurt. Juan Cortez, meșteșugar liber profesionist în șantier naval, și apoi adresa sa. Adăugă și faptul că nu mai exista niciun alt Juan Cortez în apropiere de proprietatea privată de la poalele dealului Cerro La Popa.

Cal Dexter ajunse în oraș trei zile mai târziu, drept turist cu mijloace modeste, cazat la un hotel mediocru. Închirie un scuter, unul dintre zecile de mii din acel oraș. Cu ajutorul unei hărți, găsi strada din suburbii din districtul Las Flores, memoră indicațiile și porni într-acolo.

În dimineața următoare, era acolo înainte de răsărit, stând ghemuit lângă scuter ale cărui părți componente erau pe asfalt lângă el, în timp ce lucra. Peste tot în jurul lui, se aprindeau luminile, oamenii trezindu-se și pregătindu-se pentru o nouă zi. Asta includea și casa de la numărul șaptesprezece. Cartagena era o stațiune sud-caraibiană, iar vremea era plăcută tot timpul anului. Acea dimineață de martie era răcoroasă. Mai târziu avea să se facă foarte cald. Primii navetiști plecau spre serviciu. De unde stătea ghemuit, Dexter putea să vadă Fordul Pinto parcat în fața casei țintei și luminile care se vedeau printre jaluzele, în timp ce familia lua micul dejun. Sudorul deschise ușa de la intrare la ora șapte fără zece.

Dexter nu se mișcă din loc. Oricum nu ar fi putut, scuterul lui era imobil. Și în plus, aceasta nu era dimineața în care trebuia să aibă loc urmărirea; trebuia doar să observe care era ora de plecare de acasă. Spera că Juan Cortez va respecta aceeași oră și ziua următoare. Observă cum Fordul trecu pe lângă el și viră ca să ajungă pe strada principală. Dexter va fi în acel colț la ora șase și jumătate ziua următoare, pe scuter, cu cască pe cap și îmbrăcat cu jachetă. Fordul viră la dreapta și dispăru. Dexter îl reasamblă scuterul și se întoarse la hotel.

Îl văzuse pe columbian suficient de aproape încât să-l recunoască. Știa mașina și numărul ei.

Dimineața următoare fu la fel ca prima. Luminile se aprinseră, familia luă micul dejun, se dădură câteva sărutări. Dexter era la colțul străzii la șase și jumătate, cu motorul oprit, prefăcându-se că vorbește la telefon ca să le explice celor câțiva trecători de ce staționează. Nu-l băgă nimeni în seamă. Fordul, cu Juan Cortez la volan, trecu pe lângă el la ora șapte fără un sfert. Îi dădu avans vreo sută de metri și porni în urma lui.

Sudorul trecu prin districtul La Quita și porni pe autostradă spre sud, pe drumul de pe coastă, Carretera Troncal West.

Bineînțeles, aproape toate docurile erau acolo jos, la malul oceanului. Traficul se aglomeră, dar în cazul în care bărbatul pe care-l urmărea avea ochi de vultur, Dexter se ascunse de două ori în spatele unui camion cât stătuseră la semafoare.

O dată își întoarse hanoracul pe dos. Mai devreme fusese un roșu-aprins; acum era de culoarea cerului. La altă oprire, îl dădu jos și rămase într-un tricou alb. În orice caz, era doar unul dintre călătorii care se îndreptau spre serviciu.

Drumul continuă. Traficul se subție. Cei care continuau se îndreptau spre docurile de pe Carretera de Mamonal. Dexter își schimbă din nou deghizarea, punându-și casca albă între genunchi și un fes alb de lână pe cap. Bărbatul din fața sa nu părea să fi observat, dar acum că erau mai puține mașini, trebuia să rămână în urma sa cu o sută de metri. În cele din urmă, sudorul viră. Se aflau la douăzeci și patru de kilometri la sud de oraș, dincolo de docurile cu rezervoare și docurile de produse petrochimice, unde erau încărcate vapoarele cu mărfuri generale. Dexter observă semnul mare de la intrarea pe banda care ducea spre șantierul naval Sandoval. Avea să-l recunoască.

Petrecu restul zilei întorcându-se în oraș și căutând un loc potrivit de unde să-l răpească. Până la sfârșitul după-amiezii îl găsise: o zonă pustie unde drumul avea doar două benzi și alei nepavate care duceau spre mangrove. Strada era dreaptă pe aproape cinci sute de metri, iar în ambele capete erau curbe.

În acea seară așteptă la intersecția autostrăzii cu drumul care ducea spre șantierul naval Sandoval. Fordul apăru puțin după ora șase, apusul urmând să lase loc întunericului în doar câteva minute. Fordul era una dintre zecile de mașini și scutere care se întorceau în oraș.

În a treia zi, merse cu scuterul până în șantier. Nu păreau să existe paznici. Parcă și porni pe jos. Urmă un schimb de

hola vesel cu un grup de muncitori în trecere. Găsi parcarea angajaților și văzu Fordul, așteptându-și proprietarul care se afla cu un arzător de sudură în burta unui vapor ridicat pe doc. Dimineața următoare, Cal Dexter zbură înapoi la Miami ca să facă recrutări și un plan. Se întoarse după o săptămână, dar de data aceasta nu la fel de legal.

Zbură până la baza militară columbiană din Malambo, unde forțele americane aveau o clădire la comun pentru armată, marină și forțele aeriene. Ajunse cu un C-130 Hercules, care venea din baza forțelor aeriene Eglin din Florida. Fuseseră executate atât de mult operațiuni secrete din Eglin încât era cunoscută sub denumirea de Centrala Stafie.

Echipamentul de care avea nevoie era în Hercules, împreună cu șase Berete Verzi[1]. Chiar dacă veneau de la Fort Lewis, statul Washington, erau bărbați cu care mai lucrase înainte și dorința lui fusese îndeplinită. Fort Lewis era casa primului grup de Forțe Speciale, cunoscut ca Detașamentul Operațional (DO) Alpha 143. Aceștia erau specialiști montani, deși în Cartagena nu era niciun munte.

Avu noroc să-i găsească la bază, veniți acasă din Afganistan, într-o fază destul de scurtă de plictiseală. Când li se propuse o scurtă operațiune secretă, toți se oferiră voluntari, dar nu avea nevoie decât de șase. Doi dintre ei, la insistențele sale, erau hispanici și vorbeau spaniola fluent. Niciunul nu știa despre ce era vorba și în afară de detaliile importante, nu aveau de ce să știe altceva. Dar cu toții cunoșteau regulile. Urma să li se spună doar ceea ce trebuiau să știe pentru misiune. Nimic mai mult.

Având în vedere timpul scurt, Dexter era încântat cu ce reușise să facă echipa Proiectului Cobra. Dubița neagră era mașină americană, dar la fel erau și jumătate dintre vehiculele

[1] Forțele Speciale ale Armatei SUA (n.tr.)

de pe străzile din Columbia. Documentele ei erau în ordine și plăcuțele de înmatriculare erau cele normale pentru Cartagena. Afișele puse pe ambele părți anunțau: *Lavandería de Cartagena.* Dubițele spălătoriilor rareori trezeau suspiciuni.

Verifică cele trei uniforme de poliție din Cartagena, cele două coșuri de rufe, semafoarele automate care arătau roșu și corpul înghețat, pus într-un coșciug la rece, cu gheață carbonică. Acela stătuse la bordul avionului Hercules până când avusese nevoie de el.

Poliția columbiană era foarte ospitalieră, dar nu era nevoie să abuzeze de favorurile lor.

Cal Dexter verifică rapid cadavrul. Avea înălțimea potrivită, constituția potrivită și vârsta aproximativă. Un biet John Doe[1], care încercase să ducă o viață de dur în pădurile din Washington, fusese găsit mort de hipotermie și dus la morga din Kelso de lângă muntele St. Helens, cu două zile în urmă.

Dexter făcu două repetiții cu echipa sa. Studiară cei cinci sute de metri de autostradă strâmtă pe care Dexter o alesese, pe timp de zi și noapte. În a treia noapte, acționară. Cu toții știau că simplitatea și viteza erau esențiale. În a treia după-amiază, Dexter parcă dubița la mijlocul fâșiei lungi de autostradă. O potecă ducea spre mangrove și așeză dubița la cincizeci de metri de aceasta.

Folosi motoreta care sosise odată cu echipamentul ca să ajungă la ora patru după-amiaza în parcarea angajaților de la șantierul Sandoval unde, aplecându-se, dezumflă două cauciucuri ale Fordului; unul din față și roata de rezervă. Reveni la echipa sa la patru și un sfert.

[1] Pseudonim folosit la bărbați (iar la femei, Jane Doe) pentru o persoană a cărei identitate reală nu este cunoscută sau trebuie ținută secret (n.tr.)

În parcarea de la Sandoval, Juan Cortez se apropie de mașină, văzu roata spartă, înjură și se duse să o scoată pe cea de rezervă din portbagaj. Când văzu că până și aceea era dezumflată, înjură și mai tare, se duse la magazin și împrumută o pompă. Când reuși în cele din urmă să plece, întârzierea îl costase o oră și era întuneric beznă. Toți colegii plecaseră demult.

La cinci kilometri de șantier, un bărbat stătea ascuns în tăcere în frunzișul de lângă stradă, cu o pereche de ochelari cu viziune nocturnă. Pentru că toți colegii lui Cortez plecaseră înaintea lui, drumul era foarte liber. Bărbatul din frunziș era american, vorbea spaniola fluent și purta uniforma unui polițist rutier din Cartagena. Memorase Fordul Pinto din pozele oferite de Dexter. Trecu de el la ora șapte fără cinci. Luă o lanternă și semnaliză. Trei licăriri scurte.

La jumătatea distanței, Dexter luă lanterna de avertizare, se așeză în mijlocul străzii și începu să o fluture în stânga și-n dreapta spre farurile care se apropiau de el. Cortez, văzând semnul de avertizare din fața lui, încetini.

În spatele lui, bărbatul care așteptase în tufișuri porni un semafor roșu și, în următoarele două minute, încă două mașini care veneau spre oraș se opriră lângă el. Unul dintre șoferi scoase capul pe geam și întrebă:

– *Qué pasa?*[1]

– *Dos momentos, nada más*, răspunse polițistul.

Două secunde, nu mai mult.

La cinci sute de metri mai în față, a doua Beretă Verde în uniformă de polițist pornise un semafor roșu și în două minute oprise trei mașini. La secțiunea din mijloc nu aveau să fie întreruperi și posibilii martori erau opriți după curbe, așa că nu puteau vedea nimic.

[1] Ce se întâmplă? – din lb. spaniolă (n.tr.)

Juan Cortez încetini și opri. Un ofițer de poliție, zâmbind prietenos, se apropie de geamul șoferului care era deja lăsat datorită aerului plăcut al nopții.

– Ați putea vă rog să coborâți din mașină, señor? întrebă Dexter și deschise ușa.

Cortez protestă, dar coborî. După care, lucrurile se mișcară prea repede. Își aduse aminte de doi bărbați care apărură din întuneric; brațe puternice; o batistă cu cloroform; o luptă scurtă; pierderea cunoștinței; beznă totală.

Cei doi răpitori duseră trupul moale al sudorului pe alee în dubița lor în treizeci de secunde. Dexter se urcă la volanul Fordului și îl duse pe aceeași alee. Apoi alergă până la stradă.

A cincea Beretă era la volanul dubiței și a șasea venea cu el. De pe marginea drumului, Dexter mormăi niște instrucțiuni în comunicator și primii doi bărbați luară semafoarele de pe asfalt și făcură semn mașinilor care așteptau să circule.

Două veniră spre Dexter din direcția șantierului, iar trei dinspre oraș. Șoferii curioși văzură un polițist pe marginea drumului stând lângă o motoretă căzută pe o parte, și un bărbat care stătea așezat lângă ea și care părea buimac și se ținea de cap – al șaselea soldat, îmbrăcat în blugi, adidași și o geacă. Polițistul le făcu semn nerăbdător să treacă. E doar o căzătură; nu vă holbați.

După ce plecară, traficul reveni la normal, dar șoferii care circulau nu văzură nimic. Toți cei șase bărbați, două seturi de semafoare și motoreta fură băgate în dubița retrasă pe alee. Cortez fu băgat într-un coș de rufe. Din celălalt coș fu scos un trup într-un înveliș, acum moale și care începuse să miroasă.

Dubița și mașina făcură schimb de locuri. Ambele ieșiră cu spatele la stradă. Lui Cortez i se luară portofelul, telefonul mobil, inelul cu sigiliu, ceasul și medalionul cu sfântul lui ocrotitor pe care-l avea la gât. Cadavrul fu scos din sacul de

plastic și era deja pregătit, îmbrăcat în salopeta gri de bumbac care arăta exact ca aceea pe care o purta Cortez.

Corpul fu „îmbrăcat" cu toate accesoriile personale ale lui Cortez. Portofelul fu așezat sub fund când cadavrul ajunse în Ford pe locul șoferului. Patru bărbați puternici, împingând mașina din spate, o izbiră tare de un copac din afara șoselei.

Celelalte două Berete Verzi luară niște canistre din spatele dubiței și vărsară conținutul peste Ford. Rezervorul cu combustibil al mașinii avea să explodeze și să se ocupe de restul.

După ce terminară, toți cei șase soldați urcară în dubiță. Aveau să-l aștepte pe Dexter peste trei kilometri. Trecură două mașini. După aceea, nimic. Dubița neagră ieși în autostradă și porni. Dexter aștepta lângă motoretă până se eliberă drumul, apoi luă din buzunar o cârpă îmbibată în petrol și înfășurată în jurul unei pietre, o aprinse cu o brichetă Zippo și o aruncă de la zece metri. Se auzi un bufnet și Fordul luă foc. Dexter plecă repede de acolo.

Două ore mai târziu, neinterceptată, dubița spălătoriei trecu de porțile bazei Malambo. Se duse direct spre ușile deschise ale avionului Hercules și urcă pe rampă. Echipajul, alertat de un apel de pe un telefon mobil, se ocupase de toate formalitățile și pregătise motoarele Allison. În timp ce se închideau ușile, crescură puterea, începură să ruleze și își luară zborul, cu destinația Florida.

Înăuntru, tensiunea se transformă în zâmbete și strângeri de mână. Cortez fu scos din coșul de rufe, pus ușor pe o saltea și unul dintre soldați îi făcu o injecție. Era ceva inofensiv, dar care avea să mai asigure câteva ore de somn liniștit.

Până la ora zece, doamna Cortez devenise agitată. Găsise în căsuța vocală un apel înregistrat de la soțul ei în timp ce ea fusese afară. I-l lăsase înainte de ora șase. Juan o anunța că avea un cauciuc spart și că urma să întârzie, poate în jur

de o oră. Fiul lor venise demult de la școală și își terminase temele. Se jucase pe Gameboy o perioadă, după care începu și el să se îngrijoreze și încercă să-și liniștească mama. Îl sună de nenumărate ori pe soțul său, dar nu primi niciun răspuns. Mai târziu, după ce arse în incendiu, telefonul nu mai sună deloc. La ora zece și jumătate, sună la poliție.

La ora două dimineața, cineva de la sediul poliției din Cartagena făcu legătura dintre o mașină arsă care fusese implicată într-un accident și explodase pe autostrada care ducea spre Mamonal și o femeie din Las Flores, alarmată că soțul ei nu se întorsese de la muncă, de la docuri. Mamonal, se gândi tânărul polițist care era în tură, era locul unde se aflau docurile. Sună la morga din oraș.

Fuseseră patru victime în acea noapte: o bătaie între două bande în districtul roșu, două accidente rutiere grave și un infarct într-un cinematograf. Medicul legist încă mai lucra la ora trei dimineața.

Confirmă existența unui corp extrem de ars în urma unuia dintre accidente, care nu mai putea fi recunoscut facial, dar fuseseră găsite câteva lucruri. Aveau să fie ambalate și trimise la sediu în dimineața următoare.

La ora șase dimineața, rămășițele au fost examinate de poliție. În cazul celorlalți trei morți, nimeni nu arsese. O grămăjoară de resturi arse încă mai mirosea a petrol și a foc. Includea un telefon topit, un inel cu sigiliu, un medalion cu un sfânt, un ceas care încă mai avea fragmente din curea și un portofel. Cel din urmă probabil că fusese apărat de flăcări deoarece șoferul mort stătuse pe el. Înăuntru erau niște hârtii, unele dintre ele încă lizibile. Permisul de conducere era clar al unui om pe nume Juan Cortez. Iar doamna agitată care suna din Las Flores se numea Cortez.

La ora zece dimineața, un ofițer de poliție și un sergent veniră la ușa ei. Amândoi era sumbri. Ofițerul începu:

– *Señora Cortez, lo siento muchisimo...*

Îmi pare extrem de rău.

Señora Cortez leșină imediat.

Nu se mai punea problema de identificare formală. În ziua următoare, escortată și susținută de doi vecini, señora Irina Cortez merse la morgă. Cel care fusese soțul ei era acum doar o grămadă carbonizată și neagră de oase și carne topită, bucăți de carbon, dinți care păreau că rânjesc. Medicul legist, cu acordul tăcut al polițistului prezent, o feri de imaginea a ce mai rămăsese din soțul ei.

Cu lacrimi în ochi identifică ceasul, inelul cu sigiliu, medalionul, telefonul topit și carnetul de șofer. Patologul avea să semneze o declarație prin care se spunea faptul că toate acele obiecte fuseseră luate de lângă cadavru și Divizia Rutieră avea să confirme că trupul fusese scos din mașina distrusă, proprietatea lui Juan Cortez și condusă de el în acea seară. Era de ajuns; birocrația era mulțumită.

Trei zile mai târziu, americanul necunoscut fu îngropat în mormântul din Cartagena al lui Juan Cortez, sudor, soț și tată. Irina era de neconsolat, Pedro plânse în liniște. Părintele Isidro oficie slujba. Și el trecea prin propriul calvar.

Oare se întâmplase din cauza apelului său? se întreba el neîncetat. Americanii dezvăluiseră totul? Îi trădaseră încrederea? Aflase Cartelul? Se gândise că sudorul avea să îi trădeze în loc să fie el însuși trădat? Cum ar fi putut yankeii să fie atât de proști?

Sau a fost doar o coincidență? O adevărată coincidență teribilă. Știa ce făcea Cartelul cu cei pe care îi suspecta, indiferent cât de mici ar fi fost dovezile. Dar cum ar fi putut să suspecteze că Juan Cortez nu era meseriașul lor loial, când de

fapt fusese până la sfârșit? Așa că făcu slujba, văzu pământul aruncat peste sicriu și încercă să consoleze văduva și orfanul explicându-le dragostea adevărată pe care o avea Dumnezeu pentru ei, chiar dacă era greu de înțeles. Apoi se întoarse la locuința sa ca să se roage iar și iar pentru iertare.

Letizia Arenal era în al nouălea cer. O zi monotonă de aprilie din orașul Madrid nu avea cum s-o deranjeze. Nu se mai simțise niciodată atât de fericită și de împlinită. Singurul mod în care s-ar fi putut simți mai fericită ar fi fost în brațele lui.

Se întâlniseră cu două săptămâni în urmă pe terasa unei cafenele. Îl mai văzuse acolo și înainte, mereu singur, mereu studiind. În ziua în care se sparse gheața, ea era cu un grup de colegi, râzând și făcând glume, iar el era la o masă distanță de ei. Fiind primăvară, terasa era încă închisă cu sticlă. Ușa se deschisese și o rafală de vânt de pe stradă îi împrăștiase câteva coli care ajunseseră pe jos. El se întinsese să le ridice. Se aplecă și ea și privirile li se întâlniră. Se întrebă cum de nu observase înainte că era foarte chipeș.

– Goya, spuse el.

Fata crezu să se prezenta. După care observă că ținea în mână una dintre hârtiile ei. Era o poză cu o pictură veche în ulei.

– *Băieți adunând fructe*, adăugă el. Goya. Studiezi arta?

Ea încuviință. Păru natural ca el să o conducă acasă, și discutară despre Zurbarán, Velásquez, Goya. Păru natural chiar să-i sărute ușor buzele reci. Aproape că-i căzu cheia din mână.

– Domingo, spuse el. Acum chiar îi zicea numele, nu ziua săptămânii. Domingo de Vega.

– Letizia, răspunse ea. Letizia Arenal.

– Domnișoară Arenal, rosti el încet, cred că te voi scoate la o cină. Nu are rost să îmi reziști. Știu unde locuiești. Dacă refuzi, pur și simplu mă voi așeza pe preșul tău și voi muri aici.

– Nu cred că este nevoie să faci asta, señor de Vega. Așa că, pentru a preveni acest lucru, voi cina cu tine.

O duse la un restaurant vechi care servea mâncare încă de pe vremea când conchistadorii veniseră de la casele lor din sălbatica Estremadura ca să îl roage pe rege să îi trimită să descopere Noua Lume. Când îi spuse povestea – numai bazaconii, Sobrino de Botín de pe strada Knife Grinders era vechi, dar nu chiar atât de vechi – Letizia se cutremură și privi în jur să vadă dacă vechii aventurieri încă mai cinau acolo.

Îi spuse că e din Puerto Rico, bilingv, un tânăr diplomat la ONU, care intenționa să devină într-o bună zi ambasador. Dar își luase o perioadă sabatică de trei luni, încurajat de șeful misiunii, ca să învețe mai multe despre dragostea lui adevărată, pictura clasică spaniolă, la Prado în Madrid.

Și păru natural să ajungă în patul lui, unde făcu dragoste ca niciun alt bărbat pe care-l cunoscuse înainte, deși dacă stătea să recunoască, cunoscuse doar trei.

Cal Dexter era un bărbat dur, dar avea conștiință. Poate că i se păruse prea cu sânge rece să folosească un gigolo profesionist, dar Cobra nu avea astfel de scrupule. Pentru el, era vorba despre câștig sau eșec, și era de neiertat dacă pierdeau.

Și totuși îl privi cu venerație și admirație pe Markus Wolf, superspionul cu inimă de gheață, care condusese de ani buni rețeaua de spionaj din estul Germaniei, mult mai bună decât serviciul de contraspionaj al inamicilor săi din Germania de Vest. Wolf folosise deseori ispite, dar invers față de cum era de obicei.

De obicei, tipii importanți din vest erau prinși în capcană cu ajutorul unor dame de companie superbe astfel încât să

poată fi fotografiați și șantajați. Wolf folosea bărbați seducători; nu pentru diplomații gay (deși nu l-ar fi deranjat să facă și asta), ci pentru femeile nemăritate care treceau neobservate, a căror dragoste era ignorată, și care erau atât de des secretarele private ale celor mari și sus-puși bărbați din vestul Germaniei.

Atunci când în cele din urmă femeile își dădeau seama că fuseseră niște proaste, când le era clar ce se întâmpla cu secretele pe care le luaseră din documentele șefilor lor, pe care le copiaseră și le dăduseră lui Adonis, ele sfârșeau prin a fi omorâte într-o curte din vestul Germaniei sau își puneau capăt vieții în timpul detenției de dinaintea procesului. Acest fapt nu îl îngrijora deloc pe Marcus Wolf. El juca Marele Joc ca să câștige, și câștiga.

Chiar și după căderea Germaniei de Est, o curte din vest a trebuit să îl achite pe Wolf deoarece nu-și trădase țara. Așa că în timp ce alții erau trimiși la închisoare, el se bucura de o pensie frumoasă până când avea să moară din cauze naturale. În ziua în care a citit știrea, Paul Devereaux și-a scos în minte pălăria în fața lui și a spus o rugăciune pentru bătrânul ateu. Și nu a ezitat nici măcar o clipă să-l trimită pe acest gigolo, Domingo de Vega, la Madrid.

Juan Cortez își reveni din somn încet și în primele secunde se gândi că ajunsese în paradis. Dar de fapt se afla într-o cameră pe care nu o mai văzuse niciodată. Era mare, la fel și patul dublu în care stătea, cu pereți în culori pastelate și cu jaluzele trase peste ferestrele dincolo de care strălucea soarele. De fapt, se afla în apartamentul VIP de la clubul ofițerilor din Homestead, baza Forțelor Aeriene din sudul Floridei.

Pe măsură ce i se ridică ceața de pe ochi, zări un halat pufos așezat pe un scaun de lângă pat. Se dădu jos din pat și, dându-și seama că era dezbrăcat, luă halatul pe el. Pe măsuța

de lângă pat era un telefon. Ridică receptorul și spuse cu o voce răgușită de câteva ori:

– *Oiga.*[1]

Dar nu-i răspunse nimeni.

Se duse până la una dintre ferestre, ridică un colț al jaluzelei și se uită afară. Văzu gazoane îngrijite și un drapel pe care apăreau stelele și dungile. Nu era în paradis; pentru el era chiar opusul. Fusese răpit și americanii erau cei care îl prinseseră.

Auzise povești groaznice despre transporturi speciale în avioane întunecate către tărâmuri străine, de tortură în Orientul Mijlociu și în Asia Centrală, de ani petrecuți în enclava cubaneză care se numea Guantanamo.

Deși nu-i răspunsese nimeni la telefonul de lângă pat, se observase faptul că se trezise. Ușa se deschise și un steward cu haină albă intră ducând o tavă. Conținea mâncare, mâncare bună, iar Juan Cortez nu mai mâncase de la prânzul luat în șantierul din Sandoval, cu șaptezeci și două de ore în urmă. Însă el nu știa că trecuseră trei zile.

Stewardul lăsă tava, zâmbi și îi indică ușa de la baie. Se uită înăuntru. O baie de marmură demnă de un împărat roman, așa cum văzuse la televizor. Stewardul îi făcu semn că e toată numai a lui – duș, chiuvetă, aparate de ras, tot ce-i trebuia. Apoi dispăru.

Sudorul privi îndelung șunca și ouăle, sucul, pâinea prăjită, gemul și cafeaua. Aromele de șuncă și cafea îl făceau să-i plouă în gură. Poate că aveau droguri în ele, gândi el, sau otravă. Și ce? Oricum puteau să facă ce voiau cu el.

Se așeză și mâncă, gândindu-se la ultima sa amintire: polițistul care îi ceruse să iasă din mașină, brațele de fier care îl cuprinseseră, batista sufocantă ținută peste față și senzația

[1] Alo (n.tr.)

de cădere. Nu prea avea îndoieli legate de motiv. Lucra pentru Cartel. Dar cum ar fi putut să descopere ei asta?

După ce termină, intră în baie; folosi toaleta, dușul și se bărbieri. Era și o sticlă cu after-shave. Își dădu cu el din belșug. Să plătească ei pentru asta. Trăise toată viața cu ideea că toți americanii erau bogați.

Când se întoarse în dormitor, văzu un bărbat așteptându-l în picioare: în vârstă, cu păr cărunt, înălțime medie, construcție solidă. Rânjea prietenos, foarte american. Și vorbi în spaniolă.

– *Hola, Juan. Qué tal?*

Bună, Juan. Ce mai faci?

– *Me llamo Cal. Hablamos un ratito.*

Eu sunt Cal. Hai să vorbim puțin.

Un truc, bineînțeles. Tortura avea să vină mai târziu. Se așezară deci în două fotolii și americanul începu să-i povestească ce se întâmplase. Îi spuse despre răpire, despre incendierea Fordului, cadavrul de la volan. Despre identificarea cadavrului pe baza portofelului, ceasului, inelului și a medalionului său.

– Și soția și fiul meu? întrebă Cortez.

– A, amândoi sunt devastați. Ei cred că au fost la înmormântarea ta. Vrem să îi aducem alături de tine.

– Alături de mine? Aici?

– Juan, prietenul meu, acceptă realitatea. Nu te poți întoarce. Cartelul nu ar crede niciodată niciun cuvânt din ce le-ai spune. Știi ce fac cu oamenii despre care cred că au trecut de partea noastră. Și cu familiile lor. Când vine vorba de astfel de lucruri, sunt niște animale.

Cortez începu să tremure. Știa prea bine. Nu văzuse niciodată cu ochii lui astfel de lucruri, dar auzise despre ele. Auzise și se cutremurase. Limbi tăiate, moarte înceată, uciderea

întregii familii. Tremură gândindu-se la Irina și la Pedro. Americanul se aplecă spre el.

– Acceptă realitatea. Acum ești aici. Fie că am făcut lucrul corect, fie lucrul greșit, probabil cel greșit, acum nu mai contează. Ești aici și ești în viață. Dar Cartelul este convins că ești mort. Au trimis chiar și un observator la înmormântarea ta.

Dexter scoase un DVD din buzunarul sacoului, porni televizorul mare cu plasmă, introduse discul și apăsă *play* pe telecomandă. Filmarea fusese clar făcută de un cameraman de pe un acoperiș înalt, aflat la o jumătate de kilometru de cimitir, dar claritatea era excelentă. Și mărită.

Juan Cortez își privi propria înmormântare. Editorii apropiaseră imaginea Irinei care plângea, sprijinită de un vecin. A fiului său Pedro. A părintelui Isidro. A bărbatului care stătea în spate, în costum negru și cravată, cu ochelari negri și față sumbră, spionul trimis la ordinul lui Don. Filmarea se încheie brusc.

– Vezi, spuse americanul, aruncând telecomanda pe pat. Nu poți să te întorci. Dar nici nu o să vină după tine. Nici acum, nici în viitor. Juan Cortez a murit într-un accident de mașină. E o realitate. Acum trebuie să stai aici cu noi, în Statele Unite. Și noi vom avea grijă de tine. Nu-ți vom face rău. Ai cuvântul meu de onoare, și eu nu-mi încalc promisiunile. Va fi o schimbare de nume, desigur, și poate câteva schimbări de înfățișare. Avem o opțiune care se numește Programul de Protecție a Martorilor. Tu vei fi inclus în el. Vei fi un om nou, Juan Cortez, cu o viață nouă într-un loc nou; o slujbă nouă, o casă nouă, prieteni noi. Totul va fi nou.

– Dar eu nu vreau ca totul să fie nou, strigă Cortez cu disperare în glas. Vreau viața mea cea veche înapoi.

– Nu poți avea asta, Juan. Viața ta cea veche s-a terminat.

– Și soția și fiul meu?

– De ce să nu-i ai și pe ei în viața ta cea nouă? Sunt multe locuri în țara aceasta unde soarele strălucește la fel ca în Cartagena. Sunt sute de mii de columbieni aici, imigranți legali care s-au stabilit aici și sunt fericiți.

– Dar cum ar putea să...?

– Îi aducem noi. Îl poți crește pe Pedro aici. În Cartagena ce ar ajunge? Un sudor ca și tine? S-ar duce în fiecare zi să transpire într-un șantier naval? Aici ar putea deveni orice în douăzeci de ani. Doctor, avocat, chiar și senator.

Sudorul columbian se holbă la el cu gura căscată.

– Pedro, fiul meu, senator?

– De ce nu? Orice băiat poate să crească și să devină orice își dorește aici. Noi numim asta visul american. Dar pentru această favoare vom avea nevoie de ajutorul tău.

– Dar eu nu am nimic să vă ofer.

– Ba da, Juan, prietene. Ai. Aici în țara mea, acea pudră albă distruge viețile tinerilor ca Pedro. Și vine pe vapoare, ascunsă în locuri în care nu ar putea fi găsită niciodată. Dar adu-ți aminte de acele vapoare, Juan, cele pe care ai lucrat. Uite ce e, trebuie să plec. Cal Dexter se ridică în picioare și-l bătu pe Cortez pe umăr. Să te gândești la ce ți-am spus. Să te uiți la filmare. Irina suferă. Pedro plânge după scumpul lui *papa* mort. Totul ar fi atât de bine pentru tine dacă i-am aduce și pe ei să ți se alăture. În schimbul unor nume. Mă întorc în douăzeci și patru de ore. Mă tem că nu poți pleca. E spre binele tău. Te-ar putea vedea cineva. Nu e prea plauzibil, dar e posibil. Așa că stai aici și gândește-te. Oamenii mei vor avea grijă de tine.

Vaporul cu abur *Sidi Abbas* nu ar fi câștigat niciodată vreun concurs de frumusețe și valoarea sa totală ca transportator

mic era o sumă derizorie în comparație cu cele opt baloturi din încărcătura sa.

Ieșise din Golful Sidra de pe coasta Libiei și se îndrepta spre regiunea italiană Calabria. Contrar speranțelor turiștilor, Marea Mediterană poate să fie una sălbatică. Valurile imense ale unei furtuni atacară nava ruginită și o duseră mult mai la est de Malta, spre vârful cizmei italiene.

Cele opt baloturi fuseseră descărcate cu o lună în urmă, cu acordul total al autorităților din portul Conakry, capitala celeilalte Guinee, dintr-un vapor și mai mare venit din Venezuela. Din Africa tropicală, încărcătura fusese dusă la nord, dincolo de pădurea tropicală, prin savană și prin deșerturile arzătoare ale Saharei. Fusese o călătorie intimidantă pentru orice șofer, dar bărbații puternici care conduceau camioanele cu remorci erau obișnuiți cu astfel de greutăți.

Conduseseră camioanele imense și remorcile uriașe fără oprire, oră după oră și zi după zi, pe drumuri stricate și urme în nisip. La fiecare graniță și vamă erau palme ce primeau răsplată și barierele erau ridicate, în timp ce autoritățile cumpărate întorceau spatele, cu sume mari de euro în buzunare.

Le luase o lună, dar cu fiecare metru parcurs spre Europa, valoarea fiecărui kilogram din cele opt baloturi creștea până ajungea la prețurile europene astronomice. Și în cele din urmă, camioanele ajunseseră într-o parcare prăfuită chiar din afara marelui oraș care era adevărata lor destinație.

Camioane mai mici sau mai degrabă camionete vechi luaseră baloturile de pe marginea drumului de la ieșirea din oraș și le duseră într-un sat pescăresc urât mirositor, o îngrămădeală de cocioabe din chirpici de lângă o mare aproape fără pești, unde un vapor cu aburi ca *Sidi Abbas* avea să aștepte într-un doc dărâmat.

În aprilie, vaporul se apropia de ultimul stadiu al călătoriei sale, portul calabrez Gioia, care se afla sub controlul complet al mafiei 'Ndrangheta. În acel punct se schimbau proprietarii. Alfredo Suarez din îndepărtata Bogotá avea să-și termine treaba; independenta Societate Onorabilă avea să preia controlul. Datoria de cincizeci la sută avea să fie plătită, suma fiind spălată prin versiunea italiană a băncii Guzman.

Din Gioia, la câțiva kilometri de biroul procurorului de stat din capitala Reggio di Calabria, cele opt baloturi puse în pachete mult mai mici aveau să fie duse în nord, în capitala cocainei din Italia, Milano.

Dar patronul vaporului *Sidi Abbas* nici nu știa asta, și nici nu-i păsa. Doar se bucură când văzu digul portului Gioia trecând pe lângă vas și apa sălbatică rămase în urma lui. Încă patru tone de cocaină ajunseseră în Europa, iar la mulți kilometri distanță, Don avea să fie mulțumit.

În închisoare sa confortabilă, dar singuratică, Juan Cortez se uită de multe ori la DVD-ul cu propria înmormântare și de fiecare dată văzu fețele răvășite ale soției și fiului său și începu să plângă. Își dorea să îi vadă din nou, să-și strângă fiul în brațe, să doarmă alături de Irina. Dar știa că yankeul avea dreptate; nu putea să se întoarcă. Chiar dacă ar fi refuzat să coopereze și le-ar fi trimis un mesaj, aceasta ar fi fost o sentință la moarte pentru ei sau chiar mai rău.

Când Cal Dexter reveni, sudorul își dădu consimțământul.

– Dar am și eu condițiile mele, zise el. Când îmi voi ține în brațe fiul și îmi voi săruta soția, atunci îmi voi aduce aminte de nave. Până atunci, nu spun niciun cuvânt.

Dexter zâmbi.

– Nu-mi doresc nimic mai mult, spuse el. Dar acum avem lucruri de făcut.

În cameră intră un inginer video care făcu o înregistrare. Deşi tehnologia nu era nouă, nici Cal Dexter nu era, aşa cum glumea el adesea. Prefera bătrânul Pearlcorder, care era mic, te puteai baza pe el şi avea o bandă atât de mică încât putea fi ascunsă în multe locuri. Făcură şi poze. Cu Cortez stând cu faţa la cameră, cu un exemplar în mână al ziarului *Miami Herald* din acea zi, pe care se vedea clar data, şi cu semnul din naştere ca o şopârlă de un roz-aprins de pe coapsa sa dreaptă. După ce obţinu dovezile, Dexter plecă.

Jonathan Silver îşi pierdea răbdarea. Ceruse rapoarte despre progres, dar Devereaux era enervant de tăcut. Şeful de cabinet de la Casa Albă îl bombarda constant.

În alte părţi, forţele de ordine continuau ca înainte. Le erau alocate sume mari din banul public, dar totuşi problema părea să se înrăutăţească.

Se făcuseră capturi care fuseseră mediatizate; avură loc interceptări, tonajele şi preţurile fură declarate întotdeauna la preţul de stradă, deoarece era mai mare.

Dar în lumea a treia, vapoarele confiscate dispăreau ca prin minune din danele lor şi se evaporau în mare; echipajele acuzate erau scoase pe cauţiune şi apoi dispăreau; ba mai rău, încărcăturile de cocaină confiscate pur şi simplu se evaporau cât timp erau în custodie şi traficul continua. Agenţilor DEA li se părea, spre frustrarea lor, că toată lumea era pe statul de plată. Asta era povara plângerii lui Silver.

Bărbatul care răspunse la telefon în casa lui din Alexandria, în timp ce naţiunea se pregătea pentru vacanţa de Paşte, rămase politicos şi rece, dar refuză orice concesie.

– Sarcina mi-a fost dată în luna octombrie a anului trecut. Am spus că am nevoie de nouă luni de pregătire. La momentul potrivit, lucrurile se vor schimba. Paşte fericit!

Şi întrerupse convorbirea.

Silver era cu o falcă în cer şi cu una-n pământ. Nimeni nu-i făcea aşa ceva lui. Excepţie făcând, se pare, Cobra.

Cal Dexter zbură înapoi în Columbia prin baza de la Malambo. De data aceasta, cu ajutorul lui Devereaux, împrumutase un avion Grumman de la CIA. Nu pentru confortul său, ci pentru că îi putea oferi o evadare rapidă. Închirie o maşină din oraşul cel mai apropiat şi conduse până în Cartagena. Nu adusese întăriri. Sunt momente şi locuri când doar invizibilitatea şi rapiditatea aduc succes. Dacă avea nevoie de muşchi şi de arme, ar fi eşuat oricum.

Deşi o văzuse în pragul uşii, sărutându-şi soţul de rămas-bun când pleca la muncă, doamna Cortez nu îl văzuse niciodată. Era *Semana Santa*[1] şi în districtul Las Flores era agitaţie din cauza pregătirilor pentru duminica Paştelui. Excepţie fiind casa cu numărul şaptesprezece.

Trecu prin zonă de câteva ori, aşteptând lăsarea întunericului. Nu voia să parcheze lângă bordură de teamă să nu fie observat şi provocat de vreun vecin băgăreţ. Dar voia să vadă luminile aprinzându-se exact înainte să se tragă draperiile. Nu era nicio maşină pe aleea din faţa casei lor, deci nu aveau vizitatori. Când luminile se aprinseră, putu să vadă înăuntru. Erau singuri. Se apropie de uşă şi sună. Deschise fiul, un tânăr puternic, cu ten închis, pe care îl recunoscu din înregistrarea cu înmormântarea. Avea o mină tristă. Nu zâmbi deloc.

Dexter scoase o insignă de poliţist, i-o arătă scurt şi o băgă la loc.

– *Teniente Delgado, Policía Municipal*[2], se prezentă el.

Insigna era de fapt un duplicat după o insignă din Miami, dar băiatul nu avea cum să ştie asta.

[1] Săptămâna sfântă (n.tr.)

[2] Locotenentul Delgado, Poliţia municipală (n.tr.)

– Pot să vorbesc cu mama ta?

Rezolvă problema trecând uşor pe lângă băiat şi intrând în hol.

Pedro fugi înapoi în casă strigând:

– *Mama, está un oficial de la policía.*[1]

Señora Cortez ieşi din bucătărie ştergându-se pe mâini. Avea faţa brăzdată de lacrimi. Dexter îi zâmbi uşor şi făcu semn spre sufragerie. Era atât de evident că el deţinea controlul, încât femeia pur şi simplu îl urmă. Când se aşeză, cu fiul ei stând protector lângă ea, Dexter se aplecă şi îi arătă paşaportul. Era american.

Arătă spre şoimul de pe copertă, emblema Americii.

– Nu sunt un poliţist columbian, doamnă. După cum vedeţi, sunt american. Acum, vreau să vă pregătiţi pentru ce urmează să vă spun. Şi tu, băiete. Soţul dumneavoastră, Juan. Nu este mort, este cu noi în Florida.

Femeia se holbă şocată la el. Apoi îşi duse dintr-odată mâinile la gură.

– *No se puede.* Nu se poate, gemu ea. Am văzut cadavrul...

– Nu, doamnă, aţi văzut cadavrul unui alt bărbat sub un cearşaf, care arsese fără să mai poată fi recunoscut. Şi aţi văzut ceasul, portofelul, medalionul şi inelul cu sigiliu care aparţineau lui Juan. El ne-a dat toate aceste lucruri. Dar corpul nu a fost al lui. A fost un vagabond. Juan este cu noi acum, în Florida. M-a trimis să vă iau cu mine. Pe amândoi. Acum, vă rog...

Scoase trei poze dintr-un buzunar interior. Juan Cortez, foarte viu, se uita la ei. Într-o a doua apărea *Miami Herald* în mâinile sale cu data vizibilă. În a treia poză se vedea semnul lui din naştere. Acela fu factorul decisiv. Nimeni altcineva nu ar fi avut de unde să ştie.

---

[1] Mama, a venit un ofiţer de poliţie. (n.tr.)

Femeia începu să plângă din nou.

– *No comprendo, no comprendo*[1], repeta ea.

Băiatul își reveni primul. Începu să râdă.

– *Papa está en vida*. Tata e în viață, strigă el.

Dexter scoase reportofonul și apăsă pe butonul *play*. Vocea sudorului „mort" umplu camera mică.

– Draga mea Irina, scumpa mea. Pedro, fiul meu. Sunt eu...

Încheie rugându-i pe Irina și Pedro să-și facă fiecare câte o valiză cu cele mai dragi lucruri ale lor, să spună adio casei cu numărul șaptesprezece și să-l urmeze pe american.

Dură o oră să împacheteze în grabă, printre lacrimi și râsete, lăsând deoparte, împachetând din nou, alegând, răzgândindu-se, împachetând a treia oară. E greu să împachetezi într-o singură valiză o viață întreagă.

Când fură gata, Dexter insistă să lase lumina aprinsă și draperiile trase ca să lungească perioada până când se va afla că plecaseră. Senõra lăsă o scrisoare, așa cum i-o dictase Cal, pe care o așeză sub o vază de pe masa cea mare. În aceasta anunța că ea și Pedro hotărâseră să emigreze și să înceapă o viață nouă.

În avionul Grumman, pe drumul înapoi spre Florida, Dexter îi spuse că vecinii apropiați vor primi scrisori de la ea, trimise din Florida, în care le va spune că obținuse un post de menajeră și că era bine și în siguranță. Dacă ar fi investigat cineva, i s-ar fi arătat scrisorile. Acelea ar fi avut timbrul corect, dar nu și adresa expeditorului. Nu va fi niciodată găsită pentru că nu va fi niciodată la acea adresă. Apoi aterizară la Homestead.

Fu o reuniune lungă, din nou cu o combinație de lacrimi și râsete în apartamentul VIP. Se spuseră rugăciuni pentru

[1] Nu înțeleg (n.tr.)

reînviere. Apoi, așa cum promisese, Juan Cortez începu să scrie pe o coală de hârtie. Poate că era un om cu educație limitată, dar avea o memorie fenomenală. Închise ochii, își aduse aminte de întâmplări vechi și scrise un nume. Și încă unul. Și încă unul.

După ce terminase și îl asigurase pe Dexter că nu mai era niciunul pe care să fi lucrat, lista lui ajunsese să cuprindă șaptezeci și opt de vapoare. Și pentru fiecare fusese chemat să creeze compartimente ultrasecrete, toate fiind încărcate cu cocaină.

CAPITOLUL ŞAPTE

Norocul lui Cal Dexter că viaţa socială a lui Jeremy Bishop era ca o zonă aflată sub bombardament. Petrecuse Paştele prefăcându-se că e jovial într-un hotel, aşa că atunci când Dexter menţionă, cu scuzele de rigoare, că are chestii urgente de rezolvat cu banca de date, care ar avea nevoie de un geniu în calculatoare, fu ca o rază de soare.

– Am numele câtorva vapoare, zise Dexter, sunt şaptezeci şi opt în total. Trebuie să ştiu totul despre ele. Ce mărime au, ce tip de încărcătură, cine e proprietarul – dacă e posibil, dar cel mai probabil e o firmă-fantomă. Agentul care s-a ocupat de ele, statutul prezent şi, mai presus de toate, locaţia. Unde se află acum? Cel mai bine ar fi să devii o companie de comerţ, sau una virtuală, cu încărcături care trebuie transportate. Interesează-te de agenţii care se ocupă de ele. Când ai găsit una dintre cele şaptezeci şi opt, retrage-ţi cererea. Tonajul greşit, locul greşit, valabilitatea nepotrivită. Nu contează, găseşti tu ceva. Doar să-mi spui unde sunt şi cum arată.

– Pot să fac mai mult de atât, spuse vesel Bishop. Probabil pot să-şi fac rost de poze cu ele.

– De deasupra.

– De deasupra? Cum te-ai uita în jos spre ele?

– Da.

– Nu e de obicei unghiul din care se fac poze la nave.

– Încearcă totuși. Și concentrează-te pe cele care navighează pe rutele Caraibele de vest și de sud – porturile din America și Europa.

În două zile, Jeremy Bishop, așezat în fața unei adunături de tastaturi și ecrane, localizase douăsprezece vapoare numite de Juan Cortez. Îi transmise lui Dexter toate detaliile obținute până atunci. Toate erau din bazinul Caraibe, plecând dinspre el ori îndreptându-se spre el.

Dexter știa că unele dintre navele numite de sudor nu aveau să apară niciodată pe listele de transportatoare comerciale. Erau niște amărâte de bărci de pescuit sau nave de transport cu mult sub tonajul de care ar putea fi interesată lumea comercială. Găsirea ultimelor două categorii avea să fie partea cea mai grea, dar vitală.

Vapoarele mari puteau să fie denunțate la oficiile vamale locale din portul de destinație. Poate că ar fi luat o încărcătură de cocaină de pe mare și e posibil să fi scăpat de ea în același mod. Dar tot puteau fi sechestrate dacă unitatea canină detecta reziduuri în ascunzătorile secrete de la bord, ceea ce probabil că ar fi reușit să facă.

Vasele care îl frustrau pe Tim Manhire și pe analiștii săi din Lisabona erau cele mai mici, care veneau printre mangrove și acostau în docuri de lemn din golfurile Africii de Vest. Se pare că douăzeci și cinci dintre cele de pe lista lui Cortez erau înregistrate în Lloyd's; restul treceau neobservate. Totuși, dacă douăzeci și cinci erau scoase din uz, rezerva de transportoare a Cartelului ar fi avut mult de suferit. Dar nu încă. Cobra nu era pregătit încă. Dar TR-1 erau.

Maiorul João Mendoza, din Forțele Aeriene Braziliene, pensionar, zbură până pe Heathrow la începutul lunii mai. Cal Dexter îl întâmpină în dreptul ușilor, la terminalul trei.

Îl recunoscuse fără probleme; memorase fața fostului pilot de avion cu reacție.

Cu șase luni în urmă, maiorul Mendoza fusese rezultatul unei cercetări lungi și epuizante. La un moment dat, Dexter luase prânzul în Londra cu fostul șef al Statului Major al Forțelor Aeriene Regale. Acesta din urmă se gândise la întrebare mult.

– Nu prea cred, răspunse mareșalul. Așa dintr-odată, pe nepusă masă? Fără niciun avertisment? Cred că oamenii mei s-ar putea să aibă o problemă cu asta. E o chestiune de conștiință. Nu cred că v-aș putea recomanda pe nimeni.

Același răspuns îl primise și de la un general cu două stele de la USAF, de asemenea pensionat, care pilotase avioane F-15 Eagle în primul Război din Golf.

– Ca să știți, îi spusese englezul când se despărțiseră, există o singură forță aeriană care ar arunca în aer un transportator de cocaină fără nicio remușcare. Brazilienii.

Dexter săpase prin comunitatea de piloți pensionați ai forțelor aeriene din São Paolo, și-l găsise pe João Mendoza. Avea patruzeci și cinci de ani și pilotase Northrop Grumman F5E Tiger înainte să iasă la pensie ca să-l ajute pe tatăl său cu afacerea lui, care devenise mai slăbit odată cu vârsta. Dar eforturile sale nu dăduseră rezultate. În urma colapsului economic din anul 2009, compania dăduse faliment.

Fără abilități care se cereau, João Mendoza căutase slujbe de birou și regretase decizia de a părăsi zborul. Și încă mai suferea după pierderea fratelui său mai mic pe care aproape că-l crescuse după moartea mamei lor, când tatăl începuse să lucreze cincisprezece ore pe zi. În timp ce pilotul se afla la baza sa din nord, tânărul ajunsese în compania unor oameni de ultimă speță și murise în urma unei supradoze. João nu a uitat și nu a iertat asta niciodată. Iar plata care i se oferea era uriașă.

Dexter închiriase o mașină și îl duse pe brazilian în nord, în zona aceea cu teren plat de lângă Marea Nordului, a cărei lipsă de dealuri și așezare pe coasta de est o transformaseră, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, într-o bază de bombardiere. Scampton fusese una dintre ele. În timpul Războiului Rece, fusese căminul unor bombardiere V, care transformaseră bombe atomice engleze.

Până în 2011, găzduise o serie de firme civile, printre care și niște pasionați de avioane care restaurau încet cele două Blackburn Buccaneer. Aveau avioanele pregătite pentru rulare la nivelul solului, dar nu erau încă gata de zbor. Apoi fuseseră deturnate, în schimbul unei sume de bani care a rezolvat multe probleme, pentru transformarea unui Buccaneer sud-african pe care Guy Dawson îl pilotase din Thunder City cu patru luni în urmă.

Majoritatea pasionaților de Buccaneer nu erau și nu fuseseră niciodată piloți de avioane cu reacție. Ei erau instalatorii și montorii, electricienii și inginerii care întreținuseră avioanele Buccaneer atunci când acestea serviseră atât forțele navale, cât și Forțele Regale Aeriene. Locuiau în zonă și renunțau la weekenduri și la seri ca să muncească din greu pentru a aduce din nou în aer cei doi veterani salvați.

Dexter și Mendoza petrecură noaptea într-un han local vechi, folosit înainte pentru diligențe, cu grinzi joase și închise la culoare și bușteni care trosneau, cu potcoave de cai sclipitoare și tablouri cu vânători care îl fascinară pe brazilian. Dimineața merseră până la Scampton ca să întâlnească echipa. Erau paisprezece oameni, cu toții angajați de Dexter cu banii Cobrei. Cu mândrie îi arătară noului pilot al Buccaneerului ce realizaseră.

Schimbarea principală fu spațiul pentru arme. În zilele Războiului Rece, Buccaneerul transportase muniție potrivită

pentru un bombardier ușor și mai ales pentru un distrugător de nave. Cum era avion de război, încărcătura internă și de sub aripă consta într-o varietate înfricoșătoare de bombe și rachete, și chiar bombe atomice tactice.

În versiunea examinată de maiorul Mendoza în acea zi de primăvară, într-un hangar răcoros din Lincolnshire, toată această încărcătură fusese convertită în rezervoare de combustibil, oferindu-i o capacitate impresionantă și posibilitatea de a petrece mult timp în aer. Cu o singură excepție.

Deși Buccaneerul nu fusese niciodată un avion de interceptare, instrucțiunile echipei de la sol fuseseră clare. Acum era înarmat bine.

Sub fiecare aripă, pe pilonii care susținuseră cândva lansatoarele de rachetă, erau prinse mitraliere. Fiecare aripă era înarmată cu o pereche de tunuri Aden de 30 mm, cu suficientă putere să arunce în aer orice ar lovi.

Carlinga din spate nu fusese încă transformată. În curând avea să conțină încă un rezervor de combustibil și dispozitive de comunicare ultramoderne. Pilotul acestui avion nu va avea niciodată un operator radio în spatele lui; în schimb, va avea o voce în ureche de la mii de kilometri depărtare, care-i va spune exact încotro să o ia ca să-și găsească ținta. Dar mai întâi trebuia să fie aprobat de instructor.

– E frumos, murmură Mendoza.

– Mă bucur că vă place, se auzi o voce din spatele lui.

Se întoarse și văzu o femeie slăbuță la vreo patruzeci de ani, care îi întinse mâna.

– Eu sunt Colleen. Voi fi instructorul dumneavoastră pentru conversie.

Comandantul Colleen Keck nu pilotase niciodată avioane Buccaneer când fusese în Marină. În vremea Buccaneerelor, Flota Aeriană nu avea femei piloți. Așa că se alăturase Marinei

şi se transferase în Flota Aeriană. După ce se formase ca pilot de elicopter, în sfârşit ajunsese la ceea ce-şi dorise: să piloteze avioane cu reacţie. După douăzeci de ani se pensionase şi, locuind în apropiere, dintr-o toană se alăturase pasionaţilor de avioane. Un fost pilot de Buccaneer o instruise pe acest avion înainte să fie prea bătrân ca să mai zboare.

– Abia aştept să lucrăm împreună, spuse Mendoza cu o engleză înceată şi atentă.

Întregul grup se întoarse la han pentru o petrecere sponsorizată de Dexter. Ziua următoare, îi lăsă să-şi revină şi să-şi înceapă antrenamentul. Avea nevoie de maiorul Mendoza şi de o echipă de întreţinere puternică formată din şase oameni care aveau să vină cu el şi să se instaleze pe insula Fogo până cel târziu la sfârşitul lui iunie. El plecă înapoi la Washington exact la timp pentru un alt grup de vase identificate de Jeremy Bishop.

TR-1 era rareori menţionat şi văzut chiar şi mai rar. Era succesorul invizibil al faimosului avion de spionaj U-2, cu care fusese doborât Gary Powers deasupra Siberiei, în anul 1960, şi descoperise bazele de rachete sovietice care erau construite în Cuba în anul 1962.

Până la Războiul din Golf din 1990-1991, TR-1 fusese avionul de spionaj principal al Americii, care zbura mai sus şi mai rapid, având camere care transmiteau imagini în timp real, fără a fi nevoie de role de film. Dexter ceruse unul cu împrumut pentru a opera în afara bazei USAF Pensacola şi avionul tocmai ajunsese. Începu să lucreze în prima săptămână din mai.

Dexter, cu ajutorul neobositului Bishop, localizase un designer şi arhitect de nave, al cărui talent era să identifice aproape orice vas din aproape orice unghi. Acesta lucră alături

de Bishop la etajul de sus al depozitului din Anacostia în timp ce păturile pentru lumea a treia se strângeau la etajul de dedesubt.

TR-1 acționă în Bazinul Caraibe și alimentă în Malambo, în Columbia sau în bazele americane din Puerto Rico ori de câte ori avu nevoie. Avionul de spionaj trimise poze cu claritate foarte bună făcute golfurilor și porturilor înțesate de vase comerciale sau vapoare în largul mării.

Asul în transport, cu o lupă foarte puternică, se aplecă asupra fotografiilor descărcate de Bishop, comparându-le cu detalii descoperite înainte de acesta din numele date de sudor.

– Aceea, spuse el în cele din urmă, arătând spre una dintre cele treizeci de ambarcațiuni din portul caraibian, trebuie să fie *Selene*. Sau: Acolo e, nu e nicio îndoială, are o mărime potrivită, aproape fără niciun echipament.

– Cum vă dați seama? întreba Bishop mirat.

– Are tonaj mediu, o singură macara, montată în față. Este *Virgen de Valme*. Stă în Maracaibo.

Fiecare dintre ei era expert și, așa cum se întâmplă de obicei cu experții, fiecare considera că specialitatea celuilalt era imposibil de înțeles. Dar, împreună, reușeau să identifice jumătate din flota de pe ocean a Cartelului.

Nimeni nu se ducea pe Insulele Chagos. Era interzis. Erau doar un grup mic de atoli de corali pierdut în mijlocul Oceanului Indian, la o mie șase sute de kilometri în sudul Indiei.

Dacă ar fi fost permis, ar fi putut avea, la fel ca Maldive, stațiuni pentru a se profita de lagunele limpezi, soarele care strălucea tot anul și recifele de corali neatinse. În schimb, aveau bombardiere. Mai precis, B-52 americane.

Cel mai mare atol din grup era Diego Garcia. La fel ca restul, era deținut de britanici, dar fusese împrumutat cu mult timp în urmă americanilor și devenise o bază aeriană imensă și punct de alimentare pentru nave. Era atât de bine ascuns, încât și localnicii originali, niște pescari inofensivi, fuseseră forțați să părăsească insulele și li se interzisese să revină.

Ce se întâmplă în iarna și primăvara anului 2011 pe insula Eagle fu o operațiune britanică, deși o parte din ea fusese plătită din bugetul Cobrei. Patru vapoare din Flota Regală Auxiliară ancorară la mal pe rând, cu tone de instrumente și echipament la bord, iar inginerii din marină construiră o colonie în miniatură.

Nu avea să fie niciodată o stațiune, dar era locuibilă. Erau șiruri de unități de cazare care puteau fi asamblate într-o singură zi. Se construiră latrine în exterior. Fu ridicată o sală de mese și echipată cu bucătării, congelatoare și un aparat de desalinizare care producea apă proaspătă, toate acestea conectate la un generator.

Până să termine treaba și insula să fie gata pentru a fi locuită, putea să găzduiască peste două sute de bărbați, asta dacă între ei se numărau suficienți ingineri, bucătari și meseriași care să se asigure că totul mergea cum trebuie. Fiind de treabă, Marina lăsă în urma sa și o magazie cu măști, tuburi pentru scufundări și labe de înot. Oricine ar fi fost sechestrat acolo ar fi putut chiar să facă scufundări printre corali. Și mai era și o bibliotecă plină de cărți în engleză și spaniolă.

Pentru marinari și ingineri nu era o misiune dificilă. La orizont era Diego Garcia, o Americă mai mică de la tropice, echipată cu tot ce doreau soldații americani aflați departe de casă. Iar marinarii britanici erau bineveniți să viziteze, ceea ce și făcură. Singurul deranj într-un paradis tropical era tunetul

constant al bombardierelor care veneau și plecau în misiunile lor de antrenament.

Insula Eagle mai avea o caracteristică. Aflându-se la aproape o mie șase sute de kilometri de cea mai apropiată parte de continent, într-o mare înțesată cu rechini, era practic imposibil de evadat de acolo. Asta era și ideea.

Insulele Capul Verde sunt o altă zonă binecuvântată cu soare tot timpul anului. La jumătatea lunii mai, noua școală de aviație de pe insula Fogo fu deschisă oficial. Încă o dată, avu loc o ceremonie. Ministrul apărării veni din insula Santiago pentru a oficia. Din fericire pentru ei toți, portugheza fu singura limbă vorbită.

După testări riguroase, guvernul selectase douăzeci și patru de capverdieni tineri care puteau să devină cadeți. Poate că nu aveau să obțină cu toții licență de pilot, dar trebuia să existe o marjă pentru cei care nu reușeau. Avioanele Tucano cu două locuri ajunseseră din Brazilia și erau aliniate într-un șir perfect. Erau în poziție de drepți și instructorii împrumutați de la Forțele Aeriene Braziliene. Singura persoană care lipsea era ofițerul comandant, identificat ca fiind un anume maior João Mendoza. Era reținut în altă parte și avea să își ia postul în primire în termen de o lună.

Dar nu prea conta. Primele treizeci de zile erau rezervate cursurilor și familiarizării cu aeronavele. Informat de toate acestea, ministrul își dădu acordul. Nu era nevoie să i se comunice faptul că maiorul Mendoza avea să ajungă cu avionul său personal, pe care putea să-și permită să-l piloteze pentru a se recrea.

Dacă ministrul ar fi știut de avion, poate că ar fi înțeles de ce spațiul de stocare pentru combustibilul JP8 pentru instructori era separat de combustibilul JP5, care era mult

mai volatil, și care era necesar pentru avioanele cu reacție ale marinei de înaltă performanță. Și nu intră niciodată în hangarul suplimentar care fusese construit în rocă și avea uși de oțel. Odată ce i se spusese că era doar un depozit, își pierduse interesul.

Cadeții nerăbdători se cazară în dormitoarele lor, delegația oficială se întoarse în capitală și cursurile începură în ziua următoare.

De fapt comandantul care lipsea se afla la șase mii de metri deasupra Mării Nordului, la est de coasta engleză, într-un zbor de rutină alături de instructorul său. Comandantul Keck era în carlinga din spate. Nu existaseră niciodată instrumente de control în carlinga din spate, așa că instructoarea se afla într-o situație de „încredere totală". Dar tot putea să monitorizeze acuratețea interceptărilor de ținte imaginare. Și era mulțumită de ceea ce vedea.

Ziua următoare fu liberă deoarece zborul vital de noapte avea să înceapă abia după ziua liberă. Și apoi în sfârșit, exercițiile de decolare asistată și de tragere, pentru care țintele aveau să fie niște butoaie vopsite în culori aprinse plutind pe mare, aruncate în locații stabilite de unul din grupul lor care avea o barcă de pescuit. Colleen Keck nu avea nicio îndoială că studentul ei va trece testul cu brio. Își dăduse repede seama că era un pilot înnăscut și pentru el fusese simplu ca bună ziua să conducă vechiul Buccaneer.

– Ați mai zburat vreodată cu decolare asistată? îl întrebă ea după o săptămână în cabana echipajului.

– Nu, Brazilia este foarte mare, glumi el. Întotdeauna am avut suficient pământ ca să construim piste lungi.

– Buccaneer S2 al dumneavoastră nu a avut niciodată decolare asistată deoarece transportatoarele noastre de avioane

au fost suficient de lungi, i-a spus ea. Dar uneori în tropice aerul este prea fierbinte. Se poate pierde controlul. Și acest avion a fost în Africa de Sud. Are nevoie de ajutor. Așa că nu avem de ales decât să includem și decolarea asistată. O să vă taie respirația.

Și așa și fu. Pretinzând că pista de la Scampton era prea scurtă pentru decolare neasistată, montorii instalaseră propulsoarele mici în partea din spate a avionului. Colleen Keck îl puse la curent în legătură cu secvența de decolare.

Să ducă avionul exact până în locul unde se termină asfaltul. Frânele de mână la maximum. Motoarele Spey să tureze cu frânele trase. În momentul în care nu mai pot să țină, să dea drumul la frâne, cu puterea la maxim și să pornească propulsoarele. João Mendoza simți ca și cum îl lovise un tren din spate. Buccaneerul aproape că se cabră și se aruncă pe asfalt. Mendoza văzu o pată de pistă și apoi ajunse în aer.

Fără știrea comandantului Keck, maiorul Mendoza își petrecuse serile studiind un pachet de fotografii pe care i le trimisese Cal Dexter la han. Înfățișau pista din Fogo, modelul de faruri de întâmpinare, pragul de aterizare care venea din mare. Brazilianul nu mai avea nicio îndoială. Avea să fie, așa cum le plăcea tovarășilor săi englezi să spună, floare la ureche.

Cal Dexter examinase cu multă atenție cele trei drone fără pilot, UAV, produse de Statele Unite. Rolul lor avea să fie vital în războiul pe care îl plănuia Cobra. Într-un final lăsă deoparte dronele Reaper și Predator și alese Global Hawk, care era „neînarmată". Misiunea acesteia era doar de supraveghere.

Folosindu-se de împuternicirea specială a lui Paul Devereaux, avu negocieri îndelungate cu Northrop Grumman, producătorii de avioane fără pilot RQ-4. Deja știa faptul că o versiune dedicată „supravegherii maritime pe o arie extinsă"

fusese dezvoltată în anul 2006 și forțele navale americane făcuseră o comandă mare de astfel de drone.

Voia două echipări în plus pentru drone și i se spuse că nu va fi nicio problemă. Tehnologia exista.

Una era un hard de memorie la bord care să stocheze toate imaginile aduse de avioanele de spionaj TR-1 făcute la două vase întregi, așa cum erau văzute de deasupra. Pozele aveau să fie reduse la pixeli care reprezentau o distanță de nu mai mult de șase centimetri din puntea vaporului. Apoi trebuia să compare ceea ce vedea jos cu ceea ce se afla în baza de date și să-și informeze controlorii, aflați la kilometri distanță în baza lor, când avea să găsească o potrivire.

În al doilea rând, avea nevoie de tehnologie de bruiere a comunicațiilor care să-i permită dronei Hawk să înconjoare vasul de dedesubt, cu un cerc cu un diametru de șaisprezece kilometri, în care niciun fel de comunicație de pe niciun fel de dispozitiv electronic nu putea să funcționeze.

Deși nu avea nicio rachetă, RQ-4 Hawk avea toate detaliile pe care le ceruse Dexter. Putea să zboare la douăzeci de mii de metri altitudine, atât de sus încât nu putea fi nici văzută, nici auzită de vaporul pe care îl urmărea. Pe soare, ploaie, prin nori și prin noapte putea să supravegheze șaizeci de mii de kilometri pătrați pe zi și, consumând din combustibil, putea să stea acolo în aer timp de treizeci și cinci de ore. Spre deosebire de celelalte două, putea să navigheze la 340 de noduri, mult mai rapid decât țintele sale.

Până la sfârșitul lui mai, două dintre aceste minunății fuseseră instalate și dedicate Proiectului Cobra. Una opera în afara bazei din Malombo de pe coasta columbiană, la nord-est de Cartagena.

Cealaltă se afla pe insula Fernando de Noronha, în nord-estul coastei Braziliei. Fiecare unitate era conectată la o clădire

aflată la depărtare de toți ochii curioșilor, de cealaltă parte a bazei aeriene. La instrucțiunile Cobrei, începură să dea târcoale imediat ce fură instalate.

Deși erau acționate de la bazele aeriene, scanarea era făcută de fapt de la mulți kilometri distanță, în deșertul Nevada, la Creech, unde se afla sediul Forțelor Aeriene americane. Aici, câțiva oameni erau așezați la niște console și urmăreau ecranele. Fiecare avea o coloană de control ca aceea a unui pilot aflat în camera sa de comandă.

Ceea ce putea să vadă fiecare operator pe ecranul său era ce vedea Hawk, care urmărea din stratosferă ce se petrecea pe mare. Unii dintre bărbații și femeile din acea cameră liniștită, cu aer condiționat, de la Creech, supravegheau Predators care „vânau" deasupra Afganistanului și deasupra munților de la granița cu Pakistan. Alții aveau Reapers deasupra Golfului Persic.

Fiecare avea căști și un microfon ca să primească instrucțiuni și ca să îi informeze pe superiori în cazul în care apărea o țintă în peisaj. Concentrarea era maximă, așadar turele trebuiau să fie scurte. Camera de control de la Creech reprezenta viitorul războaielor.

Cu umorul său negru, Cal Dexter porecli ambele drone Hawk. Cea din est fu numită Michelle, după prima-doamnă a Americii; cealaltă primi numele Sam, după soția premierului britanic.

Și fiecare avea o sarcină diferită. Michelle trebuia să privească în jos, să identifice și să urmărească toate vasele comerciale identificate de Juan Cortez și găsite și fotografiate de TR-1. Sam trebuia să găsească și să raporteze tot ce zbura sau naviga de pe coasta Braziliei, între Natal și Belém, sau care se îndrepta spre est, peste oceanul Atlantic, trecând de longitudinea patruzeci, cu direcția Africa.

Ambele punți de control din Creech care se ocupau de cele două Hawk ale Cobrei erau în legătură directă cu atelierul neîngrijit din suburbia Washingtonului, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte.

Letizia Arenal știa că făcea ceva greșit, contrar instrucțiunilor stricte ale lui *papa*, dar nu se putea abține. El îi spusese să nu părăsească niciodată Spania, dar era îndrăgostită, și dragostea era mai presus decât instrucțiunile lui.

Domingo de Vega o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase. Purta inelul lui pe deget. Dar el trebuise să se întoarcă la postul său din New York, sau l-ar fi pierdut, și ziua lui de naștere era în ultima săptămână din mai. Îi trimisese un bilet cu compania Iberia, către aeroportul JFK, și o implorase să i se alăture.

Formalitățile de la ambasada americană merseseră ca pe roate; obținuse viza și primise aprobare de la Departamentul pentru Securitate Internă al SUA.

Avea bilet la clasa business și făcu check-in-ul la terminalul patru fără să aștepte prea mult. Singura ei valiză avea eticheta de aeroportul JFK, New York și alunecă pe banda rulantă până în zona de luat bagajele. Nu-l observă pe bărbatul din spatele ei care ridică o geantă mare, singurul lui bagaj.

Ea nu avea de unde să știe că era plină de ziare, sau că bărbatul avea să se întoarcă imediat ce tânăra dispărea dincolo de securitate și controlul pașapoartelor. Nu îl mai văzuse niciodată pe inspectorul Paco Ortega înainte și nici nu avea să-l mai vadă. Dar el memorase fiecare detaliu ce ținea de valiza ei și de hainele pe care le purta. Poza fetei fusese făcută de la o distanță mare în timp ce ea cobora din taxi. Toate informațiile aveau să fie în New York înainte ca ea să plece măcar.

Dar ca să fie sigur, rămase în dreptul unei ferestre, privind aerodromul şi văzu cum, departe, avionul Iberia se întoarse în vânt, făcu o pauză, apoi porni spre vârfurile încă înzăpezite ale Sierrei de Guadarrama şi spre Atlantic. După aceea, sună la New York şi vorbi câteva minute cu Cal Dexter.

Avionul ajunse la timp. Un bărbat îmbrăcat în uniforma personalului de la sol stătea în tunel în timp ce pasagerii ieşeau din avion. Murmură două cuvinte la telefon, dar nu-l observă nimeni. Oamenii fac asta tot timpul.

Letizia Arenal trecu de controlul paşapoartelor, unde nu fu nevoie decât de obişnuita formalitate a presării degetelor mari pe un panou mic de sticlă şi privitul în lentilele unei camere pentru recunoaşterea irisului.

După ce trecu, poliţistul de la imigrări se întoarse şi făcu un semn din cap spre un bărbat care stătea în coridorul pe care porneau acum pasagerii pentru a ajunge la vamă. Bărbatul îi răspunse la fel şi porni în urma tinerei.

Traficul era teribil în ziua aceea şi bagajele întârziară douăzeci de minute. În cele din urmă, caruselul scoase un zgomot, prinse viaţă şi valizele începură să curgă pe banda rulantă. A ei nu fu nici prima, nici ultima, ci undeva pe la mijloc. O văzu ieşind pe gura deschisă a tunelului şi recunoscu eticheta de un galben-aprins pe care îşi trecuse numele şi adresa ca să-i fie mai uşor să o găsească.

Era un bagaj mare cu roţi, aşa că îşi puse geanta pe umărul stâng şi porni către ieşire, trăgând valiza după ea. Ajunsese la jumătatea drumului, când unul dintre ofiţerii de la vamă, care aparent stătea degeaba, se apropie de ea. O verificare pe loc. Nu avea de ce să-şi facă griji. Domingo avea să o aştepte dincolo de uşi. Va trebui să mai stea câteva minute.

Trase valiza spre masa indicată de vameş şi o ridică. Încuietorile erau cu faţa spre ea.

– Doamnă, ați putea vă rog să o deschideți?

Extrem de politicos domnul. Întotdeauna sunt extrem de politicoși și nu zâmbesc și nu fac glume niciodată. Desfăcu cele două încuietori. Ofițerul întoarse valiza spre el și o deschise. Văzu hainele aranjate de deasupra și, cu mănuși pe mâini, ridică primul strat de haine. Apoi se opri. Tânăra își dădu seama că se holba la ea peste capacul geamantanului. Presupuse că o va închide acum și că o va lăsa să plece.

Bărbatul o închise și spuse pe un ton rece:

– Doamnă, dacă sunteți amabilă să veniți cu mine.

Doar că nu era o întrebare. Își dădu seama că un bărbat înalt și o femeie solidă, îmbrăcați tot în uniforme, stăteau exact în spatele ei. Era rușinos; alți pasageri se holbau la ea în timp ce treceau.

Primul ofițer închise încuietorile, luă valiza și o luă înainte. Ceilalți, fără niciun cuvânt, porniră după el. Primul ofițer îi conduse printr-o ușă din colț. Era o cameră destul de goală, cu o masă în centru și câteva scaune simple lângă pereți. Fără tablouri și cu două camere de luat vederi în colțuri diferite. Valiza fu așezată direct pe masă.

– Doamnă, vă rog să o deschideți din nou.

Fu primul semn care îi dădu de înțeles Letiziei Arenal că s-ar putea să fie ceva în neregulă, dar nu avea idee ce anume. O deschise și își văzu hainele frumos împachetate.

– Ați putea să le scoateți, doamnă?

Era sub geaca de in, sub cele două fuste de bumbac și câteva bluze împachetate. Nu era mare, cam de mărimea unei pungi de un kilogram de zahăr cumpărate de la magazin. Umplută cu ceva ce părea a fi talc...

Atunci își dădu seama; i se făcu greață și simți că leșină, simți ca un pumn în plex și o voce în minte care striga: „Nu, nu am fost eu, nu eu am făcut asta, nu e a mea, cineva a pus-o acolo..."

Probabil femeia solidă o ținuse, dar nu din simpatie. Ci pentru camere. Curțile judecătorești din New York sunt atât de obsedate de drepturile acuzatului și avocații apărării sunt atât de porniți să se lege de cea mai mică încălcare a procedurilor, astfel încât să obțină o anulare a acuzației, iar din punctul de vedere al oficialităților nu trebuie ignorată nici măcar cea mai mică formalitate.

După deschiderea valizei și descoperirea a ceea ce, în acel moment, păru o simplă pudră albă neidentificată, Letizia Arenal intră, în termeni oficiali, „în sistem". Mai târziu, totul păru un coșmar confuz.

Fu dusă într-o altă încăpere, mai bine echipată, din complexul terminalului. Acolo erau câteva aparate digitale de înregistrat. Veniră și alți bărbați. Ea nu știa asta, dar erau de la DEA și de la Departamentul de Imigrări. Împreună cu Vama, erau în total trei autorități care o rețineau sub jurisdicții diferite.

Deși vorbea o engleză bună, sosi un interpret de limba spaniolă. I se citiră drepturile, drepturile Miranda de care nu mai auzise în viața ei. După fiecare propoziție fusese întrebată:

– Înțelegeți, doamnă?

Întotdeauna i se adresau cu politicosul „doamnă", dar expresiile lor îi dădeau de înțeles că o disprețuiau.

Undeva, pașaportul ei era examinat cu minuțiozitate. În altă parte, valiza și geanta ei de umăr primiră același tratament. Punga cu pudră albă fu trimisă pentru analiză, care avea loc în afara clădirii într-un alt loc, un laborator chimic. Deloc surprinzător, era cocaină pură.

Faptul că era pură conta. O cantitate mică de drog „aranjat" putea fi explicată ca fiind pentru „uz personal". Dar nu un kilogram de cocaină pură.

În prezența a două femei, i se ceru să își dea jos fiecare articol de îmbrăcăminte, care fu luat. I se dădu un fel de halat de hârtie

ca să se acopere. O femeie doctor îi făcu o examinare invazivă în toate orificiile, inclusiv în urechi. Deja suspina necontrolat. Dar „sistemul" trebuia să-şi urmeze drumul. Şi totul filmat, ca să rămână la dosar. Niciun avocat deştept nu avea s-o scape.

În final, un ofiţer senior de la DEA o informă că are dreptul să ceară un avocat. Nu fusese încă interogată formal. Drepturile Miranda nu fuseseră încălcate. Spuse că nu cunoştea niciun avocat newyorkez. I se spuse că va primi un avocat din oficiu hotărât de curte, nu de el.

Repetă continuu că logodnicul ei o aştepta afară. Acest lucru nu fu ignorat, chiar deloc. Oricine o aştepta afară putea fi complicele ei. Mulţimea din aeroport, de dincolo de uşile vămii, fu verificată. Nu era niciun Domingo de Vega. Ori era o invenţie, ori, dacă era complicele ei, fugise de la faţa locului. În dimineaţa următoare aveau să caute la ONU un diplomat portorican cu acel nume.

Insistă să explice totul, renunţând la dreptul de a avea un avocat prezent. Le spuse tot ce ştia, adică nimic. Nu o crezură. Apoi îi veni o idee.

– Sunt columbiană. Vreau să văd pe cineva de la Ambasada Columbiei.

– Veţi vorbi cu cineva de la consulat, doamnă. Acum este ora zece noaptea. Vom încerca să aducem pe cineva mâine-dimineaţă.

Asta îi spuse bărbatul de la FBI, deşi ea nu ştia cine era. Aducerea drogurilor în SUA este o crimă federală, nu la nivel de stat. Federalii preluaseră controlul.

Aeroportul J. F. Kennedy se afla sub Districtul de Est al New Yorkului, EDNY, şi se află în cartierul Brooklyn. Într-un final, aproape de miezul nopţii, Letizia Arenal fu închisă în Institutul Federal de Corecţie al acelui cartier, urmând să aibă audienţă cu magistratul dimineaţa următoare.

Şi, bineînţeles, fu deschis un dosar care deveni rapid din ce în ce mai gros. „Sistemul" avea nevoie de multă hârţogărie. În celula ei înăbuşitoare, singură şi mirosind a transpiraţie şi a frică, Letizia Arenal plânse toată noaptea.

Dimineaţa, federalii contactară pe cineva de la Consulatul columbian care fu de acord să vină. Dacă prizoniera se aştepta să vadă ceva simpatie din partea lor, avea să fie dezamăgită. Asistenta consulară nu ar fi putut să fie mai antipatică de atât. Acesta era exact genul de lucru pe care diplomaţii îl urau.

Asistenta era o femeie îmbrăcată într-un costum serios şi negru. Ascultă împietrită explicaţia fetei şi nu crezu nicio iotă. Dar nu avu de ales şi fu de acord să contacteze autorităţile din Bogotá şi ceru Ministerului de Externe să îl găsească pe un anume avocat Julio Luz. Era singurul nume la care se gândise domnişoara Arenal să apeleze pentru ajutor.

Avu loc o audiere la curtea de magistratură, dar numai pentru a se aranja o schimbare de custodie. Când află că acuzata nu avea niciun reprezentant, magistratul ordonă să fie adus un avocat din oficiu. Un tânăr care abia ieşise de pe băncile facultăţii de drept fu găsit şi avură câteva momente într-o celulă înainte să se întoarcă în sala de judecată.

Apărătorul pledă fără speranţă pentru ieşirea pe cauţiune. Era fără speranţă deoarece acuzata era străină, nu avea fonduri sau familie, presupusa crimă era foarte gravă şi procurorul spuse clar că erau în desfăşurare şi alte investigaţii deoarece se suspecta faptul că un lanţ şi mai mare de cărăuşi de droguri ar putea avea legătură cu acuzata.

Apărătorul încercă să spună că exista un logodnic care era diplomat la ONU. Unul dintre agenţii federali îi dădu procurorului un bilețel. Acesta se ridică din nou, de data aceasta să spună că nu exista niciun Domingo de Vega din Puerto Rico care să lucreze la ONU, şi nici nu existase vreodată.

– Păstrează asta pentru jurnalul tău, domnule Jenkins, rosti magistratul tărăgănat. Acuzata este trimisă înapoi la închisoare. Următorul.

Lovi cu ciocanul. Letizia Arenal fu condusă afară, plângând. Aşa-zisul ei logodnic, bărbatul pe care îl iubise, o trădase cu atâta cinism.

Înainte să fie dusă înapoi la institutul de corecţie, avu o ultimă întâlnire cu avocatul ei, domnul Jenkins. Acesta îi oferi cartea sa de vizită.

– Puteţi să mă sunaţi oricând, señorita. Aveţi acest drept. Nu există niciun tarif. Avocatul din oficiu este gratis pentru cei care nu au fonduri.

– Nu înţelegeţi, domnule Jenkins. În curând va veni domnul Luz din Bogotá. El mă va salva.

Întorcându-se cu mijlocul de transport în comun în biroul său amărât din sediul Serviciului de Avocaţi din Oficiu, Jenkins se gândi că inventa câte o persoană nouă pe minut. Nu exista niciun Domingo de Vega şi probabil niciun Julio Luz.

Se înşela în al doilea caz. În acea dimineaţă, domnul Luz primise un telefon de la Ministerul de Externe columbian care aproape că-i provocase un infarct.

CAPITOLUL OPT

Julio Luz, avocatul din Bogotá, zbură până la New York, părând calm, dar în sinea lui fiind speriat de moarte. De când fusese arestată Letizia Arenal la aeroportul Kennedy cu trei zile în urmă, avusese două discuții lungi și îngrozitoare cu unul dintre cei mai violenți oameni pe care îi întâlnise vreodată.

Deși stătuse alături de Roberto Cardenas în timpul întâlnirilor Cartelului, întotdeauna liderul fusese Don Diego, al cărui cuvânt reprezenta legea și care cerea același nivel de demnitate ca al lui.

Într-o cameră dintr-o fermă aflată la kilometri distanță de drumul principal, Cardenas nu avea astfel de limite. Tună și fulgeră, și amenință. La fel ca Luz, nici el nu avea niciun dubiu că cineva umblase la bagajul fiicei sale și se convinsese singur că punga de cocaină fusese pusă acolo de un nemernic oportunist în sala cu bagaje, în aeroportul Barajas din Madrid.

Descrise ce i-ar face respectivului când avea să-l prindă până ce lui Julio Luz i se făcu greață. În cele din urmă, puseră la punct povestea pe care aveau să le-o prezinte autorităților newyorkeze. Niciunul din ei nu mai auzise de vreun Domingo de Vega, și nu ar fi putut să ghicească de ce Letizia zburase până acolo.

Corespondența prizonierilor care plecau din instituțiile de corecție americane era cenzurată și Letizia nu scrisese nicio scrisoare. Tot ce știa Julio Luz era ce i se transmisese de la Ministerul de Externe.

Povestea avocatului avea să sune așa: tânăra era orfană, iar el era tutorele ei. Fură întocmite documente pentru a demonstra acel lucru. Era imposibil să folosească banii care ar fi dus la Cardenas. Luz avea să scoată bani din firma sa și Cardenas urma să i-i returneze mai târziu. Luz va avea suficienți bani când va ajunge la New York, va avea dreptul să-și vadă tutelata în închisoare și va căuta cel mai bun avocat de drept penal pe care îl puteau cumpăra banii.

Și exact asta făcu, în această ordine. Față în față cu un compatriot, chiar dacă mai era și o femeie de la DEA care vorbea spaniolă într-un colț al camerei, Letizia Arenal povesti totul unui bărbat pe care îl întâlnise doar la cină și la micul dejun, la hotelul Villa Real.

Luz fu îngrozit, nu doar de povestea cu pseudo-diplomatul chipeș dar diabolic din Puerto Rico și de decizia incredibil de stupidă de a nu-și asculta tatăl care îi spusese să nu traverseze Atlanticul, ci de cât de vulcanică va fi furia tatălui ei când va auzi totul, pentru că va trebui să afle și el ce s-a întâmplat.

Avocatul calculă doi plus doi și îi dădu patru. Prefăcutul iubitor de artă „de Vega" făcea clar parte dintr-o bandă de traficanți, cu sediul în Madrid, care își folosise talentul de gigolo ca să recruteze tinere femei naive pentru a fi „cărăuși" de cocaină în SUA. Era aproape sigur că la scurt timp de la întoarcerea sa în Columbia, o armată de criminali spanioli și columbieni avea să pornească spre Madrid și spre New York ca să îl găsească pe „de Vega".

Prostănacul avea să fie răpit, dus în Columbia, dat lui Cardenas și apoi, Dumnezeu să-l apere. Letizia îi spuse că

avea o poză cu logodnicul ei în geantă și una mai mare în apartamentul din Moncloa. Își notă să o ceară pe prima înapoi și să facă astfel încât cea mare din apartamentul din Madrid să dispară. Aveau să ajute la căutarea șarlatanului din spatele acestui dezastru. Luz estimă că tânărul traficant nu avea cum să se ascundă prea bine pentru că nu știa că vine cineva după el, probabil credea doar că și-a pierdut una dintre încărcături.

Sub tortură, va da numele celui care pusese punga cu cocaină în bagajul fetei la Madrid. O mărturisire completă din partea lui și cei din New York vor trebui să lase acuzațiile. Așa se gândi el.

Mai târziu, se negă faptul că ar fi existat o poză cu un bărbat tânăr în geanta confiscată în aeroportul Kennedy, iar cea din Madrid deja dispăruse. Paco Ortega se ocupase de asta. Dar trebuia să ia lucrurile în ordine. Apelă la serviciile domnului Boseman Barrow de la Manson Barrow, considerat a fi cel mai bun avocat pe parte penală din Manhattan. Suma implicată care îl determină pe Barrow să lase totul și să vină până în Brooklyn era impresionantă.

Dar, ziua următoare, când cei doi bărbați se întoarseră de la institutul federal de corecție în Manhattan, fața newyorkezului era serioasă. În sinea lui nu era la fel de serios. Prevedea luni și luni întregi de muncă plătite cu sume astronomice.

– Domnule Luz, trebuie să fiu extrem de sincer. Lucrurile nu stau bine. Eu personal nu am nicio îndoială că tutelata dumneavoastră a fost ademenită într-o situație dezastruoasă de traficantul de cocaină care își spune Domingo de Vega și că ea nu știa ce se întâmplă. A fost păcălită. Se întâmplă tot timpul.

– Deci asta e bine, interveni columbianul.

– E bine că eu cred asta. Dar dacă sunt reprezentantul ei, trebuie să cred. Problema este că nu sunt nici juriul, nici

judecătorul, și cu siguranță nu sunt nici de la DEA, FBI sau procurorul general. Și cea mai mare problemă este că acest de Vega nu doar că s-a evaporat, ci nu există nicio dovadă că ar fi existat.

Limuzina firmei de avocatură traversă râul East și Luz privi sumbru apa gri.

– Dar nu de Vega a fost omul de la bagaje, protestă el. Trebuie să existe un alt bărbat, cel din Madrid, care a deschis valiza și a pus pachetul acolo.

– Nu știm asta, oftă avocatul din Manhattan. Poate că tot el a fost și omul de la bagaje. Sau a avut acces în sala cu bagaje. Poate că s-a dat drept angajat la Iberia sau ofițer vamal cu drept de acces. Ar fi putut fi oricare dintre lucrurile acestea. Cât de energice vor fi autoritățile din Madrid să își folosească resursele prețioase în încercarea de a elibera pe cineva pe care îl văd drept cărăuș de cocaină, și care pe deasupra nu este nici măcar de naționalitate spaniolă?

Porniră în sus pe East River Drive, către centrul Manhattanului, zona de confort a lui Boseman Barrow.

– Am fonduri, protestă Julio Luz. Pot să găsesc detectivi privați de ambele părți ale Atlanticului. Așa cum spuneți voi, cerul este limita.

Domnul Barrow îi zâmbi companionului său. Aproape că simțea mirosul noii aripi a vilei sale din Hamptons. Cazul acesta avea să dureze multe luni.

– Avem un argument puternic, domnule Luz. Este clar că aparatele de securitate din aeroportul Madrid au dat-o în bară rău de tot.

– Au dat-o în bară?

– Au eșuat. În aceste vremuri paranoice, toate bagajele din avioane care se îndreaptă spre Statele Unite ar trebui să fie trecute prin aparate cu raze X în aeroportul de unde se pleacă.

Mai ales în Europa. Este un acord bilateral. Schema bagajului ar fi trebuit să apară la Madrid. Și au și câini speciali pentru asta. De ce nu au detectat nici ei drogul? Totul duce spre o introducere a pungii după verificările obișnuite...

– Atunci putem să le cerem să renunțe la acuzații.

– Sau o greșeală administrativă. Mă tem că renunțarea la acuzații iese din discuție. Cât despre șansele pe care le avem în sala de judecată, fără câteva dovezi excelente în favoarea ei, nu sunt prea mari. Un juriu din New York pur și simplu nu va crede că este posibil un aranjament în aeroportul din Madrid. Se vor uita la dovezile existente, nu la protestele acuzatei. Un pasager care s-a nimerit să fie tocmai columbian; care s-a strecurat prin coridorul verde; un kilogram de cocaină columbiană pură; șuvoaie de lacrimi. Mă tem că este ceva foarte des întâlnit. Iar orașul New York s-a săturat până peste cap de asta.

Domnul Barrow se abținu să spună că nici implicarea sa nu va da bine. Sumele mari de bani erau asociate, de newyorkezii economi, genul de oameni care ajungeau în juriu, cu traficul de cocaină. Un cărăuș cu adevărat inocent ar fi fost abandonat biroului de la Asistență Juridică. Dar nu era nevoie să se retragă din caz.

– Și acum ce se întâmplă? întrebă Luz.

Stomacul începea să i se întoarcă din nou pe dos, la gândul confruntării cu temperamentul vulcanic al lui Roberto Cardenas.

– Păi, în curând va apărea în fața curții districtului federal Brooklyn. Judecătorul nu va accepta să iasă pe cauțiune. Asta e clar. Va fi transferată într-o închisoare federală din nordul statului, așteptând procesul. Acelea nu sunt locuri bune. Parcă ați spus că nu a fost crescută pe străzi, ci a fost educată într-o mănăstire, nu? Vai de mine. În locurile alea

sunt lesbiene agresive. Îmi pare foarte rău să spun asta. Mă îndoiesc că ar fi diferit în Columbia.

Luz își lăsă fața în mâini.

– *Dios mio*, murmură el. Cât timp va sta acolo?

– Păi, nu mai puțin de șase luni, mă tem. Timp suficient pentru ca procurorul să își pregătească cazul, printre numeroasele alte cazuri pe care le mai are. Timp suficient și pentru noi, desigur. Pentru ca detectivii dumneavoastră să vadă ce pot găsi.

Julio Luz refuză să fie sincer. Nu avea niciun dubiu că niște detectivi privați vor fi niște mielușei în comparație cu armata de sălbatici pe care avea să o trimită Roberto Cardenas în căutarea celui care o distrusese pe fiica sa. Dar se înșela în acest caz. Cardenas nu ar fi făcut așa ceva deoarece Don Diego ar fi aflat. Don nu știa de existența unei fiice secrete și el insista să știe mereu totul. Până și Julio Luz crezuse că era iubita gangsterului și plicurile pe care le livra conțineau banii pe care îi trimitea ei. Mai avea o ultimă întrebare timidă. Limuzina șuieră și opri în fața clădirii luxoase de birouri unde, la ultimul etaj, se afla firma de avocatură mică, dar placată cu aur, a domnului Barrow.

– Dacă va fi declarată vinovată, señor Barrow, care ar fi sentința?

– E greu de spus, desigur. Depinde de circumstanțele atenuante, dacă există; pledoaria mea; judecătorul din ziua respectivă. Dar mă tem că în situația actuală s-ar putea să fie nevoie să se dea un exemplu. Un factor descurajant. Douăzeci de ani într-un penitenciar federal. Slavă cerului că părinții ei nu mai sunt în viață ca să vadă așa ceva.

Julio Luz gemu. Lui Barrow i se făcu milă.

– Bineînțeles, totul s-ar putea schimba dacă ar deveni o informatoare. Noi o numim înțelegere cu justiția. DEA mai

face târguri pentru informații din interior pentru a-i prinde pe peștii mai mari. Dacă...

– Nu poate face asta, se tângui Luz. Nu știe nimic. Chiar este inocentă.

– A, ei bine atunci... mare păcat.

Luz era destul de sincer. Numai el știa ce făcea tatăl tinerei închise, și cu siguranță nu ar fi îndrăznit să-i spună fetei.

Veni luna iunie și drona Global Hawk „Michelle" zbură liniștită deasupra estului și sudului zonei Caraibe, părând un adevărat șoim care caută continuu prada. Nu era prima dată când se întâmpla asta.

În primăvara anului 2006, un program comun dintre forțele aeriene și DEA trimisese o dronă Global Hawk de la baza din Florida deasupra Caraibelor. Fusese o demonstrație, un program pe termen scurt. În scurtul timp petrecut în aer, Hawk reușise să monitorizeze sute de ținte aeriene și de pe mare. De ajuns pentru a convinge forțele navale că BAMS, Serviciile Maritime de Supraveghere, reprezentau viitorul, așa că făcuseră o comandă mare.

Dar marina se gândea la flota rusească, bărcile iraniene înarmate, vapoarele cu spioni nord-coreeni. DEA se gândea la traficanți de droguri. Problema a fost că în anul 2006, Hawk putea să arate lucruri, dar nimeni nu avea de unde să știe cine ce era, inocent sau vinovat. Mulțumită lui Juan Cortez, sudorul-minune, autoritățile aveau acum lista cu vapoare de marfă trecute pe Lista Lloyd, cu numele și tonajul lor. Erau aproape patruzeci.

În sediul Creech, din Nevada, bărbații și femeile priveau în ture ecranul lui Michelle și la fiecare două sau trei zile, calculatoarele ei minuscule de la bord găseau o potrivire – „compatibilitatea" dintre modelul de punte oferit de Jeremy Bishop și puntea a ceva ce naviga mult mai jos.

Când găsea o potrivire, Creech suna la depozitul amărât din Anacostia ca să anunțe:

– Echipa Cobra. Am găsit vaporul *Mariposa*. Iese din Canalul Panama și ajunge în Caraibe.

Bishop primea informațiile și nota detaliile despre *Mariposa* și călătoria sa actuală. Încărcătura se îndrepta spre Baltimore. Probabil că luase un transport de cocaină din Guatemala sau de pe mare. Sau poate că nu. Poate că ducea cocaina direct în Baltimore sau o lăsa pe o barcă cu motor în toiul nopții, undeva în întunericul vast al golfului Chesapeake. Sau poate că nu transporta deloc droguri.

– Să alertăm Vama din Baltimore? Sau Paza de Coastă din Maryland? întrebă Bishop.

– Încă nu, fu răspunsul primit.

Paul Devereaux nu avea obiceiul să dea explicații subordonaților. Păstra raționamentul doar pentru el. În cazul în care căutătorii s-ar fi dus direct în locul secret sau ar fi încercat să îl descopere cu ajutorul câinilor, după două sau trei succese, coincidențele ar fi fost prea mari pentru a fi ignorate de Cartel.

Nu voia să facă interceptări sau să le dea cadou altora, odată ce încărcătura ar fi aterizat. Era pregătit să lase bandele importatoare din America și din Europa pe mâna autorităților locale. Ținta lui era Frăția și erau într-adevăr „loviți" dacă interceptarea avea loc pe mare, înainte ca drogurile să fie predate și să fie schimbat proprietarul.

Așa cum avea obiceiul de pe vremea când adversarul său erau KGB-ul și sateliții săi, își studie inamicul cu foarte mare atenție. Studie cu atenție înțelepciunea lui Sun Tsu, așa cum fusese ea exprimată în *Ping Fa, Arta războiului.* Venera vechea înțelepciune chinezească, al cărei sfat repetat era „studiază-ți dușmanul".

Devereaux știa cine conducea Frăția și îl studiase pe Don Diego Esteban, proprietar de pământuri, gentleman, educat catolic, filantrop, lord al cocainei și ucigaș. Știa că are un avantaj care nu avea să țină pentru totdeauna. Știa de existența lui Don, dar Don nu știa de Cobra care aștepta.

De cealaltă parte a Americii de Sud, exact deasupra coastei braziliene, Global Hawk Sam patrulase și ea stratosfera. Tot ceea ce vedea era trimis către un ecran din Nevada și apoi transmis pe computerele din Anacostia. Vasele comerciale erau mult mai puține. Comerțul făcut cu ajutorul vapoarelor mari din America de Sud care se îndreptau spre Africa de Vest era mai redus. Cel care avea loc era fotografiat și, deși numele vapoarelor nu puteau fi văzute de obicei de la atitudinea de optsprezece mii de metri, imaginile lor fuseseră comparate cu fișierele de la MOAC din Lisabona, ODC al ONU din Viena și SOCA britanică din Accra, Ghana.

Cinci potriviri puteau fi nume de pe lista lui Cortez. Cobra privi ecranele lui Bishop și își promise că va veni și vremea lor.

Și Sam mai observase și înregistrase ceva. Avioane ce păraseau coasta Braziliei cu direcția est sau nord-est, către Africa. Cele comerciale nu erau prea multe și nu reprezentau o problemă. Dar fiecare profil fu trimis la Creech și apoi la Anacostia. Jeremy Bishop le identifică imediat pe toate după tipul și modelul apărut.

Multe dintre ele nu aveau capacitatea necesară. Nu puteau parcurge distanța respectivă. Doar dacă nu fuseseră modificate la interior. Global Hawk Sam primi ordine noi. Realimentată la baza aeriană din Fernando de Noronha, se duse iar sus și se concentră pe avioanele mai mici.

Lucrând invers, de la janta bicicletei până la spiță și butuc, Sam stabili că aproape toate veneau de pe terenul unei ferme aflate mai în interiorul țării, în dreptul orașului Fortaleza.

Hărți ale Braziliei văzută din spațiu, imagini trimise înapoi de Sam și verificări discrete la biroul pentru managementul teritoriului din Belém au dus la identificarea moșiei. Se numea Boavista.

Americanii ajunseră acolo primii deoarece avură cel mai lung drum de făcut. Doisprezece dintre ei aterizară la aeroportul Goa International, pozând drept turiști, la jumătatea lunii iunie. Dacă ar fi căutat cineva prin bagajele lor, ceea ce nu se întâmplase, acea persoană ar fi descoperit, printr-o coincidență remarcabilă, că toți cei doisprezece erau marinari comerciali. De fapt era același echipaj din forțele navale americane care adusese vaporul de cereale care acum se transformase în *Chesapeake*. Un autobuz închiriat de McGregor îi aduse în josul coastei până la șantierul naval Kapoor.

Chesapeake îi aștepta și întrucât nu era niciun loc de cazare în cadrul șantierului, se duseră direct la bord pentru un somn lung. A doua zi dimineață începură procesul intens de familiarizare care dură două zile.

Ofițerul superior, noul căpitan, era comandant și adjunctul era cu un grad mai jos. Erau doi locotenenți, iar ceilalți opt variau ca rang de la subofițer până la ultimul grad. Fiecare specialist se concentra pe regatul său: punte, camera motoarelor, bucătăria, camera de comunicații, trape.

Când intrară în cele cinci cale mari pentru cereale, se opriră uluiți. Acolo erau niște barăci complete ale Forțelor Speciale, toate lipsite de hublouri și lumină naturală, așadar invizibile din afară. Li se spuse că pe mare nu aveau cum să fie chemați la pupă din camerele lor. SEAL trebuiau să-și facă singuri de mâncare și în general să aibă grijă de ei.

Grupul avea să se instaleze în camerele normale ale echipajului, care erau mai spațioase și mai confortabile decât cele care s-ar fi aflat, de exemplu, într-o navă de luptă.

Era o cabină de oaspeți cu paturi suprapuse, al cărui scop nu era cunoscut. Dacă ofițerii SEAL voiau să stea de vorbă cu cei de pe punte, trebuiau să treacă de patru uși etanșe care conectau calele, și apoi să urce sus în lumina zilei.

Nu li se spuse, pentru că nu era nevoie să știe, cel puțin nu încă, de ce cala cea mai apropiată de prova era un fel de închisoare pregătită pentru a primi prizonieri. Dar li se arătă cum să deschidă trapele a două dintre cele cinci cale pentru a scoate conținutul cu care aveau să acționeze. Vor repeta acest exercițiu pe tot parcursul drumului lor lung; în parte ca să mai treacă timpul, și în parte ca să poată să o facă de două ori mai rapid, și chiar și în somn.

În a treia zi, McGregor, bărbatul cu pielea palidă, îi trimise pe mare. Se așeză la capătul digului de colmataj care se afunda cel mai mult în mare în timp ce *Chesapeake* trecu pe sub el. Era pregătit să trăiască în condiții de căldură toropitoare, malarie, transpirație și duhoare, dar nu ar fi putut niciodată să reziste fără o sticlă sau două cu băutură distilată din Hebride, insulele sale natale.

Cea mai scurtă rută până la destinația sa ar fi fost prin Marea Arabiei și apoi prin Canalul Suez. Dar în caz că ar fi existat posibilitatea ca pirații somalezi să le facă probleme în dreptul Cornului Africii, și pentru că aveau suficient timp la dispoziție, se decisese ca nava să întoarcă spre sud-vest, spre Capul Bunei Speranțe, apoi s-o ia spre nord-est, către locul de întâlnire de lângă Puerto Rico.

Trei zile mai târziu, britanicii ajunseră și ei să ia vasul *Balmoral*. Erau paisprezece, toți soldați din Marina Regală, și sub conducerea lui McGregor trecură și ei printr-un proces

de familiarizare. Întrucât Marina americană era „pe uscat" în ceea ce privea alcoolul, americanii nu aduseseră nicio băutură de la magazinele duty-free din aeroport. Moştenitorii marinei lui Nelson nu aveau o astfel de rigurozitate de îndurat şi se puseră bine cu domnul McGregor aducând câteva sticle de băutură de malţ din Islay, distileria lui preferată.

Când fu gata, *Balmoral* plecă şi ea pe mare. Întâlnirea ei avea să fie mai aproape: ocolea Capul Bunei Speranţe şi o lua spre nord-vest către Insula Ascension, unde avea să facă joncţiunea, departe de văzul tuturor, cu Flota Regală Auxiliară care aducea soldaţii din Serviciul Special de Bărci şi echipamentul de care urmau să aibă nevoie.

Când *Balmoral* dispăru dincolo de orizont, McGregor împachetă ce mai rămăsese. Echipajele de conversie şi inginerii plecaseră demult şi rulotele lor fuseseră luate înapoi de compania care le închiriase. Scoţianul bătrân locuia în ultima rulotă rămasă, la dieta sa cu whisky şi chinină. Fraţii Kapoor fuseseră plătiţi din conturi bancare pe care nu le va putea găsi nimeni niciodată şi îşi pierduseră tot interesul faţă de cele două vapoare de marfă pe care le transformaseră în nişte centre de scufundări. Şantierul reveni la programul său obişnuit care implica dezmembrarea vaselor pline de chimicale toxice şi de azbest.

Colleen Keck se ghemui pe aripa Buccaneerului şi se încruntă din cauza vântului. Câmpiile plate şi expuse din Lincolnshire nu aveau vreme liniştită nici în luna iunie. Venise să-şi ia la revedere de la brazilianul de care se ataşase.

Lângă ea, în carlinga din faţă a bombardierului de luptă, stătea maiorul João Mendoza, care făcea ultimele verificări. În carlinga din spate unde stătuse ea ca să îl antreneze, scaunul dispăruse. În locul său apăruse încă un rezervor de

combustibil de rezervă și un set radio care se auzea direct în căștile pilotului. În spatele lor, cele două motoare zumzăiau liniștite.

Când nu mai avu niciun rost să aștepte, se aplecă spre el și-l sărută pe obraz.

– Să călătorești în siguranță, João, a strigat ea.

Îi văzu buzele mișcându-se și își dădu seama ce spusese. Îi zâmbi și ridică mâna dreaptă, cu degetul mare în sus. În bătaia vântului, cu zgomotul motoarelor în spatele lui și vocea din turnul de control care-i răsuna în urechi, nu o auzi.

Comandantul Keck alunecă de pe aripă și sări pe pământ. Acoperișul Perspex se închise, blocându-l pe pilot în lumea lui: o lume cu coloane de control, acceleratoare, instrumente, lupte cu arme, combustibil și navigator aerian, TACAN.

Ceru permisiunea să plece și o primi, întoarse spre pistă, făcu o pauză din nou, verifică frânele, le dădu drumul și porni. Câteva secunde mai târziu, echipa de la sol aflată în duba de lângă pistă, care venise să-și ia la revedere de la el, privi cum zece mii de tone de forță de la motoarele gemene Spey propulsară Buccaneerul spre cer, după care se îndreptă spre sud.

Din cauza modificărilor făcute, se hotărâse ca maiorul Mendoza să zboare înapoi către mijlocul Atlanticului pe o rută diferită. În insulele portugheze Azore se afla baza Lajes a Forțelor Aeriene americane, casa unității 64th Wing, și Pentagonul, care opera în moduri nevăzute, fusese de acord să reîncarce „piesa de muzeu" care se îndrepta aparent înapoi spre Africa de Sud. 2 500 de kilometri pentru prima bucată de drum nu reprezentau nicio problemă.

Cu toate acestea, înnoptă în clubul ofițerilor din Lajes ca să poată pleca la răsărit spre Fogo. Nu-și dorea deloc să facă prima aterizare în casa lui cea nouă pe întuneric. Porni la

răsărit, având de străbătut 2 315 kilometri până la Fogo, cu mult sub limita sa de 4 000 de kilometri.

Cerul de deasupra insulelor Capului Verde era senin. Coborând de la altitudinea de zece mii de metri, putu să vadă totul clar. La trei mii de metri, cele câteva bărci cu motor de pe mare păreau niște pene mici albe pe apa albastră. În capătul din sud, la vest de Santiago, putu să distingă craterul ieșit în relief al vulcanului inactiv din Fogo și în partea de sud-vest a rocii se zări argintiul pistei de aterizare.

Coborî și mai mult, într-o rotire largă deasupra Atlanticului, ținând vulcanul în dreptul aripii drepte. Știa că avea stabilite un semn de apel și o frecvență și că limba vorbită nu avea să fie nici portugheza, nici engleza. El avea să fie Pilgrim și Fogo Central era Progress. Apăsă pe butonul de transmitere și spuse:

– Pilgrim, Pilgrim, Progress, mă auziți?

Recunoscu vocea care îi răspunse. Unul dintre cei șase din Scampton care vor face parte din echipa lui tehnică și de suport. O voce englezească, cu accent din North Country. Prietenul lui se afla în turnul de control din aeroportul Fogo, lângă controlorul capverdian al traficului zborurilor comerciale.

– Te aud tare și clar, Pilgrim.

Bărbatul din Scampton, încă un pasionat ieșit la pensie recrutat de Cal Dexter cu banii Cobrei, privi pe geamul de sticlă al camerei de control mici și văzu clar cum Buccaneerul viră deasupra mării. Îi dădu instrucțiunile de aterizare: direcția pistei, puterea și direcția vântului.

La trei sute de metri, João Mendoza coborî dispozitivele de aterizare și flapsurile, privind cum scădeau viteza și altitudinea. Cu o vizibilitate excelentă nu era nevoie prea mare de tehnologie; avionul zbura la fel de bine ca înainte. La patru

kilometri, îndreptă avionul. Sub el se creară rotocoale de fum, roțile bufniră în contact cu asfaltul în zona marcată și frână ușor pe pista care era jumătate cât cea din Scampton. Nu mai avea nici combustibil și nici arme la bord. Nu era nicio problemă.

Când se opri la două sute de metri distanță de capătul pistei, o camionetă mică viră în fața lui și o persoană aflată pe platformă îi făcu semne să o urmeze. Rulă de pe pistă până la complexul școlii de aviație și în sfârșit opri.

Cei cinci care veniseră înaintea lui de la Scampton îl înconjurară. Fu primit cu salutări bucuroase în timp ce coborî. Al șaselea se apropie dinspre turnul de control pe scuterul său închiriat. Toți șase ajunseseră cu un avion militar Hercules C-130 britanic cu două zile în urmă. Odată cu ei ajunseră și propulsoarele pentru decolări asistate, instrumentele necesare pentru mentenanța Buccaneerului în noul său rol, și extrem de importanta muniție pentru tunurile Aden. Printre cei șase, care acum aveau asigurată o pensie mult mai confortabilă decât cea pe care ar fi avut-o cu șase luni în urmă, erau un montator, un ajustor, un armurier („instalatorul"), un expert în aviație, un tehnician în comunicații aviatice (radio) și controlorul de trafic aerian care tocmai ce îl ghidase.

Cele mai multe dintre misiunile viitoare, urmau să fie pe întuneric, atât la decolare, cât și la aterizare, ceea ce era mai greu, dar mai aveau două săptămâni de pregătiri. Deocamdată, îl conduseră în camera sa, unde echipamentul lui era pregătit. Apoi se duse în sala de mese ca să îi cunoască pe instructorii săi, de asemenea brazilieni, și pe cadeții care vorbeau portugheză. Noul comandant și „piesa lui de muzeu personală" ajunseseră. Tinerii erau nerăbdători să înceapă primele zboruri de instructaj dual în dimineața următoare, după patru săptămâni de cursuri și familiarizare cu avioanele.

În comparație cu avioanele Tucano, mici și simple, cu care exersau ei, fostul distrugător de nave arăta formidabil. Dar în curând fu dus dincolo de hangarul cu uși de oțel, departe de privirile tuturor. În acea după-amiază, fu realimentat și înarmat, și i se montară propulsoarele. Familiarizarea nocturnă avea să aibă loc peste două seri. Cei câțiva pasageri care coborau din avion pe terminalul civil nu văzură nimic.

În acea seară, vorbind de la Washington, Cal Dexter avu o scurtă conversație cu maiorul Mendoza și, drept răspuns la întrebarea sa evidentă, îi spuse să aibă răbdare. Nu mai trebuia să aștepte mult.

Julio Luz încerca să se poarte normal. Îi jurase lui Roberto Cardenas că va păstra totul secret, și totuși, gândul că îl înșela pe Don, chiar și prin confidențialitate, îl terifia. Amândoi îl terifiau.

Își reluă vizitele sale la Madrid o dată la două săptămâni ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În această călătorie în mod special, prima după vizita la New York și după încă o oră groaznică în care îi dăduse raportul lui Cardenas, era din nou urmărit fără să-și dea seama. Nici el, nici personalul excelent de la hotelul Villa Real, nu realizară că în camera sa obișnuită, o echipă formată din doi agenți FBI și condusă de Cal Dexter montase microfoane. Fiecare sunet era ascultat de un alt client al hotelului care ocupase o cameră cu două etaje mai jos decât a lui.

Bărbatul aștepta răbdător cu „pahare" la urechi și îl binecuvântă pe fostul Șobolan de Tunel care îl cazase într-o cameră confortabilă și nu în locurile din care realiza supravegherea de obicei: o dubiță înghesuită, dintr-o parcare, cu niște cafea veche și fără toaletă. Când ținta pleca la bancă, să ia cina sau micul dejun, putea să se relaxeze în fața televizorului sau

cu benzile desenate din *International Herald Tribune* de la chioşcul de ziare de la parter. Dar în această dimineaţă, ziua în care ţinta pleca la aeroport, asculta cu atenţie, cu telefonul în mâna stângă.

Doctorul personal al avocatului ar fi fost foarte înţelegător în privinţa problemei pacientului său la vârsta a doua. Călătoriile constante dincolo de Atlantic îi afectaseră constituţia. Mereu avea la el o sticlă de sirop de smochine. Acest lucru fusese descoperit în timpul unei descinderi făcute în camera sa când bărbatul era plecat la bancă.

După ce comandă un ceai Earl Grey în cameră, se retrase în baia de marmură şi folosi toaleta ca întotdeauna. Acolo aşteptă răbdător ca natura să-şi urmeze cursul, ceea ce dura până la zece minute. În acel timp, cu uşa închisă, nu avea cum să audă zgomotele din dormitor. În acel moment, cel care trăgea cu urechea sună.

În dimineaţa în chestiune, cineva intră încet în cameră. Codul era diferit la fiecare vizită, bineînţeles, schimbat pentru fiecare oaspete al camerei, dar asta nu reprezenta o problemă pentru lăcătuşul pe care Cal Dexter îl adusese cu el din nou. Covorul gros reduse sunetele paşilor încât nu se auzi nimic. Dexter traversă camera până la seiful în care se afla geanta diplomat. Speră că succesiunea de cifre nu fusese schimbată şi avu dreptate. Era tot numărul de membru al baroului. Deschise geanta, îşi făcu treaba şi închise geanta în câteva secunde. Puse cifrele la fel cum erau înainte. Apoi plecă. Dincolo de uşa de la baie, domnul Julio Luz stătea pe vasul de toaletă şi se încorda.

Poate că ar fi ajuns în salonul de aşteptare de la clasa întâi din aeroportul Barajas fără să-şi deschidă geanta, dacă ar fi avut biletul de avion în buzunarul de la piept. Dar îl pusese în portofel, în buzunarul interior al genţii. Aşa că, în timp ce

se printa documentul de eliberare a camerei, deschise geanta ca să-l scoată.

Dacă şocul pe care i-l provocase Ministerul columbian de Externe cu zece zile în urmă fusese rău, cel de acum fu o calamitate. Se simţi atât de slăbit încât i se păru că urma să facă un infarct. Fără să-l mai intereseze coala printată, se aşeză pe un scaun în hol, cu geanta în poală, holbându-se distrus la podea. Un angajat trebui să-i spună de trei ori că limuzina îl aştepta în faţa hotelului. În cele din urmă, se împletici pe scări şi urcă în maşină. În timp ce se îndepărta, privi în spate. Era urmărit? Avea să fie reţinut şi târât într-o celulă pentru un interogatoriu?

De fapt nu ar fi putut fi mai în siguranţă de atât. Fusese urmărit pe ascuns la sosire şi pe toată durata vizitei sale, iar acum era escortat pe ascuns până la aeroport pentru a părăsi ţara. În timp ce limuzina lăsa suburbiile în urma ei, verifică din nou, să nu fi fost o iluzie optică. Nu era nicio iluzie. Era acolo, exact deasupra. Un plic crem. Pe el scria simplu *Papa*.

Vaporul *Balmoral* cu echipajul său britanic se afla la optzeci de kilometri de Ascension când se întâlni cu Flota Regală Auxiliară. La fel ca majoritatea celorlalte RFA-uri, fusese denumită după Cavalerii Mesei Rotunde, în cazul acesta, Sir Gawain. Se afla în ultima fază a unei cariere lungi, în care fusese folosită pentru specialitatea sa, realimentare pe mare, cunoscută şi ca RAP, sau „îmbuteliere".

Departe de privirile iscoditoare, cele două vapoare făcură transferul şi membrii SBS ajunseră la bord.

Serviciul Special de Bărci, cu un sediu foarte discret pe coasta din Dorset, Anglia, era mult mai mic decât orice unitate SEAL a marinei americane. Rareori se întâmpla să fie mai mult de două sute de persoane angajate. Deşi nouăzeci la sută erau luaţi din Marina Regală, operau la fel ca verişorii lor americani,

pe uscat, pe apă și în aer. Operau în munți, deșerturi, jungle, râuri și oceane deschise. Și erau numai șaisprezece.

Comandantul era maiorul Ben Pickering, un veteran de război. Făcuse parte din mica echipă ce fusese martoră la masacrul prizonierilor talibani de către Alianța Nordică, la fortul Qala-i-Jangi, din nordul Afganistanului, în iarna anului 1991. Era încă adolescent pe atunci. Stătuseră întinși în vârful zidului fortăreței privind în jos la vărsarea de sânge ce avea loc în timp ce uzbecii generalului Dostum măcelăriseră prizonierii capturați în urma revoltei talibane.

Unul dintre cei doi agenți speciali de la CIA, prezenți și ei, Johnny „Mike" Spann, fusese deja ucis de prizonierii talibani și colegul său Dave Tyson fusese răpit. Ben Pickering și încă doi coborâseră în iadul acela, îi uciseră pe cei trei talibani care-l țineau pe american și-l scoaseră pe Tyson de acolo.

Maiorul Pickering luptase în Iraq, Afganistan (din nou) și Sierra Leone. Avea și multă experiență în interceptarea încărcăturilor ilegale pe mare, dar nu mai condusese niciodată un detașament la bordul unei nave Q sub acoperire, deoarece așa ceva nu se mai folosise după al Doilea Război Mondial.

Când Cal Dexter, pare-se angajat al Pentagonului, îi explicase misiunea la sediul SBS, maiorul Pickering îi adunase pe comandantul său și pe armurieri ca să se pună de acord de ce anume aveau nevoie.

Pentru interceptările pe mare alesese bărci gonflabile rigide de 8,5 metri, numite RIB, și recursese la versiunea „arctică". Va fi nevoie de opt bărbați care să stea în perechi în spatele comandantului și un cârmaci, care o va conduce. Dar putea să mai ia în cazul unui vas cu cocaină și doi experți din „echipa de verificare" de la Vămi și doi câini. Aceștia aveau să urmeze prima barcă, la o viteză mai mică astfel încât să nu neliniștească câinii.

Oamenii erau experți în găsirea compartimentelor secrete, târârea prin cele mai de jos cale, detectarea ascunzătorilor șirete menite să dosească încărcături secrete. Câinii erau rasa cocker spaniel, antrenați nu doar să detecteze mirosul de cocaină hidroclorică aflată sub mai multe straturi acoperitoare, ci și schimbările mirosului din aer. O santină care a fost deschisă recent miroase altfel față de una care a fost deschisă cu luni în urmă.

Maiorul Pickering era lângă căpitan în aripa deschisă a punții de pe *Balmoral* și văzu bărcile aduse încet pe puntea vaporului. Macaraua preluă bărcile și le așeză în cală.

Din cele patru echipaje ale bărcilor BGR, maiorul avea și o unitate de Intervenție Marină, specializată în combaterea terorismului marin, sau MCT. Aceștia erau bărbații care urcară la bord după RIB, și după ei veni și „echipamentul".

Era voluminos și cuprindea carabine de atac, de cele folosite de lunetiști, pistoale, echipament de scufundare, îmbrăcăminte rezistentă la apă și la mare, cârlige de cățărat, scări și o tonă de muniție. Plus doi specialiști americani în comunicații care să țină legătura cu cei de la Washington.

Personalul de suport era alcătuit din armurieri și tehnicieni care aveau grijă de BGR, și doi piloți de elicoptere de la Corpul Aerian al Armatei, însoțiți de inginerii lor de mentenanță. Sarcina lor era elicopterul care venea la bord ultimul. Era un Little Bird american.

Poate că Marina Regală ar fi preferat un Sea King, sau chiar și un Lynx, dar problema era mărimea calei. Cu elicele desfăcute, elicopterele mai mari nu ar fi reușit să iasă din ascunzătoarea de sub punte. Dar Boeing Little Bird putea. Cu o elice principală de sub opt metri, avea loc prin trapa centrală, care măsura doisprezece metri.

Elicopterul era singurul care nu putuse fi trecut peste marea tulbure care separa cele două vase. Eliberat de sub bucățile de pânză de protecție, sub care fusese transportat până la insula Ascension, își luă zborul de pe puntea vaporului *Sir Gawain*, se roti de două ori și se așeză pe trapa închisă a *Balmoralului*. Când cele două rotoare, cel principal și cel de la coadă, începură să se învârtă, macaraua ridică elicopterul mic și agil de pe punte și îl lăsă cu grijă la locul său în cala mărită.

Când în sfârșit nu mai fu nimic de transferat, iar rezervoarele cu combustibil ale vaporului *Balmoral* se umplură din nou, vasele se despărțiră. Cel al Flotei Regale Auxiliare se întoarse în nordul Europei, în timp ce acum periculoasa navă Q avea să se îndrepte spre prima ei stație de patrulare, la nord de Capul Verde, în mijlocul Atlanticului, între Brazilia și bucla de state eșuate care se întindeau pe coasta Africii de Vest.

Cobra împărțise Atlanticul în două, cu o linie imaginară care cobora din nord-nord-est dinspre Tobago, în partea cea mai estică a Arhipelagului Antilelor, până în Islanda. La vest de acea linie desemnase, în termeni de destinație a cocainei, Zona Țintă SUA. La est de linie era Zona Țintă Europa. *Balmoral* avea să se ocupe de Atlantic. Vaporului *Chesapeake*, pe punctul să întâmpine nava de aprovizionare venită din Puerto Rico, aveau să-i revină Caraibele.

Roberto Cardenas fixă scrisoarea îndelung. O citise de zeci ori. Într-un colț, Julio Luz tremura ca varga.

– E de la șarlatanul de Vega? spuse el agitat.

Se întreba serios dacă avea să mai iasă viu din camera aceea.

– Nu are nimic de-a face cu de Vega.

În sfârşit scrisoarea explica, fără să spună clar, ce se întâmplase cu fiica sa. Nu avea să existe nicio răzbunare împotriva lui de Vega. Nu exista niciun de Vega. Şi nu existase niciodată. Nu era nicio persoană la bagaje în aeroportul Barajas care alesese bagajul greşit ca să pună cocaina. Nu existase niciodată. Singurul lucru real erau cei douăzeci de ani într-o închisoare americană pentru Letizia. Mesajul din plicul care era identic cu cel pe care obişnuia să-l trimită el era simplu. Spunea aşa:

> Cred că trebuie să discutăm despre fiica ta, Letizia. Duminica viitoare, la patru după-amiaza, voi fi în camera mea de la hotelul Santa Clara din Cartagena, pe numele de Smith. Voi fi singur şi nu voi fi înarmat. Te voi aştepta o oră. Te rog să vii.

CAPITOLUL NOUĂ

ECHIPA SEAL URCĂ LA BORDUL NAVEI Q LA O SUTĂ ŞAIZECI de kilometri nord de Puerto Rico, unde nava de aprovizionare fusese încărcat la Roosevelt Roads, baza americană de pe acea insulă.

Soldaţii SEAL erau de cel puţin patru ori mai mulţi decât membrii SBS britanici. Comandamentul Naval Special de Război avea un personal de 2 500 de oameni, dintre care numai o mie erau operativi „cu insigne", iar restul echipe de suport.

Cei care purtau râvnita emblemă în formă de trident a unui SEAL erau împărţiţi în opt echipe, fiecare având trei unităţi tactice a câte 40 de soldaţi. Un pluton format din jumătate din acel număr fusese desemnat să locuiască pe *Chesapeake* şi proveneau din SEAL Team 2, cu sediul pe Coasta de Est în Little Creek, Virginia Beach.

Comandantul lor era locotenentul comandant Casey Dixon şi, la fel ca omologul său britanic, era tot veteran. Ca tânăr sublocotenent participase la Operaţiunea Anaconda. În timp ce omul de la SBS era în nordul Afganistanului, fiind martor la măcelul de la Qala-i-Jangi, sublocotenentul Dixon luase parte la vânarea lui Al-Qaeda din munţii Tora Bora din White Range, când lucrurile luaseră o întorsătură foarte proastă.

Dixon fusese unul dintre soldații parașutați într-o suprafață plată, sus în munți, când elicopterul Chinook în care se afla fu atacat de mitraliere, dintr-un cuib ascuns printre pietre. Elicopterul imens fu lovit grav și începu să se clatine în timp ce pilotul se lupta să recapete controlul. Unul dintre membrii echipajului alunecă pe lichidul hidraulic care cursese pe podea și căzu pe rampa de la coadă în întunericul înghețat de afară. Fu salvat de funia cu care era legat.

Dar un membru SEAL aflat lângă bărbatul în cădere, șeful de echipaj Neil Roberts, încercă să-l prindă și alunecă și el. Nu avea nicio funie de siguranță și căzu pe stâncile care se aflau la câțiva metri mai jos. Casey Dixon încercă repede să-l prindă de curea, dar îl rată cu puțin și îl privi căzând.

Pilotul reuși să stabilizeze, nu suficient cât să salveze elicopterul, dar cât să mai facă patru kilometri și să prăbușească Chinookul în afara razei mitralierelor. Dar subofițerul Roberts rămăsese între stânci, înconjurat de douăzeci de ucigași Al-Qaeda. SEAL se mândresc cu faptul că nu lăsaseră niciodată un coleg în urmă, fie el mort sau viu. Dixon și ceilalți membri ai echipei se transferară în alt Chinook și plecară după el, luând cu ei și un escadron de Berete Verzi și o echipă britanică SAS. Ceea ce urmă rămase o legendă în istoria SEAL.

Neil Roberts își activă semnalizatorul pentru a le arăta camarazilor săi că era în viață. Își dădu seama și că mitralierele erau încă active și pregătite să distrugă orice efort de salvare care ar fi venit din cer. Cu ajutorul unor grenade, distruse echipa care deservea mitralierele, dar își dădu de gol poziția. Membrii Al-Qaeda veniră după el. Nu se dădu bătut ușor, ci luptă până la ultimul glonț, murind cu cuțitul de luptă în mână.

Când ajunseră salvatorii, era prea târziu pentru Roberts, dar Al-Qaeda era încă acolo. Urmă o luptă de opt ore, printre

stânci, în timp ce sute de alți jihadiști li se alăturară celor șaizeci care prinseseră în ambuscadă Chinookul. Șase americani muriră, doi soldați SEAL fură grav răniți. Dar când se lumină de ziuă, numărară trei sute de cadavre de jihadiști. Americanii morți au fost aduși acasă, inclusiv trupul lui Neil Roberts.

Casey Dixon cără trupul până la elicopterul de evacuare și pentru că fusese și el rănit în coapsă, fu trimis în State și, o săptămână mai târziu, participă la înmormântare, la capela din Little Creek. După aceea, de fiecare dată când privea cicatricea zimțată de pe coapsa dreaptă, își aducea aminte de noaptea infernală din stâncile de pe Tora Bora.

Dar, nouă ani mai târziu, privea, în seara caldă, la est de insulele Turks și Caicos, cum oamenii lui și echipamentul lor erau transferați de pe nava-mamă pe noua lor casă, fostul transportator de cereale, care acum se numea *Chesapeake*. Deasupra, un EP-3 de la baza Roosevelt Roads îi anunțase că marea era liberă. Nu era niciun urmăritor.

Pentru atac pe mare, adusese o barcă gonflabilă mare și rigidă – RHIB. Aceasta putea duce întregul său pluton și naviga pe ape liniștite la patruzeci de noduri. Avea și două bărci Zodiac, mai mici, cunoscute ca bărci de luptă din cauciuc – CRRC. Acestea aveau numai patru metri jumătate, dar erau la fel de rapide și patru bărbați încăpeau lejer în ele.

De asemenea veniră și doi experți în percheziții de nave de la Garda de Coastă americană, două unități canine de la Vamă, doi experți în comunicații de la Sediul de Comandă și, așteptând pe heliport, deasupra pupei navei-mamă, cei doi piloți din marină. Stătură înăuntrul Little Bird, ceva ce SEAL văzuseră rareori și nu mai folosiseră înainte.

Dacă aveau să fie detașați cu elicopterul, ceea ce avea să se întâmple, urma să se folosească numai Boeing Knight Hawk.

Dar micul „pândar" era singurul ale cărui rotoare aveau să coboare în cala vaporului *Chesapeake* când se deschideau trapele.

De asemenea, printre echipamentele transferate se aflau și obișnuitele pistoale-mitralieră Heckler produse de germani și Koch MP 5A, armele pe care SEAL le alegeau mereu pentru orice luptă purtată de la distanță mică; echipament de scufundare, unitățile Draeger standard; puști pentru cei patru lunetiști și multă muniție.

Cum se întuneca, EP-3-ul de deasupra îi anunță că marea era încă liberă. Little Bird se ridică în aer, zbură în cercuri ca o albină furioasă și se așeză pe *Chesapeake*. În timp ce cele două rotoare se opreau, macaraua de la bord ridică micul elicopter și-l coborî în cală. Planșeele, mișcându-se lin pe șinele lor, se închiseră deasupra calelor și materialul le protejă de ploaie și de stropii din mare.

Cele două vapoare se despărțiră și nava-mamă se îndepărtă în întuneric. Pe puntea ei, un glumeț transmise un mesaj Morse cu o lampă de semnalizare, tehnologie de acum o sută de ani. Pe *Chesapeake*, căpitanul înțelese mesajul. *Cu Dumnezeu înainte*.

Noaptea, *Chesapeake* alunecă printre insule către zonele sale de patrulare, bazinul Caraibilor și Golful Mexic. Oricine ar fi căutat pe internet ar fi descoperit că era un transportator de cereale perfect legal, care ducea grâu din golful Saint Lawrence gurilor înfometate din America de Sud.

Sub punte, soldații SEAL își curățau și își verificau din nou armele; inginerii pregăteau de luptă elicopterul și motoarele sale externe; bucătarii pregăteau cina, punând stocurile de mâncare în dulapuri și frigidere; iar specialiștii în comunicații își pregăteau echipamentul pentru o supraveghere și ascultare de douăzeci și patru de ore, noapte și zi, pe un canal ascuns și

criptat, care veneau dintr-un atelier amărât din Anacostia, Washington.

Apelul pe care li se spusese să-l aştepte putea să vină peste zece săptămâni, peste zece zile sau zece minute. Când aveau să-l primească, trebuiau să fie pregătiți de luptă.

Hotelul Santa Clara era o clădire luxoasă din inima centrului istoric al Cartagenei, o fostă mănăstire de maici, veche de câteva sute de ani. Detaliile complete îi fuseseră transmise lui Cal Dexter de către agentul SOCA aflat sub acoperire ca profesor la şcoala navală. Dexter studiase planurile şi insistase să primească o anumită cameră.

Se cază sub numele de domnul Smith exact după prânz, în duminica stabilită. Perfect conştient că cinci huligani musculoşi stăteau la vedere, fără băuturi, în curtea interioară sau studiind anunțurile lipite pe pereții din hol, luă un prânz uşor sub copacii din curte. În timp ce mânca, o pasăre zbură din frunziş, se aşeză pe scaunul din faţă şi se uită la el.

– Amice, presupun că eşti mult mai în siguranţă în locul ăsta decât mine, murmură domnul Smith.

După ce termină, semnă nota de plată cu numărul camerei sale şi luă liftul până la ultimul etaj. Dădu clar de înțeles că era acolo şi că era singur.

Devereaux, într-un caz rar de îngrijorare, sugerase să meargă însoțit de Beretele Verzi de la Fort Clarck, pe care acum practic le adoptase. Dexter refuză.

– Oricât de pricepuți ar fi ei, explică el, nu sunt invizibili. În cazul în care Cardenas vede ceva, nu va veni. Va presupune că va fi asasinat sau răpit.

Când ieși din lift la al cincelea și ultimul etaj și porni pe holul deschis care ducea la camera sa, fu convins că ascultase bine de sfatul lui Sun Tsu. Lasă-i mereu să te subestimeze.

Când ajunse în dreptul camerei sale, văzu pe hol un bărbat cu un mop și o găleată. Nu foarte subtil. În Cartagena femeile făceau curățenie. Intră în cameră. Știa ce avea să găsească. Văzuse poze cu ea. O cameră mare și spațioasă, răcorită de aerul condiționat; o podea de gresie, mobilă de stejar închisă la culoare și uși mari care dădeau într-o terasă. Era ora trei și jumătate.

Opri aerul condiționat, trase draperiile, deschise ușile de sticlă și ieși pe balcon. Deasupra se vedea cerul albastru al unei zile de vară columbiană. În spatele său, la un metru deasupra, jgheabul și acoperișul ocru cu țiglă. În față, cinci etaje mai jos, piscina sclipea sub el. O cădere de la acel etaj probabil că l-ar fi trimis în partea mai puțin adâncă a piscinei, și cu siguranță ar fi făcut mizerie pe lespezi. Dar oricum nu asta intenționa.

Se întoarse în cameră, trase un fotoliu în dreptul ușilor terasei, într-un loc din care vedea ușa. În sfârșit, traversă camera, deschise ușa, care la fel ca toate camerele de hotel se încuia singură, o lăsă deschisă un centimetru și se întoarse la locul său. Aștepta, cu ochii la ușă. La ora patru aceasta se deschise. Roberto Cardenas, ucigaș și gangster cu o carieră lungă în spate, stătea încadrat de cerul albastru de afară.

– Señor Cardenas, vă rog. Intrați, luați loc.

Tatăl tinerei aflate într-un centru de detenție din New York păși în cameră. Ușa se închise și încuietoarea de bronz făcu clic. Ar fi nevoie de cardul de plastic potrivit sau de un berbec pentru a fi deschisă din afară.

Cardenas îi aducea aminte lui Dexter de un tanc de luptă cu picioare. Era robust, solid și părea de neclintit, dacă el nu

voia asta. Posibil să fi avut cincizeci de ani, dar era plin de mușchi și avea fața unui zeu aztec însetat de sânge.

I se spusese că bărbatul care îl interceptase pe mesagerul său trimis în Madrid și care îi expediase o scrisoare personală va fi singur și dezarmat, dar bineînțeles că nu crezuse asta. Oamenii lui supravegheaseră hotelul și împrejurimile sale încă de la răsărit. Avea un pistol Glock 9 mm la curea, la spate, și un cuțit tăios pe interiorul gambei drepte, sub pantaloni. Ochii cercetară camera în căutarea unei capcane, echipa de americani care îl aștepta.

Dexter lăsase ușa de la baie deschisă, dar Cardenas tot aruncă o privire rapidă și acolo. Era goală. Îl țintui pe Dexter cu privirea precum un taur într-un ring spaniol care vede că inamicul lui e mic și slab, dar care nu prea înțelege de ce se află acolo fără nicio protecție.

Dexter îi făcu semn spre celălalt fotoliu. Vorbi în spaniolă.

– După cum bine știm amândoi, există vremuri când violența funcționează. Acesta nu este unul dintre acele momente. Să discutăm. Vă rog, luați loc.

Fără să-și ia ochii de la american, Cardenas se așeză în fotoliul capitonat. Pistolul de la spate îl forță să stea puțin aplecat în față. Lui Dexter nu-i scăpă acest lucru.

– O ai pe fiica mea.

Nu le avea cu conversația.

– Autoritățile din New York o au pe fiica ta.

– Ar fi mai bine pentru tine dacă fiica mea e bine.

Julio Luz, care aproape că făcuse pe el de frică, îi povestise ce-i spusese Boseman Barrow că se întâmplă în unele din penitenciarele din nordul statului.

– E bine, domnule. Abătută, desigur, dar nu maltratată. Este reținută în Brooklyn unde condițiile sunt confortabile. De fapt, este supravegheată în caz de sinucidere...

Ridică o mână când Cardenas dădu semne că avea să sară din fotoliu peste el.

– Dar e numai un șiretlic. Asta înseamnă că are propria cameră în anexa spitalului. Nu este nevoie să se amestece cu alte prizoniere – cu scursurile, ca să zic așa.

Bărbatul care se ridicase din mahala și ajunsese să fie un membru important al Frăției, cartelul care controla industria mondială a cocainei, se holbă la Dexter, încă neputând să-și dea seama ce e cu tipul ăsta.

– Ești un prost, *gringo*[1]. Ăsta e orașul meu. Aș putea să te fac praf aici. Cu ușurință. Câteva ore petrecute cu mine și mă vei implora să suni. Fiica mea în schimbul tău.

– Foarte adevărat. Ai putea face asta, iar eu probabil că aș implora. Problema e că oamenii de la capătul celălalt nu ar fi de acord. Au ordinele lor. Tu înțelegi mai bine ca oricine regulile obedienței absolute. Și eu sunt tot un pion. Nu va fi niciun schimb. Nu se va întâmpla nimic altceva în afară de faptul că Letizia va fi trimisă în nord.

Ochii negri plini de ură nu clipiră, dar mesajul fu receptat.

Nu luă în considerare ideea că americanul cărunt și slab nu era un pion, ci un jucător important. El nu ar fi călcat niciodată pe teritoriu inamic singur și neînarmat, așa că de ce ar fi făcut-o yankeul? O răpire nu ar fi funcționat – de nicio parte. El nu avea să fie răpit și nu avea niciun sens să-l ia pe american.

Cardenas își adus aminte de raportul primit de la Luz la sfatul lui Barrow. Douăzeci de ani, o sentință exemplară. Nicio apărare posibilă, un caz deschis și închis imediat, niciun Domingo de Vega care să spună că a fost ideea lui.

În timp ce se gândea, Cal Dexter întinse mâna dreaptă să se scarpine pe piept. Timp de o clipă, degetele lui trecură dincolo

[1] Termen pe care îl folosesc cei din America Latină pentru cei din SUA (n.tr.)

de reverul sacoului. Cardenas se aplecă, pregătit să-și scoată Glockul ascuns. „Domnul Smith" zâmbi cerându-și scuze.

– Țânțarii, explică el. Nu-mi dau pace.

Pe Cardenas nu-l interesa. Se relaxă în timp ce își trase mâna dreaptă de la spate. Ar fi fost mai puțin relaxat dacă ar fi știut că degetele lui Dexter tocmai ce atinseseră un buton sensibil de pe un transmițător subțire care fusese prins de buzunarul interior al sacoului.

– Ce vrei, *gringo*?

– Păi, începu Dexter, fără să bage în seamă adresarea lipsită de politețe. Dacă nu are loc o intervenție, oamenii din spatele meu nu pot opri mașinăria justiției. Nu în New York. Nu poate fi cumpărată și nu poate fi distrasă. În curând, până și mila pe care au arătat-o Letiziei ținând-o departe de rele în Brooklyn va lua sfârșit.

– Este inocentă. Tu știi asta, eu știu asta. Vrei bani? N-o să mai ai grija banilor tot restul vieții. Scoate-o de acolo. O vreau înapoi.

– Desigur. Dar, așa cum am spus, eu sunt doar un pion. Poate că există totuși o cale.

– Spune-mi.

– Dacă UDYCO din Madrid ar descoperi un om de la bagaje corupt și dacă ni s-ar oferi o mărturisire completă cu martori că a ales o valiză la nimereală după verificările obișnuite de securitate și a băgat cocaină în ea pentru a fi apoi recuperată de un coleg din New York, atunci avocatul tău ar putea solicita o audiere de urgență. Ar fi greu pentru un judecător din New York să nu renunțe la caz. Dacă ar continua, ar însemna că refuză să îi creadă pe prietenii noștri spanioli de dincolo de Atlantic. Sincer, cred că aceasta este singura soluție.

Se auzi un zgomot ca şi cum nori de furtună se adunau pe cerul albastru.

– Acest... om de la bagaje. Ar putea fi descoperit şi forţat să mărturisească?

– Da. Depinde de tine, señor Cardenas.

Zgomotul se auzi şi mai tare. Era separat într-un bum-bum ritmic. Cardenas îşi repetă întrebarea:

– Ce vrei, *gringo*?

– Cred că amândoi ştim asta. Vrei un schimb? Acesta e. Ce ştii tu în schimbul Letiziei.

Se ridică, aruncă o carte de vizită pe covor, ieşi pe terasă şi o luă la stânga. Scara de oţel unduitoare apăru de după colţul acoperişului hotelului, zbătându-se în bătaia vântului.

Sări dincolo de balustradă. „Sunt mult prea bătrân pentru asta", gândi el, sărind pe treptele ei. Auzea peste zgomotele rotoarelor că Roberto Cardenas ieşise pe terasă în spatele lui. Aşteptă să primească un glonţ în spate, dar nu se întâmplă. Cel puţin nu la timp. Dacă traficantul trăsese, Cal nu ar fi avut cum să audă. Simţi stinghiile cum îi taie palmele, bărbatul de deasupra se lăsă pe spate în timp ce Blackhawkul se ridică rapid.

Câteva secunde mai târziu, fu lăsat pe o plajă nisipoasă, exact în spatele hotelului Santa Clara. Blackhawkul ateriză, în timp ce trei oameni care îşi plimbau câinii priviră uimiţi; Dexter urcă şi elicopterul se ridică din nou. Douăzeci de minute mai târziu, era înapoi la bază.

Don Diego Esteban se mândrea cu faptul că era liderul Frăţiei, cartelul suprem al cocainei, ca şi cum ar fi fost una dintre cele mai de succes corporaţii din lume. Chiar îşi permitea să se bucure cu aroganţă de faptul că autoritatea care conducea era consiliul directorilor şi nu el singur, deşi asta

era evident fals. În ciuda inconvenienței provocate colegilor săi care petreceau două zile evitându-i pe agenții colonelului Dos Rios care se țineau după ei, insista să aibă întruniri o dată la trei luni.

Obișnuia să anunțe, numai prin emisar personal, care dintre cele cincisprezece haciende pe care le deținea urma să fie locul de întâlnire, și se aștepta ca oamenii să ajungă acolo fără a fi urmăriți. Vremurile lui Pablo Escobar, când jumătate din poliție era în buzunarul Cartelului, se duseseră demult. Colonelul Dos Rios era ca un câine de atac care nu putea fi mituit, iar Don îl ura, dar îl și respecta pentru asta.

Întrunirea din vară era mereu la sfârșitul lunii iunie. Îi chemă pe cei șase colegi ai săi, omițându-l pe Executant, Paco Valdez, sau „El Animal", care era chemat numai atunci când erau situații de disciplinare internă care trebuiau rezolvate. De data aceasta nu era niciuna.

Don ascultă aprobator rapoartele despre producția crescută a țăranilor, dar fără creșterea prețului. Șeful producției, Emilio Sanchez, îl asigură că putea fi crescută și cumpărată suficientă materie primă pentru pastă astfel încât să se întrunească orice nevoie ale celorlalte ramuri ale Cartelului.

Rodrigo Perez reuși să-l asigure că furtul intern al produsului înainte de export era redus la un procent foarte mic, mulțumită celor câteva exemple înfiorătoare care fuseseră date pentru cei care credeau că pot să înșele Cartelul. În cazul armatei private, ai cărei soldați fuseseră recrutați în mare parte din fostul grup terorist FARC, totul era bine pus la punct.

Don Diego, jucând rolul gazdei plăcute, îi umplu personal paharul lui Perez cu vin, ceea ce era o onoare.

Julio Luz, avocatul/bancherul care nu putuse cu niciun chip să se uite în ochii lui Roberto Cardenas, raportă faptul că cele zece bănci din lume erau mulțumite să continue și nu

fuseseră infiltrate și nici suspectate de autoritățile de reglementări bancare.

José-Maria Largo avu vești chiar și mai bune la capitolul vânzări. Apetitul din cele două zone-țintă, SUA și Europa, crescuse la niște niveluri fără precedent. Cele patruzeci de bande și mafii care erau clienții Cartelului făcuseră comenzi și mai mari.

Două bande majore, din Spania și Marea Britanie, fuseseră prinse, judecate și condamnate, așa că ieșiseră din joc. Fuseseră înlocuite foarte ușor de nou-veniți înverșunați. Cererea avea să atingă un nivel-record anul următor. Capetele tuturor se apropiară în timp ce el își arăta statisticile. Urma să aibă nevoie de minim trei sute de tone de cocaină pură livrată intactă la locurile de predare de pe fiecare continent.

Astfel, toată atenția se îndreptă asupra celor doi bărbați a căror treabă era garantarea acestor predări. Probabil că era o greșeală să-l umilească pe Roberto Cardenas, a cărui rețea internațională de oficiali plătiți din aeroporturi, docuri și vămi de pe ambele continente era vitală. Lui Don pur și simplu nu-i plăcea individul. Îi oferi rolul principal lui Alfredo Suarez, maestrul transporturilor de la sursa columbiană până la cumpărătorul din nord, care se umfla în pene ca un păun și care arăta clar cât de serviabil era față de Don.

– Având în vedere toate cele spuse, nu am niciun dubiu că numărul de șase sute de tone livrate va fi atins. Dacă prietenul nostru Emilio poate produce opt sute de tone, avem o marjă de pierdere de douăzeci și cinci la sută, în caz de interceptări, confiscări, furt sau pierdere pe mare. Nu am mai pierdut niciodată un astfel de procent.

– Avem peste o sută de nave deservite de mai mult de o mie de bărci mici. Unele dintre vasele noastre dedicate sunt transportatoare mari, care ne duc încărcăturile pe mare și le

lasă înainte să ajungă la destinație. Altele iau încărcăturile dintr-un port și le lasă în alt port, în ambele capete fiind asistați de oficiali plătiți de prietenul nostru de aici, Roberto.

– Unele dintre acestea au containere, acum folosite la nivel mondial pe transportatoarele de orice tip și orice descriere, inclusiv ale noastre. Altele din același grup folosesc compartimente secrete create de sudorul din Cartagena care a murit acum câteva luni. Îmi scapă numele lui.

– Cortez, mârâi Cardenas, care era din același oraș cu el. Numele lui era Cortez.

– Exact. În fine, asta e. Apoi mai sunt și navele mai mici, vapoarele cu abur, bărcile de pescuit, iahturile private. Ele cară și duc la destinație aproape o sută de tone pe an. Și în cele din urmă sunt cei cincizeci și cinci de piloți liber profesioniști care zboară și lasă marfa la destinație, sau zboară și o aruncă din aer. Unii zboară până în Mexic ca să le predea prietenilor noștri mexicani care duc încărcăturile dincolo de granița cu America. Altele se duc direct într-unul dintre milioanele de râuri și golfuri aflate de-a lungul coastei de sud a Americii. A treia categorie zboară în Africa de Vest.

– Există vreo inovație comparativ cu anul trecut? întrebă Don Diego. Nu ne-a bucurat deloc soarta pe care a avut-o flota de submarine. Au fost cheltuieli mari și totul a fost pierdut.

Suarez înghiți în sec. Își aduse aminte de ce se întâmplase cu predecesorul său care susținuse o metodă ce implica submarine și o armată de cărăuși care să facă un singur drum. Marina columbiană urmărise și distrusese submarinele; noile aparate cu raze X care înțesau ambele continente-țintă reduceau succesul transporturilor de droguri în stomac la un procent de sub cincizeci la sută.

– Don Diego, acele tactici sunt practic dispărute. După cum știți, un submarin care a fost pe mare la vremea atacului

marinei a fost interceptat mai târziu, forțat să iasă la suprafață și echipajul a fost arestat în Pacific, în apropiere de Guatemala. Am pierdut douăsprezece tone. Pentru restul, reduc cantitatea transportată de cărăuși la un kilogram. Mă concentrez pe o sută de transporturi pe continent la o medie de trei tone pe încărcătură. Vă garantez, Don, pot să livrez în siguranță trei sute de tone pe continent după pierderi teoretice de zece la sută din cauza interceptărilor sau a confiscărilor și de cinci la sută din cauza pierderii pe mare. Asta este complet diferit de marja de douăzeci și cinci la sută pe care o sugerează Emilio între cele opt sute de tone de produs ale lui și cele șase sute de tone care ajung la destinație.

– Poți garanta asta? întrebă Don.

– Da, Don Diego. Cred că pot.

– Atunci ne bazăm pe tine, murmură Don.

Aerul îngheță în cameră. Prin propriile sale vorbe grandioase, servilul Alfredo Suarez își pusese viața la bătaie. Don nu accepta eșecuri. Se ridică în picioare și le zâmbi.

– Vă rog, prieteni, ne așteaptă prânzul.

Plicul mic și căptușit nu părea cine știe ce. Sosi prin poștă cu confirmare de primire la casa sigură de pe cartea de vizită pe care Cal Dexter o aruncase pe podeaua din camera de hotel. Conținea un card de memorie. I-l duse lui Jeremy Bishop.

– Ce e pe el? întrebă expertul în calculatoare.

– Nu ți l-aș mai fi adus dacă știam.

Bishop se încruntă.

– Vrei să spui că nu poți să-l conectezi la laptop?

Dexter era puțin rușinat. Putea să facă multe lucruri care l-ar fi adus pe Bishop la terapie intensivă, dar priceperea lui la tehnologia cibernetică era cu mult sub cea de bază. Privi cum Bishop făcu o treabă de copil de grădiniță.

– Nume, a zis el. Coloane cu nume, mai mult străine. Și orașe – aeroporturi, golfuri, docuri. Și titluri – par a fi oficialități sau ceva de genul. Și conturi bancare. Numere de conturi și depuneri de bani. Cine sunt oamenii ăștia?

– Doar printează-le. Da, alb-negru. Pe hârtie. Fă-i pe plac unui om bătrân.

Se duse la un telefon despre care știa că era ultrasecurizat și sună la un număr din centrul vechi al Alexandriei. Răspunse Cobra.

– Am lista cu șobolani, spuse el.

Jonathan Silver îl sună pe Paul Devereaux în acea seară. Șeful de cabinet al președintelui nu era în cea mai bună dispoziție, dar toată lumea știa că așa era de fel.

– Ați avut cele nouă luni pe care le-ați cerut, se răsti el. Când să ne așteptăm la ceva acțiune?

– Ce drăguț din partea dumneavoastră că ați sunat, se auzi vocea din Alexandria, cu un ușor accent din Boston. Și exact la fix. Începem lunea viitoare.

– Și ce vom vedea?

– La început, absolut nimic, răspunse Cobra.

– Și mai târziu?

– Dragul meu coleg, nu aș vrea să vă stric surpriza.

Și închise.

În Aripa de Vest, șeful de cabinet al președintelui se trezi holbându-se la un receptor din care se auzea tonul.

– Mi-a închis telefonul în nas, spuse el fără a-i veni a crede. Din nou.

PARTEA A III-A

Atacul

CAPITOLUL ZECE

S-A ÎNTÂMPLAT CA BSB BRITANIC SĂ FIE CEL CARE PRINSE prima țintă; era o chestiune de a fi la locul potrivit la momentul potrivit.

La scurt timp după ce Cobra deschisese sezonul, Global Hawk Sam găsi un vas misterios pe apa de sub ea, care era etichetat Rogue One. Scannerul cu spectru mare al lui Sam fu îngustat în timp ce coborî până la șase mii de metri, încă neputând să fie nici auzită, nici văzută. Imaginile se concentrară.

Era clar că Rogue One nu era suficient de mare ca să fie un pachebot sau un transportator înscris pe lista Lloyd. Era ca o navă comercială foarte mică sau un cabotier, dar se afla prea departe de coastă. Sau poate că era un iaht privat sau o barcă de pescuit. Orice ar fi fost, Rogue One trecuse de longitudinea cincizeci și cinci și se îndrepta spre est, către Africa. Și se comporta ciudat.

Naviga pe timp de noapte, după care dispărea. Asta nu putea să însemne decât că la răsărit se oprea, echipajul întindea o prelată de culoarea mării peste ea și plutea toată ziua pe apă, aproape imposibil de zărit din aer. Acea manevră însemna un singur lucru. Apoi, la lăsarea întunericului, ridicau prelata și își reluau traseul către est. Din nefericire pentru Rogue One, Sam o putea vedea și pe întuneric.

La aproape cinci sute de kilometri de Dakar, *Balmoral* întoarse spre sud şi porni cu viteză maximă să o intercepteze. Unul dintre americanii experţi în comunicaţii stătea lângă căpitan pe punte ca să îi citească coordonatele de pe busolă.

Sam, zburând în continuare deasupra vasului, transmise detaliile către Nevada şi sediul din Creech alertă Washingtonul. La răsărit, vasul se opri şi se camuflă. Sam se întoarse pe insula Fernando de Noronha ca să se realimenteze şi reveni înainte de răsărit. *Balmoral* navigă toată noaptea. Vasul fu prins la răsăritul celei de-a treia zile, cu mult la sud de Capul Verde, încă la opt sute de kilometri de Guineea-Bissau.

Erau pe punctul să se camufleze pentru penultima zi petrecută pe mare. Când căpitanul ei zări pericolul, fu prea târziu să mai întindă prelata sau să o strângă ca să pretindă că totul era normal.

Mult deasupra, Sam porni bruiajul şi vasul fu învăluit într-un spaţiu mort, „fără transmisii, fără recepţionări". La început, căpitanul nu încercă să trimită vreun mesaj deoarece nu-i veni să-şi creadă ochilor. Un elicopter mic se apropia în viteză de el, la doar treizeci de metri de nivelul apei liniştite.

Nu putea să-şi creadă ochilor din cauza distanţei. Un astfel de elicopter nu avea cum să fie atât de departe de uscat şi nu mai era niciun alt vas în peisaj. Nu ştia că *Balmoral* era cu patruzeci de kilometri înaintea lui, invizibil, exact dincolo de orizont. Când îşi dădu seama că aveau să fie interceptaţi, era prea târziu.

Mai întâi vei fi urmărit de umbra gri de neconfundat a unei nave de război care va fi mai rapidă. Te va prinde din urmă şi îţi va ordona să te opreşti. Când vasul va fi încă departe, foloseşte acoperitoarea bărcii ca să vă protejaţi şi lăsaţi cocaina în apă din partea cealaltă. O vom înlocui noi. Înainte

să ajungă la voi, trimiteți mesajul pre-înregistrat la Bogotá prin calculator.

Așadar, căpitanul, deși nu văzu niciun vas de război, făcu așa cum i se spusese. Apăsă butonul de „trimitere", dar nu se întâmplă nimic. Încercă și telefonul prin satelit, dar și acesta era mort. Lăsă un om să sune continuu prin radio, și urcă pe scara din spatele punții, holbându-se la Little Bird care se apropia. Cu douăzeci și patru de kilometri în urmă, invizibile încă, dar alunecând cu o viteză de patruzeci de noduri, se aflau cele două bărci rigide cu câte zece oameni la bord.

Micul elicopter se învârti în jurul lui o dată, după care zbură la treizeci de metri în fața punții. Văzu o antenă rigidă scoasă afară cu un steag țeapăn prins de ea. Recunoscu desenul. În partea de jos a elicopterului erau trecute cele două cuvinte: Marina Regală.

– *Los ingleses*, mormăi el.

Încă nu își dădea seama unde se afla vasul de război, dar Cobra dăduse instrucțiuni clare: cele două nave Q nu trebuiau să fie văzute niciodată.

Privind în sus la elicopter, îl văzu pe pilot, cu vizieră neagră, pentru a se proteja de soarele ce răsărea, iar lângă el, aplecat în față, dar prins bine în centură, era un lunetist. Nu știa cum arată o pușcă G3, dar știa când avea o armă îndreptată spre capul lui. Instrucțiunile lui erau clare: *să nu încerci niciodată să tragi în trupele marinei naționale ale vreunui stat.* Așa că ridică mâinile, gestul internațional. Deși semnalul de pe laptop nu anunța „transmisiune realizată", speră că avertismentul lui totuși pornise. Dar nu era așa.

Din punctul său de observație, pilotul elicopterului Little Bird putea să vadă numele scris pe prova vasului. Era *Belleza del Mar*, „Frumusețea mării", cel mai optimist nume de pe întreg oceanul. Era de fapt un vas de pescuit, ruginit, uzat,

cu o lungime de treizeci de metri și care puțea a pește. Asta era șmecheria. Tona de cocaină strânsă în baloturi se afla sub peștii urât mirositori.

Căpitanul încercă să preia inițiativa, pornind motoarele. Elicopterul viră și coborî la doar trei metri de apă și treizeci de metri de marginea vasului *Belleza del Mar*. De la distanța aceea, lunetistul ar fi putut să zboare urechea oricui, după bunul plac.

– *Paré los motores*, opriți motoarele, bubui o voce din megafonul Little Bird.

Căpitanul se conformă. Nu putea să le audă din cauza vuietului elicopterului, dar văzu jetul lăsat în urmă de două bărci de atac apropiindu-se.

Nici asta nu putea să înțeleagă. Se aflau la foarte mulți kilometri de uscat. Unde naibii era nava de război? Nu îi fu greu să înțeleagă ce era cu bărbații care țâșniră din cele două RIB care opriră lângă vasul său, aruncară grapine și urcară repede la bord.

Erau tineri, îmbrăcați în negru, mascați, înarmați și în formă. Căpitanul îi avea doar pe cei șapte oameni din echipaj. Instrucțiunile „nu opuneți rezistență" fură transmise subtil. Ar fi rezistat doar câteva secunde. Doi dintre bărbați se apropiară de el; ceilalți se ocupară de oamenii săi, care erau toți cu mâinile ridicate deasupra capului. Unul dintre ei părea să fie șeful, dar vorbea numai engleză. Un alt bărbat se ocupă de traducere. Niciunul nu-și dădu masca neagră jos.

– Căpitane, credem că transportați substanțe ilegale. Droguri, mai exact cocaină. Intenționăm să cercetăm toată nava.

– Nu este adevărat, eu car numai pești. Și nu aveți niciun drept să îmi percheziționați nava. Este împotriva legilor mării. Asta e piraterie.

Fusese instruit să spună asta. Din păcate, sfatul legat de lege era mai puțin inteligent decât cel legat de a rămâne în viață. Nu mai auzise niciodată de CRIJICA, și nici nu ar fi înțeles ce era.

Dar maiorul Ben Pickering respecta toate drepturile. Documentul CRIJICA din 1990, care consfințea cooperarea judiciară internațională în materie penală, conținea câteva clauze care acopereau tot ce ținea de interceptarea pe mare a vaselor despre care se credea că transportă droguri. Conținea și drepturile acuzatului. Ceea ce căpitanul de pe *Belleza del Mar* nu știa era că el și vasul său fuseseră reclasificați tacit ca fiind o amenințare față de națiunea britanică, la fel ca oricare alt terorist. Asta însemna că, din păcate pentru căpitan, regulamentele care includeau și drepturile civile trecuseră acolo unde ar fi trecut și cocaina dacă ar fi apucat – dincolo de limită.

Membrii echipei SBS exersaseră timp de două săptămâni și îndepliniră operațiunea în doar câteva minute. Cei șapte membri ai echipajului și căpitanul fură percheziționați cu mare atenție de arme sau dispozitive de transmitere. Telefoanele mobile fură confiscate pentru a fi analizate mai târziu. Aparatul de radio fu făcut bucăți. Cei opt columbieni ajunseră încătușați, cu mâinile în față și cu glugi pe cap. Când nu mai putură nici să vadă, nici să opună rezistență, fură duși la pupă și li se spuse să stea jos.

Maiorul Pickering aprobă și unul dintre oameni scoase un tub de rachetă. Proiectilul se duse până la o sută cincizeci de metri în sus și explodă într-o minge de foc. Sus, detectorii de căldură ai dronei Global Hawk preluară semnalul și bărbatul din fața ecranului din Nevada închise dispozitivele de blocare a transmisiilor. Maiorul îi anunță pe cei de pe *Balmoral* că

puteau să vină fără nicio problemă, iar nava Q apăru la orizont și li se alătură în curând.

Unul dintre soldați, îmbrăcat în echipament complet, se scufundă lângă vas. Un șiretlic des întâlnit era transportarea încărcăturii ilegale într-un spațiu sudat pe fundul calei, sau chiar ținerea baloturilor în apă, cu o funie de nailon, la treizeci de metri sub vas unde nu puteau fi văzute.

Înotătorul abia dacă a avut nevoie de întregul echipament deoarece apa era caldă. Iar soarele, care acum răsărise, lumina apa ca o lanternă. Petrecu douăzeci de minute sub apă, printre buruienile și scoicile prinse de cală. Nu găsi niciun spațiu, nicio ușă secretă, nicio funie care să atârne. De fapt, maiorul Pickering știa deja unde se afla cocaina.

Imediat ce bruiajul fu îndepărtat, transmise numele bărcii interceptate celor de pe *Balmoral*. La urma urmei, se afla pe lista lui Cortez, unul dintre vasele mai mici care nu erau incluse pe nicio listă internațională de transport, un simplu vas de pescuit, murdar, dintr-un sat izolat. Izolat sau nu, se afla la a șaptea sa călătorie către Africa de Vest, cărând o cantitate care avea o valoare de zece mii de ori mai mare decât ea. I se spuse unde să caute.

Maiorul Pickering mormăi niște instrucțiuni către echipajul de la paza de coastă. Omul de la Vamă pregăti cockerul spaniel. Trapele scoaseră la iveală tone de pește care nu mai era proaspăt, dar care încă stătea în plase. Macaraua de pe *Belleza* ridică peștii și îi aruncă în apă. Cu un kilometru mai jos, crabii aveau să fie recunoscători.

Când apăru podeaua pe care stăteau peștii, echipa de verificare căută panoul pe care îl descrisese Cortez. Era extrem de bine ascuns, iar putoarea peștilor ar fi derutat câinele. Echipajul, cu cagule pe cap, nu avea de unde să știe ce se petrecea, și nici nu putea vedea nava *Balmoral* apropiindu-se.

Fu nevoie de o rangă și de douăzeci de minute ca să scoată panoul. Echipajul ar fi urmat să facă asta la șaisprezece kilometri de mangrovele din insulele Bijagos, pregătit să predea încărcătura canoelor care îi așteptau în golfulețe. Apoi, ar fi luat în schimb niște bidoane cu combustibil, ar fi alimentat vasul și s-ar fi îndreptat spre casă.

Scoaterea la iveală a santinelor de sub pești generă un miros și mai groaznic. Echipa purta măști și aparate de respirat. Ceilalți se dădură la o parte.

Unul dintre inspectori intră, cu capul înainte și cu o lanternă. Celălalt îl ținu de picioare. Primul reveni și ridică degetul mare sus. Bingo. Coborî cu o grapină și un cablu. Unul câte unul, membrii trupei de comando scoaseră afară cele douăzeci de baloturi, care aveau fiecare în jur de cincizeci de kilograme. *Balmoral* veni lângă ei, tronând asupra lor.

Mai dură o oră. Echipajul de pe *Belleza,* tot cu cagule pe cap, fu ajutat să urce pe scară până pe *Balmoral* și ghidat în cală. Când li se dădură jos cătușele și cagulele, se aflau în celule, prizonieri sub nivelul apei.

Două săptămâni mai târziu, transferați către Flota Auxiliară în cadrul unei a doua întâlniri, aveau să fie duși în avanpostul britanic din Gibraltar, cu cagule din nou, transferați noaptea pe un Starlifter american și duși în Oceanul Indian. Aveau să le fie date jos cagulele și în fața ochilor aveau să vadă un paradis tropical, instrucțiunile fiind: „Distrați-vă, nu comunicați cu nimeni și nu încercați să evadați". Prima era opțională, restul erau imposibile.

Tona de cocaină fu și ea urcată la bordul vaporului *Balmoral.* Și aceasta avea să fie păzită până era predată pe mare în custodia americanilor. Ultima sarcină de pe *Belleza del Mar* reveni expertului în explozibili. Coborî sub punte timp de cincisprezece minute, reveni și sări în a doua barcă.

Colegii săi erau la bord. Elicopterul Little Bird fusese parcat la loc în cala sa. La fel și prima barcă. *Balmoral* porni încet și o urmă leneșă apăruîn urma sa. A doua barcă îl urmă. Când ajunseră la două sute de metri de vasul de pescuit, expertul în explozibili apăsă un buton de pe detonator.

Încărcăturile de explozibil plastic PETN pe care le lăsase în urmă zumzăiră ușor, dar făcură în cală o gaură de mărimea unei uși de hambar. În treizeci de secunde, vasul dispăru pentru totdeauna, într-o scufundare lungă și singuratică până pe fundul mării.

Barca gonflabilă fu urcată la bord și depozitată la locul ei. Nu văzuse nimeni ce se întâmplase în centrul Atlanticului. *Frumusețea mării*, căpitanul ei, echipajul și încărcătura pur și simplu se evaporară.

Abia după o săptămână, Cartelul crezu cu adevărat că pierduse *Belleza del Mar*, și chiar și atunci, reacția fu de nedumerire.

Se mai pierduseră vase, echipaje și încărcături și înainte, dar cu excepția dispariției totale a submarinelor care se îndreptaseră spre coasta Pacificului către Mexic, întotdeauna existaseră urme sau motive. Câteva vase mici dispăruseră în urma furtunilor de pe ocean. Pacificul – numit astfel de Vasco Nuñez de Balboa, primul european care îl văzuse, deoarece în acea zi păruse calm – putea să o ia razna uneori. Liniștitele Caraibe prezentate în broșurile pentru turiști puteau să găzduiască uragane teribile. Dar asta se întâmpla rar.

Încărcăturile pierdute pe mare erau aproape întotdeauna aruncate peste bord de echipaj atunci când era aproape imposibil de evitat să fie prinși.

În rest, pierderile pe mare veneau în urma interceptărilor de către forțele de ordine. Nava era sechestrată, echipajul era

arestat, acuzat, judecat și trimis la închisoare, dar erau dispensabili, iar tăcerea familiilor lor avea să fie cumpărată cu o donație generoasă. Toată lumea știa regulile.

Învingătorii țineau conferințe de presă, arătau presei cantitățile de cocaină care nu-și mai încăpea în piele de fericire. Dar produsul dispărea complet doar atunci când era furat.

Cartelurile succesive care dominaseră industria cocainei fuseseră dintotdeauna bântuite de o psihoză: paranoia scăpată de sub control. Capacitatea de a suspecta era instantanee și de neoprit. Existau două infracțiuni care, după codul lor, erau de neiertat: furtul produsului și informarea autorităților. Hoțul și pârâciosul urmau să fie vânați și urma răzbunarea. Fără excepții.

Dură o săptămână pentru ca pierderea cocainei să fie acceptată. Mai întâi, cel care trebuia să o primească în Guineea-Bissau, șeful operațiunilor, Ignacio Romero, se plânse că un transport anunțat dinainte pur și simplu nu ajunsese. Așteptase toată noaptea la ora stabilită și în locul stabilit, dar *Belleza del Mar*, pe care o cunoștea foarte bine, nu ajunsese niciodată la mal.

I se ceru de două ori să confirme acest lucru, ceea ce și făcu. Apoi, se investigă dacă nu cumva fusese o neînțelegere. Oare *Belleza* ajunsese în locul greșit? Dar dacă ar fi fost așa, de ce căpitanul nu comunicase nimic? Avea mesaje formate din două cuvinte, alese cu atenție pentru a părea inofensive, pe care le putea trimite în caz de probleme.

Apoi, expeditorul Alfredo Suarez, verifică vremea. Fusese foarte liniștită pe toată întinderea Atlanticului. Un incendiu la bord? Dar căpitanul avea stația radio. Chiar dacă recursese la barca de salvare, tot avea laptopul și telefonul mobil. Până la urmă tot trebuia să-i raporteze lui Don pierderea.

Don Diego se gândi, examină toate dovezile pe care i le adusese Suarez. Cu siguranță părea a fi un furt și în capul listei celor suspectați se afla însuși căpitanul vasului. Ori furase întreaga încărcătură ca să facă un târg cu un importator renegat, ori fusese interceptat pe mare, înainte să ajungă la mangrove, și ucis împreună cu echipajul său. Oricare variantă era posibilă, dar trebuia să înceapă cu începutul.

Dacă fusese căpitanul, și-ar fi anunțat familia înainte de a comite fapta, sau ar fi păstrat legătura după trădare. Familia lui consta dintr-o soție și trei copii care locuiau în același sat amărât, în care-și ținea și vasul de pescuit, pe un râu la est de Barranquilla. Îl trimise pe Animal să vorbească cu ei.

Copiii nu reprezentară o problemă. Fură înmormântați. De vii, bineînțeles. În fața mamei. Dar aceasta tot refuză să mărturisească. Tortura până la moarte dură câteva ore, dar tot o ținu una și bună că soțul ei nu spusese nimic și că nu greșise cu nimic. În cele din urmă, Paco Valdez nu avu de ales decât să o creadă. Oricum nu ar fi putut să continue. Era moartă.

Lui Don îi păru rău. Cât de neplăcut. Și de inutil, așa cum se dovedi. Dar inevitabil. Și întâmplarea ridică un nou semn de întrebare. Dacă nu fusese căpitanul, atunci cine? Dar mai era cineva în Columbia chiar și mai stresat decât Don Diego Esteban.

Executantul își făcuse treaba după ce dusese familia undeva în mijlocul junglei. Dar jungla nu era niciodată pustie cu adevărat. Un fermier auzise țipetele și privise din frunziș. Când Executantul și echipa lui formată din doi oameni plecaseră, țăranul fugi în sat și povesti cele văzute.

Sătenii veniră cu un car tras de boi și luară cele patru cadavre, ducându-le înapoi în sat. Urmă o înmormântare creștinească pentru toți. Preotul care o oficie fu părintele

Eusebio SJ, care fu dezgustat de ce văzu înainte să se închidă coșciugul.

Înapoi în camera sa de la parohie, deschise sertarul de la biroul de stejar închis la culoare și privi dispozitivul pe care îl distribuise preotul provincial cu câteva luni în urmă. În mod normal, nu s-ar fi gândit niciodată să-l folosească, dar acum era furios. Poate că într-o zi va vedea ceva, în afara confesionalului; și atunci poate că va folosi dispozitivul american.

A doua lovitură fu dată de soldații SEAL. Din nou, o chestiune legată de timpul și locul potrivit. Drona Global Hawk Michelle patrula zona Caraibelor de Sud, care se întindea într-un arc din Columbia până în Yucatan. Vaporul *Chesapeake* se afla în pasajul dintre Jamaica și Nicaragua.

Două bărci rapide se strecurară din mlaștinile cu mangrove din golful Uraba de pe coasta columbiană îndreptându-se nu spre sud-est, către Colón și Canalul Panama, ci spre nord-vest. Călătoria lor era lungă, la limitele ariei lor și amândouă erau pline cu rezerve de combustibil și câte o tonă de cocaină împachetată la bord.

Michelle le zări la treizeci de kilometri distanță. Deși nu mergeau rapid la viteza lor de șaizeci de noduri, navigau cu patruzeci și asta era de ajuns pentru radarele lui Michelle, aflată la cincisprezece mii de metri în aer, ca să-și dea seama că nu puteau fi altceva decât bărci cu motor. Începu să calculeze ruta și viteza, avertizându-i pe cei de pe *Chesapeake* că se îndreptau spre ea. Nava Q își schimbă traseul ca să le intercepteze.

A doua zi, cele două echipaje ale bărcilor cu motor avură parte de aceeași uimire precum căpitanul vasului *Belleza del Mar*. Un elicopter apăru de nicăieri exact în fața lor, zburând

deasupra unei mări albastre goale. Nu se vedea niciun vas de război. Pur și simplu nu era posibil.

Ordinul care tună din difuzor și care îi anunță să oprească motoarele și să stea pe loc, fu ignorat. Ambele bărci, tuburi lungi și subțiri de aluminiu cu patru motoare Yamaha la pupă, crezură că pot să depășească elicopterul Little Bird. Viteza lor crescu până la șaizeci de noduri, cu vârfurile ridicate, numai motoarele fiind în apă, lăsând în urmă jeturi albe imense. De vreme ce britanicii puseseră mâna pe Rogue One, acestea deveniră Rogue Two și Three.

Columbienii se înșelaseră crezând că pot învinge un elicopter. După ce trecură pe sub el, Little Bird își înclină rotoarele, viră cu violență și porni după ele. Cu 120 de noduri, de două ori mai mult față de viteza lor.

Așezat lângă pilotul din marină, strângând pușca M-14 în mâini, era subofițerul Sorenson, cel mai bun trăgător al plutonului. Cu o platformă stabilă și o distanță de o sută de metri, era sigur că nu va rata.

Pilotul folosi din nou difuzorul și vorbi în spaniolă.

– Opriți motoarele și stați pe loc, dacă nu, vom trage.

Bărcile continuară să gonească spre nord, neștiind că veneau spre ele trei bărci gonflabile cu șaisprezece SEAL la bord. Locotenentul Casey Dixon lăsase la apă barca cea mare și cele două Zodiac mai mici, dar deși erau rapide, săgețile de aluminiu ale traficanților erau și mai rapide. Era datoria elicopterului Little Bird să le încetinească.

Subofițerul Sorenson fusese crescut la o fermă, în Wisconsin. Loc mai departe de mare ca acela nu aveai cum să găsești. Poate de aceea se înscrisese în marină – ca să vadă marea. Talentul pe care îl aduse cu el de pe coclauri fu o experiență de o viață în mânuirea puștii de vânătoare.

Columbienii ştiau ce să facă. Nu mai fuseseră interceptaţi de elicoptere înainte, dar fuseseră instruiţi ce să facă, şi cel mai important lucru era să protejeze motoarele. Fără acei monştri urlători din spatele lor nu ar mai fi avut nicio şansă.

Când văzură puşca M14 îndreptată direct asupra motoarelor lor, doi membri ai echipajelor se aruncară pe carcasele motoarelor ca să nu fie lovite de gloanţe. Forţele de ordine nu ar trage niciodată direct în corpul unui om.

Greşeală. Acelea erau regulile vechi. Când era la fermă, subofiţerul Sorenson lovise iepuri aflaţi la o distanţă de o sută cincizeci de metri. Această ţintă era mai mare şi mai aproape, iar ordinele erau clare. Primul glonţ trecu direct prin traficantul curajos, penetră capota metalică şi distruse motorul Yamaha.

Celălalt bărbat, ţipă speriat şi se ridică exact la timp. A doua rundă de gloanţe distruse motorul de lângă. Barca merse înainte cu două. Dar mai încet. Era extrem de încărcată.

Unul dintre cei trei bărbaţi scoase un Kalashnikov AK-47 şi pilotul Little Bird viră. De la înălţime, văzu punctele negre ale bărcilor gonflabile care se apropiau din faţă, cu o viteză de o sută de noduri.

Barca rămasă întreagă le văzu. Cârmaciul nu mai avea timp să se întrebe de unde veniseră. Erau acolo, iar el încerca să-şi salveze încărcătura şi libertatea. Decise să treacă direct printre ele şi să se folosească de viteza sa superioară ca să scape.

Şi aproape că reuşi. Barca avariată opri celelalte două motoare şi se predă. Cea din faţă continuă să avanseze cu o viteză de şaizeci de noduri. Formaţia SEAL se despărţi, bărcile gonflabile virară rapid şi porniră în urmărire. Fără elicopter, probabil că traficanţii ar fi reuşit să scape.

Little Bird zbură înaintea bărcii cu motor, întoarse la nouăzeci de grade şi aruncă o plasă de nylon albastră, aproape

invizibilă, cu o suprafață de aproape o sută de metri. O ancoră plutitoare mică trase cablul în ocean unde plasa începu să plutească. Barca vină și aproape că reuși să o evite. Însă ultimii douăzeci de metri de plasă plutitoare intrară sub cocă și se prinseră în cele patru motoare. Acestea se înecară și se opriră.

După asta, nu mai avea niciun rost să se opună. În fața unui echipaj cu mitraliere MP5, se lăsară transferați în bărcile rigide mari, unde li se puseră cătușe și cagule. Nu mai văzură lumina zilei decât odată ajunși pe insula Eagle, Arhipelagul Chagos, drept oaspeți ai Maiestății Sale.

O oră mai târziu, sosi și *Chesapeake*, care îi preluă pe cei șapte prizonieri. Curajosul decedat primi o binecuvântare și o greutate care să-l ajute să se scufunde. Fură transferate la bord și două tone de combustibil pentru motor în doi timpi (care avea să fie util), diverse arme și telefoane (pentru analiza apelurilor anterioare) și două tone de cocaină columbiană pură.

Apoi, cele două bărci cu motor fură ciuruite și motoarele grele le duseră la fund. Păcat să se piardă șase motoare bune și puternice, dar instrucțiunile Cobrei, care era invizibil și necunoscut pentru soldații SEAL, fuseseră precise: să nu rămână nimic în urmă care poate fi detectat. Numai oamenii și cocaina trebuie luați, și ținuți temporar. Orice altceva trebuia să dispară pentru totdeauna.

Little Bird ateriză pe punte, se opri și fu coborât în culcușul său ascuns. Cele trei bărci gonflabile fură ridicate și puse la loc în cala lor, urmând să fie spălate și să li se facă revizia. Bărbații merseră să facă duș și să se schimbe. *Chesapeake* întoarse. Marea era liberă din nou.

Undeva în depărtare, transportatorul *Stella Maris IV* aștepta și aștepta. Într-un final, trebui să-și reia călătoria către Europoort, Rotterdam, dar fără încărcătura extra. Al doilea om la comandă nu putu decât să trimită un mesaj plin de

uimire „iubitei" din Cartagena. Ceva legat de faptul că nu putea ajunge la întâlnire pentru că automobilul nu fusese livrat.

Chiar și acest mesaj fu interceptat de Agenția Națională de Securitate, în sediul uriaș de la Fort Meade, Maryland, unde fu decriptat și transmis Cobrei, care zâmbi ușor mulțumit. Mesajul trădase destinația bărcilor cu motor, *Stella Maris IV.* Și acesta era pe listă. Data viitoare.

Trecu o săptămână de când Cobra declarase sezon deschis, iar maiorul Mendoza primi ordin de zbor. Global Hawk Sam observase un avion mic cu două motoare ridicându-se de la ferma Boavista, traversând coasta dincolo de Fortaleza și îndreptându-se spre Atlanticul vast, cu direcția de 045° care avea să îl ducă în vreun loc de aterizare situat între Libia și Gambia.

Imaginile computerizate identificară avionul ca fiind un Transall, singura colaborare franco-germană, care fusese cumpărat de Africa de Sud și care, la sfârșitul serviciului activ de transportator militar, fusese vândut la mâna a doua pieței civile din America de Sud.

Nu era mare, dar era un cal de povară pe care te puteai baza. Avea și o capacitate care sigur nu ar fi avut cum să-i permită să traverseze Atlanticul, nici măcar până în cel mai apropiat punct. Așa că avionul fusese „îmbunătățit" cu rezervoare de combustibil interne. Timp de trei ore, zbură spre nord-est, prin întunericul unei nopți tropicale, menținându-se la două mii patru sute de metri deasupra plafonului de nori.

Maiorul Mendoza îndreptă Buccaneerul spre pista de aterizare și făcu ultimele verificări. În urechi nu auzea turnul de control vorbind în portugheză, pentru că acela fusese închis demult. Auzea vocea caldă a unei americance. Personalul de comunicații format din doi americani de pe Fogo primiseră mesajul ei cu o oră în urmă și-l alertară pe brazilian să se

pregătească de zbor. Acum, femeia îi vorbea direct în căşti. El nu ştia că era un căpitan din Forţele Aeriene americane, care stătea în faţa unui ecran în Creech, Nevada. Nu ştia că urmărea un punctuleţ care reprezenta un transportator Transall, şi că în curând şi el avea să fie un punctuleţ pe acel ecran, iar femeia avea să unească cele două punctuleţe.

Aruncă o privire echipajului de la sol care stătea în întunericul aeroportului Fogo şi văzu semnalul „Pleacă". Acesta era „turnul lui de control", dar funcţiona. Ridică degetul mare drept aprobare.

Cele două motoare Spey ambalară din ce în ce mai tare şi Buccaneerul tremură în frâne, vrând să fie liber. Mendoza porni butonul de decolare asistată şi dădu drumul la frâne. Avionul se aruncă înainte, ieşi din umbra vulcanului şi văzu marea strălucind în lumina lunii.

Puterea propulsoarelor îl lovi la mijloc. Viteza crescu până la cea de decolare, zgomotul roţilor încetă şi avionul se ridică în aer.

– Urcă până la patru mii cinci sute de metri, indică vocea caldă şi dulce.

Verifică busola, întoarse aeronava la 190° şi urcă la altitudinea indicată.

Într-o oră ajunse la aproape cinci sute de kilometri de Capul Verde, rotindu-se încet, aşteptând. Văzu ţinta mai jos. Deasupra platoului de nori apăruse semiluna învăluind scena într-o lumină albă şi palidă. Apoi zări o umbră în mişcare sub el şi la dreapta. Se îndrepta spre nord-est; el era încă în mijlocul unei întoarceri. Completă rotirea şi ajunse deasupra prăzii.

– Ţinta ta se află la opt kilometri în faţă şi la o mie opt sute de metri sub tine.

– *Roger*, l-am văzut, răspunse el. Contact.

– Contact confirmat. Permisiune de atac.

Coborî până văzu clar conturul Transallului în lumina lunii. I se dăduse un album cu avioane care erau posibile transportatoare de cocaină şi nu era nicio îndoială că acela era un Transall. Nu avea cum să fie un avion nevinovat ca acela pe cer.

Trase siguranţa tunului Aden, puse degetul pe butonul de tragere şi privi în faţă prin vizorul modificat la Scampton. Ştia că arma era centrată să-şi concentreze puterea de foc la patru sute de metri.

Ezită o clipă. În acel vehicul erau nişte oameni. Apoi se gândi la un alt om, un băiat pe o lespede de marmură, într-o morgă din São Paulo. Fratele lui mai mic. Trase.

Muniţia era un amestec de fragmentare, incendiere şi marcator. Marcatorul luminos avea să-i arate linia de foc. Celelalte două distrugeau ceea ce atingeau.

Privi cum cele două liniuţe de foc roşu ţâşniră şi se uniră la patru sute de metri mai în faţă. Amândouă loviră Transallul, exact în partea stângă a uşilor din spate. Timp de o jumătate de secundă, avionul păru că tremură în aer. Apoi făcu implozie.

Nu-l văzu nici măcar dezbinându-se, dezintegrându-se şi căzând. Era evident că echipajul tocmai ce începuse să se folosească de rezervele de la bord, aşa că cisternele dinăuntru erau pline ochi. Muniţia incendiară le atinse şi întregul avion se topi. O ploaie de fragmente arzânde căzu prin stratul de nori de mai jos şi asta fu tot. Dispărut. Un avion, patru bărbaţi, două tone de cocaină.

Maiorul Mendoza nu mai omorâse pe nimeni până atunci. Privi timp de câteva secunde spaţiul gol din cer unde fusese Transallul. Se gândise zile întregi la ce avea să simtă. Acum ştia. Se simţea gol pe dinăuntru. Nici bucuros, nici plin de regret. Îşi spusese de nenumărate ori: gândeşte-te doar la Manolo pe lespedea de marmură, la doar şaisprezece ani,

care nu mai avea toată viața înainte. Când vorbi, vocea îi era destul de normală.

– Țintă doborâtă, anunță el.

– Știu, răspunse vocea din Nevada.

Femeia văzuse că din cele două luminițe rămăsese doar una.

– Menține altitudinea. Întoarce trei-cinci-cinci ca să revii la bază.

Șaptezeci de minute mai târziu, văzu luminile de pe pista de aterizare din Fogo aprinzându-se pentru el și închizându-se când se îndreptă spre hangarul din stâncă. Rogue Four încetase să mai existe.

La aproape cinci sute de kilometri, în Africa, câțiva bărbați așteptau lângă o pistă dintr-o junglă. Și așteptară, și tot așteptară. La răsărit, se urcară în SUV-uri și plecară. Unul dintre ei avea să trimită un e-mail codat către Bogotá.

Alfredo Suarez, care se ocupa de toate transporturile din Columbia până la clienții Cartelului, se temea pentru viața lui. Se pierduseră cinci tone de cocaină. Îi garantase lui Don că avea să livreze trei sute de tone pe fiecare continent-țintă și i se promisese că o marjă de până la două sute de tone era considerată o pierdere acceptabilă. Dar nu asta era ideea.

Hermandad, așa cum se exprima Don într-o manieră personală și înfricoșător de calmă, avea două probleme. Una era că patru încărcături separate din trei metode de transport diferite fuseseră se pare capturate sau distruse; ce era și mai uimitor, iar Don ura să fie uimit, era că nu exista nicio urmă referitor la ce se întâmplase.

Căpitanul vasului *Belleza del Mar* ar fi trebuit să anunțe cumva că avea probleme. Nu o făcuse. Cele două bărci cu motor ar fi trebuit să folosească telefoanele mobile dacă se

întâmpla ceva. Nu o făcuseră. Transallul își luase și el zborul încărcat și totul fusese la locul său, și dispăruse de pe fața pământului fără vreun semnal de alarmă.

– Cam misterios, nu ești de acord, dragul meu Alfredo?

Când Don folosea cuvinte de alint era cel mai înfricoșător.

– Da, Don.

– Și ce explicație ți-ai putea imagina?

– Nu știu. Toate transportatoarele au mijloace de comunicații ample. Calculatoare, telefoane mobile, stații radio. Și mesaje codate scurte prin care să anunțe ce nu e în regulă. Și-au testat echipamentul și și-au memorat mesajele.

– Și totuși au rămas tăcuți, comentă Don Diego.

Ascultase raportul Executantului și ajunsese la concluzia că nu căpitanul vasului *Belleza del Mar* era vinovat de propria dispariție.

Se știa faptul că era un familist, știa ce avea să se întâmple dacă trăda Cartelul și realizase înainte șase călătorii de succes până în Africa de Vest.

Exista un singur punct comun în două dintre cele trei mistere. Atât vasul de pescuit, cât și Transallul se îndreptau spre Guineea-Bissau. Chiar dacă cele două bărci cu motor din Golful Uraba rămâneau o enigmă, totul indica faptul că ceva mersese foarte prost în Guineea.

– Mai ai un transport pentru Africa de Vest în curând, Alfredo?

– Da, Don Diego. Săptămâna viitoare. Cinci tone vor porni pe mare spre Liberia.

– Schimbă locația cu Guineea-Bissau. Și ai parcă un adjunct tânăr și foarte inteligent?

– Alvaro, Alvaro Fuentes. Tatăl lui a fost foarte important în cartelul Cali. S-a născut în domeniul acesta. E foarte loial.

– Atunci ar trebui să însoțească această încărcătură. Și să ții legătura cu el din trei în trei ore, și zi, și noapte, pe tot parcursul călătoriei. Mesaje preînregistrate și pe laptop, și pe telefonul mobil. Nimic altceva decât o apăsare de buton. Și vreau ca cineva de aici să aștepte mesajele lui. Permanent, în ture. M-am făcut destul de clar?

– Perfect clar, Don Diego. Așa se va proceda.

Părintele Eusebio nu mai văzuse niciodată așa ceva. Parohia sa era mare și rurală, întinzându-se pe mai multe sate, dar oamenii erau toți umili, muncitori și săraci. Nu era obișnuit cu luminile puternice și porturile de agrement luxoase din Baranquilla și Cartagena. Ceea ce acostase în gura golfulețului care ducea spre mare, dincolo de mangrove, nu își avea locul acolo.

Întregul sat se adună pe digul de cherestea ca să caște ochii. Avea peste cincizeci de metri lungime, era de un alb sclipitor, cu cabine luxoase pe trei punți și fusese lustruit în întregime de echipaj până ce căpătase un luciu perfect. Nimeni nu știa al cui era, și niciun membru al echipajului nu coborâse pe mal. De ce s-o facă? Pentru un sat cu o singură stradă murdară unde ciuguleau găinile, și cu o singură bodegă?

Ceea ce bunul părinte iezuit nu avea de unde să știe era că nava ancorată undeva ascunsă, la două curbe în golfuleț, era un iaht foarte luxos pentru călătorii pe ocean, care se numea Feadship. Avea șase cabine private somptuoase, pentru proprietar și oaspeții săi, și un echipaj format din zece oameni. Fusese construit într-un șantier olandez cu trei ani în urmă la ordinul personal al proprietarului și nu ar fi apărut în catalogul Edmiston ca fiind de vânzare (și nu apărea) pentru mai puțin decât douăzeci de milioane de dolari.

Era un lucru ciudat că mai mulți oameni se năşteau noaptea şi mulți mureau tot noaptea. Părintele Eusebio fu trezit la ora trei dimineața de o bătaie în uşă. Era o fetiță dintr-o familie pe care o cunoştea, care venise să-l anunțe că bunicul scuipa sânge şi că mami se temea că nu va mai apuca dimineața.

Părintele Eusebio îl cunoştea. Avea şaizeci de ani, arăta de nouăzeci şi fumase cel mai prost tutun timp de cincizeci de ani. În ultimii doi tuşise cu mucus şi sânge. Preotul îşi luă sutana, şalul de rugăciune şi mătăniile şi se grăbi în urma fetei.

Familia locuia aproape de apă, într-una dintre ultimele case din sat, cu vedere spre golf. Şi într-adevăr, bătrânul era pe moarte. Părintele Eusebio îi dădu ultima împărtăşanie şi îi stătu alături până ce acesta alunecă într-un somn din care probabil că nu avea să se mai trezească niciodată. Înainte să se ducă, bunicul ceru o țigară. Preotul dădu din umeri şi fiica îi aprinse una. Preotul nu avea cum să facă mai mult de atât. În câteva zile avea să-şi înmormânteze enoriaşul. Deocamdată avea nevoie să-şi facă somnul.

Când plecă, aruncă o privire spre mare. Pe apă, între dig şi vaporul ancorat se vedea o barcă mare care înainta cu greu. La bordul ei se aflau trei bărbați şi o cantitate mică de baloturi între ei. Iahtul luxos avea câteva lumini aprinse pe pupă unde câțiva oameni din echipaj aşteptau să primească încărcătura. Părintele Eusebio privi şi scuipă în praf. Se gândi la familia pe care o înmormântase cu zece zile în urmă.

Întors în camera sa, se pregăti să-şi reia somnul întrerupt. Dar se opri, se duse la sertar şi scoase aparatul. Nu ştia cum să trimită mesaje şi nu avea telefon mobil. Nu avusese niciodată. Dar avea o hârtiuță pe care scrisese toată lista de butoane pe care trebuie să apese dacă voia să utilizeze micul dispozitiv. Apăsă pe ele pe rând. Aparatul vorbi. Se auzi o voce de femeie:

– *Oiga?*[1]

Părintele se adresă telefonului:

– *Se habla español?*[2] întrebă el.

– *Claro, padre*[3], răspunse femeia. *Qué quiere?*[4]

Nu ştia prea bine cum să formuleze.

– În satul meu este un vas mare ancorat. Cred că ia la bord o cantitate mare de praf alb.

– Are un nume, părinte?

– Da, l-am văzut în partea din spate. Cu litere aurii. Se numeşte *Orion Lady.*

Apoi îşi pierdu curajul şi lăsă telefonul ca să nu-l poată detecta nimeni. Baza de date computerizată avu nevoie de doar cinci secunde pentru a identifica telefonul mobil, utilizatorul şi locaţia exactă. În alte zece secunde identifică şi iahtul *Orion Lady.*

Proprietarul său era Nelson Bianco de Nicaragua, un playboy multimilionar, jucător de polo şi gazdă de petreceri. Nu fusese pe lista navelor pe care lucrase Juan Cortez, sudorul. Dar planul punţii sale fu obţinut de la constructori şi adăugat în memoria dronei Global Hawk Michelle, care îl găsi înainte de răsărit, când tocmai ieşea din golfuleţ şi se îndrepta spre marea largă.

Alte investigaţii din acea dimineaţă, inclusiv consultarea tabloidelor, dezvăluiră faptul că domnul Bianco trebuia să ajungă în Fort Lauderdale pentru un turneu de polo.

În timp ce *Orion Lady* navigă spre nord-nord-vest ca să înconjoare Cuba prin Canalul Yucatan, nava Q *Chesapeake* porni să-i taie calea.

---

[1] Alo – din lb. spaniolă (n.tr.)
[2] Vorbiţi spaniolă? (n.tr.)
[3] Sigur, părinte (n.tr.)
[4] Ce doriţi? (n.tr.)

CAPITOLUL UNSPREZECE

PE LISTA DE ŞOBOLANI ERAU TRECUTE O SUTĂ ŞAPTESPREZECE nume. Erau incluse şi nume de oficialităţi de pe listele de plăţi din optsprezece ţări. Două dintre acestea erau Statele Unite ale Americii şi Canada, celelalte şaisprezece aflându-se în Europa. Înainte să ordone eliberarea Letiziei Arenal din închisoarea din New York, Cobra insistă să se facă cel puţin un test rapid, ales la nimereală. Îl alese pe Herr Eberhardt Milch, inspector vamal din portul Hamburg. Cal Dexter zbură în portul hanseatic ca să dea veştile proaste.

Fu o întâlnire oarecum confuză, aranjată la cererea americanului, în sediul principal al Direcţiei Vamale din Hamburg, de pe Rödingsmarkt.

Dexter era flancat de reprezentantul DEA din Germania, care era deja cunoscut în delegaţia germană. La rândul său, acesta rămase perplex în faţa statutului bărbatului de la Washington, de care nu mai auzise niciodată. Dar instrucţiunile primite de la sediul central al DEA de pe Army Navy Drive erau scurte şi succinte: are putere mare; cooperează.

Doi bărbaţi veniseră de la Berlin, unul de la ZKA, Vama Federală Germană, iar celălalt de la Divizia de Criminalitate Organizată din cadrul Poliţiei Federale, BKA. Al cincelea şi al şaselea erau localnici, hamburghezi de la vama de stat şi

poliția de stat. Cel de la vama de stat era gazda; se întâlniră în biroul lui. Dar Joachim Ziegler, de la Divizia de Criminalitate Organizată din cadrul Vămii, cel mai înalt în rang, îl întâmpină pe Dexter.

Dexter vorbi pe scurt. Nu era nevoie de explicații; cu toții erau profesioniști și cei patru germani știau că nu li s-ar fi cerut să îi primească pe cei doi americani dacă nu ar fi fost ceva în neregulă. Nu era nevoie nici de interpreți.

Dexter le spuse doar că DEA din Columbia obținuse anumite informații, ceea ce fu înțeles perfect. Cuvântul „informator" atârna în aer, dar nimeni nu îl pronunța. Aveau cafea în față, dar nimeni nu bău.

Dexter îi dădu câteva hârtii lui Herr Zigler, care le analiză cu atenție și le dădu mai departe colegilor săi. Bărbatul de la ZKA Hamburg fluieră ușor.

– Îl știu, mormăi el.

– Și? întrebă Ziegler.

Era extrem de rușinat. Germania era nemaipomenit de mândră de marele și ultramodernul ei Hamburg. Faptul că americanii îl informaseră, era îngrozitor.

Bărbatul ridică din umeri.

– Resursele umane trebuie să aibă detaliile complete, desigur. Din câte îmi aduc eu aminte, are o carieră lungă în acest post și mai are câțiva ani până la pensie. Nicio pată în cazier.

Ziegler lovi foile din fața lui.

– Și dacă ați primit informațiile greșite? Dacă ați fost dezinformat?

Drept răspuns, Dexter îi mai împinse câteva foi pe masă. Acelea erau factorul decisiv. Joachim Ziegler le studie. Extrase de cont. De la o mică bancă privată din Grand Cayman. Secrete. Dacă și acelea erau reale... Oricine poate să prezinte

extrase de cont deoarece nu pot fi verificate niciodată. Dexter vorbi:

– Domnilor, cu toții înțelegem regulile ce țin de „numai ce trebuie știut". Nu suntem începători în treaba asta. Probabil că ați înțeles că există o sursă. Trebuie să protejăm această sursă orice ar fi. În plus, nu vă veți dori să arestați imediat pe cineva și să vă treziți cu un caz bazat pe acuzații ce nu pot fi confirmate pe care nu le-ar accepta nicio curte judecătorească din Germania. Pot să sugerez o strategie?

Propuse o operațiune sub acoperire. Milch avea să fie urmărit pe ascuns până ce intervenea foarte personal în cazul sosirii unui anumit container sau unei anumite încărcături, asistând la toate formalitățile. Apoi, avea să aibă loc o inspecție-surpriză, aparent la întâmplare, o selecție aleatorie a unui subaltern.

Dacă informațiile primite de la Cobra erau adevărate, Milch va trebui să intervină pentru a-l opri pe subalternul său. Altercația lor va fi întreruptă, tot accidental, de un ofițer ZKA în trecere. Ordinele Diviziei de Criminalitate vor avea întâietate. Containerul va fi deschis. Dacă nu era nimic înăuntru, americanii se înșelaseră. Aveau să urmeze scuze multiple. Nu se întâmpla nimic rău. Dar telefonul fix și telefonul mobil al lui Milch tot aveau să fie ascultate timp de câteva săptămâni.

Le luă o săptămână să pregătească totul și apoi încă o săptămână pentru ca trucul să poată fi folosit. Containerul în chestiune era unul dintre sutele transportate de un vapor imens venit din Venezuela. Un singur om observă cele două cercuri mici, unul înscris în celălalt, și crucea malteză circumscrisă celui interior. Inspectorul Milch dădu personal permisiunea de a fi încărcat în camionul care aștepta să ducă încărcătura în interiorul țării.

Șoferul, care se dovedi a fi albanez, se afla la ultima barieră care, după ce se ridică, fu coborâtă din nou. Un vameș tânăr, cu obraji rozalii, făcu semn camionului să tragă într-o parte.

– Control inopinat, spuse el. *Papiere, bitte.*[1]

Albanezul păru uluit. Avea documentele verificate, semnate și ștampilate. Se supuse și dădu un telefon rapid. Neputând să fie auzit din cabina sa înaltă, rosti câteva fraze în albaneză.

Vama din Hamburg avea în mod normal două modalități de control inopinat pentru camioane și încărcăturile lor. Cea superficială se realiza prin raze X; cealaltă prin „deschidere". Tânărul ofițer era de fapt un agent ZKA, de aceea părea a fi un nou venit în acest post. Făcu semn spre platforma dinspre zona rezervată verificărilor majore. Fu întrerupt de un ofițer cu un grad mult mai mare, care veni în fugă de la casa de control.

Un *inspektor* foarte nou, foarte tânăr și foarte neexperimentat nu se ceartă cu un *oberinspektor* veteran. Dar acesta făcu exact asta. Vârstnicul protestă. Dăduse permisiunea de trecere camionului pe baza propriului său control. Nu mai era nevoie de o a doua verificare. Nu făceau decât să piardă timp. Nu observă mica berlină care oprise în spatele lui. Doi agenți ZKA, îmbrăcați în civil, coborâră și își arătară insignele.

– *Was ist los da?*[2] întrebă unul dintre ei, destul de prietenos.

Rangul era important în birocrația germană. Agenții ZKA erau egali în rang cu Milch, dar făcând parte din Divizia Criminalitate, aveau prioritate. Containerul fu așadar deschis. Sosiră și câinii. Conținutul fu descărcat. Câinii ignorară încărcătura, dar începură să adulmece și să scoată zgomote în capătul containerului. Făcură măsurători. Interiorul era

[1] Documentele, vă rog – din lb. germană (n.tr.)
[2] Ce se întâmplă aici? – din lb. germană (n.tr.)

mai scurt decât exteriorul. Camionul fu mutat într-un atelier echipat complet. Echipa de la vamă merse odată cu el. Cei trei bărbați de la ZKA, doi la vedere, și cel tânăr aflat sub acoperire, aflat la primul lui caz real, continuară șarada.

Omul cu oxiacetilenă tăie panoul fals. Când bucățile din spatele său fură cântărite se dovediră a fi două tone de cocaină columbiană pură. Albanezul era deja încătușat. Se păstră povestea de ochii lumii că toți patru, inclusiv Milch, reușiseră un lucru remarcabil oprind o cantitate atât de mare de cocaină, în ciuda greșelii de mai devreme a lui Milch, care era de înțeles. La urma urmei, compania importatoare era un depozit de cafea foarte respectabil din Düsseldorf. În timp ce beau niște cafea ca să sărbătorească, Milch se scuză și se duce la toaletă ca să dea un telefon.

Greșeală. Era interceptat. Fiecare cuvânt fu ascultat într-o dubiță aflată la cinci sute de metri distanță. Unul dintre oamenii de la masă primi un telefon. Când Milch reveni de la baie, fu arestat.

Începu să protesteze imediat ce fu așezat în sala de interogatoriu. Nu se aduse vorba despre vreun cont bancar din Grand Cayman. Căzuseră de comun acord cu Dexter să nu facă asta deoarece ar fi fost dat de gol informatorul din Columbia. Dar îi și oferi lui Milch o apărare de primă clasă. Ar fi putut să pledeze că „toți facem greșeli". Ar fi fost greu de dovedit că făcuse asta de ani buni. Sau că urma să iasă la pensie extrem de bogat. Un avocat bun l-ar fi putut scoate pe cauțiune până la lăsarea nopții și să obțină achitare la proces, dacă se mai ajungea și la asta. Cuvintele folosite în apelul interceptat erau codate; o referință inofensivă legată de faptul că va întârzia acasă. Numărul la care sunase nu era al soției sale, ci al unui telefon mobil care avea să dispară imediat. Dar cu toții sunăm la numere greșite.

Inspectorul-şef Ziegler, care pe lângă faptul că avea o carieră în Vamă, avea şi o diplomă în drept, ştia cât de slabă îi era mâna. Dar voia să oprească acele două tone de cocaină să intre în Germania şi reuşise.

Albanezul, dur ca piatra, nu scotea niciun cuvânt, în afară de faptul că el era doar un simplu şofer. Poliţia din Düsseldorf percheziţionă depozitul de cafea unde câinii o luară razna din cauza aromei de cocaină, pe care fuseseră antrenaţi să o diferenţieze de cafea, cea din urmă fiind folosită adesea ca să o acopere.

Apoi Ziegler, care era un poliţist bun, decise să-şi urmeze bănuielile. Milch nu ştia să vorbească albaneză. Foarte rar ştia cineva, în afară de albanezi. Îl puse pe Milch în faţa unei oglinzi false, dar cu sunetul din sala de interogatoriu vecină dat la maxim şi clar. Putea să urmărească cum era interogat albanezul.

Interpretul care vorbea albaneză punea întrebările adresate de ofiţerul german şoferului şi traducea răspunsurile. Întrebările erau previzibile. Milch le înţelegea, erau adresate în limba lui, dar se baza pe interpret ca să înţeleagă răspunsurile. Deşi albanezul îşi susţinea de zor inocenţa, ce se auzi în difuzoarele din camera lui Milch fu mărturisirea că, în cazul în care ar fi întâmpinat probleme la docurile din Hamburg, trebuia să apeleze imediat la un anume *oberinspektor* Eberhardt Milch care avea să rezolve totul şi să-l trimită mai departe fără să fie nevoie de inspectarea încărcăturii.

Atunci Milch cedă. Mărturisirea sa completă dură aproape două zile şi fu nevoie de o echipă de stenografi ca să o transcrie pe toată.

Orion Lady plutea în acea întindere largă aflată între bazinul de sud al Caraibilor şi estul Nicaraguei când căpitanul

său, îmbrăcat într-o uniformă tropicală albă și imaculată, stând pe punte lângă cârmaci, văzu ceva ce-l făcu să clipească de uimire.

Verifică imediat radarul. Nu era niciun vas pe o rază de kilometri întregi, de la un orizont la altul. Dar elicopterul era cu certitudine un elicopter. Și venea direct din față, aproape de apa albastră. Știa perfect ce transporta, întrucât ajutase la încărcare cu treizeci de ore în urmă, și simți primul fior de teamă. Elicopterul era mic, dar când ajunse deasupra punții din față și se întoarse ca să zboare deasupra lui, cuvintele Marina Americană din partea de jos erau de neconfundat. Sună în cabina principală ca să-și alerteze angajatorul.

Nelson Bianco i se alătură pe punte. Playboyul era îmbrăcat cu o cămașă hawaiiană înflorată, pantaloni scurți lejeri și era desculț. Părul negru era vopsit ca de obicei și dat cu gel, iar în mână ținea obișnuitul său trabuc Cohiba, marca să distinctivă. Neobișnuit în cazul său, și numai din cauza încărcăturii din Columbia, nu avea la bord cinci sau șase prostituate.

Cei doi bărbați priviră cum Little Bird se așeză în formație, iar apoi zăriră în locul ușii pasagerului, bine prins în chingi și întors spre ei, un soldat SEAL îmbrăcat tot în negru. Ținea în mână o pușcă M-14 ațintită asupra lor. O voce tună din megafonul mic.

– *Orion Lady, Orion Lady,* suntem Forțele navale ale Statelor Unite ale Americii. Vă rugăm opriți motoarele. Venim la bord.

Bianco nu-și dădea seama cum aveau să facă asta. Avea un heliport, dar elicopterul său Sikorsky era parcat acolo, cu o prelată peste el. Apoi, căpitanul îi dădu un cot și îi arătă în față. Trei puncte mici și negre în apă, unul mare, două mici se îndreptau rapid spre ei.

– Viteză maximă, sări Bianco. Înainte cu viteză maximă.

Fu o reacție prostească, așa cum își dădu imediat seama căpitanul.

– Șefule, nu vom putea niciodată să-i pierdem. Dacă încercăm, o să ne dăm de gol.

Bianco se uită la elicopterul Little Bird, la bărcile rigide imense care veneau în goană și pușca ațintită spre capul lui de la o distanță de cincizeci de metri. Nu avea ce să facă altceva decât să facă pe neștiutorul. Dădu din cap.

– Oprește motoarele, ordonă el și se dădu la o parte.

Vântul îi ciufuli părul, după care se potoli. Bianco le zâmbi larg și făcu semn cu mâna ca un om care e bucuros să coopereze. Soldații SEAL ajunseră la bord în cinci minute.

Locotenentul Casey Dixon fu extrem de politicos. I se spusese că ținta sa „cără"; și asta era suficient. Refuză șampania oferită lui și oamenilor săi și strânse proprietarul și echipajul la un loc pe pupă, sub amenințarea armei. *Chesapeake* nu apăruse încă la orizont. Scafandrul își puse echipamentul și sări în apă. Rămase acolo o jumătate de oră. Când reveni, raportă că nu existau uși secrete în cală, nici umflături și nici funii de nailon care să atârne.

Echipa de verificare începu să caute. Li se spusese că apelul scurt și speriat al unui preot menționase o „cantitate mare". Dar cât însemna asta?

Cockerul prinse mirosul și găsi o tonă de cocaină. *Orion Lady* nu era una dintre navele în care Juan Cortez construise o ascunzătoare practic de nedescoperit. Bianco se gândise că avea să scape doar prin pura lui aroganță. Credea că un iaht atât de luxos, bine cunoscut în oazele cele mai scumpe și cele mai faimoase din lume de la Monte Carlo până în Fort Lauderdale, ar fi deasupra oricăror bănuieli, și el de asemenea. Dar dacă nu ar fi fost un preot iezuit bătrân care

înmormântase patru trupuri torturate într-o junglă, poate că ar fi avut dreptate.

Încă o dată, la fel ca în cazul SBS, nasul extrem de sensibil al cockerului provocă suspiciuni cu privire la un anumit panou care se afla în podeaua camerei motoarelor. Aerul era prea proaspăt; fusese ridicat de curând. Ducea la santine.

La fel ca britanicii în Atlantic, echipa de verificare își puse măști de respirat și se strecură în santine. Chiar și într-un iaht luxos, santinele tot miros urât. Unul câte unul, baloturile ieșiră afară și soldații SEAL care nu păzeau prizonierii le ridicară la suprafață și le așezară între cabina principală și heliport. Bianco protestă zgomotos că el nu avea nicio idee ce erau... totul fusese o capcană... o neînțelegere... îl cunoștea pe guvernatorul din Florida. Țipetele lui fură reduse la mormăieli când i se puse o cagulă neagră pe cap. Comandantul Dixon trimise o rachetă grena în aer și drona Global Hawk Michelle opri bruiajul. De fapt, *Orion Lady* nici măcar nu încercase să transmită vreun mesaj. Când avu din nou acces la comunicație, Dixon anunță echipajul de pe *Chesapeake* că poate să se apropie.

Două ore mai târziu, Nelson Bianco, căpitanul și echipajul său ajunseră în închisoarea de la bord, alături de cei șapte bărbați care supraviețuiseră din cele două bărci cu motor. Playboyul milionar nu se amesteca de obicei cu astfel de oameni și nu îi plăcea compania. Dar aceștia aveau să fie companionii și comesenii săi o lungă perioadă de timp și preferința sa față de tropice avea să fie satisfăcută peste măsură în mijlocul Oceanului Indian. Numai că prostituatele nu erau incluse în meniu.

Până și bărbatul cu explozibilul avea regrete.

– Chiar trebui să o distrugem, domnule? E atât de frumoasă.

– Astea sunt ordinele, răspunse comandantul. Fără excepții.

Soldații SEAL priviră de pe *Chesapeake* cum *Orion Lady* explodează și se scufundă.

– Hooyah, spuse unul dintre ei, dar cuvântul care în mod normal era folosit de soldații SEAL pentru a-și arăta bucuria, de data aceasta fu rostit oarecum cu regret.

Când marea fu liberă din nou, *Chesapeake* porni. O oră mai târziu, un alt transportator trecu pe lângă el, iar căpitanul nu văzu prin binoclu decât o altă navă comercială care-și vedea de treaba ei și o ignoră.

În Germania, FLO aveau parte de o zi grozavă. În mărturisirile sale abundente, acum îngropat sub numeroase straturi de protecție ca să fie ținut în viață, Eberhardt Milch nominalizase o duzină de importatori majori ale căror încărcături le lăsase să treacă prin portul din Hamburg. Toți fuseseră percheziționați și închiși.

Poliția federală și poliția de stat cercetau depozite, pizzerii (paravanul preferat al 'Ndranghetei din Calabria), magazine alimentare și ateliere specializate în sculpturi etnice din America de Sud. Deschideau transporturi de fructe tropicale la conservă pentru punguța de pudră albă aflată în fiecare conservă și distrugeau idolii mayași din Guatemala. Mulțumită unui singur om, operațiunea lui Don din Germania fu ruinată.

Dar Cobra știa foarte bine că dacă importurile de cocaină treceau de punctul de predare, pierderea lor era suportată de bandele europene. Numai înainte de acel punct pierderea era a Cartelului. Asta includea containerul cu panou fals din Hamburg care nu părăsise niciodată docurile și încărcătura de pe *Orion Lady,* care fusese destinată bandei cubaneze din

sudul Floridei, și care se presupunea că era încă pe mare. Faptul că nu sosise în Fort Lauderdale nu fusese observat. Încă.

Dar Lista cu Șobolani se dovedi utilă. Cobra alesese șobolanul din Hamburg la nimereală, unul dintre cele o sută șaptesprezece numere, șanse prea mici ca să fi fost totul inventat.

– Eliberăm fata? întrebă Dexter.

Devereaux încuviință. Lui personal nu-i păsa. Capacitatea lui de a simți compasiune era practic egală cu zero. Dar îi servise scopul.

Dexter puse totul în mișcare. Datorită unei intervenții discrete, inspectorul Paco Ortega de la UDYCO din Madrid fusese promovat în funcția de inspector-șef. I se promiseseră în curând Julio Luz și banca Guzman.

Dincolo de Atlantic, îl ascultă pe Cal Dexter și-și plănui înșelătoria. Un tânăr ofițer sub acoperire jucă rolul manipulantului de bagaje. Fu arestat cu multă vânzoleală într-un bar și presa primi niște ponturi. Reporterii intervievară barmanul și doi clienți fideli care susținură povestea.

Acționând în funcție de alte informații fără sursă, *El País* publică un reportaj stufos despre apariția unei bande care încerca să folosească manipulanții de bagaje pentru a strecura droguri în valizele unor călători care nu suspectau nimic, în aeroportul Barajas, cu destinația aeroportul Kennedy din New York. Cei mai mulți dintre membrii bandei fugiseră, dar un astfel de manipulant de bagaje fusese prins și dăduse numerele zborurilor la care deschisese valizele oamenilor după controlul de securitate, ca să bage pungi cu cocaină. În unele cazuri, își aduse aminte chiar și cum arătau valizele.

Domnului Boseman Barrow nu-i plăceau pariurile. Nu îi plăceau cazinourile, zarurile, cărțile de joc și nici cursele

de cai. Dar dacă ar fi fost, trebuia să recunoască, ar fi pus cu siguranță un pariu mai mare pe faptul că Letizia Arenal avea să fie condamnată la mulți ani de închisoare. Și ar fi pierdut.

Dosarul din Madrid ajunse la DEA din Washington și o autoritate necunoscută ordonă ca o copie a acelor secțiuni care au de-a face cu clienta domnului Barrow să ajungă la procuratura districtului Brooklyn. Odată ajuns acolo, trebuia să se acționeze. Nu toți avocații sunt răi, oricât de demodată ar părea ideea asta. Procuratura îl informă pe Boseman în legătură cu veștile de la Madrid. Imediat acesta întocmi o moțiune de respingere a acuzațiilor. Chiar dacă nu se dovedise neapărat inocența fetei, îndoielile erau acum mult prea mari.

Avu loc o audiere în biroul unui judecător care fusese coleg de facultate cu Boseman Barrow și moțiunea fu acceptată. Soarta Letiziei Arenal trecu din biroul procurorului în mâinile ICE, Departamentul de Imigrări. Aceștia hotărâră că, deși nu mai urma să fie judecată, columbiana nu putea nici să stea în Statele Unite. Fu întrebată unde ar dori să fie deportată și alese Spania. Doi polițiști de la ICE o conduseră până la aeroportul Kennedy.

Paul Devereaux știu că prima sa acoperire nu avea să mai funcționeze mult timp. Acea acoperire consta de fapt în inexistența sa. Studiase cu fiecare fărâmă de informație pe care o putuse obține persoana și caracterul unui anume Don Diego Esteban, omul despre care se credea, dar nu se dovedise niciodată, că era liderul suprem al Cartelului.

Iar acest hidalgo nemilos, acest aristocrat cu descendență spaniolă post-imperialistă, rămăsese neatins atât de mult timp din mai multe motive.

Unul dintre ele era faptul că absolut toată lumea refuza să depună mărturie împotriva lui. Altul era dispariția

convenabilă a oricărei persoane care era împotriva sa. Dar nici măcar aceste lucruri nu ar fi fost de ajuns dacă nu avea o susținere politică uriașă. Avea multă influență în locuri importante.

Dona mereu pentru cauzele bune, totul fiind făcut public. Dota școli, spitale, oferea burse; și o făcea mereu pentru cei din cartierele sărace.

Mult mai discret, făcea donații nu doar unui partid politic, ci tuturor, inclusiv celui al președintelui Juan Manuel Santos care jurase că va face praf industria cocainei. În fiecare caz, permitea ca aceste daruri să fie știute doar de cei care contau. Plătea chiar și pentru creșterea copiilor polițiștilor sau ai vameșilor morți, deși colegii lor suspectau cine ordonase uciderea lor.

Și mai presus de toate, intrase în grațiile Bisericii Catolice. Dacă mănăstirea sau casa unui preot avea probleme, el avea să plătească pentru restaurări. Și o făcea în mod foarte vizibil, inclusiv dovezile regulate de credință exact în mijlocul țăranilor și funcționarilor publici din biserica parohiei; aceasta era lipită de vila sa de la țară, adică reședința sa rurală oficială, care nu avea legătură cu numeroasele și diversele ferme pe care le deținea sub nume false, unde se întâlnea cu ceilalți membri ai Frăției pe care o crease ca să producă și să comercializeze până la opt sute de tone de cocaină anual.

– Este un maestru, cugetă Devereaux cu admirație.

Spera că Don nu citise și *Ping Fa, Arta războiului.*

Cobra știa că lista lungă de încărcături ratate, agenți arestați și rețele de cumpărători distruse nu avea cum să mai fie considerată pură coincidență prea mult timp. Un om inteligent poate accepta un număr limitat de coincidențe, și cu cât e mai mare nivelul de paranoia, cu atât numărul de coincidențe acceptate e mai mic. Prima acoperire, inexistența,

nu va mai exista în curând și Don își va da seama că avea un inamic nou, mult mai periculos, care nu juca după reguli.

După aceea, urma acoperirea a doua: invizibilitatea. Sun Tsu spunea că un om nu poate învinge un inamic invizibil. Bătrânul și înțeleptul chinez trăise cu mult înaintea lumii Cobrei, înțesată de tehnologie ultramodernă. Dar erau arme noi care puteau să-l mențină invizibil pe Cobra după ce Don își dădea seama că exista un nou inamic.

Un factor primar în expunerea existenței sale avea să fie Lista cu Șobolani. Era prea mult să scoată la lumină o sută șaptesprezece oficialități corupte într-o serie de atacuri pe două continente. Avea să aducă șobolanii în tocătorul FLO foarte încet până când pica fisa undeva în Columbia. Și oricum, mai devreme sau mai târziu, avea să aibă loc o scurgere de informații.

Dar în acea săptămână de august, îl trimise pe Cal Dexter să dea veşti proaste la trei autorități guvernamentale sub condiții, spera el, de discreție maximă.

Într-o săptămână grea de călătorii și consultații, Cal Dexter informă autoritățile din Statele Unite că era un tip rău la docurile din San Francisco; italienii aflară că aveau un vameș corupt în Ostia; iar spaniolii ar trebui să înceapă să urmărească un supraveghetor de la docul din Santander.

În fiecare caz, îi rugă să aranjeze o descoperire accidentală a unui transport cu cocaină care putea duce la arestarea necesară. Fu asigurat că rugăminţile îi vor fi ascultate.

Cobra nu dădea doi bani pe bandele de pe străzile americane și europene. Nenorociții ăia nu erau problema lui. Dar de fiecare dată când unul dintre ajutoarele Cartelului părăsea jocul, rata de interceptare creștea exponențial. Și înainte de predarea la porțile docurilor, pierderea era suferită de Cartel.

Iar comenzile trebuiau să fie înlocuite. Şi reumplute. Şi asta nu era posibil.

Desigur că Alvaro Fuentes nu avea de gând să traverseze Atlanticul până în Africa într-un vas de pescuit urât mirositor aşa cum era *Belleza del Mar.* Ca mână dreaptă a lui Alfredo Suarez, plecă pe *Arco Soledad,* un vas comercial de şase mii de tone.

Era suficient de mare încât să aibă o cabină frumoasă, nu mare, dar privată, care fu ocupată de Fuentes. Căpitanul nemulţumit trebui să împartă cabina cu paturi suprapuse cu ofiţerul secund, dar ştia unde-i era locul şi nu obiectă.

Aşa cum ceruse Don, *Arco Soledad* fusese redirecţionată din Monrovia, Liberia către Guineea-Bissau, unde se părea că exista problema. Dar tot avea la bord cinci tone de cocaină pură.

Era unul dintre acele vase comerciale modificate de Juan Cortez. Sub nivelul apei, căra două stabilizatoare sudate în cală. Dar aveau scop dublu. Pe lângă faptul că stabilizau vasul ca să poată naviga şi ofereau echipajului un drum mai blând în apele neliniştite, erau goale pe dinăuntru şi fiecare conţinea două tone şi jumătate de cocaină, împachetate cu grijă.

Problema principală cu încărcăturile sub apă era că puteau să fie încărcate şi golite doar dacă vasul era scos din apă. Asta însemna că era nevoie de ceva foarte complex, un doc uscat în care să nu existe martori, sau să stea la mal până ce se ducea mareea, ceea ce presupunea câteva ore de aşteptare.

Dar Cortez potrivise practic nişte prinzători invizibile cu care un scafandru ar fi putut să scoată rapid panourile din fiecare stabilizator. Odată ce acestea erau luate, baloturile, care erau învelite în materiale rezistente la apă şi strânse împreună,

puteau să fie scoase și lăsate să se ridice la suprafață pentru a fi luate la bord de bărcile „primitoare" din larg.

Și în cele din urmă, *Arco Soledad* avea o încărcătură perfect legitimă de cafea în cală și documente prin care putea să dovedească faptul că fusese plătită și era așteptată de o companie importatoare din orașul Bissau. Acolo se terminau veștile bune.

Veștile proaste erau că *Arco Soledad* fusese observată demult conform descrierii lui Juan Cortez și fotografiată din aer. În timp ce traversa longitudinea de treizeci și cinci de grade, Global Hawk Sam o surprinse, compară informațiile, realiză identificarea și informă sediul din Creech, Nevada.

Nevada transmise Washingtonului, iar depozitul amărât din Anacostia anunță nava *Balmoral*, care porni spre interceptare. Înainte ca maiorul Pickering și scafandrii săi să ajungă în apă, știau deja ce caută, unde se află și cum să opereze închizătorile secrete.

În primele trei zile petrecute pe apă, Alvaro Fuentes respectă cu strictețe instrucțiunile primite. La fiecare trei ore, zi și noapte, trimise e-mailuri către „soția" lui din Baranquilla, care îl aștepta să se întoarcă. Erau atât de banale și de comune pentru cei care călătoreau pe mare încât în mod normal NSA din Fort Meade, Maryland, nu s-ar fi deranjat să le bage în seamă. Dar, preveniți de dinainte, fiecare fu luat din spațiul cibernetic și trimis la Anacostia.

Când Sam, aflată la douăsprezece mii de metri altitudine, văzu *Arco Soledad* și *Balmoral* la șaizeci și cinci de kilometri distanță unul de celălalt, activă dispozitivele de bruiaj deasupra navei comerciale și Fuentes intră într-o zonă „oarbă". Când văzu elicopterul zburând la orizont și apoi îndreptându-se spre el, trimise un semnal de urgență în afara succesiunii. Nu ajunse nicăieri.

Nu avea niciun sens ca *Arco Soledad* să încerce să opună rezistență mascaților îmbrăcați în negru când aceștia săriră peste balustradă. Căpitanul, prefăcându-se indignat, scoase documentele vasului, contractul pentru încărcătură și copii după comanda de cafea din Bissau. Bărbații în negru nu-l băgară în seamă.

Încă urlând „pirații", căpitanul, echipajul și Alvaro Fuentes fură încătușați, li se puseră cagule și fură strânși la pupa. Când nu putură să vadă nimic, bruiajul încetă și maiorul Pickering apelă vasul *Balmoral*. În timp ce naviga spre nava staționată, cei doi scafandri se puseră pe treabă. Le luă mai puțin de o oră. Nu fu nevoie de câini; aceștia rămaseră pe nava-mamă.

Înainte ca *Balmoral* să ajungă lângă ei, două frânghii cu baloturi legate pluteau în apă. Erau atât de grele încât fu nevoie de macaraua de pe *Arco Soledad* ca să poată fi aduse la bord. De pe puntea navei, *Balmoral* luă drogurile în posesia sa.

Fuentes, căpitanul și cei cinci rămaseră extrem de tăcuți. Chiar și pe sub cagule auzeau cum scârțâie puntea și cum o serie lungă de obiecte scoase din apă scoteau bufnituri puternice când erau aduse la bord. Știau despre ce e vorba. Nu se mai plânseră că erau atacați de pirați.

Columbienii urmară încărcătura pe *Balmoral*. Își dădură seama că se aflau pe un vas mult mai mare, dar nu ar fi putut niciodată să spună cum se numea sau să-l descrie. De pe punte fură duși în cală și, cu cagulele date jos, fură mutați în locurile ocupate anterior de echipajul de pe *Belleza del Mar*.

Bărbații de la SBS veniră și ei la bord. În mod normal, scafandrii care se întâlneau cu *Arco Soledad* ar fi înlocuit panourile scoase de sub apă, dar ținând cont de ce urma să se întâmple, veniră prin apă.

Omul cu explozibilul ajunse ultimul. Când ajunseră la jumătate de kilometru de navă, apăsă pe detonator.

– Mirosiți cafeaua, glumi el în timp ce *Arco Soledad* se cutremură, fu inundată și se duse la fund.

Și într-adevăr, se simți un miros ușor de cafea prăjită purtat de briza mării când tetranitratul de pentaerythritol ajunse pentru o nanosecundă la 5 000° de centigrade. Apoi dispăru.

Una dintre bărcile rigide, încă în apă, se întoarse la locul respectiv și adună cele câteva resturi plutitoare pe care un observator cu ochi buni ar fi putut să le zărească. Acestea fură puse în plase, îngreunate și trimise pe fundul apei. Oceanul, albastru și calm în acea zi de august târzie, rămase așa cum fusese dintotdeauna – gol.

Dincolo de Atlantic, lui Alfredo Suarez nu-i venea să creadă ce veşti primi și nici nu știa cum să îi comunice lui Don Diego și să rămână în viață. Tânărul lui asistent încetase să mai transmită cu douăsprezece ore în urmă. Asta era neascultare: nebunie ori dezastru.

Primise un mesaj de la clienții săi, cubanezii care controlau cea mai mare parte a traficului cu cocaină din sudul Floridei, că *Orion Lady* nu ajunsese în Fort Lauderdale. Era așteptată de către șeful de port, care păstrase pentru ea o dană foarte prețioasă. Întrebări discrete dezvăluiră faptul că și el încercase să ia legătura cu *Orion Lady*, dar nu reușise. Întârziase trei zile și nu răspundea.

Fuseseră câteva livrări de cocaină reușite, dar succesiunea de livrări eșuate pe apă și în aer și marea lovitură de la vama din Hamburg reduseseră procentul de „livrări sigure" pe tonaj la cincizeci la sută. Îi promisese lui Don un procent „de livrări sigure" de șaptezeci și cinci la sută. Pentru prima dată începu să se teamă că politica sa cu încărcături mari și în număr mai redus, opusul abordării predecesorului său decedat, s-ar putea să nu funcționeze. Deși nu era genul de om credincios, se rugă să nu vină lucruri și mai rele – o dovadă

sigură că rugăciunile nu funcționează întotdeauna. Aveau să vină lucruri mult mai rele.

Departe, în orașul istoric și rafinat Alexandria, de pe malul Potomacului, bărbatul care intenționa să creeze acele „lucruri și mai rele" își analiza campania până la acea dată.

Crease trei linii de atac. Una era să se folosească de cunoștințele legate de toate navele comerciale pe care lucrase Juan Cortez pentru a autoriza forțele de ordine – marina, vama, paza de coastă –, să intercepteze giganții de pe mare, să descopere „accidental" ascunzătorile și deci să confișteze cocaina și să sechestreze vasul.

Asta deoarece majoritatea vaselor de pe lista Lloyd erau prea mari pentru a fi scufundate neobservate fără să provoace furori în lumea transporturilor și ducând la intervenții puternice la nivel guvernamental. Asiguratorii și proprietarii aveau să renunțe la echipaje corupte și să plătească amenzi, declarând că sunt complet inocenți, dar pierderea întregului vas era mult prea mare.

Interceptările pe mare la nivel oficial împiedicau tactica comună a încărcării cocainei la bord de pe un vas de pescuit și descărcarea ei înainte de ancorarea într-un alt loc de transfer. Asta nu putea funcționa mereu, și nici măcar pentru mai mult timp. Deși Juan Cortez era aparent un cadavru incinerat într-un mormânt din Cartagena, în curând avea să fie clar că cineva știa mult prea multe despre toate ascunzătorile invizibile create de el. Orice subtilitate legată de găsirea acestor locuri din întâmplare de fiecare dată avea să dispară într-o zi.

În orice caz, aceste triumfuri ale autorităților nu rămâneau niciodată ascunse. Deveniră publice rapid și Cartelul află totul.

A doua linie de atac era o serie de accidente neregulate și aparent fără nicio legătură din diverse golfuri și aeroporturi

de pe cele două continente în care un ghinion teribil duse la descoperirea unui transport de cocaină și chiar la arestarea funcționarilor mituiți care serviseră drept „intermediari". Nici acestea nu puteau să rămână niște simple accidente pentru totdeauna.

Ca spion cu experiență de o viață își scoase pălăria, un fenomen rar, în fața lui Cal Dexter pentru că obținuse Lista cu Șobolani. Nu întrebase niciodată cine era informatorul dinăuntrul Cartelului, deși era clar că povestea columbienei arestate în New York avea legătură cu asta.

Dar spera că acel informator putea să-și găsească o gaură foarte adâncă în care să se ascundă deoarece nu mai avea cum să-i mențină pe intermediari liberi prea mult timp. Pe măsură ce numărul de operațiuni reușite din Statele Unite și din porturile europene creștea, avea să devină clar că cineva deconspirase nume și funcții.

Veștile bune, pentru cineva care știa câte ceva despre interogări și care îl făcuse să cedeze pe Aldrich Ames, erau că acești funcționari, deși lacomi și lipsiți de scrupule, nu erau „oameni duri", obișnuiți cu legile lumii criminale. Germanul care fusese descoperit turuia de zor ca o moară stricată. La fel aveau să facă și ceilalți. Aceste mărturisiri înlăcrimate aveau să declanșeze arestări în lanț și închideri. Orice interceptie viitoare, fără ajutor oficial, avea să explodeze. Asta făcea parte din planul lui.

Dar asul lui din mânecă era al treilea plan în care investise atât de mult timp și atât de mult din bugetul său în timpul perioadei permise pentru pregătiri.

El îl numea factorul-surpriză și-l folosise ani de zile în lumea spionajului, încât James Jesus Angleton, predecesorul său de la CIA, îl numise cândva „nebunia oglinzilor".

Însemna dispariția lipsită de orice explicație, una după alta, a încărcăturilor.

Între timp, avea să mai dea numele și detaliile a patru șobolani. În săptămâna din mijlocul lunii septembrie, Cal Dexter călători la Atena, Lisabona, Paris și Amsterdam. În fiecare caz, dezvăluirile lui provocară șoc și groază, dar în fiecare caz primi asigurarea că fiecare arestare va avea loc în cadrul unui „accident" foarte bine aranjat, ce implica un viitor transport de cocaină. Descrise „atacul" de la Hamburg și-l propuse drept model de urmat.

Le spuse europenilor doar că exista un ofițer vamal corupt în Pireu, portul din Atena; portughezii aveau un primitor de mită în micuțul, dar aglomeratul golf Algarve din Faro; Franța proteja un șobolan destul de mare în Marsilia; iar olandezii aveau o problemă în cea mai mare destinație a încărcăturilor din Europa, Europoort, Rotterdam.

Francisco Pons ieșea la pensie și era al naibii de fericit. Se liniștise cu soția sa casnică și durdulie, Victoria, și găsise chiar și un cumpărător pentru avionul său Beech King Air. Îi expusese situația omului pentru care traversa Atlanticul, un anume domn Suarez, care acceptase explicația lui legată de vârstă și rigiditate și căzuseră de comun acord că în septembrie avea să fie ultima sa călătorie pentru Cartel.

Nu era chiar atât de rău, îi explicase el lui señor Suarez; copilotul său tânăr și dornic abia aștepta să devină căpitan și să câștige leafă de căpitan. Cât despre un avion nou și mai bun, oricum era nevoie de așa ceva. Așa că Pons se alinie pe pista din Boavista și decolă. Sus, punctulețul în mișcare fu scanat de drona Global Hawk Sam și înregistrat în baza de date.

Memoria principală se ocupă de restul. Identifică punctulețul în mișcare ca fiind un King Air, care venea de pe

moșia Boavista, că un Beech King Air nu putea să traverseze Atlanticul fără rezervoare de combustibil extra aflate înăuntrul său, și că se îndrepta spre nord-est către longitudinea treizeci și cinci. Dincolo de ea, era numai Africa. Cineva din Nevada le transmise maiorului João Mendoza și echipajului său de la sol să se pregătească.

Avionul Beech parcursese două ore de zbor și aproape că terminase combustibilul din rezervoarele principale de pe aripă, iar copilotul preluase conducerea. Mult mai jos și undeva în față, Buccaneerul simți puterea propulsoarelor, porni pe pistă și se ridică deasupra apei întunecate. Era o noapte fără lună.

Șaizeci de minute mai târziu, brazilianul se afla la locul de interceptare, zburând în cerc la o viteză de trei sute de noduri. Undeva în sud-vestul său, invizibil în întuneric, King Air înainta acum cu combustibilul din cisternele de rezervă, cu cei doi oameni care pompau combustibil în spatele cabinei de zbor.

– Urcă până la trei mii șase sute de metri, continuă virajul de gradul unu, comunică vocea caldă din Nevada.

La fel ca Lorelei, era o voce frumoasă care îi atrăgea pe bărbați la moarte. Motivul indicației era că Sam raportase că avionul King Air luase altitudine și zbura deasupra unui strat de nori.

Chiar și fără lună, stelele de deasupra Africii erau nemaipomenit de strălucitoare și un strat de nori era ca un așternut alb, care reflectă lumina și arată umbrele de pe suprafața pală. Buccaneerul fu poziționat la opt kilometri în spatele lui King Air și la trei sute de metri deasupra. Mendoza scană platoul palid din fața lui. Nu era perfect plat; erau grupuri de altocumulus prin el. Încetini puțin de teamă să nu îl depășească prea repede.

Apoi îl văzu. Doar o umbră între două văi de nori cumulus care întrerupea linia de stratus. Apoi dispăru şi reapăru.

– L-am văzut, a anunţat el. Nu e nicio greşeală?

– Negativ, se auzi vocea din urechile sale. Nu mai e nimic pe cer.

– Am înţeles. Contact.

– Contact confirmat. Permisiune de atac.

Apăsă puţin acceleratorul şi distanţa se micşoră. Trase mecanismul de siguranţă. Ţinta plutea în vizorul armei, distanţa micşorându-se. Patru sute de metri.

Cele două fascicule se uniră la coada Beech-ului. Coada se făcu bucăţi, dar gloanţele pătrunseră în fuzelaj, trecând prin rezervoarele suplimentare şi ajunseră în cabina de control. Oamenii din spate muriră într-o fracţiune de secundă, aruncaţi în aer; cei doi piloţi ar fi urmat şi ei, dar combustibilul explodat îi ucise mai repede. La fel ca şi Transallul, Beech implodă, se fragmentă şi căzu în flăcări prin stratul de nori.

– Ţintă doborâtă, spuse Mendoza.

Încă o tonă de cocaină nu mai ajungea în Europa.

– Întoarce-te acasă, se auzi vocea. Cursul este...

Alfredo Suarez nu avea de ales decât să îi prezinte lui Don lista de veşti proaste pentru că fusese chemat. Maestrul Cartelului nu supravieţuise atâta timp în unul dintre cele mai rele medii de pe pământ fără un al şaselea simţ pentru pericol.

Încetul cu încetul, îl forţă pe responsabilul cu livrările să îi povestească totul. Cele două nave şi acum cele două avioane pierdute înainte de a ajunge la Guineea-Bissau; cele două bărci cu motor din Caraibe care nu mai ajunseseră la locul lor de întâlnire şi care nu mai fuseseră văzute de atunci, inclusiv cei opt membri ai echipajelor; playboy-ul care dispăruse cu o

tonă de cocaină pură destinată clienților cubanezi importanți din sudul Floridei. Și dezastrul din Hamburg.

Se așteptase ca Don Diego să explodeze. Dar se întâmplă opusul. Don învățase de copil că era necesar să-și păstreze rafinamentul chiar și atunci când era iritat din cauza unor lucruri mărunte, iar dezastrele mari implicau un calm demn de un gentleman. Îi spuse lui Suarez să rămână la masă. Își aprinse un trabuc din foi subțiri și se duse să se plimbe în grădină.

În interior era atât de furios încât era capabil de crimă. Se va vărsa sânge, jură el. Vor fi urlete. Va fi moarte. Dar mai întâi, să analizeze.

Nu se putea dovedi nimic împotriva lui Roberto Cardenas. Faptul că fusese descoperit unul dintre agenții săi plătiți din Hamburg era probabil doar un ghinion. O coincidență. Dar nu și restul. Nu cinci vase de pe apă și două avioane din aer. Nu erau forțele de ordine – ar fi ținut conferințe de presă, s-ar fi dat mari și ar fi prezentat baloturile confiscate. Era obișnuit cu asta. Îi lăsa să se bucure de firimituri. Întreaga industrie a cocainei valora trei sute de miliarde de dolari pe an. Mai mult decât bugetul național al celor mai multe țări considerate printre cele mai bogate.

Profiturile erau atât de vaste încât niciun număr de arestări nu putea să oprească armata de voluntari care țipau să-i înlocuiască pe cei morți sau închiși; profiturile erau atât de mari încât Gates și Buffet păreau niște vânzători ambulanți. Averea lor totală era obținută în fiecare an din cocaină.

Dar faptul că livrările nu ajungeau era un pericol. Monstrul trebuia hrănit. Dacă Frăția era violentă și răzbunătoare, la fel erau și mexicanii, italienii, cubanezii, turcii, albanezii, spaniolii și restul care aveau mafii organizate și care aveau să măcelărească pentru un cuvânt neînțelept.

Atunci, dacă nu era o coincidență, motiv care nu mai părea posibil acum, cine îi fura produsul, cine îi omora echipajele și îi făcea navele să dispară ca și cum nici nu ar fi existat?

În viziunea lui Don, asta era trădare sau furt, care era o altă formă de trădare. Și trădarea ducea la un singur lucru. Identificarea și pedepsirea aspră cu violență. Oricine ar fi fost, trebuia să-și învețe lecția. Nu era nimic personal, doar că nu puteai să îl tratezi pe Don astfel.

Se întoarse la oaspetele său care tremura de frică.

– Spune-i Executantului să vină la mine, spuse el.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Paco Valdez, executantul, și cei doi companioni ai săi zburară în Guineea-Bissau. Don nu era pregătit să mai rişte alte dispariții pe mare. Și nici nu avea să le facă pe plac americanilor de la DEA, trimițându-și creaturile cu avioanele comerciale.

Până la sfârșitul primului deceniu al celui de-al treilea mileniu, supravegherea și controlul tuturor pasagerilor din zborurile intercontinentale avansaseră atât de mult încât ar fi fost imposibil ca Valdez, cu înfățișarea sa neobișnuită, să nu fie observat și urmărit. Așa că plecară cu avionul privat al lui Don, un Grumman G-4.

Don Diego avea completă dreptate... până într-un punct. Dar nava luxoasă cu două motoare tot trebuia să zboare în linie dreaptă din Bogotá până în Guineea-Bissau, și asta o aduse în aria largă de patrulare a dronei Global Hawk Sam. Așadar, Grumman fu descoperit, identificat și înregistrat. Când auzi veștile, Cobra zâmbi satisfăcut.

Executantul fu întâmpinat la aeroportul Bissau de șeful operațiunilor din Guineea-Bissau, Ignacio Romero. În ciuda faptului că avea vechime mai mare, Romero se purta respectuos. Pe de o parte, Valdez era emisarul preferat al lui Don, iar pe de alta, reputația lui inspira teamă pe toată piața cocainei, și nu în ultimul rând, Romero fusese forțat să raporteze faptul

că cele patru încărcături majore nu ajunseseră, două pe mare și două în aer.

Faptul că acele încărcături se pierduseră făcea parte din factorul de risc permanent pe care îl implica acest trafic. În multe părți, mai ales pe rutele directe către America de Nord și Europa, aceste pierderi puteau să reprezinte cincisprezece la sută, procent pe care Don putea să-l înțeleagă, atâta timp cât explicațiile erau logice și convingătoare. Dar pierderile cocainei cu destinația Africa de Vest, care erau responsabilitatea lui Romero, fuseseră aproape de zero, motiv pentru care procentul utilizării rutei africane către Europa crescuse în ultimii cinci ani de la douăzeci și cinci la șaptezeci și cinci la sută din total.

Romero era foarte mândru de cifrele sale de „sosiri sigure". Avea o flotă mică de canoe Bijagos și câteva bărci „de pescuit" rapide la dispoziție, toate echipate cu GPS pentru a asigura locurile de întâlnire de pe mare pentru transferurile de cocaină.

Pe lângă asta, avea și armata în mâinile sale. Soldații generalului Gomes erau cei care făceau de fapt treaba grea în timpul descărcărilor; generalul își lua partea sa sub formă de cocaină și își ducea propriile transporturi în nordul Europei prin nigerieni. Plătit prin armata africană de brokeri libanezi, generalul era deja un bărbat bogat în termeni mondiali și în termeni locali, un Cresus african.

Și apoi se întâmplase asta. Nu doar că patru încărcături se pierduseră, ci dispăruseră complet fără nicio explicație. Cooperarea sa cu emisarul lui Don era un lucru obligatoriu; fu ușurat să vadă că Animalul era prietenos și se purta frumos cu el. Ar fi trebuit să se gândească mai bine.

Ca întotdeauna, când un pașaport columbian apărea la aeroport, formalitățile dispăreau ca prin minune. Echipajul de

trei persoane primi ordine să rămână în avion, să folosească facilitățile camerei VIP, acelea care erau disponibile, și să nu părăsească niciodată G-4 fără ca o persoană să rămână la bord. Apoi, Romero îi duse pe oaspeți în SUV-ul său scump prin orașul măcinat de război, până la vila sa de lângă plajă, aflată la șaisprezece kilometri în afara orașului.

Valdez adusese doi asistenți cu el. Unul era scund, dar foarte lat și musculos; celălalt, înalt, slab și ciupit de vărsat. Fiecare avea o geantă care nu fusese inspectată. Toți experții au nevoie de instrumentele lor.

Executantul păru un oaspete nepretențios. Ceru un vehicul al său și o sugestie pentru un restaurant bun în afara orașului. Romero propuse Mar Azul, care se afla pe malurile râului Mansoa, în spatele Quinhamel, pentru homarul său proaspăt. Se oferi să-i conducă pe oaspeții săi până acolo personal, dar Valdez refuză propunerea, luă o hartă și plecă împreună cu bărbatul musculos la volan. Fură plecați aproape toată ziua.

Romero era buimac. Nu păreau interesați de procedurile sale infailibile pentru recepția de încărcături și rutele către Africa de Nord și Europa.

A doua zi, Valdez spuse că prânzul de pe malul râului fusese atât de minunat încât toți patru ar trebui să repete experiența. Se urcă în SUV lângă bărbatul solid care îl înlocuise pe obișnuitul șofer al lui Romero. Cel din urmă și Slăbănogul urcară pe bancheta din spate.

Nou-veniții păreau să cunoască bine ruta. Abia dacă aruncară o privire pe hartă și merseră fără probleme prin Quinhamel, capitala neoficială a tribului Papel. Acest trib rămăsese fără influență de când președintele Veira, care făcea parte din el, fusese făcut bucăți cu macetele de către armată,

cu un an în urmă. De atunci, generalul Gomes, din tribul Balanta, devenise dictatorul.

După ce ieşiră din oraş, drumul către restaurant părăsea autostrada, şi merseră pe un drum nisipos vreo zece kilometri. La jumătatea drumului, Valdez făcu semn din cap într-o parte şi musculosul viră pe un drum şi mai mic, spre o fermă de caju abandonată. În acele momente, Romero începu să implore.

– Taci, señor, spuse Executantul încet.

Cum Romero nu încetă să-şi susţină nevinovăţia, Slăbănogul scoase un cuţit subţire şi i-l puse la gât. Începu să plângă.

Ferma era puţin mai mare decât o colibă, dar avea un scaun. Romero fu prea tulburat ca să mai observe că cineva îi fixase picioarele în podea ca să nu se mişte.

Slăbănogul şi musculosul erau practici şi dădeau dovadă de profesionalism. Valdez nu făcu nimic altceva decât să privească cu faţa lui angelică pomii de caju din împrejurimi, crescuţi prea mult şi neculeşi. Asistenţii lui îl târâră pe Romero afară din SUV, până la fermă, îl dezbrăcară până la mijloc şi îl legară de scaun. Ce a urmat dură doar o oră.

Animalul începu, deoarece îi plăcea s-o facă până ce omul interogat îşi pierdea cunoştinţa, apoi le preda sarcina oamenilor săi. Acoliţii săi folosiră săruri mirositoare ca Ignacio să-şi recapete cunoştinţa, şi după aceea Valdez pur şi simplu punea întrebările. Era doar una. Ce făcuse Romero cu încărcăturile furate?

O oră mai târziu, erau aproape gata. Bărbatul de pe scaun încetase să mai urle. Buzele lui zdrobite nu puteau decât să geamă încet un fel de „Nuuuu" când, după o scurtă pauză, cei doi torţionari începeau din nou. Cel mare îl bătea, iar cel slab îl tăia. La asta se pricepeau cel mai bine.

Spre sfârșit, Romero era de nerecunoscut. Nu mai avea urechi, ochi și nici nas. Toate degetele îi fuseseră zdrobite și unghiile smulse. Scaunul stătea într-o baltă de sânge.

Valdez observă ceva la picioarele lui, se aplecă și aruncă pe ușa deschisă în lumina orbitoare de afară. În câteva secunde, un câine jigărit se apropie. Avea salivă albă la bot. Era turbat.

Executantul scoase un pistol, armă și trase o dată. Glonțul trecu prin ambele șolduri ale animalului. Creatura care semăna cu o vulpe scoase un urlet ascuțit și se prăbuși, cu labele din față încercând să miște, picioarele din spate fiind inutile. Valdez se întoarse și-și băgă pistolul la loc.

– Terminați-l, zise el pe un ton blând. Nu a fost el.

Ce mai rămăsese din Romero, muri cu un cuțit înfipt în inimă.

Cei trei bărbați din Bogotá nu încercară să ascundă ce au făcut. Sarcina avea să-i revină adjunctului lui Romero, Carlos Sonora, care putea acum să preia postul. Experiența „curățării" avea să fie benefică și o garanție a loialității pe viitor.

Cei trei își dădură jos pelerinele de plastic împroșcate și le rulară. Erau fleașcă de transpirație. Când plecară, avură grijă să nu calce în saliva câinelui care era pe moarte. Zăcea chinuindu-se să respire, la un metru de bucata care-l făcuse să iasă din bârlogul său. Era un nas de om.

Escortat de Sonora, Paco Valdez îi făcu o vizită de curtoazie generalului Djalo Gomes care îi primi în biroul său din cartierul general al armatei. Explicând că acesta era obiceiul oamenilor săi, Valdez aduse un dar personal din partea lui Don Diego Esteban pentru stimatul său coleg african. Era o vază pentru flori din ceramică, lucrată cu atenție și pictată de mână cu multă delicatețe.

– Pentru flori, explică Valdez, pentru ca atunci când le veți privi să vă gândiți la relația noastră de camaraderie profitabilă.

Sonora traduse în portugheză. Slăbănogul aduse niște apă din baia apartamentului. Musculosul adusese niște flori. Arătau minunat. Generalul strălucea. Nimeni nu observă că în vază încăpea incredibil de puțină apă și tulpinile florilor erau cam scurte. Valdez notă numărul telefonului din birou, unul dintre puținele telefoane din oraș care chiar funcționa.

Ziua următoare era duminică. Oamenii din Bogotá se pregăteau să plece. Sonora avea să-i conducă la aeroport. La jumătate de kilometru de cartierul general al armatei, Valdez ordonă o oprire. De pe telefon, operat de MTN, singura rețea locală – folosită doar de elită, adică de albi și de chinezi – apelă numărul de la biroul generalului Gomes.

Generalului îi trebuiră câteva minute să vină din apartamentul său până în birou. Când răspunse, se afla la un metru de vază. Valdez apăsă pe detonatorul din mână.

Explozia dărâmă aproape toată clădirea și reduse biroul la niște bucăți de cărămidă. Din dictator se găsiră niște rămășițe care fură duse mai târziu pe teritoriul tribului Balanta pentru o înmormântare printre spiritele strămoșilor săi.

– Vei avea nevoie de un nou partener de afaceri, îl anunță Valdez pe Sonora pe drumul către aeroport. Unul loial. Lui Don nu-i plac hoții. Să te ocupi de asta.

Grumman era pregătit pentru decolare, plin ochi de combustibil. Trecu pe la nordul insulei braziliene Fernando de Noronha, unde Sam îl observă și îl raportă. Lovitura de stat din Africa de Vest ajunse la știrile BBC World Service TV, dar fu un reportaj fără imagini, așa că nu circulă prea mult.

Cu câteva zile în urmă, mai apăruse o știre care nu stârni interesul nimănui, dar de data aceasta de la CNN, din New

York. În mod normal, deportarea din aeroportul Kennedy a unei tinere studente columbiene înapoi la Madrid pentru studii, după retragerea acuzațiilor împotriva ei, nu ar fi meritat să apară la știri. Dar cineva trase niște sfori undeva și fu trimisă o echipă de filmare.

Un reportaj de două minute la știrile de seară. Până la ora nouă seara, încetă să apară din motive editoriale. Dar atât cât dură, se văzu mașina ICE parcând la aeroport, doi agenți escortând o tânără frumoasă cu o atitudine supusă dincolo de sala de așteptare, după care dispărură dincolo de bariera de securitate unde grupul nu fusese oprit.

Vocea din fundal spusese simplu că domnișoara Arenal fusese victima încercării unui manipulant de bagaje din Madrid de a-i folosi valiza, în excursia spre New York, drept mijloc de transport pentru un kilogram de cocaină, și care fusese descoperită la verificările din Kennedy, cu câteva săptămâni în urmă. Arestul și mărturisirea din Spania o achitaseră pe studenta columbiană, care astfel fusese eliberată și putuse să se întoarcă la cursurile din Madrid.

Vestea nu stârni valuri, dar fu observată și înregistrată în Columbia. După aceea, Roberto Cardenas revăzu reportajul frecvent. Îi permitea să o privească pe fiica pe care nu o mai văzuse de ani buni, și îi aduse aminte de mama ei, Conchita, care fusese într-adevăr foarte frumoasă.

Spre deosebire de mulți dintre mai-marii industriei cocainei, Cardenas nu dezvoltase niciodată gustul pentru ostentație și lux. Provenea din mahalale și se luptase cu vechile carteluri ca să ajungă sus. Fusese unul dintre primii care observaseră ascensiunea lui Don Diego și care își dăduseră seama de beneficiile centralizării și ale concentrării. De aceea Don, convins de loialitatea sa, îl recrutase în noua lui Hermandad încă de la început.

Cardenas avea instinctele animalice ale timidității; își știa pădurea, simțea pericolul și niciodată nu rata. Avea un singur punct slab și un avocat ale cărui vizite la Madrid fuseseră observate de un expert în calculatoare tocmai din Washington îl deconspirase. Când Conchita, care o crescuse singură pe Letizia, murise de cancer, Cardenas o scosese pe fiica sa din cuibul de vipere care reprezenta lumea în care fusese condamnat să trăiască, pentru că nu știa ce altceva ar fi putut să facă.

Ar fi trebuit să fugă să se adăpostească după deconspirarea lui Eberhardt Milch din Hamburg. Știa asta. „Antenele" sale nu-l dezamăgeau. Doar că refuză să facă asta. Ura locul acela care se numea „străinătate"; nu putea să-și conducă divizia de funcționari străini mituiți decât cu ajutorul unei echipe de tineri care înotau ca niște pești prin reciful de corali străin. El nu putea să facă asta, și o știa prea bine.

La fel ca o creatură din junglă, se muta constant dintr-un refugiu în altul, chiar dacă se afla în propria sa pădure. Avea cincizeci de ascunzători, în principal în zona Cartagenei și cumpăra telefoane de unică folosință ca pe bomboane, pe care nu le folosea niciodată mai mult decât o dată și apoi le arunca într-un râu. Era atât de evaziv încât uneori Cartelului îi lua o zi sau mai mult să-l găsească. Și asta era ceva ce extrem de eficientul colonel Dos Rios, șeful contraspionajului din Divizia Anti-Drog de la Policía Judicial, nu putea să facă.

Ascunzătorile lui tindeau să fie cabane de lucru, obscure, mobilate simplu, chiar spartane. Dar era un lucru la care chiar ținea: își adora televizorul. Avea cel mai bun și cel mai nou ecran cu plasmă și cea mai bună antenă parabolică, obiecte care călătoreau mereu cu el.

Îi plăcea să stea în fața lui cu un bax de bere alături, schimbând canalele prin satelit sau urmărind filme pe DVD-playerul de sub ecran. Îi plăceau desenele animate deoarece

coiotul Wile E. îl făcea să râdă, deşi el nu era genul de om care să râdă. Îi plăceau dramele cu polițiști de pe Hallmark deoarece putea să ia în râs incompetența criminalilor care erau mereu prinşi şi inutilitatea detectivilor care nu l-ar fi prins niciodată pe Roberto Cardenas.

Şi adora un reportaj de ştiri înregistrat pe care îl relua obsesiv. Arăta o tânără drăguță, dar slăbită, pe un trotuar la aeroportul Kennedy. Uneori, oprea filmarea şi o privea timp de o oră. După ceea ce făcuse pentru a obține acel video, ştia că mai devreme sau mai târziu cineva avea să comită o greşeală.

Greşeala avu loc tocmai în Rotterdam. Acest oraş olandez foarte vechi nu ar mai fi fost recunoscut de un comerciant care locuise acolo cu o sută de ani în urmă, şi nici măcar de un englez care mărşăluise pe acolo întâmpinat cu flori şi săruturi la începutul anului 1945. Numai micul centru vechi păstrase vilele elegante ale secolului al optsprezecelea, în timp ce giganticul Europoort era modern, un al doilea oraş de oțel, sticlă, asfalt, crom, apă şi vase.

Deşi cea mai mare parte a descărcării cantităților enorme de petrol, care menținea Europa în funcțiune, se realiza pe insule din țevi şi pompe, în largul oraşului, a doua specialitate a Rotterdamului era portul său pentru containere; nu la fel de mare ca cel din Hamburg, dar la fel de modern şi de mecanizat.

Vameşii olandezi, care lucrau cu poliția şi, aşa cum se spune în mod onorabil, care „acționaseră potrivit informațiilor primite", demascaseră şi arestaseră un vameş de rang înalt pe care îl chema Peter Hoogstraten.

Era inteligent, diabolic şi intenționa să scape basma curată. Ştia ce făcuse şi în ce bancă depusese mita primită, sau mai

exact în ce bancă o depusese Cartelul pentru el. Avea de gând să iasă la pensie și să se bucure de fiecare bănuț. Nu avea nici cea mai mică intenție să mărturisească sau să recunoască ceva. Era hotărât să se folosească cât mai mult posibil de „drepturile sale civile" și de „drepturile omului". Singurul lucru care-l îngrijora era cum de autoritățile știau atât de multe. Cineva, undeva, îl dăduse în vileag; era sigur de asta.

Deși Olanda se mândrea cu faptul că era ultraliberală, era gazda unei lumi interlope și criminale uriașe, și probabil din cauza permisivității sale extreme, o foarte mare parte din acea lume interlopă se afla în mâinile străinilor europeni și neeuropeni.

Hoogstraten lucra în special pentru una dintre aceste bande care era turcească. Cunoștea regulile traficului cu cocaină. Produsul aparținea Cartelului până ce ieșea din portul cu containere și ajungea pe autostrăzile Uniunii Europene. Apoi aparținea mafiei turcești, care plătea cincizeci la sută înainte și cincizeci la sută la livrare. O încărcătură interceptată de vama olandeză avea să afecteze ambele părți.

Turcii trebuiau să comande din nou, refuzând să plătească bani în plus. Dar turcii aveau clienți care făcuseră comenzi și care cereau să le fie livrate. Priceperea lui Hoogstraten la acordarea permisiunii de trecere a containerelor marine și a altor încărcături era de neînlocuit și plătită extrem de bine. Era doar unul dintre așii care făceau parte dintr-o procedură ce, pornind din jungla columbiană și până în Olanda, putea să includă lejer douăzeci de niveluri de participanți diferiți, cu toții trebuind să fie plătiți, dar el era unul crucial.

Greșeala fu a inspectorului-șef Van Der Merwe, care avea o problemă personală. Lucrase toată viața la Vamă. Se alăturase diviziei de investigații criminale la trei ani după ce primise postul de la vamă și interceptase un număr mare de

marfă de contrabandă de-a lungul anilor. Dar anii aceştia îşi spuseseră cuvântul. Avea prostata mărită şi obişnuia să bea mult prea multă cafea, care îi afecta vezica şi aşa slabă. Era sursa rânjetelor înăbuşite ale colegilor săi mai tineri, dar, ca suferind, nu putea să înţeleagă ce era atât de amuzant. La mijlocul celei de-a şasea interogări a lui Peter Hoogstraten, pur şi simplu trebui să se ducă la toaletă.

Nu ar fi trebuit să constituie o problemă. Făcu semn colegului de lângă el că ar trebui să ia o pauză. Colegul spuse „interviu suspendat la..." şi opri aparatul de înregistrare digitală. Hoogstraten insistă că vrea o ţigară, şi asta însemna că trebuia să se ducă în zona unde era permis fumatul.

Corectitudinea politică interzicea asta, dar drepturile civile o permiteau. Ven Der Merwe tânjea după retragerea la casa sa de la ţară, din afara Groningenului, cu iubita sa grădină de legume şi livadă, unde putea să facă tot ce avea el chef pentru tot restul vieţii. Cei trei bărbaţi se ridicară în picioare.

Van Der Merwe se întoarse şi spatele hainei deranjă dosarul care se afla în faţa lui pe masă. Dosarul gros se întoarse la nouăzeci de grade şi o coală dinăuntru ieşi la iveală. Avea pe ea o coloană cu cifre. Într-o secundă, fu pusă înapoi în dosar, dar Hoogstraten o văzuse. Recunoscu cifrele. Erau din contul lui bancar din insulele Turks şi Caicos.

Nu lăsă să se vadă nimic pe faţă, dar i se aprinse o luminiţă în minte. Ticălosul intrase şi în detaliile bancare secrete. În afară de el, numai două surse ştiau acele cifre şi la care bancă erau banii, numele ei fiind vizibil pentru o secundă. O sursă era banca însăşi; cealaltă, Cartelul care umpluse contul. Se îndoia că ar fi fost banca, doar dacă nu cumva americanii de la DEA trecuseră de sistemele de protecţie ale conturilor.

Asta era posibil oricând. Nimic nu mai era cu adevărat inexpugnabil, nici măcar sistemele de protecție de la NASA și Pentagon, așa cum se dovedise deja. În orice caz, Cartelul trebuia să fie anunțat că exista un trădător. Nu avea nicio idee cum să contacteze cartelul columbian despre a cărui existență citise într-un articol lung despre cocaină în *De Telegraf*. Dar turcii știau cum.

Două zile mai târziu, la o audiere pentru cauțiune, Vama olandeză avu parte de al doilea mare ghinion. Judecătorul era un fanatic notoriu al drepturilor civile care era în privat în favoarea legalizării cocainei, pe care o consuma și el. Permise ieșirea pe cauțiune; Hoogstraten plecă și dădu un telefon.

În Madrid, inspectorul-șef Paco Ortega primi în sfârșit binecuvântarea lui Cal Dexter să acționeze. Avocatul care se ocupa cu spălarea banilor, Julio Luz, nu îi mai era de niciun folos. O verificare a rezervărilor făcute la aeroportul din Bogotá indica faptul că făcea excursia obișnuită la Madrid.

Ortega așteptă până ce ieși de la bancă în timp ce în spatele lui doi angajați îi dădură două valize Samsonite, solide și grele. Deodată, se umplu de polițiști înarmați de la Guardia Civil conduși de agenții UDYCO îmbrăcați în civil.

Pe aleea din spatele băncii, dirijați de un agent de la UDYCO aflat pe un acoperiș la cinci sute de metri depărtare, doi bărbați despre care se află mai târziu că erau brutele angajate de bandele din Galicia, fură luați împreună cu angajații de la bancă și cu valizele. Acestea conțineau „reglările de conturi" ce aveau loc la două săptămâni între lumea interlopă din Spania și Cartelul din Columbia.

Captura totală fu de peste zece milioane de euro, așezați în pachete de cinci sute de euro. În zona euro, aceste bancnote sunt văzute foarte rar, fiind atât de mari încât era aproape

imposibil să fie folosite pe stradă. În realitate puteau fi folosite doar pentru înțelegeri importante în bani lichizi, și era o singură afacere care avea nevoie de asta în mod constant.

Julio Luz fu arestat în fața băncii, iar frații Guzman și contabilul-șef fură arestați înăuntru. Cu ordin judecătoresc, UDYCO percheziționă toate registrele și înregistrările. Pentru a se dovedi complicitatea în spălarea de bani transcontinentală era nevoie de o echipă formată din cei mai buni contabili care să cerceteze luni de zile, dar cele două valize conțineau dovezi suplimentare. Pur și simplu nu puteau explica legal faptul că fuseseră predate unor gangsteri cunoscuți. Dar ar fi fost mult mai simplu dacă cineva ar fi mărturisit adevărul.

În timp ce erau conduși spre celule, membrii bandei din Galicia trecură pe lângă o ușă deschisă. Înăuntru se afla un Julio Luz tulburat, căruia i se ofereau cafea și biscuiți dulci de către Paco Ortega, care îi zâmbea larg în timp ce îl servea cu cafea.

Unul dintre polițiștii în civil rânji vesel spre prizonierul său.

– Ăsta e tipul care o să te bage la pușcărie pe viață, croncăni el.

În cameră, avocatul columbian se întoarse spre ușă și pentru o clipă avu contact vizual cu gangsterul încruntat. Nu avu timp să protesteze. Bărbatul de afară fu tras pe coridor. Două zile mai târziu, fu transferat din arestul central într-o închisoare din suburbii, de unde reuși să evadeze.

Se pare că fusese o breșă de securitate, pentru care Ortega își prezentă scuzele profunde superiorilor săi. Cătușele omului nu fuseseră închise cum trebuie și în dubiță reușise să-și elibereze o mână. Dubița nu ajunsese în curtea închisorii, ci se oprise lângă trotuar. Cei doi prizonieri erau conduși

pe trotuar când unul dintre ei se eliberă și o luă la goană pe stradă. Urmărirea fusese lentă, așa că scăpase.

Două zile mai târziu, Paco Ortega intră în celula lui Julio Luz și îl anunță că nu reușise să obțină o extindere a mandatului de arestare împotriva sa. Era liber să plece. Mai mult, avea să fie escortat la aeroport pentru zborul de dimineață cu avionul Iberia spre Bogotá.

Julio Luz stătu treaz toată noaptea în celula sa și se gândi bine. Nu avea nici soție, nici copii, și pentru asta era recunoscător în momentul de față. Părinții lui erau morți. Nu îl lega nimic de Bogotá și era îngrozit de Don Diego.

În închisoare se vorbea numai despre evadarea criminalului din Galicia și incapacitatea autorităților de a-l găsi. Cu siguranță, tovarășii săi nord-occidentali din Madrid, dintre care unii făceau parte din lumea interlopă, aveau să-l ascundă și să-l ajute să ajungă acasă.

Julio Luz se gândi la minciunile spuse de polițist pe hol. Dimineața următoare, refuză să plece. Avocatul său fu uluit. Luz continuă să refuze.

– Nu aveți de ales, domnule, spuse inspectorul-șef Ortega. Se pare că nu avem probe împotriva dumneavoastră. Avocatul dumneavoastră s-a dovedit a fi prea deștept pentru mine. Va trebui să vă întoarceți în Bogotá.

– Și dacă mărturisesc?

În celulă se făcu liniște. Avocatul apărării își ridică mâinile în aer și plecă valvârtej. Făcuse tot ce putuse. Reușise. Dar nici măcar el nu putea să apere un prost. Paco Ortega îl conduse pe Luz într-o cameră de interogatoriu.

– Acum, haideți să vorbim. Să vorbim cu adevărat. Despre multe lucruri. Asta dacă vă doriți într-adevăr să obțineți adăpost aici.

Şi Luz vorbi. Şi nu mai conteni. Ştia multe, nu doar despre banca Guzman, ci şi despre ceilalţi. La fel ca Eberhardt Milch din Hamburg, pur şi simplu nu era făcut pentru astfel de lucruri.

A treia lovitură a lui João Mendoza fu un fost Noratlas francez, inconfundabil în lumina lunii din cauza cozii sale duble şi a uşilor pentru încărcătură cu deschidere prin spate. Nici măcar nu se îndrepta spre Guineea-Bissau.

Apele care înconjurau Dakar, capitala Senegalului din nordul Guineei, erau pline de peşti mari şi atrăgeau pescarii sportivi în acea zonă. Aşteptând pe mare, la optzeci de kilometri de Dakar, se afla un iaht de pescuit Hatteras. Reprezenta „acoperirea" perfectă, deoarece un vas alb rapid, cu stabilizatoare înalte şi un şir de undiţe la pupă nu pare suspect.

Blue Marlin se legăna uşor pe valurile nocturne de parcă ar fi aşteptat ca peştii să înceapă să muşte momeala la răsărit. Mulţumită avantajului dat de GPS, se afla exact acolo unde trebuia să fie, într-o arie de o sută de metri pătraţi. Şi echipajul său aştepta cu lanternele puternice să transmită codul stabilit atunci când auzeau motoare apropiindu-se. Dar nu se auzi niciun motor.

Încetaseră să funcţioneze la opt sute de kilometri la nord-vest şi zăceau pe fundul mării alături de resturile Noratlasului. La răsărit, echipajul de pe Hatteras, care nu era interesat de pescuit, se întoarse în Dakar ca să raporteze printr-un e-mail codat că întâlnirea lor nu avusese loc şi că nu aveau nicio tonă de cocaină în locul ascuns de sub motor.

Cum septembrie îi făcu loc lui octombrie, Don Diego Esteban stabili un consiliu de urgenţă. Nu era neapărat pentru analiză, ci pentru o „autopsie".

Din consiliul care guverna lipseau doi. Veştile arestării în Madrid a lui Julio Luz fuseseră digerate, deşi nu se ştia nimic dacă îi trădase sau nu.

Roberto Cardenas nu putuse fi contactat. Don începuse să-şi piardă răbdarea din cauza obiceiului cartagenezului de a dispărea în junglă şi de a nu păstra legătura telefonică. Dar scopul principal al întrunirii erau cifrele şi bărbatul care se ocupa de asta era Alfredo Suarez.

Veştile erau proaste şi se înrăutăţeau din ce în ce mai mult. Comenzile făcute necesitau ca minim trei sute de tone de cocaină pură să ajungă atât în Statele Unite, cât şi în Europa, în fiecare an. Până acum, două sute ar fi trebuit să ajungă în siguranţă. Cifra era de sub o sută.

Dezastrele aveau loc pe trei fronturi. În porturile de peste tot din Statele Unite şi din Europa, containerele marine erau oprite şi supuse unor verificări inopinate într-un ritm din ce în ce mai mare, şi din ce în ce mai des verificările erau corecte. Don îşi dăduse de mult timp seama că era atacat. Norul negru al suspiciunii căzuse pe Suarez. Doar el ştia exact care containere marine cărau o a doua încărcătură de cocaină.

În apărarea lui spuse că din peste o sută de porturi de pe două continente care primeau containere, numai în patru avuseseră loc interceptări de succes ale vămii. Ceea ce Suarez nu ştia era că mai erau şapte deoarece Cobra aflase numele funcţionarilor corupţi.

A doua problemă ţinea de navele comerciale de pe mare. Fusese o creştere extrem de mare a numărului de vase mari care erau oprite şi abordate în mijlocul oceanului. În unele cazuri, cocaina era ascunsă la bord în golful de plecare şi ţinută pe vas până ce ajungea în portul în care trebuia.

Dar Suarez folosise din ce în ce mai mult practica plecării vasului gol din golf şi aducerea la bord a câtorva tone de

cocaină de pe o barcă de pescuit sau o barcă cu motor de pe mare. Această încărcătură avea să fie descărcată în același fel atunci când vaporul mai avea o sută șaizeci de kilometri până la destinație. Apoi putea să ajungă curată, la fel ca *Virgen de Valme* din Seattle.

Dezavantajul era că, în acest fel, nu aveau cum să prevină ca întreg echipajul să vadă transferurile care aveau loc la ambele capete. Uneori, navele chiar nu aveau cocaină și cei care voiau s-o ia la bord trebuiau să plece cu niște scuze și nimic altceva. Dar proporția descoperirilor în locurile ascunse, care nu ar fi trebuit să fie detectate niciodată, era mult prea mare.

În sectorul vestic, trei forțe navale, cea a Canadei, a Statelor Unite și a Mexicului, erau cu ochii-n patru, împreună cu vămile și pazele de coastă. În est, patru forțe navale europene erau din ce în ce mai active.

Potrivit propagandei oficiale vestice, descoperirile se datorau apariției unei noi tehnologii, dezvoltată din dispozitivul care putea să detecteze cadavre îngropate sub asfalt și care era folosit de serviciile criminalistice din toată lumea. Acest sistem, potrivit explicațiilor oficiale, putea să penetreze oțelul precum razele X prin țesuturile moi și să arate pachete și baloturi ascunse în cavitățile create de decedatul Juan Cortez. Era plauzibil... dar erau niște aiureli.

Dar un vas sechestrat era un vas care nu aducea câștiguri, și chiar și numărul mic de nave comerciale din lumea transporturilor marine care fuseseră pregătite să își asume riscuri pentru transportul de contrabandă întorceau acum spatele Cartelului, în ciuda recompenselor.

Dar a treia problemă era cea care îl îngrijora pe Don. Chiar și eșecurile aveau un motiv. Chiar și dezastrele aveau explicații. Lunga listă de dispariții complete îl tulbura cel mai tare.

Nu știa de existența celor două drone Global Hawk care operau pe o arie extinsă deasupra Caraibilor și Atlanticului. Nu știa de identificarea punților, pe care Michelle și Sam puteau s-o transmită în câteva secunde la sediul forțelor aeriene din Creech, Nevada, nici de lista făcută de Juan Cortez, acum ținută într-un depozit din Washington. Nu știa de capacitatea dronelor de a bruia toate comunicațiile prin radio, e-mail și telefon mobil emise pe o rază de un kilometru. Și nu știa nici de cele două nave Q care pretindeau că sunt vase comerciale, aflate în Caraibe și Atlantic.

Și, mai presus de toate, nu știa că regulile se schimbaseră și că vapoarele și echipajele sale erau șterse de pe fața pământului, scufundate, închise și confiscate fără publicitate și fără procese. Tot ce știa era că pur și simplu dispăreau vas după vas și avion după avion. Nu știa că acum el și Cartelul erau tratați ca niște teroriști potrivit legii.

Și aceste lucruri aveau consecințe. Nu doar că era mai greu să găsească vase comerciale mari, pregătite să-și asume riscul, ci inclusiv conducătorii bărcilor cu motor, care erau marinari foarte pricepuți, nu doar niște oameni cu mușchi, începeau să devină indisponibili. Piloții liber profesioniști ajunseseră să descopere că aeronavele lor nu erau în regulă și nu erau potrivite pentru zbor.

Don Diego era un om rațional, dar și paranoic în același timp. Cele două îl țineau în viață și bogat. Acum era perfect convins că exista un trădător și acel om făcea parte din Cartelul său, din Frăție, din Hermandad. Noaptea se tot gândea la ce avea să-i facă acelui nenorocit când avea să-l găsească.

În stânga se auzi o tuse discretă. Era José-Maria Largo, directorul de vânzări.

– Don Diego, îmi pare rău să spun asta, dar trebuie. Clienții noștri de pe cele două continente devin agitați, mai ales mexicanii, și în Italia 'Ndrangheta, care domină mare parte din Europa. Ați fost cel care a făcut cele două pacte: cu La Familia din Mexic și calabrezii care primesc partea leului din produsul nostru din Europa. Acum se plâng că nu există suficient produs, comenzile nu sunt primite și prețurile cresc din cauza deficitului livrărilor.

Don Diego trebui să se abțină să nu-i dea una. În schimb, încuviință sumbru.

– José-Maria, dragul meu coleg, cred că ar trebui să faci un turneu. Să te ocupi de primii zece cei mai importanți clienți ai noștri. Să le explici că a fost o problemă temporară pe care o rezolvăm.

Și se întoarse ușor spre Suarez.

– Și va fi rezolvată cu siguranță, nu ești de acord, Alfredo?

Amenințarea atârna în aer și era valabilă pentru toți. Producția avea să fie mărită ca să se rezolve problema deficitului. Vor trebui achiziționate sau recrutate vase de pescuit și cargoboturi care nu mai fuseseră folosite până atunci pentru traversarea Atlanticului. Alți piloți vor trebui să fie plătiți cu sume irezistibile pentru a risca să zboare până în Africa și Mexic.

Don Diego își promise în sinea sa că vânarea trădătorului avea să fie amânată până se găsea vinovatul. Apoi, se va ocupa de el și moartea lui nu va fi una plăcută.

La începutul lunii octombrie, Michelle zări un punct care ieșea din junglele Columbiei și se îndrepta spre nord către mare. După ce mări imaginea, văzu un Cessna 441 cu motoare gemene. Atrăgea atenția fiindcă apăruse de pe o pistă de aterizare mică, din mijlocul pustietății, de unde nu porneau

în mod normal curse cu pasageri cu destinații internaționale; nu era un avion privat plin de oameni de afaceri; și zburând în direcția 325°, era clar că se îndrepta spre Mexic.

Michelle porni în urma sa și urmări ciudățenia până dincolo de coastele Nicaraguei și Hondurasului unde, dacă nu ar fi avut rezervoare în plus cu combustibil, ar fi fost forțată să aterizeze pentru realimentare. Lucru care nu se întâmplă; avionul trecu de Belize și de Yucatan. Atunci forțele aeriene din Creech lăsară intercepția pe mâinile Forțelor Aeriene Mexicane, care fură extrem de încântate. Oricine ar fi fost tâmpitul acela, zbura ziua în amiaza mare, neștiind că era urmărit sau că urmăritorul său își dăduse seama că până în acel moment ar fi trebuit să rămână fără combustibil.

Cessna fu interceptat de două avioane cu reacție mexicane care încercară să ia legătura cu el prin radio. Dar nu primiră niciun răspuns. Făcură semn pilotului să schimbe direcția și să aterizeze la Merida. În față era o formațiune noroasă mare. Cessna se scufundă dintr-odată prin nor, încercând să scape. Probabil că era unul dintre nou-veniții lui Don, fără prea multă experiență. Piloții avioanelor de luptă aveau radare, dar un simț al umorului limitat.

Cessna se prăbuși arzând în mare în apropiere de Campeche. Încercase să livreze droguri unei ferme de vite aflată lângă Nuevo Laredo, la granița cu Texas. Nu supraviețuise nimeni. Suficiente baloturi, de vreo cinci sute de kilograme, fură ridicate din apele puțin adânci de către bărcile locale de pescuit. O parte fu predată autorităților, dar nu prea mare.

În octombrie, ambele nave Q aveau nevoie de aprovizionare. *Chesapeake* se întâlni cu flota auxiliară la sud de Jamaica. Luă o cantitate suficientă de combustibil și mâncare, și un nou pluton de soldați SEAL, de data aceasta Echipa a treia din Coronado, California. Părăsiră nava și prizonierii.

Aceştia, cu cagule pe cap, acum că se aflau în afara închisorii lor fără ferestre, îşi dădură seama după voci că erau în mâinile americanilor, dar nu şi unde sunt sau pe ce vapor se aflau. În cele din urmă aveau să fie duşi la mal, cu cagule, şi transportaţi cu un autobuz cu geamuri negre până la baza Eglin a forţelor aeriene, de unde aveau să fie urcaţi la bordul unui avion de transport C-5 pentru drumul lung până pe insulele Chagos, unde puteau în sfârşit să vadă lumina zilei şi să stea departe de război.

Şi *Balmoral* se reaprovizionă tot pe mare. Membrii SBS rămaseră la bord deoarece unitatea lor avea două escadroane care fuseseră trimise în Afganistan. Prizonierii de pe *Balmoral* fură duşi în Gibraltar unde acelaşi avion american C-5 opri ca să-i ia şi pe ei. Captura britanică de optsprezece tone de cocaină fu şi ea predată americanilor în Gibraltar.

Dar cocaina obţinută, douăzeci şi trei de tone de pe *Chesapeake* şi optsprezece tone de pe *Balmoral*, fu transferată pe un alt vas. Acesta era un vas mic operat de Cobra.

Cocaina confiscată din diferite porturi din SUA şi Europa era distrusă de diverse autorităţi ale poliţiei naţionale. Încărcăturile confiscate pe mare erau luate de către forţele navale sau paza de coastă responsabile şi distruse la mal. Încărcăturile doborâte în apă erau pierdute pentru totdeauna. Dar în ceea ce priveşte capturile Cobrei, Paul Devereaux ordonă să fie depozitate şi păzite bine pe o insulă minusculă închiriată în Bahamas.

Munţii de baloturi erau puşi în rânduri sub o plasă de camuflaj între palmieri; şi un număr mic de puşcaşi marini locuiau în nişte rulote parcate la umbră, exact lângă chei. Singurul vizitator era o navă mică ce le aducea lucruri proaspete. După primele capturi, micul vas se întâlni cu navele Q, pentru a le uşura de greutatea drogurilor.

La jumătatea lunii octombrie, mesajul lui Hoogstraten ajunse la Don. Nu credea că băncile dezvăluiseră cele mai ascunse secrete autorităților. Poate că una, dar în niciun caz două. Deci era un singur om care știa numerele conturilor bancare în care erau plătite sumele ce asigurau permisiunea de trecere a containerelor cu cocaină în porturile din SUA și Europa. Don își găsise trădătorul.

Roberto Cardenas privea videoclipul cu fiica lui traversând strada la aeroportul Kennedy când ușa fu spartă. Ca de obicei, avea mitraliera mini-Uzi la îndemână și știa cum s-o folosească.

Îi ucise pe șase dintre oamenii Executantului înainte să-l doboare și îl nimeri pe El Animal în mână. Dar unde-s mulți puterea crește, iar Paco Valdez, știind cu cine avea de-a face, adusese cu el o duzină de oameni.

În viață, Roberto Cardenas fusese un om dur, tare și rău. În moarte era doar un alt cadavru. În cinci bucăți după ce drujba își termină treaba.

Nu avusese decât o fiică. Și o iubise foarte mult.

CAPITOLUL TREISPREZECE

TOATĂ LUNA OCTOMBRIE, ATACUL COBREI ASUPRA IMPERIULUI de cocaină al lui Don Diego continuă neîncetat și, în sfârșit, crăpăturile începură să se vadă. Reputația Cartelului în fața clienților săi numeroși și extrem de violenți de pe ambele continente deveni problematică și începu să se deterioreze, într-un mod chiar fatal.

Don Diego își dăduse seama demult că, deși Roberto Cardenas îl trădase, bărbatul care controlase Lista cu Șobolani nu putea să fie singurul său inamic. Cardenas nu ar fi avut cum să știe despre ascunzătorile construite atât de bine de Juan Cortez. Nu ar fi avut cum să știe de identitățile navelor, orele de plecare și porturile. Nu ar fi avut cum să știe despre zborurile nocturne către Africa de Vest și aeronavele folosite. Dar era un bărbat care știa aceste lucruri.

Paranoia lui Don a început să se îndrepte spre bărbatul care știa aceste lucruri – Alfredo Suarez. Suarez știa foarte bine ce i se întâmplase lui Cardenas și începuse să se teamă pentru viața sa.

Dar prima problemă era producția. Cu interceptările, distrugerile, pierderile pe mare și dispariițiile ajungând până la cincizeci la sută, Don îi ordonă lui Emilio Sanchez să crească producția din junglă la niveluri care nu mai existaseră până atunci. Și costurile crescute începuseră să afecteze din averea amețitoare a Cartelului. Apoi Cobra află de Cardenas.

Țăranii găsiseră cadavrul mutilat. Capul lipsea și nu fusese găsit niciodată, iar pentru colonelul Dos Rios utilizarea drujbei era semnul Cartelului și ceru ca morga de la Cartagena să ia o probă de ADN. Era ADN-ul bătrânului gangster.

Dos Rios îi spuse șefului DEA din Bogotá și americanul transmise mai departe către sediul din Navy Army Drive în Arlington. Cobra află vestea prin sistemul de comunicații care îl lega de sediul central al DEA.

Până în acel punct, în încercarea de a salva viața sursei, doar doisprezece oficiali corupți fuseseră prinși și fiecare printr-o presupusă coincidență. Cu Cardenas mort, nu mai era nevoie să îl protejeze.

Cal Dexter, însoțit de Bob Berrigan, cel mai bun vânător de droguri al DEA, făcu un turneu prin Europa punând la curent directorii de vămi bucuroși din douăsprezece țări. Directorul DEA făcu la fel în America de Nord – Mexic, SUA și Canada. În fiecare caz, directorii vămilor fură rugați să folosească metoda de la Hamburg. În loc să îl prindă imediat și să îl aresteze, li se ceru să se folosească de noile informații pentru a prinde atât angajatul corupt, cât și o încărcătură care intra în țara lor, pe care omul încerca să o protejeze.

Unii se conformară, alții nu mai așteptară. Dar înainte ca ultimul nume de pe Lista de Șobolani să fie arestat, peste patruzeci de tone de cocaină fuseseră descoperite și confiscate. Și nu se opriră acolo.

Cardenas folosise bănci din șase paradisuri fiscale și aceste bănci, sub o presiune de nesuportat, începură să spună tot. Fu recuperat în cele din urmă o jumătate de miliard de dolari și cea mai mare parte a ajuns în conturile agențiilor anti-drog.

Și nici acesta nu era sfârșitul. Cei mai mulți dintre funcționarii civili aflați în celule nu erau oameni duri. Amenințați cu ruinarea garantată și o posibilă sentință pe

viață, mulți căutară să-și îmbunătățească situația cooperând. Deși mafioții din fiecare țară puseseră recompense pe capul lor, amenințările fuseseră deseori contraproductive. Amenințarea eliberării imediate pe stradă era și mai înfricoșătoare. Cu o închisoare top secretă și gardieni douăzeci și patru din douăzeci și patru, cooperarea părea că rămăsese singura lor opțiune.

Bărbații arestați – toți erau bărbați – își aduseră aminte de companiile paravan care dețineau și foloseau camioanele care luau containerele după ce erau descărcate și aveau permisiunea de trecere. Vama și poliția descinseră în toate depozitele în timp ce bandele încercau în grabă să-și mute stocurile. Fură confiscate și mai multe tone.

Multe din aceste lovituri nu loveau Cartelul direct, deoarece dreptul de proprietate fusese transferat deja, dar însemna că bandele naționale pierduseră averi și erau forțate să înlocuiască încărcăturile cu noi comenzi și să își împace propriii sub-agenți și cumpărători secundari care se plângeau încontinuu. Li se permise să afle că trădătorul din cauza căruia pierduseră averi venea din Columbia și nu erau deloc mulțumiți.

Cobra presupusese demult că cineva va face o breșă de securitate mai devreme sau mai târziu, și avusese dreptate. Se întâmplă la sfârșitul lui octombrie. Un soldat columbian din Malambo aflat în concediu se lăudă într-un bar că, fiind la bază, făcuse parte din garda de securitate a marinei americane. Îi povesti unei iubite impresionate, și unui individ care trase cu urechea și care aprecie și mai mult cele auzite, cum yankeii pilotaseră un avion ciudat în afara zonei lor păzite extrem de bine. Niște ziduri înalte împiedicaseră ca avionul să fie văzut de cineva când era alimentat și reparat, dar acesta

era vizibil când decola și zbura. Chiar dacă aterizările și decolările aveau loc noaptea, soldatul le văzuse în lumina lunii.

Arăta ca un model dintr-un magazin cu jucării, spuse el; cu reacție, cu unitatea de control în spate. Ce era și mai ciudat era că nu avea pilot, dar zvonurile din cantină insistau că această creatură avea camere extraordinare care puteau să vadă pe o rază de mulți kilometri în noapte, chiar prin ceață și nori.

Transmise Cartelului, bălmăjelile ofițerului puteau să însemne un singur lucru: americanii trimiteau drona din Malambo ca să spioneze vasele ce plecau din Caraibe în zona coastei Columbiei.

O săptămână mai târziu, avu loc un atac asupra bazei din Malambo. Cu grupul de atac, Don nu-l trimise pe Executant, care încă își revenea după glonțul încasat în mâna stângă. Își folosi armata privată formată din foști rebeli ai grupului terorist FARC, care încă era comandat de veteranul Rodrigo Perez.

Atacul avu loc noaptea și grupul năvăli pe poarta principală și porni direct spre clădirile americanilor care se aflau în centrul bazei. Cinci soldați columbieni muriră la porți, dar împușcăturile îl alertară pe pușcașul marin care păzea camerele din interior, exact la timp.

Într-un val sinucigaș, atacatorii săriră zidul înalt, dar nu reușiră să ajungă la hangarul oțelit unde se afla drona. Cei doi bărbați care apucaseră să intre înainte să fie uciși fură dezamăgiți. Michelle se afla la trei sute de kilometri distanță, în ocean, rotindu-se leneșă în timp ce bruia transmisiunile a două bărci cu motor care erau interceptate de membrii SEAL de pe *Chesapeake*.

În afară de câteva găuri în asfalt, hangarul și atelierele nu suferiseră daune. Nu muri niciun pușcaș marin, ci doar

șase soldați columbieni. Dimineața se vedeau peste șaptezeci de cadavre ale membrilor FARC. Pe mare, încă două bărci cu motor dispărură fără urme, echipajele lor fură duse la închisoarea de la bord, de sub nivelul apei, și patru tone de cocaină fură confiscate.

Dar douăzeci și patru de ore mai târziu, Cobra află că Frăția știa de Michelle. Ceea ce Don Diego nu știa era existența unei a doua drone care zbura de pe o insulă braziliană obscură.

Cu ajutorul său, maiorul Mendoza mai doborî patru traficanți în aer. Asta în ciuda faptului că Frăția schimbase locul de decolare de la moșia Boavista la altă *hacienda* aflată și mai adânc în junglă. Patru dintre angajații de la Boavista fuseseră torturați timp îndelungat de El Animal și de oamenii săi atunci când se crezuse că ei dezvăluiseră planul de zbor.

La sfârșitul lunii, un bancher brazilian, aflat în vacanță pe Fernando de Nornonha, îi povesti la telefon fratelui său aflat în Rio despre un avion ciudat de jucărie cu care se jucau americanii în partea cea mai depărtată a aeroportului. Două zile mai târziu, un articol entuziast apăru în ediția de dimineață a ziarului *O Globo*, și a doua poveste fu dezvăluită tuturor.

Dar nici măcar soldații FARC ai lui Don nu puteau ajunge pe insula din largul mării; baza Malambo primi întăriri și cele două drone continuară să zboare. În țara vecină, Venezuela, președintele de extremă-stângă Hugo Chavez, care în ciuda principiilor sale morale exprimate vocal permisese ca țara sa și coasta de nord să devină un loc de plecare important al cocainei, exploda de furie, dar nu avea ce să facă.

Crezând că Guineea-Bissau era blestemată, piloții pregătiți să traverseze Atlanticul insistară să zboare către alte destinații. Cele patru avioane doborâte în noiembrie se îndreptaseră spre Guineea-Conakry, Liberia și Sierra Leone, unde trebuiau să

arunce din zbor încărcăturile, de la o altitudine joasă, către bărcile de pescuit care aşteptau. Degeaba, pentru că nu ajunsese niciunul până acolo.

Când schimbarea staţiei de realimentare de la Boavista la o altă fermă şi modificarea destinaţiilor nu dădu rezultate, numărul de piloţi voluntari pur şi simplu se reduse la zero, indiferent câţi bani se ofereau. Traversarea Atlanticului ajunse să fie cunoscută în cabinele echipajelor din Columbia şi Venezuela sub numele de *los vuelos de la muerte* – zborurile morţii.

Munca detectivilor din Europa împreună cu mărturisirile lui Eberhardt Milch dezvăluiră codul semnului cercurilor duble şi al crucii malteze care se regăsea pe anumite containere de oţel. Punctul de plecare al acestora fusese descoperit în Paramaribo, capitala şi portul Surinamului, şi de aici în nordul ţării la plantaţia de banane de unde veniseră toate. Cu fondurile şi ajutorul americanilor, acea plantaţie fu şi ea percheziţionată şi închisă.

Un Alfredo Suarez agitat, încercând cu disperare să îl mulţumească pe Don, îşi dădu seama că niciun vas comercial nu fusese interceptat în Pacific, şi cum Columbia avea câte o coastă spre ambele oceane, mută o mare parte din livrări din partea Caraibilor către latura vestică.

Michelle observă schimbarea atunci când un vapor cu abur ale cărui date se aflau în memoria ei, unul dintre cele de pe Lista lui Cortez care se micşora rapid, fu zărit îndreptându-se spre nord, dincolo de coasta vestică a Panama. Era prea târziu să mai fie interceptat, dar fu identificat locul de origine: Tumaco, portul columbian de pe coasta Pacificului.

În noiembrie, Don Diego Esteban fu de acord să primească un emisar al unuia dintre cei mai mari şi, aşadar, cei mai de încredere clienţi europeni ai Cartelului. Foarte rar, dacă

nu chiar niciodată, primea pe cineva personal în afară de grupul lui mic de aliați columbieni, dar José-Maria Largo, responsabil pentru relațiile cu clienții la nivel mondial, îl rugase stăruitor să o facă.

Se luară precauții extraordinare pentru a se asigura că cei doi europeni, deși erau atât de importanți, nu aveau idee pe care *hacienda* avea loc întrunirea. Nu fu nicio problemă de limbă; ambii bărbați erau spanioli, din Galicia.

Această provincie nord-vestică a Spaniei, biciuită adesea de furtuni, fusese de mult timp punctul cel mai important al traficanților din vechiul regat european. Avea o tradiție lungă de marinari care se puteau confrunta cu orice ocean, indiferent cât de sălbatic ar fi fost. Se spunea că celor de pe coasta sălbatică de la Ferrol până la Vigo, crestată de o mie de golfulețe și insulițe, căminul a o sută de sate pescărești, le curgea prin vene apa mării.

O altă tradiție era atitudinea cavalerească față de atenția nedorită a vameșilor și a agenților fiscali. Contrabandiștii erau adeseori văzuți într-o lumină romantică, dar nu era nimic distractiv în cruzimea cu care contrabandiștii se luptau cu autoritățile și pedepseau informatorii. Odată cu creșterea cultului drogurilor în Europa, Galicia a devenit unul dintre centrele principale.

Mulți ani, două bande au dominat industria cocainei din Galicia – Charlin și Los Caneos. Foști aliați, se certaseră și ajunseseră la vărsare de sânge în anii '90, dar recent își rezolvaseră problemele și formaseră din nou o alianță. Câte un adjunct din fiecare aripă zbură în Columbia ca să-și arate nemulțumirea în fața lui Don Diego. Acesta fusese de acord să îi primească datorită legăturilor puternice dintre America Latină și Galicia și a moștenirii multor marinari galicieni care

se stabiliseră în Lumea Nouă cu mult timp în urmă și volumului comenzilor făcute de galicieni în mod constant.

Musafirii nu erau fericiți. Doi dintre oamenii lor fuseseră prinși de inspectorul-șef Paco Ortega cu două valize ce conțineau zece milioane de euro în bancnote de 500. Acest dezastru, menționară galicienii, fusese greșeala avocatului Julio Luz, care acum era condamnat la douăzeci de ani de închisoare în Spania și despre care se auzise că turuie ca o moară stricată deoarece făcuse un târg cu autoritățile.

Don Diego ascultă într-o tăcere glaciară. Lucrul pe care-l ura cel mai mult pe pământ era să fie umilit, și acum trebuia să stea să i se facă morală, fumega el pe dinăuntru, de către niște țărani din Coruña. Și ce era mai rău era că aveau dreptate. Era vina lui Luz. Dacă tembelul ar fi avut familie, aceea ar fi plătit prin durere absența trădătorului. Dar galicienii mai aveau ceva de spus.

Clienții lor principali erau bandele britanice care importau cocaină în Regatul Unit. Patruzeci la sută din cocaina britanică veneau prin Galicia din vestul Africii, numai pe apă. Acele părți din marfă care veneau pe uscat din Africa de Vest până pe coasta dintre Maroc și Libia, înainte să ajungă în sudul Europei, se duceau la alte bande. Galicienii depindeau de traficul maritim care se cam „uscase".

Întrebarea implicită fusese: ce o să faceți în privința asta? Își pofti oaspeții să bea niște vin afară la soare, în timp ce el avu o întâlnire cu oamenii săi.

Cât valorau galicienii pentru ei? îl întrebă pe José-Maria Largo. Prea mult, recunoscu acesta. Din cele trei sute de tone estimate care trebuiau să ajungă în Europa în fiecare an, spaniolii, mai exact galicienii, luau douăzeci la sută, sau șaizeci de tone. Singurii peste ei erau italienii 'Ndrangheta, fiind

mai mari chiar decât Camorra din Napoli și Cosa Nostra din Sicilia.

– Avem nevoie de ei, Don Diego. Suarez trebuie să ia măsuri speciale pentru a-i ține mulțumiți.

Înainte ca multele minicarteluri să se unească în gigantica Frăție, galicienii își obțineau resursele în mare parte de la cartelul Valle del Norte condus de Montoya, aflat acum într-o închisoare din America. Valle del Norte, unul dintre ultimele carteluri independente, se predase grupării, dar tot aveau propria lor producție. Dacă galicienii puternici se întorceau la furnizorul lor principal, ar fi putut să fie urmați și de alții, provocând astfel ruptura sigură a imperiului său. Don Diego se întoarse pe terasă.

– Señores, le spuse el, aveți cuvântul de onoare al lui Don Diego Esteban. Aprovizionarea dumneavoastră va fi reluată.

Ușor de zis, greu de făcut. Faptul că Suarez schimbase metoda miilor de „cărăuși" umani care înghițeau fiecare aproape câte un kilogram, sau care cărau două sau trei kilograme într-o valiză și sperau că vor trece prin aeroporturi fără probleme, păruse varianta corectă la vremea respectivă. Noile aparate cu raze X care treceau prin haine și prin grăsimea corporală făcuseră ca transportul drogurilor în stomac să fie o cauză pierdută. Mai mult, securitatea intensivă de pe holurile cu bagaje, pentru care el dădea vina pe fundamentaliștii islamici pe care îi blestema în fiecare zi, făcuse ca interceptările valizelor să atingă cote maxime. Cantități mari dar puține păruseră o direcție nouă adecvată. Dar din iulie avuseseră loc foarte multe interceptări și dispariții, și fiecare pierdere însemna între o tonă și douăsprezece tone.

Își pierduse specialistul în spălarea de bani, cel care controla Lista cu Șobolani îl trădase și peste o sută de funcționari

care lucraseră în secret pentru el erau închiși. Fuseseră peste cincizeci de interceptări pe mare ale navelor mari ce cărau cocaină; opt perechi de bărci cu motor plus cincisprezece bărci mai mici dispăruseră fără urmă, iar traseul aerian spre vestul Africii era de domeniul trecutului.

Știa că are un dușman, unul foarte, foarte rău. Descoperirea celor două drone care patrulau constant cerul și observau navele și probabil și avioanele sale explicau o parte din pierderi.

Dar unde erau navele de război americane și britanice care trebuiau să se ocupe de interceptări? Unde erau vasele capturate? Unde erau echipajele? De ce nu mai făceau paradă cu toate astea la televizor, ca înainte? De ce nu mai exultau vameșii prezentând baloturile de cocaină la fel ca înainte?

Oricine ar fi fost „ei", nu puteau să țină echipajele prizoniere în secret. Asta încălca drepturile omului. Nu puteau să scufunde navele. Asta era împotriva legilor mării, legilor CRIJICA. Și nu puteau să doboare avioanele. Până și cei mai răi dușmani ai lor, DEA americană și SOCA britanică, trebuiau să-și respecte propriile legii. Și nu în ultimul rând, de ce nu trimisese niciunul dintre contrabandiști un singur mesaj de ajutor de pe aparatele gata programate?

Don suspecta că mai era un creier în spatele acestor lucruri și avea dreptate. În timp ce el își grăbea oaspeții galicieni spre SUV ca să îi ducă la avion, Cobra se afla în casa lui elegantă din Alexandria, de pe malul râului Potomac, bucurându-se de un concert al lui Mozart la sistemul lui audio.

La sfârșitul lui noiembrie, un transportator de marfă inofensiv, vaporul *Chesapeake*, trecu prin canalul Panama în Pacific. Dacă ar fi întrebat cineva sau, și mai improbabil, dacă ar fi avut autoritatea să examineze documentele, s-ar

fi putut dovedi faptul că se îndrepta spre sud către Chile, aducând grâu din Canada.

De fapt, chiar porni spre sud și ieși în Pacific, dar numai ca să respecte ordinul de a-și menține poziția la optzeci de kilometri de coasta columbiană în așteptarea unui pasager.

Acel pasager zbură spre sud din Statele Unite într-un avion cu reacție al CIA și ateriză în Malambo, baza columbiană de pe coasta Caraibilor. Fără formalități vamale, și chiar dacă ar fi fost, americanul avea pașaport diplomatic, acesta împiedicând controlarea bagajului său.

Acel bagaj consta dintr-un rucsac greu de care refuză politicos să se despartă, chiar și atunci când pușcașii marini se oferiră să i-l care. Nu stătu mult timp la bază. Un Blackawk îl aștepta.

Cal Dexter îl cunoștea pe pilot, care îl salută cu un rânjet.

– Înăuntru sau afară de data asta, domnule? întrebă el.

Era pilotul care îl luase pe Dexter de pe balconul hotelului Santa Clara după acea întâlnire periculoasă cu Cardenas. Verifică planul zborului în timp ce Blackhawk se ridică de pe heliport și porni spre sud-vest peste golful Darien.

De la o înălțime de o mie cinci sute de metri, pilotul și pasagerul lui de pe scaunul din față vedeau cum jungla alunecă sub ei și, dincolo de ea, luciul Pacificului. Dexter văzuse pentru prima dată o junglă când, soldat adolescent fiind, fusese trimis în Trunghiul de Fier din Vietnam. Își pierduse rapid impresia bună pe care și-o făcuse despre pădurile tropicale și nu și-o mai recăpătase de atunci.

Din aer, mereu păreau frumoase și spongioase, confortabile, chiar primitoare, în realitate, era letal să aterizezi în ele. Golful Darien rămase în urma lor și traversară istmul la sud de granița cu Panama.

Deasupra oceanului, pilotul verifică traseul şi-l ajustă cu câteva puncte. În câteva minute, un punctuleţ apăru la orizont. Era *Chesapeake* care aştepta sosirea sa. În afară de câţiva pescari care se aflau aproape de mal, marea era liberă şi oamenii de jos nu aveau cum să vadă transferul.

În timp ce Blackhawk coborî, cei de la bord văzură persoanele care aşteptau să-şi întâmpine oaspetele. În spatele lui Dexter, comandantul deschise uşa şi vântul cald, produs de rotoarele de deasupra, intră în cabină. Din cauza singurei macarale care se afla pe *Chesapeake,* şi a curenţilor puternici provocaţi de rotoare, stabiliseră ca Dexter să coboare cu ajutorul hamului.

Mai întâi fu coborât rucsacul pe un cablu subţire de oţel. Jos, se legănă pe cablu până ce fu prins de nişte mâini puternice care îi desfăcură sistemul de prindere. Cablul urcă la loc. Comandantul îi făcu semn lui Dexter, care se ridică şi păşi spre uşă. Cele două carabine duble fură prinse de hamul lui şi îşi dădu drumul.

Pilotul ţinu Blackhawkul stabil la cincisprezece metri deasupra punţii; marea era foarte liniştită; mâinile se întinseră spre el, îl prinseră şi-l aduseră jos. Când bocancii atinseră puntea, sistemul de prindere se desfăcu şi cablul se ridică din nou. Se întoarse, ridică degetul mare spre pilot şi Blackhawk se întoarse la bază.

Era aşteptat de patru oameni: căpitanul vasului, comandantul din cadrul forţelor navale care se prefăcea că e un marinar civil; unul dintre cei doi oameni de la comunicaţii care ţineau *Chesapeake* în contact tot timpul cu Proiectul Cobra; locotenentul Bull Chadwik, comandantul Echipei a treia SEAL, şi un tânăr soldat care ducea rucsacul. Fu prima dată când Dexter îi dădu drumul din mână.

După ce plecară de pe punte, *Chesapeake* porni motoarele și își continuă drumul.

Așteptarea dură douăzeci și patru de ore. Cei doi specialiști în comunicații vorbiră în aparatele radio până când, după-amiaza următoare, cei din Nevada văzură pe ecran ceva transmis de Global Hawk Michelle.

Când, în urmă cu două săptămâni, echipa Cobra din Washington observase că Frăția schimbase rutele din Marea Caraibilor cu unele prin oceanul Pacific, se schimbase și zona de patrulare a lui Michelle. Acum se afla la o altitudine de optsprezece mii de metri, folosind combustibil JP-5, privind în jos de la coasta din Tumaco, din sudul Columbiei, până în Costa Rica, urmărind până la trei sute douăzeci de kilometri distanță de uscat. Și observase ceva.

Creech transmise imaginea la Anacostia, Washington, unde Jeremy Bishop, care nu părea că doarme vreodată și care trăia numai din fast-food, în fața calculatorului, o trecu prin baza de date. Vasul care ar fi fost un punctuleț invizibil de la optsprezece mii de metri, fu mărit și imaginea umplu ecranul.

Era unul dintre ultimele vase pe care Juan Cortez își exersase magia cu aparatul de sudură. Ultima dată fusese văzut și fotografiat într-un port venezuelean cu câteva luni în urmă și prezența sa în oceanul Pacific confirma modificarea tacticii.

Vasul era prea mic ca să fie inclus pe lista Lloyd; un vapor cu aburi ruginit, de șase mii de tone, obișnuit mai mult cu drumurile în jurul coastei Caraibilor sau în insulele principale care se aprovizionau numai cu ajutorul acestor cabotiere. Tocmai ce ieșise din Buenaventura și se numea *Maria Linda*. Michelle porni în urmărirea ei spre nord, iar *Chesapeake,* aflat în așteptare, porni și el.

SEAL căpătaseră deja experiență în urma câtorva interceptări. *Chesapeake* se poziționă la patruzeci de kilometri de

navă și exact după răsăritul celei de-a treia zi, Little Bird fu scos pe punte.

Eliberat de macara, rotoarele sale începură să se învârtă și își luă zborul. Bărcile comandantului Chadwick și cele două CRRC-uri mai ușoare erau deja în apă și când Little Bird se ridică, porniră în goană spre vasul de la orizont. Așezat în partea din spate a bărcii, cu cei doi membri ai echipei de verificare precum și cu echipa canină, se afla Cal Dexter, care-și ținea bine rucsacul. Marea era liniștită și flota mică dar mortală mări viteza la patruzeci de noduri ca să parcurgă repede distanța.

Bineînțeles că elicopterul ajunse acolo primul, rotindu-se deasupra punții vaporului *Maria Linda* astfel încât căpitanul să vadă cuvintele „Marina Americană" scrise în partea de jos, după care planând deasupra punții cu o pușcă îndreptată direct spre el, în timp ce megafonul anunța că trebuie să oprească. Căpitanul se supuse.

Știa ce ordine primise. Mormăi o comandă scurtă omului său, care nu se vedea pe scara care ducea la cabine, iar marinarul încercă să trimită un mesaj de avertizare operatorului Cartelului. Nu funcționă nimic. Încercă apoi cu telefonul mobil, un mesaj de pe același aparat, de pe laptop și, în disperare, chiar și un apel radio. Deasupra lor, fără să fie văzută sau auzită, Michelle bruiase semnalul. Apoi, căpitanul văzu bărcile mari care veneau în goană spre el.

Abordarea nu constitui o problemă. Soldații SEAL, în negru din cap până-n picioare și mascați, cu pistoale mitraliere HK MP-5 la șold, urcară la bord, iar membrii echipajului ridicară mâinile în aer. Desigur, căpitanul protestă; desigur, comandantul Chadwick fu formal și foarte politicos.

Echipajul apucă să vadă echipa de verificare și cockerul care urcau la bord, apoi cagulele negre le acoperiră capetele și fură conduși la pupă. Căpitanul știa exact ce avea la bord

și se ruga ca soldații să nu o găsească. Îl așteptau ani buni într-o închisoare a yankeilor. Se afla în ape internaționale; legea era de partea americanilor; cea mai apropiată coastă era Panama, care avea să coopereze cu Washington și să-i extrădeze pe toți în nord, dincolo de acea graniță teribilă. Toți agenții Cartelului, de la cei mai importanți până la cei mai mici, aveau oroare de a fi extrădați în SUA. Însemna că aveau să primească o sentință lungă și nicio șansă de a fi eliberați mai repede în schimbul unei mite.

Ceea ce căpitanul nu văzu, fu persoana mai în vârstă, ușor rigidă, ajutată să urce la bord împreună cu rucsacul său. Când li se puseră cagulele, nu doar că nu mai putură să vadă, ci nici să audă; aveau un material special la interior care împiedica pătrunderea sunetelor din exterior.

Mulțumită mărturisirii lui Juan Cortez pe care o supraveghease, Dexter știa exact ce căuta și unde se afla. În timp ce restul soldaților se prefăcură că întorc totul pe dos pe *Maria Linda*, Dexter se duse, fără să scoată vreun zgomot, în cabina căpitanului.

Patul era prins de perete cu patru șuruburi puternice de alamă. Capetele lor erau acoperite cu un strat de praf ca să se arate că nu mai fuseseră deșurubate de ani de zile. Dexter șterse praful și le deșurubă. Astfel putu să miște paturile suprapuse lăsând la iveală carena. Probabil că echipajul, care se afla cam la o oră de locul de predare, făcuse asta.

Oțelul calei părea neatins. Dexter căută cu degetele prinzătoarea, o găsi și o deschise. Se auzi un zgomot ușor și panoul de oțel se desprinse. Dar nu apa mării pătrunse înăuntru. Carena era dublată în acel loc. Când ridică încet placa de oțel, văzu baloturile.

Știa că spațiul se întindea mult și în stânga și în dreapta deschiderii, precum și în sus și în jos. Baloturile aveau toate

formă de cărămizi, cu o grosime de 20 de centimetri. Puse unul peste altul, creau un zid. Fiecare cărămidă conținea douăzeci de brichete prinse în polietilenă industrială; drogurile erau învelite în saci de iută, prinse în X cu funii înnodate pentru a fi apucate mai ușor. Calculă că erau vreo două tone de cocaină columbiană pură, în jur de o sută cincizeci de milioane de dolari odată ce avea să fie diluată sau tăiată de șase ori și prețul avea să mai crească pe străzile americane.

Începu să dezlege ușor una dintre cărămizi. Așa cum se aștepta, fiecare cărămidă învelită în polietilenă avea un model și un număr pe înveliș, care reprezenta seria.

După ce termină, înlocui brichetele, le înveli în iută și legă din nou funiile exact așa cum fuseseră inițial. Puse panoul de oțel la loc așa cum îl concepuse Juan Cortez.

Ultima lui sarcină fu să împingă patul la locul său și să îl înșurubeze. Până și praful și mizeria care acoperiseră capetele șuruburilor le așternu la loc pe alamă. După ce în sfârșit termină, răvăși lucrurile în cabină ca și cum ar fi căutat în zadar și urcă iar pe punte.

De vreme ce echipajul columbian avea ochii acoperiți, soldații SEAL își dăduseră jos măștile. Comandantul Chadwick se uită la Dexter și ridică o sprânceană. Dexter făcu semn din cap și sări iar balustrada ca să se urce în barca rigidă, punându-și masca pe față. SEAL făcură la fel. Cagulele și cătușele fură scoase.

Comandantul Chadwick nu vorbea deloc spaniolă, dar soldatul SEAL, Fontana, da. Prin ofițerul său, liderul SEAL își ceru scuze față de căpitanul vasului *Maria Linda*.

– Este clar că am primit informații greșite, domnule căpitan. Vă rugăm să acceptați scuzele Forțelor navale ale Statelor Unite. Sunteți liber să vă continuați drumul. Călătorie plăcută!

Când auzi *Buen' viaje*, contrabandistului columbian nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Nici măcar nu se mai prefăcu furios din cauza a ceea ce se întâmplase. La urma urmei, yankeii puteau să o ia de la capăt și să găsească ceva de data aceasta. Încă zâmbea cu gura până la urechi, foarte ospitalier, când cei șaisprezece bărbați mascați și câinele lor se întoarseră pe bărcile lor gonflabile și plecară.

Așteptă până ce dispărură la orizont, și *Maria Linda* porni din nou spre nord și abia apoi predă cârma ajutorului său și se duse jos. Șuruburile erau intacte, dar ca să fie sigur, le deșurubă și trase patul la o parte.

Placa de oțel părea neatinsă, dar tot deschise și trapa ca să verifice baloturile dinăuntru. Și acestea erau neatinse. Mulțumi încet meșterului, oricine o fi fost el, care crease o ascunzătoare atât de ingenioasă. Probabil îi salvase viața, și cu siguranță libertatea. Trei nopți mai târziu, *Maria Linda* ajunse la țărm.

Erau trei carteluri de cocaină mari în Mexic și câteva mai mici. Cele mari erau La Familia, Cartelul din Golf care opera mai mult în estul Golfului Mexic și Sinaloa care lucra pe coasta pacifică. Întâlnirea din larg a *Mariei Linda* cu un vas de pescuit creveți vechi și urât mirositor se petrecu în apropiere de Mazatlan, în inima zonei Sinaloa.

Căpitanul și echipajul său își primiră (după standardele lor) sumele mari de bani și un bonus pentru succes, aceasta fiind una dintre noile momeli instituite de Don pentru a-i ademeni pe voluntari. Căpitanul nu consideră că avea rost să menționeze oprirea din largul coastei Panama. De ce să mai comenteze dacă scăpaseră cu bine? Echipajul său fusese de acord cu el.

O săptămână mai târziu, ceva foarte asemănător se întâmplă în Atlantic. Avionul cu reacție al CIA zbură în liniște pe aeroportul de pe insula Sal, punctul cel mai nord-estic al Capului Verde. Singurul său pasager avea statut diplomatic, așa că trecu repede de formalități. Rucsacul său greu nu fu examinat.

Părăsind aeroportul, nu luă autobuzul obișnuit către sud, până la singura stațiune pentru turiști, Santa Maria, ci un taxi și întrebă de unde ar putea să închirieze o mașină.

Șoferul nu păru să știe, așa că mai merseră câțiva kilometri până la Esparagos și întrebă din nou. În cele din urmă, ajunseră la Palmeira, un port pentru feriboturi, și un proprietar de atelier auto îi împrumută un Renault mic. Dexter plăti mai mult decât era nevoie pentru deranj și plecă.

Sal se numea „sare" dintr-un motiv. Era plată și nu avea nimic altceva în afară de kilometri întregi de câmpii de sare, care fuseseră cândva sursa prosperității sale pe termen scurt. Acum avea două străzi și o potecă. Un drum ducea de la est la vest, de la Pedra Lume pe la aeroport până în Palmeira. Celălalt ducea spre sud către Santa Maria. Dexter porni pe potecă.

Ajunse în nord, traversând zona goală și mohorâtă până la farul din punctul Fiura. Dexter abandonă mașina, puse un bilețel pe parbriz prin care anunța orice curios s-ar fi nimerit să treacă pe acolo că intenționa să se întoarcă, își puse rucsacul în spate și merse pe plajă până la far. Soarele apunea și luminile automate începeau să se aprindă. Dădu un telefon.

Era aproape întuneric atunci când Little Bird ajunse la el peste marea precum cerneala. Aprinse lanterna și semnaliză, iar mica aeronavă ateriză ușor pe nisipul de lângă el. Ușa pasagerului avea formă ovală și era deschisă. Urcă, își așeză

rucsacul între picioare și își puse centura. Silueta cu cască de lângă el îi oferi una identică.

Și-o puse pe cap și vocea pe care o auzi în căști îl întrebă cu accent britanic:

– Ați avut o călătorie bună, domnule?

„De ce oamenii presupun mereu că ești ofițer superior", gândi Dexter. Emblema de lângă el însemna sublocotent. Cândva ajunsese sergent. Probabil era din cauza părului cărunt. Oricum îi plăcea stilul tânăr și entuziasmat.

– Fără nicio problemă, răspunse el.

– Foarte bine. Mai avem douăzeci de minute până la bază. Băieții ne pregătesc un ceai bun.

„Foarte bine, gândi el. Mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai."

De data aceasta chiar ateriză pe punte fără să fie nevoie de scări. Elicopterul Little Bird, mult mai mic decât Blackhawk, fu ridicat ușor de macara și coborât în cala sa, a cărui trapă se închise imediat. Pilotul porni înainte, printr-o ușă de oțel, către sala de mese a Forțelor Speciale. Dexter fu condus în partea cealaltă, unde se întâlni cu căpitanul vasului și cu maiorul Pickering, comandantul echipei SBS. În acea seară, la cină, se întâlni și cu cei doi americani, specialiștii în comunicații care păstrau legătura dintre *Balmoral* și Washington, Nevada și prin urmare drona Sam, care se afla undeva deasupra capetelor lor, în întuneric.

Trebuiră să aștepte trei zile la sud de Capul Verde până ce Sam descoperi ținta. Era un alt vas de pescuit, la fel ca *Belleza del Mar*, și se numea *Bonita*. Nu anunțase, dar se îndrepta spre un loc de întâlnire în larg, în mlaștinile cu mangrove din Guineea-Conakry, un alt stat ratat cu o dictatură brutală. Și la fel ca *Belleza*, puțea, folosind mirosul ca să mascheze orice aromă de cocaină.

Dar făcuse șapte călătorii din America de Sud până în Africa de Vest și, deși fusese zărită de două ori de Tim Manhire și echipa sa MAOC-Narcotice din Lisabona, nu existase niciodată un vas de război NATO la îndemână. De data aceasta era, deși nu arăta asta, și nici măcar MAOC nu știa de existența vasului comercial *Balmoral.*

Juan Cortez se ocupase și de *Bonita*, unul dintre primele vase ale sale, și construise o ascunzătoare în capătul pupei, în zona camerei motoarelor, care puțea din cauza uleiului de motor și a mirosului de pește.

Procedura fu aproape la fel ca în Pacific. Când soldații plecară de pe *Bonita*, un căpitan uluit și extrem de recunoscător primi scuze oficiale din partea „Maiestății Sale" pentru deranj și întârzierea provocată. Când cele două bărci „arctice" și elicopterul Little Bird dispărură la orizont, căpitanul desfăcu placajul din spatele motorului, scoase carena falsă și verifică încărcătura ascunsă. Totul era intact. Nu era niciun truc. Cu toate cercetările lor și câinii antrenați, *gringos* nu găsiseră pachetele secrete.

Bonita ajunse la punctul de întâlnire, pasă încărcătura și alte bărci de pescuit o duseră dincolo de coasta africană, dincolo de Coloanele lui Hercule, dincolo de Portugalia, și o livrară galicienilor. Așa cum le promisese Don. Trei tone de cocaină. Doar că puțin diferită.

Little Bird îl duse pe Cal Dexter pe plaja deprimantă, lângă farul Fiura, unde fu bucuros să vadă că Renault-ul său uzat era încă neatins. Conduse înapoi până la aeroport, lăsă un bonus și un mesaj pentru proprietarul atelierului din Palmeira ca să vină și să o ia, după care bău o cafea în restaurant. Avionul CIA, care fusese anunțat de experții în comunicații de pe vaporul *Balmoral*, veni să îl ia o oră mai târziu.

La cină în acea seară, la bordul vasului *Balmoral*, căpitanul avu o curiozitate.

– Sunteți sigur, îl întrebă pe maiorul Pickering, că nu a fost nimic la bordul acelui vas de pescuit?

– Asta a zis americanul. A stat acolo jos în camera motoarelor cu trapa închisă timp de o oră. A urcat plin de ulei și mirosind groaznic. A zis că a examinat orice ascunzătoare posibilă și că nu a găsit nimic. Probabil că a primit informații greșite. I-a părut extrem de rău.

– Atunci de ce a plecat de la noi?

– N-am nicio idee.

– Îl credeți?

– Nici gând, răspunse maiorul.

– Atunci ce se petrece? Am crezut că trebuie să luăm echipajul, să scufundăm gunoiul și să confiscăm cocaina. Ce a făcut?

– N-am habar. Trebuie să ne bazăm din nou pe Tennyson. Nu e treaba noastră să căutăm motivul.

La zece kilometri deasupra lor, în întuneric, drona Sam se întoarse din nou și se îndreptă spre insula braziliană ca să realimenteze. Și un avion cu motoare gemene împrumutat de la CIA zbură cu viteză înapoi spre nord-vest. Unicul pasager pe care-l transporta preferă o bere în locul șampaniei cu care fusese servit. Cel puțin el știa de ce Cobra insistase să nu fie incinerate drogurile confiscate. Avea nevoie de ambalaje.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Responsabilitatea raidului căzu în sarcina Agenției Naționale de Combatere a Criminalității din Marea Britanie și a Poliției Metropolitane londoneze. Amândouă pregătiseră terenul de ceva timp. Ținta avea să fie o bandă de contrabandiști care se numea Essex Mob.

Echipa de Proiecte Speciale a Scotland Yard[1] știuse de ceva timp că Essex Mob, care era condusă de un gangster notoriu, născut în Londra, pe nume Benny Daniels, era un importator și distribuitor major de canabis, heroină și cocaină, cu o reputație de violență extremă în caz că îi stătea cineva în cale. Banda avea acel nume pentru că Daniels folosise profiturile obținute din infracțiuni ca să-și construiască o vilă enormă și foarte opulentă în Essex, estul Londrei, la nord de estuarul Tamisei, exact lângă orășelul Epping.

Ca tânăr gangster din estul Londrei, Daniels își construise o reputație atât de brută, cât și de criminal. Dar odată cu succesul, venea și sfârșitul proceselor de succes. Ajunsese prea mare ca să mai trebuiască să atingă el personal produsul, și martorii se găseau greu. Cei mai timizi își schimbau rapid mărturia; cei curajoși dispăreau și erau găsiți morți mai târziu, în mlaștinile râului, sau nu mai erau găsiți niciodată.

[1] Nume al sediului Poliției Metropolitane (n.tr.)

Benny Daniels era o „țintă" și era inclus pe lista primilor zece oameni de arestat a Poliției Metropolitane. Șansa pe care o așteptaseră polițiștii veni de pe Lista cu Șobolani oferită de răposatul Roberto Cardenas.

Marea Britanie avusese noroc cu faptul că unul dintre funcționarii săi apăruse pe listă; era un ofițer vamal din portul Lowestoft, de pe coasta de est. Asta însemna că oamenii de sus din Her Majesty's Revenue and Customs erau aduși în joc dintr-o fază incipientă.

Pe tăcute și foarte în secret, o unitate militară fu formată și echipată cu aparate de interceptare, de urmărire și de ascultare de ultimă generație.

Serviciul de Securitate, sau MI5, unul dintre partenerii SOCA, le împrumută o echipă de urmăritori, cunoscuți simplu sub numele de Supraveghetori, care erau considerați a fi printre cei mai buni din țară.

De vreme ce importul drogurilor la scară mare era considerată acum un act de terorism, se alătură și comandamentul Diviziei CO19 arme de foc al Scotland Yard. Grupul operativ se afla sub conducerea comandantului Yard-ului, Peter Reynolds, dar cei mai apropiați de omul care primea mită erau propriii săi colegi de la Vamă. Cei câțiva care știau de crimele lui îl urau acum din toată inima, dar pe ascuns, și ei fură plasați astfel încât să îi urmărească fiecare mișcare. Numele lui era Crowther.

Unul dintre înalții funcționari de la Lowestoft dezvoltă în mod convenabil un ulcer serios și plecă în concediu medical. Așa că fu înlocuit cu un expert în supravegheri electronice. Comandantul Reynolds nu voia un singur funcționar corupt și o singură camionetă; voia să-l folosească pe Crowther ca să descopere o întreagă operațiune cu narcotice. Pentru asta

era pregătit să aştepte, chiar dacă asta însemna că trebuia să permită să treacă neobservate câteva încărcături.

Cum portul Lowestoft se afla pe coasta Suffolkului, la nord de Essex, suspectă că Benny Daniels era băgat exact în mijlocul problemei, şi avu dreptate. O parte din facilităţile de la Lowestoft includeau camioane care veneau şi plecau dinspre Marea Nordului şi Crowther intenţiona ca o parte din acestea să rămână neexaminate pe parcursul canalului vămii. În decembrie, Crowther făcuse o greşeală.

Un camion sosise pe un feribot din Flushing, Olanda, cu o încărcătură de brânză olandeză, care trebuia să ajungă la un lanţ de supermarketuri. Un subofiţer era pe punctul de a cere o examinare a încărcăturii, când Crowther se grăbi să vină la faţa locului, se folosi de funcţie şi îi dădu permisiunea să treacă.

Subofiţerul nu era la curent cu secretul, dar expertul în comunicaţii care îl înlocuise pe bolnavul de ulcer văzu. Reuşi să introducă un mic dispozitiv de urmărire prin GPS sub bara de protecţie din spate a camionului olandez când acesta ieşi pe porţile portului. Apoi, dădu un telefon urgent. Trei maşini fără însemne porniră în urmărire, schimbând locurile între ele ca să nu fie observate, dar se pare că şoferul nu avea nicio grijă.

Camionul fu urmărit prin jumătate de comitat, după care trase într-o parcare. Acolo fu întâmpinat de un grup de bărbaţi care ieşiră dintr-un Mercedes negru. O maşină de urmărire trecu pe lângă ei, nu opri, dar notă numărul Mercedesului. În câteva secunde, maşina fu identificată. Aparţinea unei firme-fantomă, dar fusese văzută cu câteva săptămâni în urmă intrând în curtea vilei lui Benny Daniels.

Şoferul olandez fu dus într-o manieră perfect prietenoasă în cafeneaua de lângă parcare. Doi dintre bărbaţi stătură cu

el în cele două ore cât camionul său dispăru. Când fu adus înapoi, i se dădu un teanc frumușel de bani și i se permise să se îndrepte spre spațiul de descărcare al supermarketului din Midlands. Procedura era o replică a metodei folosite pentru intrarea ilegală a imigranților în Marea Britanie și forțele militare se temeau ca nu cumva să se aleagă doar cu o adunătură de irakieni buimaci și demoralizați.

În timp ce olandezul își bea cafeaua în localul de la marginea drumului, ceilalți doi bărbați din Mercedes conduseră camionul în altă parte ca să descarce adevărata comoară: nu irakieni care erau în căutarea unei noi vieți, ci o tonă de cocaină columbiană de cea mai bună calitate.

Camionul fu urmărit din parcarea din Suffolk și spre sud, spre Essex. De data aceasta, șoferul și companionul său fură precauți tot drumul și mașinile care îi urmăreau fură nevoite să facă tot posibilul ca să schimbe benzile și să se depășească una pe alta pentru a nu trezi suspiciuni. Când ieșiră din comitat, poliția din Essex mai trimise două mașini fără însemne în ajutor.

În cele din urmă ajunseră la destinație, un depozit de aeronave vechi și aparent abandonat, în mlaștinile de sare care flancau estuarul Blackwater. Terenul era atât de plat și de pustiu încât Supraveghetorii nu îndrăzniră să urmărească șoferul, dar un elicopter de la divizia de trafic din Essex observă porțile depozitului închizându-se. Camionul rămase înăuntru timp de patruzeci de minute, apoi ieși și ajunse din nou la șoferul olandez care îl aștepta în cafenea.

Când plecă, tirul nu mai reprezentă prea mult interes, dar o echipă formată din patru experți în supravegheri rurale, cu binocluri puternice, rămaseră ascunși printre trestii. Apoi se efectuă un apel din depozit. Fu înregistrat de SOCA și la sediul central al Serviciului de Telecomunicații din Cheltenham.

Răspunse cineva de la vila lui Benny Daniels, aflată la treizeci de kilometri. Discuția fu despre mutarea „produselor" în dimineața următoare, iar comandantul Reynolds nu avu de ales și lansă raidul în acea noapte.

Potrivit cererii Washingtonului, se decise ca raidul să aibă acoperire media, așa că o echipă de filmare de la emisiunea *Crimewatch* trebuia să asiste la această misiune.

Don Diego Esteban avea și el o problemă serioasă cu relațiile publice, și una extrem de gravă. Dar acest public se rezuma la cei douăzeci de clienți majori ai săi; zece din Statele Unite și zece din Europa. Îi ordonă lui José-Maria Largo să plece în America de Nord ca să îi asigure pe primii zece cei mai importanți cumpărători ai produsului Cartelului că problemele care le afectaseră toate operațiunile încă din vară aveau să fie depășite și livrările urmau să revină la normal. Dar clienții erau furioși.

Fiind primii zece, se numărau printre cei privilegiați cărora li se permitea să plătească doar cincizeci la sută înainte de livrare. Dar asta tot însemna zeci de milioane de dolari pentru fiecare bandă. Li se cerea să dea restul de cincizeci la sută odată ce încărcăturile ajungeau la ei în siguranță.

Fiecare interceptare, pierdere sau dispariție pe drumul dinspre Columbia și până în punctul de predare era o pierdere pentru Cartel. Dar nu asta era ideea. Mulțumită dezastrului provocat de Lista cu Șobolani, vama americană și poliția de stat sau cea orășenească făcuseră raiduri de succes în depozite aflate pe continent și pierderile îi afectau foarte mult.

Și mai erau și alte probleme. Fiecare bandă importatoare mare avea un număr imens de clienți mai mici a căror cerere trebuia să fie satisfăcută. Nu exista loialitate în afacerea asta.

Dacă un furnizor obișnuit nu mai putea furniza, iar altul putea, traficantul mai mic își schimba locul de unde cumpăra.

Și cum livrările sigure erau la doar cincizeci la sută din cât se aștepta, se dezvolta o criză națională. Prețurile creșteau, conform forțelor de pe piață. Importatorii nu mai diluau cocaina pură de șase sau șapte ori, ci până la de zece ori, încercând să înmulțească cantitățile și să-și păstreze clienții. Unii consumatori trăgeau pe nas un „amestec" de doar șapte la sută. Materialele de umplutură deveneau din ce în ce mai rele, chimiștii adăugând cantități nebunești de substanțe de înlocuire cum ar fi ketamina, în încercarea de a păcăli consumatorul că avea parte de o senzație de cea mai bună calitate în loc de o doză imensă de tranchilizant de cal, care se întâmpla să arate la fel și să aibă același miros.

Criza ducea la o altă consecință periculoasă. Paranoia care nu lipsea niciodată din criminalitatea profesionistă ieșea la suprafață. Mafiile mari aveau suspiciuni cu privire la faptul că alții primeau tratament preferențial. Posibilitatea ca un depozit secret al unei bande să fie atacat de o grupare rivală creștea șansa unui război extrem de violent în lumea interlopă.

Datoria lui Largo era să încerce să calmeze rechinii, asigurându-i că se va reveni rapid la serviciile normale. Trebuia să înceapă din Mexic.

Deși SUA era asaltată de aeronave ușoare, bărci cu motor, iahturi private, pasageri din avioane și cărăuși cu stomacuri pline, care aduceau cu toții cocaină, marea durere de cap era granița sinuoasă de patru mii opt sute de kilometri cu Mexic. Se întindea de la San Diego, pe coasta pacifică, până în Golful Mexic. Statele California, Arizona, New Mexico și Texas erau tot acolo.

La sud de graniță, nordul Mexicului fusese practic o zonă de război timp de ani buni pentru bandele rivale care se luptau

pentru supremație sau măcar pentru un loc în marea îngrămădire de traficanți. Mii de corpuri torturate și executate fuseseră aruncate pe străzi sau în deșerturi din cauza liderilor de carteluri și capilor maffilor care angajaseră „executanți" nebuni pentru a-i extermina pe rivali, și mii de trecători inocenți muriseră și ei în urma acestui război.

Sarcina lui Largo era să vorbească cu șefii cartelurilor Sinaloa, Gulf și La Familia, care erau cu toții înfuriați din cauza comenzilor care nu mai ajungeau. Avea să înceapă cu Sinaloa, care acoperea cea mai mare parte a coastei pacifice. Avu ghinionul ca, deși *Maria Linda* trecuse mai departe, în ziua în care zbură în nord, succesorul acelui vas pur și simplu dispăru fără urmă.

În cazul Europei, sarcina îi reveni adjunctului lui Largo, Jorge Calzado, un om inteligent și cu facultate, care pe lângă spaniola nativă vorbea și engleza fluent și avea un nivel bun de italiană. Ajunse în Madrid în noaptea în care SOCA descinsese în vechiul depozit din mlaștinile din Essex.

Fusese un raid cu rezultate bune și ar fi fost și mai bune dacă toți membrii Essex Mob ar fi fost acolo ca să îi aresteze, sau chiar însuși Benny Daniels. Dar gangsterul era prea inteligent ca să se afle la doar câțiva kilometri de drogurile pe care le importa în sudul Angliei. Folosea subordonați pentru asta.

Apelul interceptat menționă că în „dimineața următoare" avea să aibă loc transferul conținutului din depozit. Unitatea militată se așeză încet în poziție, cu luminile stinse, toți îmbrăcați în negru, exact înainte de miezul nopții, și așteptă. Erau interzise complet comunicarea, folosirea lanternelor, până și termosurile cu cafea în caz că s-ar fi auzit un zgomot de metal pe metal. Chiar înainte de ora patru

dimineața, farurile unui vehicul se apropiară pe drum de clădirea întunecată.

Supraveghetorii auziră scârțâitul porților care se deschideau și văzură o lumină difuză înăuntru. Întrucât nu mai veni un al doilea vehicul, porniră. Ofițerii CO19 înaintară primii, pentru a securiza depozitul. Din spatele lor veniră ordine transmise prin amplificatoare, câini, lunetiști care priveau pregătiți de apărare și proiectoare care scăldau ținta într-o lumină albă puternică.

Surpriza fu totală, având în vedere că cincizeci de bărbați și femei așteptaseră pe vine în mlaștini cu echipamentele pregătite. Captura era satisfăcătoare din punctul de vedere al drogurilor, dar mai puțin în ceea ce-i privea pe criminali.

Găsiseră doar trei. Doi care veniseră cu camionul. Se vedea din prima că erau niște curieri neînsemnați și că aparțineau bandei Midland, căreia îi era destinată o parte din încărcătură. Cealaltă parte ar fi trebuit să fie distribuită de Benny Daniels.

Paznicul de noapte era singurul membru al Essex Mob prins în plasă. Se dovedi a fi Justin Coker, un bărbat frumușel de aproape treizeci de ani cu lipici la fete, și un dosar infracțional uriaș. Dar nu era un jucător principal.

Ceea ce camionul venise să ia era înșirat pe podeaua de asfalt unde aeronava ușoară din fostul club de zbor fusese reparată. Era în jur de o tonă și pachetele încă erau înfășurate în iută și prinse în X cu sfoară.

Li se permise să intre unui cameraman de la postul de televiziune și unui fotograf care lucra la o agenție mare de presă. Făcură poze grămezii de baloturi și priviră cum un vameș mascat, pentru a rămâne anonim, tăie câteva sfori și iuta pentru a expune pachetele cu cocaină învelite în polietilenă. Pe una dintre cărămizi se afla chiar și o hârtie cu un număr pe ea. Totul fu fotografiat, inclusiv cei trei arestați, cărora li se

puseră pături pe cap și din care se vedeau numai încheieturile cu cătușe. Dar era mai mult decât suficient ca să fie prima știre dată la televizor și să apară pe prima pagină a câtorva ziare. Răsăritul rozaliu de iarnă își făcu apariția în mlaștinile din Essex. Pentru polițiști și vameși avea să urmeze o zi lungă.

Un alt avion se prăbuși undeva la est, la longitudinea de treizeci și cinci de grade. Potrivit instrucțiunilor primite, tânărul pilot disperat, care nu ascultase sfaturile celor mai în vârstă, transmisese semnale scurte și fără niciun înțeles la radio ca să dea „semne de viață". Făcu asta din cincisprezece în cincisprezece minute după ce părăsise coasta braziliană. Apoi încetă. Se îndrepta spre o pistă de aterizare din Liberia, în care poliția nu era prezentă, dar nu mai ajunse până acolo.

Cu o indicație aproximativă a locului în care probabil se prăbușise, Cartelul trimise o aeronavă de cercetare care să parcurgă aceeași rută în lumina zilei, dar la o altitudine joasă, aproape de apă, ca să caute urme. Nu găsi nimic.

Când o aeronavă cădea în apă întreagă, sau chiar în câteva bucăți, mai rămâneau resturi care pluteau până ce, îngreunate de apă, se scufundau și ele – perne de scaune, articole de îmbrăcăminte, cărți, perdele, orice era mai ușor decât apa. Dar când un avion se transforma într-o minge de foc imensă de combustibil care exploda la trei mii de metri în aer, tot ce era inflamabil dispărea cu totul. Numai metalul cădea în apă, iar metalul se scufunda. Aeronava renunță și se întoarse. Aceea fu ultima încercare de traversare a Atlanticului în zbor.

José-Maria Largo zbură din Mexic până în SUA cu un avion privat; un drum scurt din Monterey până în Corpus Christi, Texas. Avea pașaport spaniol care părea destul de

veridic, obținut datorită serviciilor bune oferite de fosta bancă Guzman. Ar fi trebuit să îl ajute, dar banca îl dezamăgise.

Pașaportul aparținuse cândva unui spaniol adevărat, care semăna cât de cât cu Largo. O comparație facială simplă poate că l-ar fi păcălit pe ofițerul de la imigrări din aeroportul texan. Dar fostul proprietar al pașaportului vizitase mai demult Statele Unite și privise fără să se gândească prea mult în lentilele camerei de recunoaștere a irisului. Largo făcu la fel. Irisul unui ochi uman e la fel ca ADN-ul. Nu minte.

Fața ofițerului de la Imigrări nu schiță nimic. Se uită la ecran, notă ce îi indică și-l rugă pe omul de afaceri să intre într-o cameră separată. Procedura dură jumătate de oră. Apoi Largo primi scuzele de rigoare și i se permise să plece. Teroarea interioară se transformă în ușurare. Trecuse mai departe și nu fusese detectat. Dar se înșela.

Comunicarea prin internet era atât de rapidă încât detaliile lui ajunseră la ICE, FBI și CIA și, având în vedere locul din care venea, la DEA. Fusese fotografiat pe ascuns și pozele sale apărură pe un ecran aflat pe Army Navy Drive din Arlington, Virginia.

Colonelul Dos Rios din Bogotá, mereu de ajutor, furnizase poze cu fețele tuturor membrilor importanți ai Cartelului de care era sigur că făceau parte din el, și José-Maria Largo era unul dintre ei. Deși bărbatul din arhiva de la Arlington era mai tânăr și mai slab decât vizitatorul care ajunsese în sudul Texasului, tehnologia de recunoaștere a trăsăturilor îl identifică într-o jumătate de secundă.

Sudul Texasului, de departe cea mai întinsă zonă de campanie pentru lupta anti-cocaină din SUA, forfotea de agenți DEA. În timp ce Largo părăsi aeroportul, își luă mașina închiriată și ieși din parcare, o mașină fără însemne, în care se aflau doi agenți DEA, porni după el. Nu avea să îi observe,

dar escortele aveau să-l urmărească la toate întâlnirile sale cu clienții.

Primise ordin să îi contacteze și să îi liniștească pe cei trei lideri ai celor mai mari găști de motocicliști albi importatoare de cocaină în SUA: Hells Angels, Outlaws și Bandidos. Știa că deși toți trei erau niște psihopați violenți și se urau unii pe ceilalți, niciunul nu ar fi fost atât de prost încât să rănească un emisar al Cartelului columbian dacă voiau să mai vadă un gram din cocaina lui Don vreodată.

De asemenea, trebuia să contacteze și două bande mari de negri: Bloods și Crips. Celelalte cinci de pe lista sa erau hispanici ca și el: Latin Kings, cubanezii, frații săi columbienii, portoricanii și, de departe cei mai periculoși, salvadorienii, cunoscuți mai simplu sub numele de MS-13, cu sediul în California.

Petrecu două săptămâni vorbind, certându-se, asigurând și transpirând din abundență înainte să i se permită să evadeze înapoi din San Diego în sanctuarul țării sale natale, Columbia. Și acolo erau oameni extrem de violenți, dar cel puțin, se alină el, erau de partea lui. Mesajul pe care îl primise de la clienții Cartelului din SUA era clar: profiturile o luau în jos și columbienii erau responsabili de asta.

Concluziile sale personale, pe care i le comunică și lui Don Diego, erau că, în cazul în care lupii nu erau mulțumiți cu livrările, urma un război între bande care ar fi făcut nordul Mexicului să arate ca un parc de distracții. Se bucura că nu era în locul lui Alfredo Suarez.

Concluzia lui Don fu puțin diferită. Poate că ar trebui să se descotorosească de Suarez, dar nu asta era soluția. Ideea era că cineva fura cantități mari din produsul său, un păcat de neiertat. Trebuia să îi găsească pe hoți și să-i distrugă, altfel ar fi fost chiar el distrus.

Acuzarea lui Justin Coker la Curtea de Magistratură din Chelmsford nu dură mult. Fu acuzat de posesie, cu intenție de aprovizionare, de drog de clasă A, contrar cu etc., etc.

Consilierul juridic citi magistraților acuzația și ceru ca acuzatul să rămână în custodie, „așa cum vor înțelege Domniile voastre", întrucât investigațiile poliției încă erau în desfășurare, etc., etc. Toată lumea știa că totul era doar o formalitate, dar avocatul din oficiu se ridică și ceru eliberarea pe cauțiune.

Un judecător de pace neprofesionist, magistratul se uită peste termenii Bail Act din 1976 în timp ce asculta. Înainte să fie de acord să devină magistrat, fusese directoarea unei importante școli de fete timp de mulți ani și auzise toate scuzele posibile folosite de rasa umană.

Coker, la fel ca angajatorul său, venea din estul Londrei, și începuse din adolescență cu infracțiuni ușoare, absolvind ca „tânăr promițător", până ce atrăsese atenția lui Benny Daniels. Liderul bandei îl luase lângă el pe post de comis-voiajor. Nu era bun de „mușchi" – Daniels avea câțiva tipi solizi în jur care se ocupau cu asta –, dar avea școala vieții și era bun la livrări. De aceea fusese lăsat peste noapte să se ocupe de încărcătura de cocaină.

Avocatul apărării – din oficiu – își încheie pledoaria fără speranțe pentru cauțiune și magistrata îi zâmbi de încurajare.

– Va rămâne în custodie timp de șapte zile, spuse ea.

Coker fu scos din banca acuzaților și dus pe scări în celulele de mai jos. De acolo fu condus până la o dubiță albă, în care se aflau patru oameni de la Grupul Special de Escortare, în cazul în care Essex Mob ar fi avut vreo idee deșteaptă de a-l scoate de acolo.

Se pare că Daniels și gașca lui erau mulțumiți cu faptul că Justin Coker avea să-și țină gura pentru că nu erau pe nicăieri. Cu toții fugiseră.

La început, mafioții britanici aveau obiceiul să se refugieze în sudul Spaniei, achiziționând vile pe Costa del Sol. Dar, după ce între Spania și Marea Britanie se semnase un tratat de extrădare, Costa del Sol nu mai reprezenta un loc sigur. Benny Daniels își construise o casă de vacanță în enclava Ciprului de Nord, un mini-stat nerecunoscut care nu avea niciun tratat cu Marea Britanie. Se credea că fugise acolo după raidul depozitului așteptând să se mai liniștească apele.

Cu toate acestea, Scotland Yard voia să-l țină pe Coker sub observație în Londra; Essex nu avu nicio obiecție, așa că de la Chelmsford fu dus la închisoarea Belmarsh din Londra.

Povestea unei tone de cocaină găsite într-un depozit din mlaștină era una bună pentru presa națională și una chiar și mai bună pentru cea locală. *Essex Chronicle* prezentă o poză mare cu captura pe prima pagină. Lângă grămada de cocaină stătea Justin Coker, cu fața blurată pentru a rămâne anonim, potrivit legii. Dar ambalajul de iută era perfect vizibil, la fel și pachetele de sub el și hârtia cu numărul lotului.

Turneul lui Jorge Calzado în Europa nu fu deloc mai plăcut decât cel al lui José-Maria Largo în America de Nord. Peste tot fu întâmpinat de reproșuri mânioase și cereri ca livrările obișnuite să revină. Stocurile erau mici, prețurile creșteau, clienții treceau la alte narcotice și cocaina care le mai rămăsese bandelor europene era „tăiată" de zece ori, mai mult de atât aproape că nici nu putea să mai fie tăiată.

Calzado nu mai trebuia să viziteze benzile galiciene, deoarece însuși Don vorbise cu ele, dar ceilalți clienți și importatori principali erau vitali.

Deşi peste o sută de bande aprovizionau şi vindeau cocaină între Irlanda şi graniţa cu Rusia, majoritatea îşi obţineau stocurile de la giganţii care aveau legături directe cu Columbia şi cu sub-francizele, odată ce produsul ajungea în siguranţă pe pământ european.

Calzado luă legătura cu ruşii, sârbii şi lituanienii din est; cu nigerienii şi jamaicanii „Yardies"; cu turcii care, deşi la origine din sud-est, dominau în Germania; cu albanezii care îl terifiau; şi cu cele cele mai vechi trei grupuri din Europa – Mafia din Sicilia, Camorra din Napoli şi cea mai mare şi cea mai de temut dintre toate, 'Ndrangheta.

Dacă harta republicii italiene arată ca o cizmă de călărie, Calabria era vârful, în sudul oraşului Napoli, faţă în faţă cu Sicilia, aflată dincolo de Strâmtoarea Messina. Cândva existaseră colonii greceşti şi feniciene pe acel tărâm pârlit de soare, şi limba care se vorbea acolo, foarte greu de înţeles de italieni, deriva din greacă. Numele 'Ndrangheta pur şi simplu înseamnă Societatea Onorabilă. Spre deosebire de Mafia din Sicilia sau şi mai faimoasa Camorra din Napoli, care erau foarte mediatizate, calabrezii se mândreau cu un profil aproape invizibil.

Şi totuşi, avea cel mai mare număr de membri şi era cea mai întinsă din lume dintre toate. Aşa cum descoperise statul italian, era şi cel mai greu de penetrat şi singura în care jurământul tăcerii depline, *omertà*, nu fusese niciodată încălcat.

Spre deosebire de Mafia din Sicilia, 'Ndrangheta nu avea niciun Don al tuturor Donilor; nu era organizată piramidal. Nu avea ierarhie şi apartenenţa la ea se baza aproape în întregime pe legături de familie şi de sânge. Infiltrarea unui străin era absolut imposibilă, şi renegaţii din interior practic inexistenţi, iar punerile sub acuzare de succes erau rare. Era coşmarul cel mai mare al Comisiei Anti-Mafie de la Roma.

Ținutul său tradițional, din zona interioară capitalei provinciale Reggio di Calabria și autostrăzii principale de pe coastă, era un teren înțesat cu sate și orășele, ce înconjoară Aspromonte. În peșterile sale fuseseră ținuți până de curând ostatici așteptând răscumpărarea sau moartea, și aici se afla capitala neoficială Plati. Orice străin care se apropia și orice mașină nefamiliară erau detectați de la kilometri întregi și nu erau deloc bine primiți. Nu era un magnet pentru turiști.

Dar Calzado nu trebui să vină până aici ca să îi întâlnească pe șefi, deoarece Onorabila Societate preluase controlul asupra lumii interlope din cel mai mare oraș al Italiei, puterea sa industrială și motorul financiar, Milano. Adevărata 'Ndrangheta migrase spre nord și crease în Milano cel mai mare centru de cocaină din țară, și probabil de pe tot continentul.

Niciun șef al 'Ndranghetei nu l-ar fi adus nici măcar pe cel mai important emisar la el acasă. Pentru asta existau restaurante și baruri. Trei suburbii sudice din Milano erau dominate de calabrezi, iar întâlnirea cu omul venit din Columbia avu loc la barul Lions, din Buccinasco.

În fața lui Calzado, pregătiți să-i asculte scuzele și asigurările, se aflau *capo locale* și doi secretari, inclusiv contabilul ale cărui cifre privind profitul erau sumbre.

Datorită calităților speciale ale Onorabilei Societăți, secretomaniei și cruzimii sale neiertătoare, Don Diego Esteban îi acordase onoarea de a fi partenerul său european principal. Prin această relație devenise cel mai mare importator și distribuitor de pe continentul european.

Pe lângă portul său din Gioia, obținea o mare parte din aprovizionări din trenurile care veneau dinspre vestul Africii până pe coasta nordică a continentului, față în față cu malul sudic al Europei, și de la navigatorii galicieni din Spania. Lui Calzado i se spusese foarte clar că ambele metode de

aprovizionare fuseseră perturbate teribil și calabrezii se așteptau ca șefii din Columbia să facă ceva în privința asta.

Jorge Calzado se întâlnise cu singurii doni din Europa care îndrăzneau să vorbească cu capul Hermandad din Columbia ca de la egal la egal. Se retrase la hotel și, la fel ca superiorul său Largo, abia aștepta să se întoarcă în Bogotá.

Colonelul Dos Rios nu invita prea des jurnaliștii, nici măcar editorii seniori, să stea de vorbă la masa de prânz. Ar fi trebuit să fie invers. Editorii erau cei cu conturi groase de cheltuieli. Dar nota de plată îi revenea de obicei celui care voia să i se facă o favoare. De data aceasta era rândul său. Și chiar și el făcea asta pentru un prieten.

Colonelul Dos Rios era în relații de lucru bune cu șefii SOCA britanică și DEA americană, care aveau sediu în orașul său. Cooperarea, mult mai ușoară sub conducerea președintelui Juan Manuel Santos, aducea profit ambelor părți. Deși Cobra păstrase Lista cu Șobolani pentru el, de vreme ce nu conta pentru Columbia, alte comori descoperite cu ajutorul camerelor lui Michelle care patrula nonstop se dovediseră extrem de utile. Dar această favoare era pentru SOCA.

– E o știre bună, insistă polițistul, de parcă editorul de la *El Espectador* nu ar fi putut să recunoască o știre bună.

Editorul sorbi din vin și privi în jos la știrea care îi era oferită. Ca jurnalist, avea dubiile sale; ca editor putea să prevadă o favoare întoarsă dacă era de ajutor.

Știrea era despre un raid al poliției din Anglia asupra unui depozit vechi unde fusese descoperită o încărcătură de cocaină care sosise de curând. În regulă, era una mare, avea o tonă; dar mereu se făceau descoperiri și deveneau prea „obișnuite"

pentru a apărea la ştiri. Erau toate cam la fel. Baloturile grămadă, ofiţerii vamali în culmea fericirii, prizonierii trişti cu cătuşe la mâini. De ce să fie povestea din Essex, despre care nu mai auzise, atât de vrednică de a apărea la ştiri? Colonelul Dos Rios ştia, dar nu îndrăznea s-o spună.

– Există un senator anume în acest oraş, murmură poliţistul, care frecventează o casă de plăceri foarte discretă.

Editorul sperase să obţină ceva la schimb, dar asta era ridicol.

– Un senator căruia să-i placă fetele, protestă el. Nu-mi spune şi că soarele răsare la est.

– Cine a zis ceva de fete? întrebă Dos Rios.

Editorul adulmecă aerul recunoscător. În sfârşit îi mirosea a recompensă.

– În regulă, povestea ta cu *gringo* va apărea mâine în pagina a doua.

– Pe prima pagină, spuse poliţistul.

– Mersi pentru masă. O plăcere rară să nu plătesc nota.

În sinea lui, editorul ştia că prietenul lui plănuia ceva, dar nu-şi dădea seama ce. Poza şi explicaţia veniră de la o agenţie mare cu sediul în Londra. Îl prezenta pe un tânăr gangster, pe care-l chema Coker, stând lângă o grămadă de baloturi de cocaină, cu unul deschis şi cu hârtia ambalajului la vedere. Şi ce? Dar o puse pe prima pagină.

Emilio Sanchez nu cumpăra *El Espectador* şi oricum petrecea prea mult timp supraveghind producţia din junglă, rafinarea din diversele laboratoare şi împachetarea pentru livrare. Dar la două zile după publicarea ediţiei, trecu pe lângă un chioşc de ziare la întoarcere din Venezuela. Cartelul stabilise laboratoare importante acolo, unde relaţiile otrăvitoare dintre Columbia şi fieful lui Hugo Chavez îi protejau de atenţia colonelului Dos Rios şi de raidurile poliţiei.

Îi ordonase șoferului să oprească la un hotel mic din orașul de la graniță Cúcuta, ca să se ducă la toaletă și să bea o cafea. În hol era un raft cu exemplare vechi de două zile din *El Espectador*. Ceva la acea poză îl făcu să tresară. Cumpără singura copie și-ș făcu griji tot timpul până ajunse la casa lui anonimă din orașul natal, Medellín.

Puțini oameni puteau să își amintească tot, dar Emilio Sanchez trăia ca să muncească și se mândrea cu faptul că avea o abordare metodică și obsesia de a ține totul notat în registre. Numai el știa unde le ținea pe toate și din motive de securitate era nevoie de o zi în plus pentru a ajunge la ele și pentru a le consulta. Luă cu el o lupă și uitându-se cu atenție la poza din ziar și la registrele sale de livrări, se albi la față.

Încă o dată, pasiunea lui Don pentru securitate întârzie întrunirea. Trei zile dură până să scape de sub supraveghere și să se poată întâlni. După ce Sanchez terminase ce avusese de spus, Don Diego rămase extrem de tăcut. Luă lupa și studie registrele pe care le adusese Sanchez și poza din ziar.

– Nu poate exista nicio îndoială? întrebă el cu un calm mortal.

– Niciuna, Don Diego. Acea notă de livrare se referă la încărcătura plecată spre galicieni pe un vas de pescuit venezuelean, numit *Belleza del Mar*, cu luni în urmă. Nu a ajuns niciodată. A dispărut fără urmă în Atlantic. Doar că a *ajuns*. Aceea e încărcătura. Nu e nicio greșeală.

Don Diego Esteban tăcu o perioadă îndelungată. Dacă Emilio Sanchez încerca să zică ceva, îi făcea semn din mână să tacă. Capul Cartelului columbian știa acum, în sfârșit, că cineva îi furase cocaina în timpul transportării și îl mințise că nu ajunsese. Trebuia să afle mai multe lucruri înainte să poată acționa decisiv.

Trebuia să știe de cât timp se întâmpla asta; care mai exact dintre clienții săi îi interceptase vasele și se prefăcuse că drogurile nu ajunseseră niciodată. Nu avea nicio idee că vapoarele sale se scufundaseră, echipajele fuseseră ucise, iar cocaina furată. Trebuia să afle cât de mult se răspândise conspirația.

– Ceea ce vreau să faci, i se adresă el lui Sanchez, este să-mi pregătești două liste. Una care să conțină numerele lotului fiecărui balot aflat pe un vas care a dispărut și care nu a mai fost văzut niciodată. Vapoare cu abur, bărci cu motor, vase de pescuit, iahturi, tot ce nu a ajuns la destinație. Și o altă listă cu fiecare vas care a trecut în siguranță și fiecare balot, după numărul lotului, pe care îl transporta.

După aceea, fu aproape ca și cum zeii îi zâmbeau în cele din urmă. Avu parte de două șanse norocoase. La granița dintre Mexic și SUA, vama americană, care lucra în Arizona în apropiere de orașul Nogales, interceptase un camion ce trecuse granița în întunericul unei nopți fără lună. Fu o criză mare și încărcătura ajunse într-un depozit pentru distrugere. Se făcu publicitate. Și, de asemenea, securitatea slăbise.

Îl costă pe Don Diego o sumă mare, dar un funcționar trădător obținu numerele baloturilor din încărcătură. Câteva fuseseră pe *Maria Linda*, care ajunsese în siguranță și care lăsase baloturile în posesia cartelului Sinaloa. Alte baloturi se aflaseră în două bărci cu motor care dispăruseră în Caraibe cu luni în urmă. Și acestea se îndreptau tot spre cartelul Sinaloa. Iar acum fuseseră confiscate în Nogales.

O altă lovitură norocoasă pentru Don veni din Italia. De data aceasta, fu un camion încărcat cu costume pentru bărbați, fabricate de o firmă cunoscută din Milano, care încerca să traverseze Alpii și să ajungă în Franța, cu destinația Londra.

Camionul avu ghinionul de a i se sparge o roată undeva într-o trecătoare alpină și în spatele său se făcu o coadă imensă. Carabinierii insistară ca vehiculul să fie ridicat din drum, dar asta ar fi însemnat uşurarea lui prin scoaterea încărcăturii. O încărcătură împărțită în baloturi și acoperită cu iută care cu siguranță nu avea să îmbrace spatele tinerilor brokeri de pe Lombard Street.

Contrabanda fu confiscată imediat și, întrucât sursa încărcăturii era Milano, carabinierii nu trebuiau să fie Albert Einstein ca să-și dea seama că venea de la 'Ndrangheta. Depozitul local fu vizitat în timpul nopții; nu fu luat nimic în afară de numerele loturilor, care fură notate și apoi trimise prin e-mail la Bogotá. O parte din încărcătură fusese pe *Bonito*, care ajunsese în siguranță pe coasta Galiciei. Alte baloturi se aflaseră în cala vasului *Arco Soledad*, care se pare că se scufundase cu tot cu echipaj, inclusiv Alvaro Fuentes, pe drum spre Guineea-Bissau. Ambele încărcături trebuiau să ajungă în nord la galicieni și la 'Ndrangheta.

Don Diego Esteban avea de-a face cu hoți și era pregătit să-i facă să plătească.

Nici vameşii americani din Nogales, nici carabinierii din trecătoarea alpină nu acordaseră prea multă atenție unui american cu voce moale, ale cărui acte spuneau că e de la DEA și care ajunsese fără întârziere în ambele situații. Vorbea spaniola fluent și puțină italiană. Era suplu, aspru, în formă și cu păr cărunt. Avea atitudinea unui fost soldat și notă toate numerele loturilor capturate. Nu-l întrebă nimeni ce avea să facă cu ele. Legitimația sa de la DEA arăta că îl cheamă Cal Dexter. Un bărbat straniu de la DEA, prezent și în Nogales, la Arlington, dar nu auzise nimeni de niciun Dexter. Nu era neapărat ceva suspect. Oamenii sub acoperire mereu aveau alte nume decât cele trecute pe legitimații.

Omul de la DEA nu merse mai departe în Nogales, iar în Alpi, carabinierii fură bucuroşi să accepte o dovadă de prietenie sub forma unor trabucuri cubaneze Cohibas care erau greu de obţinut şi să lase un aliat şi coleg să intre în depozitul care conţinea triumful lor confiscat.

La Washington, Paul Devereaux îi ascultă raportul cu atenţie.

– Ambele scenarii au decurs bine?

– Aşa se pare. Cei trei aşa-zişi mexicani din Nogales or să petreacă puţin timp într-o închisoare din Arizona, după care cred că-i vom putea elibera. Şoferul italiano-american din Alpi va fi achitat deoarece nu va exista nicio dovadă care să-l lege de încărcătura sa. Cred că pot să-i aduc înapoi la familiile lor împreună cu nişte bonusuri în câteva săptămâni.

– Ai citit vreodată despre Iulius Cezar? întrebă Cobra.

– Nu prea mult. Şcoala mea a fost ba într-o rulotă, ba în şantiere de construcţie. De ce?

– Odată se lupta cu triburile de barbari din Germania. Şi-a înconjurat tabăra cu gropi imense, acoperite cu frunze şi iarbă. Baza şi lateralele gropilor erau pline de ţăruşi ascuţiţi, aşezaţi cu vârful în sus. Când germanii au pornit la atac, mulţi dintre ei au primit un ţăruş extrem de ascuţit exact între fese.

– Dureros şi eficient, observă Dexter, care văzuse astfel de capcane pregătite de Vietcong în Vietnam.

– Într-adevăr. Ştii cum numea el ţăruşii?

– N-am nicio idee.

– Le spunea „stimuli". Se pare că bătrânul Iulius avea un umor destul de negru.

– Şi?

– Şi să sperăm că stimulii noştri ajung la Don Diego Esteban, oriunde s-ar afla.

Don Diego era la *hacienda* sa de la țară, din estul Cordilierilor, și în ciuda distanței mari, informațiile false ajunseră și la el.

O ușă de celulă din închisoarea Belmarsh se deschise și Justin Coker ridică privirea din romanul său de doi bani. Fiind izolat, el și vizitatorul său nu aveau să fie auziți.

– E timpul să pleci, anunță comandantul Peter Reynolds. Acuzațiile au fost retrase. Nu pune întrebări. Dar va trebui să revii. O să fii în pericol când se va afla. Și, bine lucrat, Danny, bine lucrat într-adevăr. Asta vine de la mine și de la cei de sus.

Așa că detectivul sergent Danny Lomax, după șase ani în care lucrase sub acoperire, infiltrat într-o bandă de traficanți de droguri londoneză, ieși din umbre și fu promovat în funcția de detectiv-inspector.

Partea a IV-a

Veninul

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Don Diego Esteban credea în trei lucruri. Dumnezeul său, dreptul la avere maximă și pedepsirea aspră a celor care atentau la primele două lucruri.

După ceea ce se întâmplase în Nogales cu baloturile de cocaină care se presupunea că dispăruseră din bărcile cu motor în Caraibe, era sigur că fusese păcălit complet de unul dintre clienții săi principali. Motivul era ușor de ghicit – lăcomia.

Identitatea putea fi dedusă după locul și natura interceptării. Nogales era un oraș mic situat la graniță și centrul unei zone mici de război în care partea mexicană era exclusiv teritoriul cartelului Sinaloa. Dincolo de graniță, se afla casa unei bande din Arizona, care se numea Wonderboys.

Don Diego se convinsese, așa cum intenționase Cobra, că Sinaloa îi furase cocaina de pe mare și își dubla astfel profiturile provocându-i lui daune. Prima reacție fu să-l anunțe pe Alfredo Suarez că toate comenzile către Sinaloa erau anulate și nu avea să mai fie trimis niciun gram spre ei. Acest lucru provocă o criză în Mexic, ca și cum acel tărâm nefericit nu avea deja parte de destule.

Șefii cartelului Sinaloa știau că nu furaseră nimic de la Don. Poate că în alte cazuri s-ar fi creat confuzie, dar bandele de cocaină aveau o singură stare de spirit în afară de satisfacție, și aceea era furia.

În sfârșit Cobra, cu ajutorul contactelor DEA din nordul Mexicului, dădu de înțeles poliției mexicane că membrii cartelului Golf și aliații lor din La Familia anunțaseră autoritățile americane de traversarea granței la Nogales; aceste relatări erau opusul adevărului – Cobra inventase întregul episod. Jumătate din poliție lucra pentru bande, așa că transmiseră mai departe minciuna.

Pentru Sinaloa, asta reprezenta o declarație de război, așa că declarară la rândul lor. Membrii Gulf și prietenii lor din La Familia nu știau de ce, de vreme ce ei nu furaseră de la nimeni, dar nu aveau de ales decât să riposteze. Și îi aduseră ca executanți pe membrii Zetas, o grupare specializată în omoruri de cel mai înfiorător nivel.

Până în ianuarie 2012, gangsterii din Sinaloa fuseseră măcelăriți cu carul. Autoritățile mexicane, armata și poliția pur și simplu stătură deoparte și încercară să culeagă sutele de cadavre.

– Ce faci de fapt? îl întrebă Cal Dexter pe Cobra.

– Demonstrez, a răspuns Paul Devereaux, puterea dezinformării deliberate, pe care unii am învățat-o pe pielea noastră de-a lungul celor patruzeci de ani de Război Rece.

Toate agențiile de spionaj din acea perioadă își dăduseră seama că cea mai devastatoare armă împotriva unei agenții inamice, în afară de un trădător adevărat dinăuntrul mafiei, era convingerea inamicului că are unul. Ani lungi, obsesia predecesorului Cobrei, James Angleton, legată de faptul că sovieticii ar avea un trădător în interiorul CIA aproape că distrusese agenția.

Dincolo de Atlantic, britanicii petrecuseră ani întregi încercând, fără niciun rezultat, să identifice cine era „Al cincilea

bărbat" (după Burgess, Philby, Maclean și Blunt[1]). Se distruseseră cariere când fusese suspectat un om nevinovat.

Devereaux, care muncise să ajungă dintr-un student o persoană importantă în CIA, privise și învățase. Și ce învățase în decursul anului anterior, și singurul motiv pentru care crezuse că distrugerea industriei cocainei era posibilă, deși alții renunțaseră rapid, fusese că existau asemănări clare între carteluri și bande, pe de o parte, și agențiile de spionaj, pe de altă parte.

– Amândouă sunt frății închise, îi explică el lui Dexter. Au ritualuri complexe și secrete de inițiere. La ei suspiciunea se transformă în paranoia. Sunt loiali celor loiali, dar feroce față de trădători. Toți cei din afară sunt considerați suspecți prin simplul fapt că sunt din afară. Probabil că nu au încredere totală nici măcar în soțiile și copiii lor, cu atât mai puțin în prieteni; așa că tind să socializeze între ei. Drept consecință, zvonurile se răspândesc ca focul. Informațiile bune sunt vitale, informațiile greșite accidentale sunt regretabile, dar dezinformările perfecte sunt mortale.

Din prima lui zi de studiu, Cobra își dăduse seama că situațiile din SUA și Europa erau diferite dintr-un singur aspect, și acela vital. Punctele de intrare ale Europei pentru droguri erau numeroase, dar nouăzeci la sută din aprovizionările americane veneau prin Mexic, o țară care de fapt nu crea nici măcar un gram de cocaină.

În timp ce cei trei giganți ai Mexicului și alte câteva carteluri mai mici se aruncară unii asupra celorlalți, concurând pentru cantitățile reduse și răzbunându-se constant prin noi atacuri, ceea ce fusese o criză de produs la nordul granței se transformase în secetă. Până în acea iarnă, autoritățile

[1] Grup de spioni din Marea Britanie care a transmis informații Uniunii Sovietice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

americane fuseseră uşurate că nebunia din sudul graniţei rămânea acolo. În ianuarie însă, violenţa traversă graniţa.

Pentru a dezinforma bandele din Mexic, Cobra nu trebui decât să ofere informaţiile false poliţiştilor mexicani. Ei aveau să se ocupe de restul. La nord de graniţă nu era atât de uşor. Dar în SUA, existau alte două mijloace pentru răspândirea informaţiilor false. Unul era reţeaua de mii de posturi radio, unele atât de dubioase încât serveau lumea interlopă, altele pline de „prezentatori şocanţi", tineri şi extrem de ambiţioşi, disperaţi după faimă şi avere. Toate acestea nu dădeau doi bani pe acurateţe, ci aveau o poftă insaţiabilă pentru exclusivităţi senzaţionale.

Celălalt mijloc era internetul cu „copilul" său bizar, blogul. Cu ajutorul tehnologiei senzaţionale a lui Jeremy Bishop, Cobra creă un blog a cărui sursă să nu poată fi detectată niciodată. Bloggerul se dădu drept veteran al reţelei complicate de bande care infestau SUA. Pretinse că avea contacte în majoritatea forţelor de ordine şi surse chiar şi în interiorul lor.

Folosindu-se de informaţiile obţinute de la DEA, CIA, FBI şi alte zece agenţii, pe care le obţinuse cu ajutorul ordinului prezidenţial, bloggerul dezvălui frânturi de informaţii adevărate, de ajuns să şocheze bandele de pe continent. Unele dintre aceste lucruri importante erau despre ele; altele despre rivalii şi inamicii lor. Printre materialele adevărate fură incluse şi minciunile care provocară al doilea război civil – între bandele din închisori, bandele de pe străzi şi cele de motociclişti, care controlau transportul cocainei de la Rio Grande până în Canada.

Până la sfârşitul lunii, tinerii prezentatori de emisiuni radiofonice foloseau blogul zilnic, ridicând lucrurile găsite la nivel de adevăr.

Aflat într-o dispoziție umoristică rară, Paul Devereaux numi bloggerul „Cobra". Și începu cu cea mai mare și cea mai violentă bandă, salvadorienii din MS-13.

Această bandă uriașă luase naștere în urma războiului civil din El Salvador. Tineri terorişti, imuni la milă și remuşcări, se treziseră neangajați sau imposibil de angajat și atunci formaseră o bandă pe care o numiseră La Mara, după o stradă din capitala San Salvador. Pe măsură ce infracțiunile lor deveniseră mult prea mari pentru o țară atât de mică, se răspândiră și în țara vecină, Honduras, recrutând peste 30 000 de membri.

Când Honduras dădu nişte legi draconice și închise mii de gangsteri, liderii porniră spre Mexic și, considerând că și acea țară era prea aglomerată, se mutară în Los Angeles, adăugând numele 13th Street titlului lor.

Cobra îi studiase intensiv – tatuajele de pe tot corpul, hainele în albastru-pal și alb, culorile steagului salvadorian, plăcerea de a-și tăia victimele cu macetele și reputația lor. Erau atât de răi încât nici măcar în bandele americane nu aveau prieteni și nici aliați. Toată lumea se temea de ei și îi ura, așa că începu cu ei.

Reveni la confiscarea din Nogales, spunându-le salvadorienilor că încărcătura care trebuia să ajungă la ei fusese oprită de autorități. Apoi inseră două informații adevărate și una falsă.

Prima fu că oamenilor din camion li se permisese să evadeze; a doua că încărcătura confiscată se evaporase între Nogales și capitala locală, Flagstaff, unde trebuia să fie incinerată. Faptul că fusese „eliberată" de Latin Kings, care o furaseră așadar de la MS-13, era o minciună.

MS-13 având ramuri, numite „clici", în o sută de orașe din douăzeci de state, era imposibil să nu fi auzit știrea, chiar dacă

fusese difuzată doar în Arizona. Într-o săptămână, MS-13 declarase război celeilalte bande uriaşe din SUA.

Până la începutul lunii februarie, bandele de motocicliști puseseră capăt unui armistițiu îndelungat: Hells Angels se întoarseră împotriva Bandidos şi aliaților lor, Outlaws.

O săptămână mai târziu, vărsarea de sânge şi haosul cuprinseră Atlanta, noul centru al cocainei din SUA. Atlanta era controlată de mexicani, cubanezii şi portoricanii lucrând alături de ei, dar sub comanda lor.

O rețea de autostrăzi interstatale mari ducea de la granița SUA-Mexic spre nord-est în Atlanta, iar alta până în sudul Floridei, unde accesul dinspre mare fusese practic închis din cauza operațiunii DEA din Key West şi din nordul statelor Baltimore, Washington, New York şi Detroit.

Din cauza dezinformărilor, cubanezii se întoarseră împotriva mexicanilor, fiind convinşi că le luau din transporturile şi aşa diminuate care soseau la graniță.

Hells Angels, care pierduseră mulți oameni din cauza bandelor Outlaws şi Bandidos, cerură ajutor prietenilor lor din Frăția Ariană, o bandă constituită numai din albi, şi declanşară o serie de omoruri în închisorile din țară unde aceasta avea acces. Asta îi aduse în joc şi pe afro-americanii din Crips şi Bloods.

Cal Dexter mai văzuse vărsare de sânge şi înainte şi nu era sensibil. Dar pe măsură ce numărul morților creştea, îl întrebă din nou pe Cobra ce plănuia cu toate acestea. Deşi de cele mai multe ori nu se confesa nimănui, Paul Devereaux, pentru că îl respecta pe ofițerul său executiv, îl invită la cină în Alexandria.

– Calvin, sunt în jur de patru sute de oraşe, mari şi mici, în țara noastră. Şi cel puțin trei sute dintre ele au o problemă majoră cu narcoticele. O parte din această problemă include

marijuana, canabisul, heroina, metamfetamina, sau crystal meth, și cocaina. Mi s-a cerut să distrug traficul de cocaină deoarece era viciul care se răspândea din ce în ce mai mult și care scăpase de sub control. Această problemă derivă în cea mai mare parte din faptul că în țara noastră, cocaina are o valoare de profit de patruzeci de miliarde de dolari pe an, aproape dublu la nivel mondial.

– Am citit statisticile, mormăi Dexter.

– Excelent, dar mi-ai cerut o explicație.

Paul Devereaux mânca, așa cum făcea toate lucrurile, cumpătat, bucătăria lui preferată fiind cea italienească. Cina consta din *piccata al limone*, salată stropită cu ulei și o farfurie cu măsline, alături de un vin Frascati rece. Dexter se gândi că probabil ar trebui să oprească în drum spre casă ca să ia ceva fript.

– Deci aceste fonduri amețitoare atrag rechinii de peste tot. Avem în jur de o mie de bande care comercializează acest drog și un total de membri ai bandelor de aproximativ 750 000 la nivel național, dintre care jumătate sunt activi pe narcotice. Deci, întrebarea ta inițială a fost: ce fac și cum?

Reumplu ambele pahare cu vinul de un galben-pal și sorbi în timp ce-și alegea cuvintele.

– Există o singură forță în această țară care poate distruge tirania bandelor și drogurilor. Nu tu, nu eu, nu DEA sau FBI sau oricare dintre multiplele agenții extrem de scumpe. Nici măcar însuși președintele. Și cu siguranță nu poliția locală, care e la fel ca acel băiețel olandez de pe baraj care încearcă să oprească fluxul.

– Deci acea singură forță este?

– Ei înșiși. Fiecare bandă. Calvin, ce crezi că am făcut în ultimul an? Mai întâi am creat, cu cheltuieli foarte mari, o lipsă de cocaină. A fost ceva deliberat, dar care nu poate

fi susținut pe termen lung. Acel avion de luptă de la Capul Verde. Acele nave Q de pe apă. Nu pot s-o țină așa la infinit, și cu siguranță nu vor mai reuși s-o facă mult timp. În momentul în care se opresc, traficul își va relua cursul. Nimic nu poate împiedica acel nivel de profit mai mult de o secundă. Tot ce am reușit să facem a fost să tăiem rezervele în două, creând o foamete teribilă printre clienți. Și când animalele sălbatice sunt înfometate, se atacă unele pe altele. În al doilea rând am stabilit o rezervă de momeală, pe care o folosim acum ca să provocăm animalele sălbatice să recurgă la violență, nu împotriva cetățenilor, ci unele împotriva altora.

– Dar vărsarea de sânge ne desfigurează țara. Devenim ca nordul Mexicului. Cât va trebui să mai dureze războiul dintre bande?

– Calvin, violența nu a lipsit niciodată. Doar că a fost ascunsă. Ne-am păcălit cu toții că era numai la televizor sau numai pe ecranele de cinema. Ei bine, acum este în văzul tuturor. Pentru o perioadă. Dacă mă lasă să provoc bandele să se distrugă unele pe altele, puterea lor poate fi distrusă pentru o generație întreagă.

– Dar pe termen scurt?

– Din nefericire vor trebui să se întâmple multe lucruri groaznice. Am văzut cum se întâmplă aceste lucruri în Irak și Afganistan. Conducătorii și oamenii noștri au oare curajul să le accepte aici?

Cal Dexter își aduse aminte de ce văzuse în Vietnam cu patruzeci de ani în urmă.

– Mă îndoiesc, răspunse el. Peste hotare reprezintă un loc atât de convenabil pentru violență.

Pe tot cuprinsul Statelor Unite, membrii Latin Kings erau uciși atunci când clica locală de MS-13 năvălea peste

ei, convinsă că ea însăşi era atacată şi căutând să obţină atât stocurile, cât şi clientela Latin Kings pentru uz propriu. Kings, revenindu-şi după şocul iniţial, ripostară în singurul mod pe care-l ştiau.

Măcelul dintre Bandidos şi Outlaws, pe de o parte, şi Hells Angels cu rasiştii din Frăţia Ariană, pe de altă parte, împrăştie cadavre de pe o coastă pe alta a Statelor Unite.

Trecătorii confuzi vedeau cuvântul ADIOS scris pe pereţi şi poduri. Venea de la *Angels Die in Outlaws States*[1]. Toate cele patru bande aveau grupuri puternice în cele mai dure închisori din SUA şi omorurile se răspândiră şi aici ca focul. În Europa, răzbunarea lui Don era abia la început.

Columbienii trimiseră patruzeci de asasini bine aleşi dincolo de Atlantic. Aparent trebuiau să facă o vizită de curtoazie galicienilor şi să ceară mai multe feluri de arme automate din stocurile pe care le aveau Los Caneos. Cererea lor fu acceptată.

Columbienii ajunseră cu diferite zboruri de-a lungul a trei zile şi o mică echipă de primire le oferi rulote şi case mobile. Cu acestea, răzbunătorii porniră spre nord-vest către Galicia, care era devastată din cauza ploilor şi furtunilor lunii februarie.

Era aproape de sărbătoarea Sfântului Valentin şi întâlnirea dintre emisarii lui Don şi gazdele lor care nu suspectau nimic avu loc la depozitul din frumosul oraş istoric Ferrol. Noii veniţi inspectară aprobatori arsenalul prezentat, băgară magaziile cu gloanţe, se întoarseră şi traseră.

Când ultimul zgomot de foc automat încetă să mai răsune în depozit, cei mai mulţi dintre membrii mafiei galiciene fuseseră ucişi. Un bărbat scund cu faţă de bebeluş, care era cunoscut

[1] Angels mor în statele Outlaws (n.tr.)

în țara lui sub numele de El Animal, liderul columbian, se așeză deasupra unui galician care încă era în viață și-l privi.

– Nu e nimic personal, remarcă el încet, dar nu puteți să îl tratați așa pe Don.

Apoi îi zbură creierii.

Nu mai era nevoie să rămână. Echipa de ucigași urcă în vehiculele sale și porni spre granița cu Franța de la Hendaye. Atât Spania, cât și Franța erau în spațiul Schengen, ceea ce însemna că granițele erau deschise și nu se făceau controale.

Făcând cu schimbul la volan, columbienii conduseră spre est dincolo de poalele Munților Pirinei, trecând dincolo de câmpia Languedoc, de Riviera Franceză și ajungând în Italia. Vehiculele înmatriculate în Spania nu fură oprite. Avură nevoie de treizeci și șase de ore de condus încontinuu ca să ajungă la Milano.

Văzând că numerele de neconfundat ale loturilor de cocaină trimise dincolo de Atlantic pe vasul *Belleza del Mar* apăruseră în mlaștinile din Essex, Don Diego își dădu seama rapid că întreaga încărcătură ajunsese în Essex prin Olanda, dar de la 'Ndrangheta, care aproviziona Essex Mob. Deci și calabrezii, cărora le oferise franciza de suzerani supremi în Europa, se întorseseră împotriva sa. Pur și simplu nu se putea evita pedepsirea lor.

Echipa trimisă să se ocupe de pedepsirea vinovaților petrecu ore bune pe drum studiind geografia orașului Milano și notițele scurte trimise de intermediarii rezidenți din Bogotá care locuiau acolo.

Știau exact cum să găsească cele trei suburbii sudice, Buccinasco, Corsico și Assago, pe care le colonizaseră calabrezii. Aceste suburbii erau pentru sudiștii din Italia la fel cum era Brighton Beach din New York pentru ruși: casa de acasă.

Așa că imigranții aduseseră Calabria cu ei. Magazine, baruri, restaurante, cafenele – aproape toate purtau nume și serveau mâncăruri din sud. Comisia Anti-Mafie estima că optzeci la sută din cocaina columbiană care intra în Europa ajungea în Calabria, dar locul de distribuție era Milano și centrul era reprezentat de acele trei cartiere. Asasinii sosiră noaptea.

Nu aveau nicio iluzie cu privire la ferocitatea calabrezilor. Nu-i mai atacase nimeni înainte. Când se luptau, se luptau între ei. Așa-numitul al doilea război 'Ndrangheta dintre anii 1985 și 1999 lăsase în urmă șapte sute de cadavre pe străzile din Calabria și Milano.

Istoria Italiei era o listă lungă de războaie și băi de sânge, iar în spatele bucătăriei și a culturii, vechile clădiri fuseseră mânjite de multe ori de sânge. Italienii considerau Mâna Neagră din Napoli și Mafia din Sicilia de temut, dar nimeni nu se luase de calabrezi. Până în acea noapte în care veniră columbienii.

Aveau șaptesprezece adrese rezidențiale. Ordinele primite erau să distrugă capul șarpelui și să plece înainte ca sutele de soldați să poată fi mobilizați.

Până dimineața, canalul Naviglio era roșu. Cincisprezece din cei șaptesprezece lideri fuseseră prinși la ei acasă și muriseră acolo. Șase columbieni se ocupară de Ortomercato, clubul de noapte preferat al tinerei generații. Trecând calm pe lângă automobilele Ferrari și Lamborghini parcate la intrare, columbienii îi uciseră pe cei patru „gardieni" de la ușă, intrară și deschiseră focul într-o serie lungă și de necontrolat de gloanțe care îi uciseră pe toți cei care beau la bar și cei aflați la patru mese care luau cina.

Columbienii avură o victimă. Barmanul, într-un gest de autosacrificiu, scoase un pistol din bar și apucă să tragă

înainte să fie ucis. O chi un bărbat scund care părea să conducă atacul și-l nimeri în gura țuguiată. Apoi se înecă și el cu trei gloanțe dintr-un pistol mitralieră MAC-10.

Înainte de răsărit, grupul de carabinieri de la Operațiuni Speciale din Via Lamarmora fu în alertă și cetățenii capitalei comerciale și a modei Italiei fură treziți de urletele ambulanțelor și de vaietele sirenelor de poliție.

Legea junglei – și legea lumii interlope – spunea că atunci când regele moare, trăiască următorul rege. Onorabila Societate nu era moartă și, în scurt timp, războiul cu Cartelul avea să provoace răzbunări teribile asupra columbienilor, atât asupra celor vinovați, cât și a celor inocenți. Dar Cartelul din Bogotá avea un as incomparabil: deși cantitatea de cocaină fusese redusă la o fărâmă, această fărâmă încă se afla în mâinile lui Don Diego Esteban.

Puternicii Americii, ai Mexicului și ai Europei poate că aveau să caute surse noi în Peru și Bolivia, dar, la vest de Venezuela, Don rămăsese singurul om cu care puteau face afaceri. Acel cineva pe care îl desemna el ca fiind potrivit pentru a-i primi cocaina după reînceperea producției avea să o primească. Fiecare bandă din Europa și din SUA își dorea să fie acel cineva. Și singura cale prin care puteau să dovedească faptul că meritau asta față de noul monarh era prin distrugerea celorlalți prinți.

Ceilalți șase giganți erau rușii, sârbii, turcii, albanezii, napoletanii și sicilienii. Letonienii, lituanienii, jamaicanii și nigerienii erau pregătiți, dornici și violenți, dar erau mai mici. Vor trebui să aștepte să se realizeze o alianță cu noul monarh. Bandele native de germani, francezi, olandezi și englezi erau clienți, dar nu mari.

Chiar și după măcelul de la Milano, restul traficanților de cocaină din Europa poate că nu ar fi pornit la atac dacă

internetul nu ar fi fost complet internațional și studiat la nivel mondial. Sursa neidentificabilă și nedectabilă a informațiilor aparent infailibile despre lumea cocainei, stabilită de Cobra, publică o presupusă „scurgere" din Columbia.

Susținea că era un pont dinăuntrul Serviciilor Secrete de la Policía Judicial. Sursa spunea că Don Diego Esteban recunoscuse în cadrul unei întâlniri private că pe viitor va favoriza pe cel care va fi câștigătorul clar al reglărilor de conturi din lumea interlopă europeană. Era o dezinformare totală. Nu spusese așa ceva. Dar declanșă războiul care mătură tot continentul.

Slavii, adică cele trei mari mafii rusești și sârbii, formară o alianță. Dar erau urâți de balticii din Letonia și Lituania, care se aliaseră pentru a fi la dispoziția inamicilor rușilor.

Albanezii erau teoretic musulmani și s-au aliat cu Obshina (cecenii) și cu turcii. Jamaicanii Yardbirds și nigerienii erau negri cu toții și puteau să lucreze împreună. În Italia, sicilienii și napoletanii, de obicei antagoniști, formară un parteneriat temporar împotriva celor din afară și astfel începu vărsarea de sânge.

Mătură Europa la fel cum măturase și Statele Unite. Nicio țară din Uniunea Europeană nu scăpă, deși cele mai mari și, așadar, țările cu cele mai bogate piețe suferiră cel mai mult.

Mijloacele mass-media încercară să le explice cititorilor, ascultătorilor și telespectatorilor ce se petrecea. Bandele se omorau între ele de la Dublin până la Varșovia. Turiștii se aruncau urlând la podea în baruri și restaurante în timp ce carabinele executau reglările de conturi la mese și la petreceri.

În Londra, bona bebelușului secretarului de stat scosese copilul la plimbare pe Primrose Hill și găsise un cadavru în tufișuri. Fără cap. În Hamburg, Frankfurt și Darmstadt, cadavrele apăreau pe străzi în fiecare noapte a săptămânii. Paisprezece cadavre fură scoase din râurile Franței într-o

singură dimineață. Doi erau negri, iar analizele au stabilit că ceilalți nu erau francezi, ci proveneau din Est.

Nu mureau toți în timpul luptelor armate. Ambulanțele și unitățile de urgență erau copleșite. Toate discuțiile despre Afganistan, pirații somalezi, gazele de seră și bancherii putrezi de bogați dispărură de pe primele pagini și titlurile țipau cu o furie impotentă.

Șefii polițiilor erau chemați, se țipa la ei și apoi plecau să țipe la rândul lor la subordonați. Politicienii din douăzeci și șapte de parlamente din Europa și Congresul din Washington, împreună cu cele cincizeci de state ale Uniunii, încercară să facă față cu brio, dar eșuară în timp ce impotența lor desăvârșită deveni și mai clară în fața cetățenilor lor.

Reacția negativă față de politicieni începu în Statele Unite, dar nici Europa nu era prea departe. Telefoanele fiecărui primar, reprezentant și senator din SUA erau asaltate cu apelanți înfuriați sau înfricoșați. La televizor apăreau de douăzeci de ori pe zi experți cu fețe solemne, care nu erau niciodată de acord unii cu alții.

Șefii de poliție cu fețe inexpresive fură expuși la conferințe de presă care îi făcură să se ascundă după cortine. Forțele de poliție erau copleșite, și asta era valabil și în cazul ambulanțelor, al morgilor și al medicilor legiști.

Nimeni nu-și dăduse seama ce putere avea lumea interlopă de a șoca, a speria și a dezgusta oamenii de pe cele două continente răsfățate și lipsite de riscuri până când o luă razna cu violența mânată de lăcomie.

Numărul total al morților trecu de cinci sute pe fiecare continent. Gangsterii nu erau jeliți prea mult, în afară de cunoștințele și de rudele lor, dar civili inocenți fură și ei prinși în schimburile de focuri. Inclusiv copii, lucru ce provocă

tabloidele să caute prin dicționare superlative noi pentru a exprima atrocitățile.

Un academician criminolog apăru la televizor și explică, liniștit, originea războiului civil ce lăsase cicatrici în treizeci de țări. Pe un ton moale, spuse că exista penurie de cocaină și lupii societății se băteau pe rezervele mici care mai rămăseseră.

Alternativele – skunk, cristalul met și heroina – nu puteau să umple golul. Cu cocaina era mult prea ușor, și se folosise de prea mult timp, explică bătrânul. Nu devenise doar o plăcere, ci și o necesitate pentru o mare parte din societate. Crease prea multe averi vaste și promitea să creeze și mai multe. O industrie de cincizeci de miliarde de dolari pe an pe fiecare continent occidental major era pe moarte și devenisem martori la decesul ultraviolent al unui monstru care a trăit printre noi liber mult prea mult timp. Un prezentator de știri înmărmurit îi mulțumi profesorului în timp ce acesta părăsi platoul.

După asta, mesajul care plecă de la populație către conducători se schimbă. Deveni mai puțin confuz. Mesajul era: rezolvați asta sau dați-vă demisia.

Crizele pot apărea în societăți la diverse niveluri, dar nu exista niciun nivel mai catastrofic decât acela în care politicienii ar trebui să renunțe la salariile lor mari. La începutul lunii martie, sună telefonul într-o casă elegantă în stil interbelic din orașul Alexandria.

– Nu închideți, strigă șeful de cabinet al președintelui de la Casa Albă.

– Nici n-aș putea să fac asta, domnule Silver, spuse Paul Devereaux.

Ambii foloseau cuvântul formal „domnule" când se adresau unul celuilalt, cuvânt care aproape că nu se folosea

niciodată în Washingtonul modern. Niciunul nu avea caracterul blajin, așa că de ce să se prefacă?

– Ați putea vă rog să...

Către oricare alt subordonat, Jonathan Silver ar fi spus „să vă aduceți fundul nenorocit", dar în schimb a zis:

– ...veniți la Casa Albă la ora șase în această seară? Vorbesc în numele știți dumneavoastră cui.

– Este plăcerea mea, domnule Silver, zise Cobra.

Și închise. Nu avea să fie o plăcere. Știa asta. Dar întotdeauna presupusese că era ceva inevitabil.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

JONATHAN SILVER AVEA REPUTAŢIA OMULUI CU CEL MAI groaznic temperament de la Casa Albă. Şi era clar că nu dorea să şi-l ţină în frâu atunci când Paul Devereaux intră în biroul său.

Ţinea în mână un exemplar al ziarului *Los Angeles Times* pe care i-l flutură în faţă.

– Sunteţi responsabil pentru asta?

Devereaux examină hârtia cu detaşarea unui entomolog care analizează o larvă oarecum interesantă. Prima pagină era în întregime ocupată de o poză şi un titlu, „Iad la Rodeo". Fotografia prezenta un restaurant care fusese redus la carnagiu de ploaia de gloanţe ale pistoalelor-mitralieră.

Printre cei şapte morţi, scria textul, se numărau patru care acum fuseseră identificaţi ca fiind persoane importante din lumea interlopă; ceilalţi trei erau un pieton care trecuse când intraseră pistolarii şi doi ospătari.

– Personal, nu, răspunse Devereaux.

– Ei bine, sunt mulţi oameni în acest oraş care sunt de altă părere.

– Ce vreţi să spuneţi, domnule Silver?

– Ce vreau eu să spun, domnule Devereaux, este că acel nenorocit Proiect Cobra pare să fi atins un nivel de război civil al lumii interlope care transformă ţara asta într-un tărâm

precum cel din nordul Mexicului din ultimul deceniu. Și trebuie să înceteze.

– Putem să trecem direct la subiect?

– Chiar vă rog.

– Cu optsprezece luni în urmă, comandantul nostru suprem m-a întrebat, destul de specific, dacă ar fi posibil să fie distruse industria și traficul de cocaină, ambele fiind clar scăpate de sub control și transformate într-o calamitate națională. După multe studii, am răspuns că va fi posibil, dacă se întrunesc anumite condiții și anumite costuri – pe termen scurt, sper.

– Dar nu ați menționat niciodată că vor fi străzi pline de sânge în trei sute de orașe. Ați cerut două miliarde de dolari și i-ați primit.

– Aceia au reprezentat numai costul financiar.

– Nu ați zis niciodată nimic de vreun cost civil.

– Pentru că nu m-ați întrebat. Uitați, țara cheltuie anual paisprezece miliarde de dolari pe diverse agenții oficiale și nu ajunge nicăieri. De ce? Pentru că industria cocainei din SUA, ca să nu mai pomenesc de cea din Europa, valorează de patru ori acea sumă. Chiar ați crezut că producătorii de cocaină vor deveni mielușei dacă le cerem asta? Chiar ați crezut că bandele americane, care sunt printre cele mai rele din lume, își vor deschide cofetării în schimb, fără nicio luptă?

– Ăsta nu e un motiv pentru ca țara noastră să fie transformată într-o zonă de război.

– Ba da, este. Nouăzeci la sută din cei care mor sunt psihopați care sunt aproape de nivelul de nebunie clinică. Numărul persoanelor nevinovate ucise este mai mic decât al celor care mor în accidente de mașină în weekendul de Ziua Independenței.

– Dar uitați ce naiba ați făcut. Mereu țineam psihopații și nebunii jos în canale. I-ați adus pe străzi. Acolo unde locuiește

Cetățeanul John Q., și John are drept de vot. Anul acesta au loc alegerile. Peste opt luni, omul din capătul holului o să îi roage pe oameni să mai aibă încredere în capacitatea lui de a conduce țara încă patru ani. Și, domnule Nenorocit Devereaux, nu vreau ca oamenii să refuze să facă asta deoarece nu îndrăznesc să iasă din case.

Ca de obicei, vocea lui devenise mai pătrunzătoare. Dincolo de ușă, urechile subordonaților se străduiau să asculte. Înăuntru, numai unul din cei doi bărbați își păstră calmul glaciar și disprețuitor.

– Nu va fi așa, spuse el. Mai avem o lună până vom fi martori la autodistrugerea lumii gangsterilor americani, sau în orice caz, distrugerea sa pentru o generație întreagă. Când va deveni clar acest lucru, cred că oamenii își vor da seama că a fost ridicată o povară foarte mare de pe umerii lor.

Paul Devereaux nu era politician. Însă Jonathan Silver da. Știa că în politică ceea ce era adevărat nu conta. Ceea ce conta era doar ceea ce părea real pentru cei ușor de păcălit. Și ceea ce părea real era promovat de media și crezut de cei naivi. Clătină din cap și lovi ziarul.

– Nu se poate continua așa. Indiferent care ar putea fi posibilele beneficii. Trebuie să înceteze, indiferent care ar fi prețul.

Luă o coală de hârtie care fusese cu fața în jos pe biroul său și i-o dădu spionului ieșit la pensie.

– Știți ce e asta?

– Fără îndoială vă veți bucura să-mi spuneți.

– E un Ordin Executiv Prezidențial. Aveți de gând să nu-l respectați?

– Spre deosebire de dumneavoastră, domnule Silver, am servit câțiva comandanți supremi și întotdeauna le-am respectat ordinele.

Mustrarea îl făcu pe șeful de cabinet al președintelui să se înroșească.

– Păi, bine atunci. E foarte bine. Pentru că acest ordin vă poruncește să vă retrageți. Proiectul Cobra s-a terminat. Gata. A încetat. Din acest moment. Vă veți întoarce la sediul dumneavoastră și îl veți anula. Este clar?

– Ca bună ziua.

Paul Devereaux, Cobra, îndoi hârtia și o băgă în buzunarul sacoului, se întoarse și plecă. Îi spuse șoferului să îl ducă la depozitul din Anacostia unde, la ultimul etaj, îi arătă unui Cal Dexter stupefiat ordinul președintelui.

– Dar eram atât de aproape.

– Nu suficient de aproape. Și ai avut dreptate. Marea noastră națiune poate să ucidă până la un milion de oameni în afară, dar nici măcar unu la sută din acel număr din propriii săi gangsteri, fără să facă o criză. Ca de obicei, va trebui să las detaliile în mâinile tale. Retrage cele două vase Q. Donează vaporul *Balmoral* Marinei Britanice și *Chesapeake* soldaților noștri SEAL. Poate le pot folosi pentru antrenamente. Cheamă înapoi cele două drone Global Hawk; înapoiază-le USAF. Cu mulțumirile mele. Nu am nicio îndoială că tehnologia lor extraordinară reprezintă viitorul. Dar nu al nostru. Noi am fost achitați. Pot să las aceste lucruri în seama ta? Chiar și hainele de la parter și care pot să ajungă la cei fără adăpost acum?

– Dar tu? Pot să dau de tine acasă?

Cobra se gândi câteva clipe.

– Probabil o săptămână. Apoi va trebui să călătoresc. Mai am niște treburi de rezolvat. Nimic important.

Era un orgoliu personal al lui Don Diego Esteban care, deși avea o capelă privată pe moșia sa din Cordiellara, dorea să meargă la slujba de la biserica din cel mai apropiat orășel.

Acest lucru îi permitea să accepte, cu o politețe gravă, saluturile respectuoase ale *peonilor* și soțiilor lor cu șaluri pe cap. Îi oferea posibilitatea să le zâmbească larg copiilor desculți uimiți. Îi permitea să lase o donație pe tava de colectare care avea să-i ajungă preotului parohiei luni de zile.

Când fusese de acord să vorbească cu bărbatul din America care dorea să-l vadă, alese această biserică, însă veni foarte bine protejat. Americanul sugerase să se întâlnească în casa Domnului pe care o slujeau amândoi și sub religia catolică căreia îi aparțineau amândoi. Fu cea mai ciudată cerere pe care o primise vreodată, dar sinceritatea îl intrigase.

Hidalgo[1] columbian ajunse acolo primul. Clădirea fusese înconjurată de echipa de securitate și preotului i se spusese să plece. Diego Esteban băgă două degete în cristelniță, își făcu cruce și se apropie de altar. Alese primul rând de bănci, îngenunche, înclină capul și începu să se roage.

Când se ridică, auzi ușa veche și decolorată de soare scârțâind în spatele său, simți o rafală de aer cald venind de afară, după care auzi bufnetul slab scos când fu închisă. Știa că are oameni în umbră, cu armele scoase. Era un sacrilegiu, dar avea să se spovedească și să fie iertat. Un om mort nu putea să se spovedească.

Vizitatorul se apropie și se așeză în primul rând, la trei metri de el. Își făcu și el cruce. Don aruncă o privire piezișă. Un american suplu, cam de-o vârstă cu el, cu o față calmă, îmbrăcat într-un costum alb.

– Señor?

– Don Diego Esteban?

– Eu sunt.

– Paul Devereaux, din Washington. Vă mulțumesc pentru că m-ați primit.

[1] Nobilul (lb. spaniolă)

– Am auzit zvonuri. Chestii vagi, nimic mai mult. Dar insistente. Zvonuri despre un om căruia i se spune Cobra.

– O poreclă prostească. Dar trebuie să mi-o asum.

– Spaniola dumneavoastră este excelentă. Permiteți-mi o întrebare.

– Bineînțeles.

– De ce să nu vă omor? Am o sută de oameni afară.

– A, iar eu îl am doar pe pilotul elicopterului meu. Dar cred că dețin ceva ce a fost cândva al dumneavoastră, ceva ce aș putea returna. Dacă putem ajunge la un acord. Ceea ce nu e posibil dacă sunt mort.

– Știu ce mi-ați făcut, señor Cobra. Mi-ați provocat daune foarte mari. Dar eu nu am făcut nimic să vă rănesc. De ce ați făcut asta?

– Pentru că asta mi-a cerut țara mea.

– Și acum?

– Toată viața am servit doi stăpâni. Dumnezeul meu și țara mea. Dumnezeul meu nu m-a trădat niciodată.

– Dar țara dumneavoastră da?

– Da.

– De ce?

– Pentru că nu mai este țara căreia i-am jurat loialitate când eram tânăr. A devenit coruptă și lipsită de scrupule, slabă și totuși atât de arogantă, dedicată celor grași și proști. Nu mai este țara mea. Legătura s-a rupt, loialitatea nu mai există.

– Nu am oferit niciodată o astfel de loialitate niciunei țări, nici măcar țării mele. Pentru că țările sunt conduse de oameni, și de cele mai multe ori de cei care merită cel mai puțin să le conducă. Și eu am doi stăpâni. Dumnezeul meu și averea mea.

– Și pentru al doilea, Don Diego, ați ucis de nenumărate ori.

Devereaux nu avea niciun dubiu că bărbatul aflat la câțiva metri de el, sub spoială și grație, era un psihopat extrem de periculos.

– Și dumneavoastră, señor Cobra, ați ucis pentru țara dumneavoastră? De nenumărate ori?

– Bineînțeles. Deci probabil ne asemănăm la urma urmei.

Pe psihopați trebuie să-i flatezi. Devereaux știa că acea comparație avea să-l măgulească pe lordul cocainei. Compararea lăcomiei pentru bani cu patriotismul nu avea cum să jignească.

– Poate că da, señor. Cât aveți din proprietatea mea?

– O sută cincizeci de tone.

– Cantitatea care lipsește este de trei ori mai mare.

– Cea mai mare parte a fost preluată de vămi, paza de coastă și forțele navale, și acum este incinerată. O parte se află pe fundul mării. Ultimul sfert este în posesia mea.

– Ținut în siguranță?

– Foarte în siguranță. Iar războiul împotriva dumneavoastră s-a terminat.

– Aa. Deci asta a fost trădarea.

– Sunteți foarte receptiv, Don Diego.

Don se gândi la cantitate. Cu producția din junglă la capacitate maximă, interceptările maritime fiind reduse din nou, transporturile aeriene revenind, putea să o ia de la început. Avea nevoie imediată de o cantitate pentru a acoperi deficitul, pentru a-i satisface pe lupi, pentru a pune capăt războiului. O sută cincizeci de tone aveau să fie de ajuns.

– Și prețul dumneavoastră, señor?

– Va trebui să mă pensionez în sfârșit. Undeva departe. O vilă pe malul mării. Într-un loc însorit. Alături de cărțile mele. Și oficial mort. Asta nu e ieftin. Un miliard de dolari americani, v-aș ruga.

– Proprietatea mea se află pe un vapor?

– Da.

– Și îmi puteți da conturile bancare?

– Da. Puteți să-mi dați portul de destinație?

– Desigur.

– Și răspunsul dumneavoastră, Don Diego?

– Señor, cred că avem o înțelegere. Veți pleca de aici în siguranță. Stabiliți detaliile cu secretarul meu de afară. Și acum mi-aș dori să mă rog singur. *Vaya con Dios, señor.*[1]

Paul Devereaux se ridică, se închină și plecă din biserică. O oră mai târziu, era înapoi la baza aeriană din Malambo de unde Grumman îl duse înapoi la Washington. Într-un complex înconjurat de ziduri, aflat la o sută de metri de locul în care avionul se întoarse pe pistă ca să decoleze, membrii echipei de operare a dronei Global Hawk, cu nume de cod Michelle, fură anunțați că vor fi desființați într-o săptămână și că se vor întoarce în Nevada cu două avioane C-5.

Cal Dexter nu știa unde plecase șeful său și nici nu întrebă. Își făcu treaba, desființând structura Cobra bucată cu bucată.

Cele două vase Q navigară spre casă, britanicul *Balmoral* spre Golful Lyme, Dorset, *Chesapeake* spre Newport News. Britanicii își arătară recunoștința pentru cadoul reprezentat de *Balmoral*, considerând că le va fi de folos în lupta împotriva piraților somalezi.

Cele două baze de operare a dronelor chemară cele două Global Hawk pentru a fi transferate înapoi în Statele Unite, dar păstrară cantitatea enormă de date obținută, care avea cu siguranță să joace un rol important pe viitor, înlocuind avioane de spionaj cu mult mai scumpe și care necesitau mult mai mulți oameni.

[1] Cu Dumnezeu înainte, domnule. (n.tr.)

Prizonierii, toți cei o sută șapte, fură aduși înapoi de pe insula Eagle din Arhipelagul Chagos, într-un C-130 al Forțelor Aeriene ale SUA. Fiecăruia i se permise să trimită un mesaj familiilor lor entuziasmate, care crezuseră că se pierduseră pe mare.

Conturile bancare, aproape goale, fură reduse la unul singur pentru a se asigura ultimele plăți. Jeremy Bishop închise rețeaua de comunicații condusă din depozitul din Anacostia. Apoi, Paul Devereaux reapăru. Se arătă foarte mulțumit și-l trase pe Cal Dexter deoparte.

– Ai mai auzit de Spindrift Cay? a întrebat el. Ei bine, e o insulă minusculă, puțin mai mare decât un atol de corali, din Bahamas. Una dintre așa-zisele insule „de afară". E nelocuită, cu excepția unui mic detașament de pușcași marini care stau acolo intenționat pentru a face un fel de exercițiu de supraviețuire. În centrul insulei Cay se află o pădure mică de palmieri sub care se află rânduri de baloturi. Îți dai seama ce conțin. Trebuie să fie distruse. Toate cele o sută cincizeci de tone. Îți dau ție această sarcină. Ai idee cam cât valorează toate acele baloturi?

– Cred că pot să ghicesc. Șapte miliarde de dolari.

– Ai dreptate. Am nevoie de cineva în care să pot avea încredere absolută să o facă. Bidoanele cu benzină sunt acolo de câteva săptămâni. Cea mai bună modalitate este să zbori cu un hidroavion din Nassau. Te rog să te duci și să faci ceea ce trebuie făcut.

Cal Dexter văzuse multe lucruri la viața lui, dar niciodată un deal de miliarde de dolari, dărămite să-l distrugă. Chiar și un singur balot, pus într-o valiză mare, însemna că erai bogat pe viață. Zbură cu un avion comercial, de la Washington la Nassau, și se cazează la hotelul Paradise Island. O întrebare

adresată la recepție și un telefon rapid îi aduseră un hidroavion pentru a doua zi, la răsărit.

Erau peste o sută șaizeci de kilometri și zborul dură o oră. În martie, vremea era caldă și marea era de albastrul ei obișnuit printre insule, limpede și pală deasupra bancurilor de nisip. Destinația era atât de îndepărtată încât pilotul trebui să verifice sistemul GPS de două ori ca să confirme că era pe drumul cel bun.

La o oră după răsărit, opri și îi arătă.

– Acolo este, domnule, strigă el.

Dexter privi în jos. Ar fi trebuit să se afle într-o vedere pentru turiști. Sub un kilometru pătrat cu un recif care înconjura o lagună palidă, accesul fiind printr-o singură tăietură în corali. O grămadă întunecată de palmieri în mijloc care nu oferea niciun indiciu cum că ar fi o comoară mortală ascunsă sub ei.

Pe plaja albă și sclipitoare se vedea un ponton șubred unde probabil că acosta barca de aprovizionare. Văzu două persoane care ieșiră dintr-o tabără camuflată de sub palmieri și priviră în sus. Avionul coborî, opri motorul și se așeză pe apă.

– Lăsați-mă pe ponton, spuse Dexter.

– Nu vreți să vă udați la picioare? zise pilotul, zâmbind.

– Poate mai târziu.

Dexter ieși, călcând pe flotor și apoi pe ponton. Se aplecă să treacă pe sub aripă și se trezi față-n față cu un sergent-major care nu-i permise să înainteze. În spatele lui stătea un pușcaș marin și ambii aveau arme.

– Cu ce treburi ați venit aici, domnule?

Politețea era impecabilă, înțelesul era clar. Ai face bine să ai un motiv bun pentru care te afli aici, sau nu mai faci niciun pas. Drept răspuns, Dexter scoase o scrisoare împăturită din buzunarul interior al sacoului.

– Vă rog să citiți cu atenție, domnule sergent-major, și să observați și semnătura.

Veteranul din marină împietri în timp ce citi și numai anii lungi de autodisciplină îl făcură să nu-și arate uimirea. Mai văzuse portretul comandantului suprem de multe ori înainte, dar nu crezuse niciodată că va vedea semnătura președintelui Statelor Unite ale Americii. Dexter întinse mâna după scrisoare.

– Deci, domnule sergent-major, amândoi îl servim pe același comandant suprem. Numele meu este Dexter, vin de la Pentagon. În fine, această scrisoare este mai presus de mine, de dumneavoastră și de secretarul apărării. Și solicită cooperarea dumneavoastră. O am, domnule?

Bărbatul stătea drept, privind deasupra capului lui Dexter undeva la orizont.

– Da, domnule, spuse el tare.

Pilotul fusese rezervat pentru toată ziua. Găsi un loc la umbră sub aripă și se așeză să aștepte. Dexter și sergentul coborâră pe ponton până pe plajă. Erau doisprezece bărbați tineri și duri, arși de soare, care timp de săptămâni întregi pescuiseră, înotaseră, ascultaseră radio, citiseră ziarele și se menținuseră în formă prin exerciții zilnice crâncene.

Dexter observă bidoanele cu benzină care stăteau la umbră și se îndreptă spre copaci. Palmierii nu se întindeau pe mai mult de doi acri și o alee ducea în centru. De ambele laturi se aflau baloturi, acoperite de copaci. Erau strânse în blocuri în formă de cub, în jur de o sută, cam de o tonă și jumătate fiecare, reprezentând câștigurile obținute în nouă luni pe mare de către două transportatoare false.

– Știți ce sunt acestea? întrebă Dexter.

– Nu, domnule, răspunse sergentul.

Nu întreba, nu spune; deși într-un context ușor diferit.

– Documente. Registre vechi. Dar extrem de sensibile. De aceea președintele nu vrea ca acestea să pice vreodată în mâinile inamicilor țării noastre. Biroul Oval a decis că trebuie să fie distruse. De aceea avem benzina. Vă rog să le spuneți oamenilor să ia bidoanele și să le verse peste toate grămezile.

Mențiunea inamicilor țării sale fu mai mult decât suficientă pentru sergent.

– Da, domnule, strigă el.

După care se întoarse pe plajă.

Dexter se plimbă pe aleea dintre palmieri. Văzuse ceva baloturi din iulie anul trecut, dar niciodată ceva de genul acesta. În spatele lui, pușcașii marini, fiecare cu câte un bidon mare, începură să îi verse conținutul peste baloturi. Dexter nu mai văzuse niciodată cum arde cocaina, dar i se spusese că este foarte inflamabilă dacă se aprinde un accelerant.

Purtase la cheie de mulți ani un briceag mic elvețian, de tip militar, și întrucât călătorea cu pașaport guvernamental, nu-i fusese confiscat la aeroportul Dulles. Din curiozitate, desfăcu briceagul și tăie balotul care se afla cel mai aproape de el. Se gândi de ce nu. Nu mai gustase niciodată înainte și probabil nici nu avea să o mai guste.

Lama scurtă trecu prin învelișul de pânză groasă, prin polietilena groasă și ajunse la pudră. Ieși cu puțin praf alb în vârf. Stătea cu spatele la pușcașii marini de pe alee. Nu puteau să vadă ce conțineau „documentele".

Linse pudra albă de pe vârful cuțitului. O plimbă prin gură până ce se dizolvă și îi ajunse la papilele gustative. Fu surprins. Totuși, știa gustul.

Se apropie de un alt balot și făcu la fel. Dar făcu o tăietură mai mare și luă o mostră mai mare. Și încă o dată, și încă o dată. Când era tânăr și terminase armata, întors din Vietnam, studiind dreptul la Fordham, New York, își plătise taxele

şcolare printr-o serie de slujbe mărunte. Lucrase chiar şi la o patiserie. Cunoştea gustul de praf de copt foarte bine.

Făcu încă zece incizii în baloturi diferite înainte ca grămezile să fie fleaşcă şi mirosul puternic de benzină să acapareze totul. După care se întoarse pe plajă, gânditor. Trase o canistră goală, se aşeză pe ea şi privi marea. Treizeci de minute mai târziu, sergentul veni lângă el.

– Gata, domnule.

– Daţi-le foc, zise Dexter.

Auzi ordinul „îndepărtaţi-vă" şi bufnetul combustibilului care luă foc, fumul ridicându-se printre palmieri. O briză puternică transformă primele flăcări într-o torţă.

Se întoarse şi văzu palmierii şi conţinutul lor ascuns în flăcări. Pe ponton, pilotul hidroavionului era în picioare, privind cu gura căscată. Duzina de soldaţi se holbau şi ei la munca lor.

– Spuneţi-mi, domnule sergent-major...

– Domnule.

– Cum au ajuns baloturile cu documente aici?

– Cu vaporul, domnule.

– Toate într-o încărcătură, descărcate câte unul?

– Nu, domnule. Au fost cel puţin douăsprezece vizite. Cât am stat noi aici.

– Acelaşi vas de fiecare dată?

– Da, domnule. Acelaşi.

Desigur. Trebuia să mai fie un vas. Flota de auxiliare care dusese soldaţii SEAL şi SBS britanici pe mare luase prizonierii şi gunoaiele. Livrase mâncare şi combustibil. Dar încărcăturile confiscate nu se întorseseră în Strâmtoarea Gibraltar şi nici în Virginia. Cobra avea nevoie de etichete, numerele loturilor şi codurile de identificare ca să păcălească Frăţia. Aşa că a păstrat aceste trofee. Se pare că aici.

– Ce fel de vas?

– Unul mic, domnule. Un vapor cu abur.

– Naționalitatea?

– Nu știu, domnule. Avea un steag la pupă. Ceva cu două virgule. Una roșie, una albastră. Și echipajul era din orient.

– Numele?

Sergentul-major se încruntă, încercând să-și aducă aminte. Apoi se întoarse spre Dexter.

– Angelo!

Trebui să strige ca să acopere zgomotul flăcărilor. Unul dintre pușcași se întoarse și alergă spre ei.

– Cum se numea vaporul cu abur care a adus baloturile aici?

– *Sea Spirit*, domnule. Am văzut la pupa. Era scris cu vopsea albă proaspătă.

– Și sub numele său?

– Sub el?

– Portul de înregistrare este de obicei sub numele de la pupa.

– A, da. Ceva cu Pu.

– Pusan?

– Exact, domnule. Pusan. Asta e tot, domnule?

Dexter clătină din cap. Soldatul Angelo se îndepără alergând. Dexter se ridică și coborî până la capătul docului unde putea să fie singur și poate că prindea semnal la telefon. Se bucură că-l lăsase la încărcat toată noaptea. Spre recunoștința și ușurarea sa, veșnic fidelul Jeremy Bishop era în fața calculatoarelor sale, aproape ultima instalație care mai rămăsese din Proiectul Cobra.

– Conserva aia de sardine a ta cu motor poate să traducă în coreeană? întrebă Dexter.

Răspunsul fu foarte clar.

– Orice limbă din lume dacă folosesc programul potrivit. Unde sunteți?

– Nu contează. Singurul mijloc de comunicație e acest telefon. Cum se spune în coreeană la *Sea Spirit* sau *Spirit of the Sea*? Și nu-mi risipi bateria.

– Te sun eu înapoi.

Două minute mai târziu, sună telefonul.

– Ai un pix și o hârtie?

– Nu-mi trebuie. Zi odată.

– Bine. Cuvintele sunt *Hae Shin*. Adică H-A...

– Știu cum se scrie. Poți să cauți un vapor cu abur? Unul mic. Care se numește ori *Hae Shin* ori *Sea Spirit*. Sud-coreean, înregistrat în portul Pusan.

– Revin în două minute.

Închise. Se ținu de cuvânt. Două minute mai târziu, Bishop reveni:

– Am găsit. Cinci sute de tone, transportator general. Nume: *Sea Spirit*. Nume înregistrat anul acesta. Ce e cu el?

– Unde se află acum?

– Stați puțin.

În districtul Anacostia, Jeremy Bishop tasta rapid. Apoi spuse.

– Nu pare să aibă un agent și nu are nimic trecut în dosare. Ar putea fi oriunde. Stai așa. Căpitanul are o adresă de e-mail.

– Contactează-l și întreabă-l unde e. Locația pe hartă. Traseul și viteza.

Altă întârziere. I se ducea bateria.

– Am dat de el prin e-mail. L-am întrebat. Refuză să răspundă. Întreabă cine sunteți.

– Zi-i că sunt Cobra.

Urmă o pauză.

– E foarte politicos, dar insistă că are nevoie de ceva ce se numește „cuvânt de autoritate".

– Se referă la parolă. Zi-i că e HAE-SHIN.

Bishop reveni, impresionat.

– De unde ați știut asta? Am ce vă trebuie. Vreți să notați?

– Nu am nicio hartă aici. Zi-mi odată unde naibii e.

– Nu vă enervați. La o sută șaizeci de kilometri la est de Barbados, longitudinea de 270 de grade, mergând cu o viteză de zece noduri. Să-i mulțumesc căpitanului *Sea Spirit*?

– Da. Apoi întreabă dacă avem un vas de război al marinei între Barbados și Columbia.

– Vă sun eu după.

La est de Barbados, navigând spre vest. Prin lanțul Windward, dincolo de Antilele Olandeze și exact către apele columbiene. Era atât de în sud încât traficantul coreean nu avea cum să se mai întoarcă în Bahamas. Își luase ultima încărcătură de pe *Balmoral*, apoi i se spuse încotro să se îndrepte. Patru sute optzeci de kilometri; treizeci de ore. Jeremy Bishop îl sună iar.

– Nu. Nu e nimic în Caraibe.

– Maiorul acela brazilian încă e în insulele Capul Verde?

– Se pare că da. Elevii săi vor absolvi în două zile, așa că s-a stabilit să fie prezent, după care să se pensioneze și să ia avionul cu el. Dar cei doi experți în comunicații americani s-au retras. S-au întors în State.

– Poți să dai de el pentru mine? Pe orice cale?

– Pot să-i dau e-mail. Sau un mesaj pe telefon.

– Fă-le pe amândouă. Am nevoie de numărul lui de telefon și vreau să fie disponibil peste două ore când o să-l sun. Trebuie să plec. Te sun din camera de hotel, peste o sută de minute. Să ai numărul de care am nevoie. Ciao.

Se întoarse la hidroavion. Pe insulă flăcările pâlpâiau și se stingeau încet-încet. Majoritatea palmierilor erau doar niște cioturi acum. Din punct de vedere ecologic, era o crimă. Le făcu semn cu mâna soldaților de pe mal și urcă la locul său.

– Golful Nassau, vă rog. Cât de repede puteți.

În nouăzeci de minute era în camera sa de hotel și după încă zece îl sună pe Bishop.

– Am numărul, anunță o voce veselă din Washington și i-l dictă.

Fără să mai aștepte ora stabilită, Dexter sună. I se răspunse imediat.

– Maiorul João Mendoza?

– Da.

– Ne-am întâlnit la Scampton în Anglia și eu am fost cel care v-a controlat misiunile în aceste ultime luni. În primul rând, vreau să vă ofer sincerele mele mulțumiri și felicitări. În al doilea rând, pot să vă pun o întrebare?

– Da.

– Vă mai aduceți aminte ce au făcut acei nenorociți cu fratele dumneavoastră mai mic?

Urmă o pauză lungă. Dacă se supăra, putea pur și simplu să închidă. Vocea groasă răspunse:

– Îmi aduc aminte foarte bine. De ce?

– Știți de câte grame a fost nevoie ca să moară fratele dumneavoastră?

– Câteva. Poate zece. Din nou, de ce?

– Este o țintă la care nu pot ajunge. Dar dumneavoastră puteți. Transportă o sută cincizeci de tone de cocaină pură. Suficient cât să-l ucidă pe fratele dumneavoastră de o sută de milioane de ori. Este un vapor. Puteți să-l scufundați pentru minte?

– Locația și distanța de Fogo?

– Nu ne-a mai rămas nicio dronă în aer. Niciun american la bază. Nicio voce care să vă ghideze din Nevada. Va trebui să navigați singur.

– Când zburam în Brazilia aveam avioane cu un singur loc. Cu asta ne ocupam. Dați-mi locația țintei.

Amiază în Nissau. Amiază în Barbados. Zburând spre vest cu soarele în față. Decolare și trei mii trei sute de kilometri, patru ore. Aproape de viteza sunetului. Încă era lumină la ora patru după-amiaza. Șase ore cu viteză de zece noduri pentru *Hae Shin*.

– Șaptezeci de kilometri est de Barbados.

– Nu voi putea să mă întorc.

– Să aterizați local. Bridgetown, Barbados. St. Lucia. Trinidad. Mă ocup eu de formalități.

– Dați-mi referința pe hartă exactă. Gradele, la nord de ecuator, la vest de Greenwich.

Dexter îi dădu numele vasului, descrierea, steagul sub care naviga și referința pe hartă, ajustată cu șase ore de croazieră spre vest.

– Puteți să o faceți? insistă Dexter. Fără navigator, fără ghidare prin radio, fără radiorecepție. Capacitate maximă. Puteți s-o faceți?

Era prima dată când părea că-l jignise pe brazilian.

– Senior, am avionul meu, GPS-ul, ochi și soare. Sunt pilot. Cu asta mă ocup.

Și îi închise telefonul.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Dură o jumătate de oră din momentul în care maiorul João Mendoza închise până simți vibrația ultimelor două propulsoare RATO și vechiul Buccaneer se ridică spre cer pentru ultima sa misiune.

Mendoza nu avea nicio intenție să se zgârcească la pregătiri doar ca ținta sa să facă cu câțiva kilometri mai puțin pe mare. Privi cum echipa britanică de la sol umplu Buccaneerul la maxim, 10 400 de kilograme de combustibil îi ajungeau pentru 4 000 de kilometri.

Tunul fusese încărcat cu proiectile care penetrau metalul. Nu avea să fie nevoie de niciun urmăritor în lumina zilei, și nici de un agent ca să pornească un foc. Ținta era de oțel.

Maiorul lucră pe hărți, planificând înălțimea și viteza, și venise timpul să tragă în stilul vechi, cu o hartă și un calculator Dalton. Harta, îndoită în dreptunghi, avea s-o țină prinsă de coapsa dreaptă.

Din întâmplare, insulele Fogo se aflau exact la aceeași latitudine, de cincisprezece grade, cu Barbados. Traseul avea să fie spre vest, spre longitudinea de 270 de grade. Avea o referință exactă pe hartă pentru poziția țintei, așa cum fusese cu două ore înainte, când o primise americanul. În patru ore, ecranul GPS-ului avea să-i arate propria sa poziție cu aceeași exactitate. Ce trebuia el să facă era să potrivească asta cu

cele șase ore de călătorie ale țintei, să coboare mai mult și să meargă la vânătoare cu ultimele rămășițe de combustibil. Iar apoi să se îndrepte spre Bridgetown, Barbados, aproape purtat de vânt. Ușor.

Își împachetă cele câteva lucruri de valoare, pașaportul și câțiva dolari, într-o geantă mică de umăr pe care o înghesui la picioare. Își luă rămas-bun de la echipa de la sol, îmbrățișând fiecare englez rușinat.

Când propulsoarele de asistare porniră, simți obișnuita presiune, ținu controalele stabile până ce valurile albastre și înspumate ajunseră aproape sub el, după care se relaxă și zbură.

În câteva minute, ajunse la paralela a cincisprezecea, cu direcția vest, urcând până la zece mii șase sute de metri, setând puterea la capacitate maximă, cu cel mai mic nivel de consum. Odată ce prinse altitudine, setă viteza la Mach 0.8 și privi cum GPA-ul parcurgea kilometrii.

Nu exista uscat între Fogo și Barbados. Asul brazilian privi în jos la gruparea de nori albi și pufoși, printre care se vedea albastrul profund al oceanului Atlantic.

După trei ore calculă că era puțin în urmă față de unde sperase să fie și își dădu seama că vântul din față era mai puternic decât prevăzuse. Când GPS-ul îl anunță că era cu trei sute douăzeci de kilometri în urma țintei și a presupusei sale poziții, încetini puțin și începu să coboare spre ocean. Voia să fie la o altitudine de o sută cincizeci de metri cu șaisprezece kilometri înaintea vaporului *Hae Shin*.

Rămase la altitudinea de trei sute de metri și scăzu viteza și puterea la anduranță maximă. Viteza nu mai era o opțiune; avea nevoie de timp de căutare pentru că marea era goală și, din cauza vântului din față, folosise mai mult combustibil decât sperase. Apoi văzu un mic vapor cu abur. Se îndrepta

spre portul său şi mai avea mai puţin de o sută de kilometri până să ajungă în Barbados. Coborî avionul şi începu să zboare deasupra pupei vasului ca să-i vadă numele şi steagul.

La treizeci de metri, cu viteza de 300 de noduri, văzu mai întâi steagul. Nu-l recunoscu. Dacă ar fi ştiut, şi-ar fi dat seama că era steagul Bonaire din Antilele Olandeze. Câţiva oameni se holbau la apariţia neagră care urla deasupra pupei lor. Observă o punte plină cu cherestea, după care numele. *Prins Willem*. Era un vas olandez care ducea lemne în Curaçao. Se ridică iar la trei sute de metri şi verifică combustibilul. Nu stătea bine.

Poziţia sa, arătată de sistemul GPS Garmin, aproape că se îmbina cu referinţa de pe hartă a vasului *Hae Shin*, aşa cum fusese cu şase ore în urmă. În afară de vaporul olandez nu mai vedea niciun vapor cu abur. Poate că o luase pe alt drum. Nu putea să contacteze americanul care stătea la birou în Nissau rozându-şi unghiile ca să-l întrebe unde era. Presupuse că transportatorul de cocaină era încă în faţa sa şi porni mai departe, îndreptându-se spre longitudinea 270. Şi avu dreptate.

Spre deosebire de avionul aflat la zece mii şase sute de metri altitudine, cu vânt din faţă, *Hae Shin* avusese parte de o mare prielnică şi naviga cu douăsprezece noduri, nu zece. Îl descoperi la cincizeci de kilometri de staţiunea caraibiană. Se roti deasupra pupei sale şi văzu cele două lacrimi, una roşie şi una albastră, ale steagului sud-coreean, iar numele său era *Hae Shin*. Din nou, pe punte se adunară puncte mici care priveau în sus.

Maiorul Mendoza nu îşi dorea deloc să ucidă echipajul. Alese să îi facă praf prova şi pupa. Se dădu mai în spate, ridică Buccaneerul şi apoi coborî într-un cerc larg ca să lovească ţinta dintr-o parte. Trase siguranţa tunului, se întoarse şi

coborî spre țintă. Nu avea bombe, dar tunul trebuia să fie de ajuns.

La sfârșitul anilor '50, Marina Regală avusese nevoie de un bombardier naval nou, cu reacție, pentru a face față amenințării crucișătoarelor Sverdlov ale USSR. Avusese loc o licitație, totul depinzând apoi de acceptarea noului design. Compania de Aeronave Blackburn oferi Buccaneerul și fu plasată o comandă limitată. Zburase pentru prima dată în anul 1962, ca avion de război provizoriu. Încă mai era folosit în lupte împotriva lui Saddam Hussein în anul 1991, dar la sol de către Forțele Aeriene Regale.

La vremea când apăruse, compania Blackburn se ocupa de lucruri mărunte, cum ar fi cutiile metalice pentru pâine. Dacă stai să te gândești, Buccaneerul fusese un produs aproape genial. Nu fusese niciodată frumos; dar era dur și adaptabil. Și te puteai baza pe el și pe motoarele sale Spey Rolls-Royce care nu dădeau niciodată greș.

Timp de nouă luni, maiorul Mendoza îl folosise drept interceptor aerian, distrugând șaptesprezece transportatoare de cocaină pe cer și trimițând douăzeci de tone de pudră albă la fundul oceanului. Dar când Mendoza porni în jos, veteranul Buccaneer care fusese folosit pentru atacurile pe mare reveni la ceea ce fusese dintotdeauna. Un distrugător de vase.

La opt sute de metri distanță apăsă butonul de tragere și privi cum proiectilele AP de 30 mm țâșniră spre prova lui *Hae Shin*. Înainte să ridice degetul de pe buton și avionul deasupra vaporului cu abur, văzu cum proiectilele îi făcură praf prova.

Vaporul se opri iar oceanul pătrunse în calele sale. Apoi, oamenii mici începură să fugă după barca de salvare, rupând prelata. Buccaneerul se ridică și se întoarse din nou într-un arc larg în timp ce pilotul privi din cabină victima de mai jos.

A doua lovitură nimeri pupa. Maiorul Mendoza speră că inginerul apucase să iasă din camera motoarelor; era chiar în fața sa. Al doilea rând de proiectile pătrunse pupa, distrugând cârma, elicele, doi arbori de transmisie și motorul.

Oamenii de la bord aruncaseră barca în apă și săreau în ea. Zburând în cerc la trei sute de metri deasupra, pilotul văzu cum *Hae Shin* se scufunda. Fiind sigur că dispăruse și că vaporul *Prins Willem* avea să salveze echipajul, maiorul Mendoza se îndreptă spre Barbados. Apoi, unul dintre motoarele Spey, care zburase cu vapori pentru a doua parte a traseului, încetă să mai funcționeze.

Aruncă o privire la nivelul combustibilului și văzu că și al doilea motor mergea pe vapori. Își folosi ultimele kilograme de combustibil ca să se ridice, și când muri și al doilea motor, adusese Buccaneerul la o altitudine de nouă sute de metri. Liniștea, ca întotdeauna, după stingerea unui motor, era sinistră. Vedea insula din fața sa, dar nu putea să ajungă până acolo. Nicio plutire nu avea cum să se întindă atât de mult.

Sub botul avionului se zărea o pană mică și albă pe apă, un mic vas de pescuit. Plonjă spre el, convertind înălțimea în viteză, gonind deasupra oamenilor care se holbau în sus, după care trase de manșă, convertind viteza în înălțime, apucă mânerul scaunului ejector și zbură afară din cabină.

Messrs Martin-Baker erau pricepuți în ceea ce făceau. Scaunul îl aruncă în aer, departe de bombardierul în cădere. Un trăgaci operat prin presiune îl scoase din scaunul de oțel care căzu inofensiv în apă, și bărbatul pluti cu parașuta în razele de soare calde. Câteva minute mai târziu era scos, tușind și scuipând, pe puntea unui vas Bertram Moppie.

Cu trei kilometri în urmă, un gheizer de spumă albă erupse în apă când Buccaneerul se prăbuși cu nasul în jos în Atlantic. Pilotul zăcea între trei pălămide și un pește sabie

mort în timp ce cei doi pescari americani se aplecară deasupra lui.

– Eşti bine, amice? întrebă unul din ei.

– Da, mulţumesc. Sunt bine. Trebuie să sun pe cineva în Bahamas.

– Nicio problemă, zise pescarul mai în vârstă, ca şi cum piloţii de bombardiere cădeau mereu din cer şi aterizau pe barca lui. Poţi să foloseşti telefonul meu.

Maiorul Mendoza fu arestat în Bridgetown. Un oficial de la Ambasada Americană îi aranjă eliberarea până să se lase seara şi îi aduse un schimb de haine. Autorităţile din Barbados acceptară povestea cum că un zbor de antrenament al unui avion american se transformase într-o catastrofă din cauza motoarelor care cedaseră, iar pilotul, un brazilian, lucra pentru Forţele navale americane. Diplomatul, şi el nedumerit de ordinul primit, ştia că erau nişte bazaconii, dar erau antrenaţi să mintă convingător. Barbados nu avu nicio problemă în a-l lăsa pe brazilian să zboare înapoi spre casă a doua zi.

EPILOG

Mașina mică ajunse în orășelul Pennington, din statul New Jersey, iar șoferul său privi punctele de reper ale căminului său, pe care nu-l mai văzuse de atât de mult timp.

La sud de intersecția care marca centrul orașului, trecu de casa albă cu șindrile, care data de pe vremea Războiului Civil, cu plăcuța pe care scria domnul Calvin Dexter, avocat. Arăta neglijată, dar știa că se va simți bine reparând-o și așteptă să vadă dacă încă mai putea să profeseze.

La intersecția Main Street cu West Delaware Avenue, centrul Penningtonului, pendulă între o cafea tare de la Cup of Joe sau ceva mai mult la Vito's Pizza. Apoi observă noul magazin alimentar și își aduse aminte că avea nevoie să se aprovizioneze pentru casa lui de pe Chesapeake Drive. Parcă mașina, pe care o cumpărase dintr-o parcare în apropiere de aeroportul Newark unde aterizase, și intră în magazin.

Umplu un căruț și se duse să plătească. La casă era un tânăr, probabil un student care încerca să-și plătească facultatea, așa cum făcuse și el cândva.

– Mai doriți și altceva, domnule?

– Mi-am adus aminte, zise Dexter. Mi-ar trebui și niște suc.

– Chiar acolo în frigider. Avem o ofertă specială pentru Coca Cola.

Dexter se gândi mai bine.

– Poate altă dată.

Preotul parohiei St Mary, de pe South Royal Street, fu cel care dădu alarma. Era sigur că enoriașul său se afla în Alexandria deoarece o văzuse pe menajera bărbatului, Maisie, cu sacoșe pline de cumpărături. Și totuși, lipsise de la două slujbe, ceea nu făcea niciodată. Așa că, după slujba de dimineață, preotul merse cele câteva sute de metri până la vechea casă elegantă de la intersecția străzilor South Lee și South Fairfax.

Spre surprinderea lui, poarta grădinii, deși păruse închisă ca întotdeauna, se deschise când o împinse ușor. Era ceva ciudat. Domnul Devereaux răspundea mereu la interfon și apăsa pe un buton ca să deschidă poarta.

Preotul merse pe aleea cu cărămizi roz și găsi ușa de la intrare deschisă. Se schimbă la față și își făcu o cruce când o văzu pe biata Maisie, care nu făcuse niciun rău nimănui toată viața ei, întinsă pe gresia de pe hol, cu un glonț în inimă.

Tocmai voia să scoată telefonul și să sune la 911 după ajutor, când văzu că și ușa de la birou era deschisă. Se apropie temător și tremurând ca să se uite.

Paul Devereaux stătea la biroul său, în fotoliul care îi susținea trunchiul și capul. Capul era lăsat pe spate, ochii orbi privind cu o ușoară surpriză spre tavan. Medicul legist avea să stabilească mai târziu că fusese împușcat de două ori în piept de la o distanță mică și o dată în cap, modul profesionist specific asasinilor.

Nimeni din Alexandria, Virginia, nu înțelese de ce. Când află de la știrile de seară, la el acasă în New Jersey, Cal Dexter înțelese. Nu fusese ceva personal. Doar că nu puteai să-l tratezi pe Don astfel.

RAO
CARTE DE BUZUNAR
ADULȚI

– FICȚIUNE –

OPERE XX / CLASICI CONTEMPORANI

H.E. Bates	*Ușor bătea vântul spre Franța*
Rafael Chirbes	*Împușcăturile vânătorului*
Gerhard Meier	*Tărâmul vânturilor*
Henry de Montherlant	*Bestiarele*
Josep Pla	*Noapte de primăvară*
Michel Tournier	*Fecioara și căpcăunul • Gaspar, Melhior & Baltazar • Picătura de aur • Regele Arinilor*
Virginia Woolf	*Eseuri alese II • Orlando*

RAO CONTEMPORAN

Federico Andahazi	*Cetatea ereticilor*
Christina Dalcher	*Vox*
Nicolas Dickner	*Nikolski*
E.L. Doctorow	*Labirintul apelor*
Adolfo Puerta Martin	*Azucena noaptea*
Rosa Montero	*Instrucțiuni pentru salvarea lumii*
Yann Queffelec	*Farmecul negru*
Antonio Skarmeta	*Dansul victoriei*
Philippe Sollers	*Secretul*
Andrzej Stasiuk	*Djermania*
Sandro Veronesi	*Arde Troia*

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Răzvan Ioan Boanchis	*Portocaliu*
Ciprian Enea	*Jurnalul unui călător boem – ed. buzunar*
Ion Hobana	*Un englez neliniștit*
Mihai Retegan	*1968 – Din primăvară până în toamnă*
Oana Sîrbu / Cristian Tiberiu Popescu	*Inițiere în splendoare*
Alex Mihai Stoenescu	*Istoria loviturilor de stat – vol. 1 • Istoria loviturilor de stat – vol. 2 • Istoria loviturilor de stat – vol. 3 • Istoria loviturilor de stat – vol. 4 / I • Istoria loviturilor de stat – vol. 4 / II*
Mirel Talos	*Colecționarul de nuduri • Undeva în Transilvania*

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE, ROMANCE, DRAMĂ, ȘF

Will Adams	*Codul lui Alexandru*
Lawrence Alexander	*Rubicon. Conspirație la Casa Albă*
Karin Alvtegen	*Trădarea*
Jeffrey Archer	*În linie dreaptă • Nici un ban în plus, nici un ban în minus • O duzină de tertipluri • O chestiune de onoare • Primul între egali*
Isabelle Autissier	*Dintr-odată, singuri*
Clelie Avit	*Sunt aici*
Esmahan Aykol	*Hotelul Bosfor*
Nicole Baart	*Departe*
David Baldacci	*Ziua zero*
Toby Ball	*Arhivele*
Michel Benoit	*Dansul răului*
Anna Bell	*Lista de dorințe*
Igor Bergler	*Biblia pierdută*
Steve Berry	*Afacerea Columb • Enigma reginei • Secretul marelui sigiliu*
Marcelo Birmajer	*Povești cu bărbați însurați*
Russell Blake	*Nume de cod: JET*
Stephen Booth	*Câinele negru*
Gayle Brandeis	*Licitația lui Flan*
Andrew Britton	*Americanul*
Dan Brown	*Codul lui Da Vinci • Conspirația • Fortăreața digitală • Inferno – ed. Film • Îngeri și demoni • Simbolul pierdut*
John Brunner	*Rețelele infinitului*
D.W. Buffa	*Trandafirul negru*
Jared Cade	*Răzbunare mortală*
Isabel Camblor	*Nopțile Cenușăresei*
W. Bruce Cameron	*Câinele, adevăratul meu prieten • Drumul unui câine către casă*
Thomas Caplan	*Actorul care a devenit spion*
Martin Capparos	*Enigma Valfierno*
Andrea de Carlo	*O mare de adevăruri • Un om liber*
John Le Carre	*Cârtița • Chemare din tărâmul morții • Jocul • Micuța toboșăreasă • Oamenii lui Smiley • Omul nostru din Panama • Prietenie absolută • Spionul care a ieșit din joc • Un spion desăvârșit*
Chris Carter	*Francezul • Gheena • Înfruntă viitorul*
Lincoln Child	*Infernul de gheață • Inima furtunii*
Eugen Ovidiu Chirovici	*Cartea oglinzilor*
Tom Clancy	*Misiune de onoare • Rainbow six – 2 vol.*
Stephen Clarke	*În viață ai parte și de merde*

Martina Cole	*Afacerea*
Didier Convard	*Cei cinci templieri ai lui Iisus*
Michael Connelly	*Verdictul • Avocatul din limuzină • Până la capăt. Seria Mickey Haller*
Robin Cook	*Criza*
Blake Crouch	*Orașul din munți (seria Wayward Pines – vol. 1) • Șeriful (seria Wayward Pines – vol. 2) • Ultimul oraș*
Clive Cussler	*Urmărirea*
Clive Cussler & Dirk Cussler	*Zorii semilunii • Săgeata lui Poseidon (Seria Dirk Pitt)*
Jeffery Deaver	*Dansând cu moartea • Grădina fiarelor*
Nelson DeMille	*Focul sălbatic*
Gustavo Dessal	*Operațiunea Afrodita și alte povestiri*
William Diehl	*Domnie în iad*
Markus C. Schulte Von Drach	*Furor*
Michael Dobbs	*Culisele puterii – vol. 1 al trilogiei House of cards • Atac la rege – vol. 2 al trilogiei House of cards • Lovitură finală – vol. 3 al trilogiei House of cards*
Jessica Duchen	*Violonista*
Robert Dugoni	*Victimele puterii*
Joe Dunthore	*Submarin*
David Ebershoff	*Daneza*
Andreas Eschbach	*Un bilion de dolari • Ultimul dintre ei*
Veit Etzold	*Tăietura finală*
Barbara Ewing	*Rosetta*
Roopa Farooki	*Dulciuri amare*
Sebastian Faulks	*Jocul cu diavolul*
Joshua Max Feldman	*Cartea lui Iona*
Zoe Feraris	*În căutarea lui Nouf*
Ludmila Filipova	*Labirintul de pergament*
Joseph Finder	*Instinct ucigaș • Jocul puterii*
Janet Fitch	*Paint it black. Destin în negru*
Ian Fleming	*Trăiește și lasă-i să moară • Casino Royale*
Ken Follett	*Al treilea geamăn • Alb Infinit • Bani de hârtie • Codul „Rebecca" • Codul zero • Copiii Edenului • Omul din Sankt Petersburg • O avere periculoasă • Pe aripi de vultur • Printre lei • Prin urechile acului • Un loc numit libertate • Triunghiul • Zbor periculos*
Frederick Forsyth	*Fantoma din Manhattan*
Laurie Frankel	*O alegere imposibilă*
Tana French	*Liniștea umbrelor*
Tom Gabbay	*Conspirația din Berlin*

Max Gallo	*Titus*
Mark Gimenez	*Culoarea legii*
Sue Grafton	*D de la datornic*
John Grisham	*Avocatul rebel • Avocatul străzii • Cazul pelican • Firma • Fotbal și pizza • Muntele familiei Gray • Negustorul de manuscrise • Omul care aduce ploaia • Partenerul • Șirul de platani • Și vreme e ca să ucizi • Testamentul • Ultimul jurat*
Claudia Gross	*Maestra runelor*
Luigi Guarnieri	*Mireasa evreică*
Colin Harrison	*Recuperatorul*
Mo Hayder	*Tratamentul • Insula porcilor*
Terry Hayes	*Călătorul*
Peter Heller	*Constelația câinelui*
David Hewson	*Casa păpușilor*
Antonio Hill	*Vara jucăriilor moarte*
Jack Higgins	*Țintă sigură*
Luis de la Higuera	*Autopsia Satanei*
Matt Hilton	*Pulbere de oase*
Chuck Hogan	*Încercuirea*
Gail Honeyman	*Eleanor Oliphant se simte excelent*
Gregg Hurwitz	*Nu te încrede în nimeni*
Conn Iggulden	*Împăratul – Moartea regilor*
David Jackson	*Nu scoate un sunet*
Steve Jackson	*Mentorul*
P.D. James	*O meserie nepotrivită pentru o femeie • Sala crimelor*
Robert Jordan	*Roata timpului – Ochiul lumii vol. 1 • Roata timpului – În căutarea cornului vol. 2 • Roata timpului – Seniorul haosului vol. 6 • Roata timpului – Coroana de săbii vol. 7 • Calea pumnalelor (vol. 8 din seria Roata timpului)*
Jonas Karlson	*Camera*
Matthew Kneale	*Pe când eram la Roma*
Bernard Knight	*Cadavrul meșterului făurar*
Tom Knox	*Secretul genezei*
Chan Koonchung	*Visătorul din Tibet*
Dean Koontz	*Fiul rătăcitor – cartea întâi seria Frankenstein • Orașul nopții – cartea a doua seria Frankenstein • Zona invizibilă*
Jack Lance	*Pirofobia*
Martin Langfield	*Cutia răului*
Guy Lawson	*Tipii cu arme*
Philip Le Roy	*Ultima armă*

Fred Van Lente	*Zece comici mititei • Ţinta*
Paul Levine	*Să-i omorâm pe toţi avocaţii • Un alibi în larg*
Leon Leyson	*Un băiat pe lista lui Schindler*
David Lindsey	*Legile tăcerii*
Robert Lohr	*Automatul de şah*
Emily St. John Mandel	*Simfonia itinerantă*
Tom Martin	*Piramida*
Esteban Martin	*Pictorul umbrelor*
Peter Mayle	*În căutarea lui Cezanne • Din nou în Marsilia • Din nou în Corsica • Hoţul de vinuri • Lecţii de franceză • Provence pentru totdeauna • Provence de la A la Z • Un an bun • Un an în Provence • Viaţă de câine*
Colum McCann	*Zoli • Dansatorul • Treisprezece priviri diferite*
Walter M. Miller Jr.	*Cantică pentru Leibowitz*
Christian Mork	*Dragul de Jim*
Dorthe Nors	*Lovitura de karate*
John O'Farrell	*Avertisment: poate să conţină urme de alune*
Anthony O' Neill	*Faţa întunecată a lunii*
Tony Parsons	*Copil şi bărbat • Soţia mea favorită • Trusa criminalistică*
James Patterson	*A 2-a şansă • Al 5-lea călăreţ • A 6-a ţintă • Detectivul Alex Cross • Justiţia lui Cross • Primul pe lista morţii*
James Patterson & Candice Fox	*Niciodată nicăieri*
James Patterson & Howard Roughan	*Croaziera*
James Patterson & Maxine Paetro	*Al 7-lea cer • A 8-a mărturisire • A 9-a judecată• A 10-a aniversare • A 11-a oră*
James Patterson & Michael Ledwidge	*Grădina zoologică*
Rosamunde Pilcher	*Căutătorii de scoici • Septembrie*
Michael Pitre	*5-uri şi 25-uri*
Terry Pratchett	*Seria Lumea disc – Bărbaţi sub arme • Seria Lumea disc – Seniori şi doamne*
Preston & Child	*Focul alb • Vitrina de curiozităţi*
Douglas Preston	*Canionul Tiranozaurului*
Douglas Preston & Mario Spezi	*Monstrul din Florenţa*
Christoph Ransmayr	*Ultima lume*
Kathy Reichs	*Oase frânte*
Matthew Reilly	*Planul Majestic 12*

Michael Robotham	*Suspectul*
Tibor Rode	*Virusul Mona Lisa*
James Rollins	*Ordinul negru • Virusul lui Iuda*
Jack Ross	*Recviem*
Pino Roveredo	*Să-mi dai de știre • Copile drag*
Craig Russel	*Roșu pentru totdeauna*
Gregory Samak	*Cartea secretă*
Michael Sammaritano	*Conspirația Siciliană*
John Saul	*Labirintul diavolului*
Manda Scott	*Craniul de cristal*
Karin Slaughter	*Post mortem*
Wilbur Smith	*Magul • Musonul (vol. 10 din saga familiei Courtney) • Orizontul albastru (vol. 11 din saga familiei Courtney)• Păsări de pradă (vol. 9 din saga familiei Courtney) • Războinicii Nilului • Sanctuarul (vol. 3 din saga familiei Courtney) • Triumful soarelui (vol. 12 din saga familiei Courtney) • Ultimul papirus • Vulpea aurie (vol. 7 din saga familiei Courtney) • Zeul deșertului*
Teresa Solana	*O crimă imperfectă • Scurtătură înspre Paradis*
Rowan Somerville	*Sfârșitul somnului*
Nicholas Sparks	*Accidentul • Cel mai lung drum – ed. film • Dragă John – ed. cartonată • Miracolul • Mesaj de departe – ed. cartonată • Pas în doi • Privește-mă • Nopți în Rodanthe • Ultimul cântec – ed. cartonată*
Ben Stephenson	*O posibilă problemă de viață și de moarte*
Patricio Sturlese	*Taina inchizitorului*
Paul Sussman	*Oaza ascunsă*
Andrew Taylor	*Jocul de-a destinul • Judecata străinilor – vol. 2 Trilogia Roth*
Jeet Thayil	*Narcopolis*
Brad Thor	*Act de război • Codul de conduită*
P.J.Tracy	*Momeală vie*
Heather Tucker	*Fata din lut*
Scott Turow	*Eroi obișnuiți • Gemenii • Nevinovat*
Philipp Vandenberg	*Dosarul Golgota*
Nicole Vosseler	*Dincolo de Nil • Sub luna de șofran*
Louise Welsh	*Tamerlan trebuie să moară*
Mondfeld zu Wolfram & Wertheim zu Barbara	*Școala gladiatorilor*
Andrew Wilson	*Minciuna*
Mitchell Zuckoff	*13 ore*

– NONFICȚIUNE –

ISTORIE, SOCIOLOGIE, FILOSOFIE, POLITICĂ, RELIGIE

Guy Debord	*Comentarii asupra Societății spectacolului*
Fernando Savater	*Cele șapte păcate capitale*

CARTE ILUSTRATĂ

Gill Davies & Gill Saunders	*Limbajul romantic al florilor*

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII

Chris Kyle	*Lunetistul american*
Marita Lorenz	*Eu am fost spioana care l-a iubit pe Fidel Castro*
Mariane Pearl	*O inimă neînfricată*
Isabel Vincent	*Cină cu Edward*

www.raobooks.com | www.facebook.com/rao.editura
office@rao.ro | libraria.rao@rao.ro

DACĂ AI AVEA MÂNĂ LIBERĂ PENTRU A LUPTA ÎMPOTRIVA RĂULUI, CE AI FACE?

De zeci de ani, lumea se luptă cu cartelurile drogurilor și pierde, deoarece miliardele de dolari le fac cele mai puternice și distructive organizații de pe pământ. Până când un președinte american și un premier britanic se unesc pentru a opri traficul internațional de cocaină. Un bărbat este rugat să preia conducerea grupului operativ. Numele lui: Cobra. Paul Devereaux obișnuia să conducă operațiuni speciale pentru CIA înainte să i se sugereze să se pensioneze pentru că era prea nemilos. Acum poate obține orice are nevoie, poate face tot ce este necesar. Fără limite, fără reguli, fără întrebări.

Începe războiul deși nimeni nu poate spune cine va ieși câștigător...

„Forsyth arată cum ar funcționa totul,
iar cititorii îl vor urmări cu nerăbdare, gândindu-se
mereu, da, de ce nu se întâmplă asta în viața reală.
Răspunsul la această întrebare se află în centrul acestui
roman convingător, plin de suspans și inteligent."
Publishers Weekly

ISBN: 978-606-006-542-5